

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЕЙВИД ИГНЕЙШЪС

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

БОГОВЕ НА ИЗМАМАТА

Най-добра книга на „Пъблишърс Уикли“ за 2007

ДЕЙВИД ИГНЕЙШЪС БОГОВЕ НА ИЗМАМАТА

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Най-добрата книга на „Пъблишър Уикли“ за 2007.

Роджър Ферис е ветеран от Ирак и се заема с важна мисия — да проникне в мрежата на голям терорист, известен като Сюлейман. Планът на Ферис за проникването е вдъхновен от операция шедьовър на британското разузнаване по време на Втората световна война: Ферис подготвя голяма измама, като използва труп на измислен агент на ЦРУ, който уж е извършил невъзможното и е вербувал агент сред редовете на врага.

Машинацията оплита приятел и враг в сложна и объркана мрежа. Ферис се оказва в капан. Единствената му надежда е шефът на Йорданската разузнавателна служба — мъж, който спокойно може да служи като арабски прототип на прочутия шпионин Джордж Смайли на Джон лъо Каре. Но може ли Ферис да му се довери?

Журналистът от „Уошингтън Поуст“, Дейвид Игнейшъс отразява ЦРУ и Близкия изток в продължение на двайсет и пет години. Досега има издадени пет романа.

Боговете на измамата е заснет в Мароко с участието на Леонардо ди Каприо и Ръсел Кроу. Режисьор е Ридли Скот.

Ha Ib

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Войната, описана на тези страници, е съвсем реална, но самата книга е плод на художествена измислица. Героите, събитията и институциите са измислени. Дадох на йорданската разузнавателна служба същото име като на истинската и част от финеса, с който работи, но всичко останало е плод на въображението. Задължен съм на приятели от много страни, които споделят моето възхищение и дълбоко отчаяние по отношение на Близкия изток и които в продължение на много години се опитваха да ме насочват към истината. Тези смели люде, които рискуват живота си, за да се опитат да направят нещата по-добри в тази част на света, са тайните герои на тази книга.

Дълга специални благодарности на няколко души: на приятеля ми от четирийсет години Джонатан Шилър, който радушно ми осигури бюро в своята адвокатска кантора „Бойс, Шилър и Флекснър“, където можех да се скрия и да дълбая по тази книга месеци наред; на Ив Игнейшъс и Гарет Епс, които прочетоха първите коректури на ръкописа; на моите несравними литературни агенти Рафаел Сагалин, Бриджит Уогнър и Ебън Гилфенбаум, които не спряха да ме окуражават и подбутват; на Боб Букман от „Криейтив Артисте Ейджънси“, който ми даваше ценни съвети за книгата и героите; на моя редактор от „Нортън“ Стерлинг Лорънс, който ми проведе майсторски клас по писане с жлъчните си бележки в полето; и накрая на моя приятел и шеф в „Уошингтън Пост“ Доналд Греъм.

Объркването и заблудата на врага открай време са сред най-важните принципи на войната. Следователно всевъзможни *ruses de guerre*^[1] са играли роля в почти всяка кампания още от Троянския кон или вероятно дори преди него. Тази игра се играе от толкова дълго време, че не е лесно да се измислят нови методи за прикриване на силите или намеренията на едната страна. Още повече че планирането и изпълнението на замисъла трябва да бъде извършено с педантична точност. В противен случай, вместо да заблудят врага, те само ще издадат представлението.

Лорд Измей,
предговор към
„Мъжът, който изобщо не
съществуваше“

1953

Отне им близо месец, докато открият подходящото тяло. Роджър Ферис имаше много конкретни изисквания: искаше мъж около трийсетте, физически годен, за предпочитане рус, но със сигурност да си личи ясно, че е бял. Без никакви явни белези от болести или физическа травма. Както и никакви рани от куршуми. Иначе това щеше да доведе до усложнения по-късно.

Ферис беше зает в Близкия изток, така че се падна на шефа му Ед Хофман да се погрижи за подробностите. Хофман не се довери на колегите си за намирането на тялото, защото си мислеше, че ще уведомят някоя конгресна комисия или ще оплескат работата по друг начин. Но човек можеше да намери някой военен, готов да направи почти всичко в днешно време, така че Хофман се свърза с един амбициозен полковник от ракетни войски в командването на специални операции във военновъздушната база „Макдил“ във Флорида — той и друг път му беше помагал. Обясни му, че има нужда

от услуга, при това необичайна. Искал бял мъж, метър и осемдесет, минал трийсетте, достатъчно стегнат, за да бъде сметнат за човек от службите, но не целият мускули, тоест да не прилича на професионален убиец. Идеалният кандидат трябваше да не е обрязан. И да е мъртъв.

Полковникът откри тялото след три седмици в една морга в Южна Флорида. Беше проникнал в мрежа от пенсионирани военни, които работеха като частни охранители и твърдяха, че са способни на всичко. Мъртвият се беше удавил предишния ден, докато карал сърф при Гълф Коуст, близо до Нейпълс. Беше адвокат, дошъл на почивка, от Чикаго. Физически здрав, кестеняв, без заболявания и си имаше препуциум. Казваше се Джеймс Бордън и беше на трийсет и шест. Тялото беше напълно подходящо, с изключение на една подробност: трябваше да го премират в обреден дом в Хайланд Парк, Илинойс, след два дни. Това можеше да представлява заплаха. Хофман попита полковника дали някога е участвал в тайна „черна“ операция, той каза, че не бил, но че бил готов на всичко. Подобно изказване Хофман рядко чуваше в ЦРУ.

Изиграха отвличането на тялото с качване на два ковчега. Единият труп замина в багажното на самолета към Форт Майърс, а другият пристигна на летище „О Хеър“. Ковчегът беше същият, но сега вътре имаше седемдесет и осем годишен пенсиониран застрахователен директор, починал от инфаркт. Полковникът изпрати един сержант в обредния дом в Хайланд Парк, за да е сигурен, че никой няма да реши да организира поклонение в последния момент. Имаха резервно обяснение, ако нещо се объркаше — как от авиолиниите са допуснали ужасна грешка и са объркали двата ковчега при превозването, но вече било прекалено късно, защото другото тяло било кремирано в Милуоки. Но така и не се наложи да го използват.

Тялото на Джеймс Бордън не беше съвсем идеално, но беше достатъчно добро. Горната част беше мускулеста, макар че коремът беше почнал да увисва и индивидът бе започнал да оплешивява на темето. Оказа се, че има един задържан тестис. Колкото повече Хофман мислеше за тези несъвършенства, толкова повече му харесваха. Те бяха истински човешки подробности, които

щяха да направят голямата заблуда по-правдоподобна. Идеалната измама включва грешки.

Към трупа Хофман прикачи легенда. Лицето стана Хари Мийкър вместо Джеймс Бордън. Наеха на Хари Мийкър апартамент в Александрия, снабдиха го с домашен и мобилен телефон. С помощта на снимката от шофьорската книжка на Бордън от Илинойс му извадиха книжка във Вирджиния, после паспорт, а един мъж от Поддръжката изфабрикува подходящите печати и визи. За снимка на паспорта колегата на Хофман, Сами Азхар посети уебстраницата на адвокатската фирма на Бордън и се сдоби с портрета, който беше използван в рекламните материали.

За прикритие Хари Мийкър щеше да работи в Американската агенция за международно развитие, така че му извадиха и пропуск за ААМР. Отпечатаха му и визитки с негов личен телефонен номер. Централата — 712 — беше вярна, но когато човек се обади на номера, записът звучеше глухо, не като глас на истинска секретарка, а по-скоро сякаш някой покрива Мийкър. Дадоха на Мийкър място за паркиране под централата на ААМР, която се помещаваше в Рейгън Билдинг на Пенсилвания авеню, с картонче за напомняне в портфейла му, в случай че забрави номера на мястото си. Това беше лесната част: обикновеното прикритие, което изграждаше ЦРУ, стигаше дотук. Сега обаче трябваше да направят от Хари Мийкър истински човек.

Хари Мийкър се нуждаеше от дрехи. Хофман не се вълнуваше от модата и носеше каквото му купеше жена му от „Таргет“, така че не ставаше за пазаруване. Азхар беше изпратен до „Нордсторм“ — колекцията носеше подходящото усещане за бързо издигащ се човек от Северна Вирджиния. Хем стилно, хем сигурно. Образът, който бяха създали за Хари Мийкър, беше на издигащ се агент от ЦРУ, назначен на работа в Центъра за борба с терористи в Централата, човек на сред карриерата си, който се опитва да се наложи — човек с акъл, който знае малко арабски и умее да се оправя в деликатни ситуации. Още не знаеха къде ще се озове накрая тялото, най-вероятно някъде по северната граница на Пакистан, за да е на студено. И така Азхар купи едно не много дебело яке, вълнени панталони, бяла риза, но без вратовръзка, обувки с каучукови подметки, подходящи както за планината, така и за градски условия.

Занесе дрехите няколко пъти на химическо, докато им се махне лъскавината, но обувките бяха проблем. Изглеждаха прекалено нови дори и след като нарочно ги поизтъркаха. Обувките трябваше да изглеждат така, сякаш вътре е имало истински потни крака. Азхар ги носи една седмица с втори чифт чорапи, за да не му излязат пришки.

Какво ставаше с личния живот на Хари Мийкър? Ферис вече беше постановил, че трябва да е разведен: това беше единствената биографична подробност, която всеки би предположил за един агент на ЦРУ — че е оставил първата си жена и сега си развява оная работа на воля. За да подплати развода, Азхар написа писмо от адвоката, който представляваше измислената жена на Мийкър, Ейми, в което го уведомяваше да изпрати издръжката на нов адрес и го предупреждаваше да не контактува с Ейми лично. Мийкър ли беше лайно, или жена му се беше хванала с някой друг? И двете ставаха.

Сега на Хари Мийкър му трябваше приятелка. Трябваше да е красива — секси, тъкмо като за него. Всички бяха гледали филмите за Джеймс Бонд, включително и муджахидините, затова хората просто бяха убедени, че един истински американски шпионин задължително чука страхотна мацка. Хофман искаше снимка на блондинка с огромни цици по бикини, но Азхар каза, че ще е прекалено явно ала Памела Андерсън. Трябваше да я направят секси, но нека и тя да работи за ЦРУ. На Ферис му хрумна нещо много умно: приятелката трябваше да е афроамериканка. Беше достатъчно неочаквано, за да изглежда напълно вероятно. Хофман предложи секретарката си — шоколадова красавица със зашеметяваща усмивка. Попита я дали има нещо против да позира за снимка в блуза с голямо деколте. Казваше се Денис, което беше съвсем приемливо, и когато снимката беше готова, Хофман я накара да напише отзад: „Обичам те, бейби. Денис“, с малко сърчице.

Ферис се чудеше за любовно писмо, но реши, че ще изглежда фалшиво. Хората вече не пишеха любовни писма: пращаха имейли. Хари Мийкър нямаше да носи компютър, но Азхар предложи есемеси на мобилния на Мийкър и това беше идеално. Изпратиха два от телефона на „Денис“. Едното беше: „сладко захар4е“. Другото гласеше: „бейби, ела си. липсваб ми много. цунки“. Секси, без

мръсотии. Хофман каза, че Хари трябва да има презерватив в портфейла си, уж криввал от пътя, когато бил извън къщи.

Мобилният телефон беше предизвикателство. Азхар вкара номера на Денис и номера на централата на ААМР и после добави номера на измислена друга приятелка — „Шийла“, и измислен приятел — „Ръсти“, чийто номер всъщност беше домашният телефон на Азхар. За повече стръв Азхар се обади на мобилния на Мийкър от няколко различни вътрешни номера в ЦРУ с всеизвестната централа 482. Сложи още кукички в „Приети повиквания“ и „Набрани номера“ — няколко ресторанта в търговски център „Маклийн“ близо до централата на ЦРУ, няколко номера от Пентагона, един на американското посолство в Исламабад, един от американското посолство в Тбилиси. Мобилният телефон на всеки представляваше цифрова хроника на живота му. На човек не му трябваше много време с телефона на Хари Мийкър, за да заподозре, че той води таен живот.

Един ден в края на есента облякоха трупа в една хладилна камера, която Хофман беше оборудвал специално за целта под северния паркинг на ЦРУ. Кожата на Хари беше с цвят на пожълтяла слонова кост, като избледняла неонтова светлина, леденостудена на допир. Косата беше малко провиснала, затова я подстригаха почти до кожа, за да заприлича малко на Брус Уилис. Хари лежеше гол на носилката, само с единия си тестис и така нататък.

— Боже, сложете някакви дрехи на този човек — рече Хофман. Предложи слипове, но Азхар поклати глава и каза:

— Не става.

Затова намериха едни хубаво избелели боксерки и му ги обуха. Чудиха се близо минута дали Хари трябва да носи потник и решиха, че няма нужда, прекалено превзето ставаше. Ризата и панталоните бяха лесна работа, но обувките се оказаха голям проблем: краката се бяха вдървили от смъртта и студа и не се огъваха в пръстите и глезените. Хофман изпрати една секретарка да купи сешоар, с който стопли краката достатъчно, за да ги направи по-гъвкави.

Накрая добавиха и боклуките по джобовете — разни хартийки и портфейла, който щеше да го направи убедителен или да го издаде. Касова бележка от „Афган Али“, ресторант в „Маклийн“, често посещаван от агенти на ЦРУ през обедната почивка, платен с

кредитната карта „Виза“ на Мийкър. Хофман добави втора сметка от любимия ресторант за служебни разходи на Управлението — „Кинкийдс Колвин Рън Тавърн“ в Тайсън Корнър — близо двеста долара за вечеря за двама. Може би Хари имаше сериозни намерения към Денис. Ферис намери визитка на бижутериен магазин във Феърфакс, отгоре на ръка беше написано „2 карата — 5000\$???“. Хари си бе мислил дали да не се сгоди, но се бе тревожил за парите. Азхар предложи квитанция от химическо чистене в търговски център „Маклийн“. Хората вечно забравяха да си вземат дрехите преди заминаване. И бележка от бензиностанцията на Шосе 123, точно пред входа на Централата. Чудесни довършителни щрихи. Както и талонът за безплатно миене на коли в бензиностанция в Александрия, близо до апартамента на Хари.

Хофман искаше да даде на Хари айпод и обсъждаха каква музика би харесвал измисленият им агент. И тогава на Азхар му дойде брилянтна идея — вместо музика на айпода щяха да свалят курс по арабски. Който и да намереше трупа, щеше часове наред да се чуди над изразите — да се пита дали не са таен код — и чак по-късно да разбере, че са курс по разговорен арабски. Точно това един амбициозен самоусъвършенстващ се агент щеше да носи със себе си — толкова очевидно и дразнещо американско. Хофман имаше скъсан стар билет от плейофите на „Уошингтън Редскинс“^[2] и напъха и него в един от джобовете.

Щяха да добавят последните щрихи по-късно: документите, които Хари Мийкър щеше да носи на свързката си в Ал Кайда; снимките и съобщенията, които щяха да избухнат като виртуални бомби със закъснител, когато си пробиеха път до мрежата — доказателството, че вражеските клетки са разкрити и предадени. Това, което пресъздаваха толкова прецизно, беше отровно хапче; обвивката му беше толкова достоверна и подмамваща, че врагът щеше да го глътне. Отровното хапче беше Хари Мийкър и той можеше да пръсне всички възли и капиляри в тялото на врага. Но първо врагът трябваше да глътне лъжата.

---

[1] Военни хитрости (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Американски футболен отбор. — Б.пр. ↑

1.

Берлин

Четири дни след експлозията на колата бомба в Милано, Роджър Ферис замина за Берлин с шефа на йорданското разузнаване Хани Салаам. Цял цифров вихър от съобщения се изсипваше обратно към базата в Аман, от седмия етаж крещяха за нещо във връзка с миланските атентатори, което директорът да докладва на президента. Но в Централата вечно се крещеше за нещо и Ферис реши, че пътуването с Хани е по-важно. В случая се оказа прав.

Беше чувал истории за смелостта на йорданската служба за разузнаване. Агентите от ЦРУ ги наричаха Сърцата, отчасти заради съкращението им QM HEART^[1] и отчасти заради стила им на работа. Но чак по време на пътуването до Берлин Ферис наистина видя Сърцата в действие. „Хвърлянето“ не беше кой знае колко зрелищно. Организацията беше планирана с месеци, но в мига, в който се разиграваше, операцията беше самата простота. Въпрос, който имаше само един отговор. Тогава Ферис не се замисли особено върху сложността, която оставаше скрита от погледа: за лабиринта, който е толкова идеално изграден, че изобщо не ти идва наум, че може да е вътре в по-голям лабиринт; пътеката към изхода е толкова ярко осветена, че и за миг не се замисляш дали всъщност не е вход към нещо друго.

Отправиха се към една жилищна сграда в източните предградия на Берлин, район, опустошен от Червената армия през 1945 и така и не се възстановил напълно. Бледото октомврийско слънце придаваше лек металически отблясък на облаците и градският хоризонт беше с цвят на мръсотия; кално кафява мазилка по стените, мазни локви в дупките по улиците; стар ръждясал трабант, паркиран до бордюра. Надолу по улицата няколко турчета ритаха топка и се чуваше шумът от уличното движение по Якоб щрасе, една пресечка надолу, но иначе беше тихо. Отпред се издигаше сив блок с апартаменти, построен преди десетилетия за работниците в близката фабрика; сега беше част от

градските руини и бе населен от имигранти, незаконни обитатели и няколко възрастни германци, прекалено сенилни или паднали духом, за да се преместят. От няколкото отворени прозореца не миришеше на зеле и шницел, а на чесън и евтин зехтин.

Ферис беше малко под метър и осемдесет, с четинеста черна коса и деликатни черти. Устата му лесно се разтягаше в усмивка и в очите му имаше искрички, които му придаваха заинтригуван вид дори и когато не беше заинтригуван. Най-биещият на очи дефект беше куцането, резултат от граната, избухнала в колата му на един път в Ирак, северно от Багдад, преди половин година. Ферис беше извадил късмет — кракът му беше разкъсан от шрапнел, но той оцеля; иракският агент, който беше карал колата, почина. Казват, че добрите разузнавачи са безлични, хора, чиито лица забравяш в претъпкана с хора стая. С оглед на това Ферис си беше сбъркал професията. Беше гладен и нетърпелив и търсеше нещо, което все още нямаше.

Сега вървеше след Хани и помощника му Марван. Заобиколиха внимателно боклуците, които преливаха от контейнера в уличката, и тръгнаха към задната врата. Стената беше надраскана с дебели графити, смесица от немски и турски. Думата до вратата приличаше на „Аллах“. Или пък беше „АББА“, шведската група. Хани сложи пръст на устните си и посочи прозорците на третия етаж. През мърлявите кафяви пердета се виждаше, че свети. Мишената си беше у дома, но това не беше изненада. Хората на Хани бяха наблюдавали мястото няколко месеца, а те не допускаха грешки.

Хани Салаам беше мазен елегантно облечен йорданец. Косата му беше лъскавочерна, прекалено черна за мъж, който гони шейсетте, но нашарените със сиво мустаци издаваха възрастта му. Беше шеф на Службата за общо разузнаване, както беше известна йорданската тайна полиция. Беше властен и възпитан и хората обикновено се обръщаха към него с почтителното османско „Хани паша“, което произнасяха с „Б“, така че звучеше като „баша“. На Ферис отначало му изглеждаше заплашително, но след няколко седмици, започна да мисли за него като за арабски двойник на певеца от 50-те Дийн Мартин. Хани Салаам беше изтупан — от лъснатите до блясък обувки до опушените стъкла на слънчевите си очила. Като повечето преуспели мъже от Изтока се

държеше сдържано, едва ли не стеснително. Изисканите му маниери първоначално можеха да бъдат взети за британски, остатък от семестъра, прекаран някога в Сандхърст^[2]. Но в основата на характера му беше великодушният, но потаен дух на бедуински главатар на племе. Беше от хората, които никога не ти казват всичко, което знаят.

Хани веднъж се беше пошегувал — когато за пръв път развеждаше Ферис из СОР в Аман, — че йорданците толкова се страхували от него, че наричали централата му Ноктената фабрика.

— Знаеш ли, хората са много глупави — каза той и небрежно махна с ръка. Много ясно, че не давал на агентите си да изтръгват ноктите на хората. Нямало полза: затворниците казвали всичко, за да спре болката. Хани нямаше нищо против хората да го смятат за жесток, но се ядосваше, че може да го смятат за некадърен. По време на тази първа среща обясни на Ферис, че когато има нов затворник от Ал Кайда, го държи буден няколко дни в стаята за разпити, на която йорданците викаха Синия хотел, и после му показва снимка на някой от родителите или децата му. Често това стигало. Семейството можело да свърши онова, което хиляди удари от пазача не можели, сподели Хани. Потискало желанието за смърт и засилвало желанието за живот.

Хората в Лангли винаги описваха Хани като „професионалист“. Имаше нещо снизходително в това, все едно бели хора да описват фъфлещ чернокож като „речовит“. Но хвалебствията по адрес на Хани маскираха факта, че ЦРУ беше станало зависимо от него повече, отколкото трябваше. Като действащ шеф на служба Ферис трябваше да установи връзка с началника на местната тайна полиция. И така, когато преди два дни самият Дийн Мартин лично го беше поканил да участва в операция в Германия, това беше голяма работа. Бюрократите в Близкоизточния отдел се бяха противопоставили и му бяха наредели да си стои на бюрото и да отговаря на съобщенията относно бомбата в Милано. Но Ед Хофман, шефът на отдела, се беше намесил.

— Те са идиоти — каза той за подчинените си, които се бяха опитали да попречат на заминаването на Ферис. После каза на Ферис да му се обади, когато операцията приключи.

Йорданецът отвори задната врата без проблеми и махна на Ферис и Марван да го последват. Коридорът беше тъмен, стените миришеха

на мухъл. Като стъпваше безшумно с обувките си от Джърмин стрийт^[3], Хани се заизкачва по бетонните стълби. Единственият звук беше хриптенето на пушач от гърдите му. Марван беше втори. Приличаше на уличен побойник, докаран нарочно заради Ферис. Имаше белег на дясната си буза, близо до окото, и тялото му беше стройно и стегнато като на пустинно куче. Ферис го последва: куцаше едва забележимо, макар че кракът още го болеше.

Марван носеше автоматичен пистолет, очертанията му се виждаха под самото. Когато изкачиха стълбите, извади пистолета от кобура. Тримата стояха един до друг и се движеха в синхрон. Хани замръзна, когато чу на горния етаж да се отваря врата. Направи знак на Марван, който кимна и притисна пистолета до крака си. Но се оказа само една възрастна германка — излизаше с количката си на пазар. Мина покрай тримата, без да ги погледне.

Хани продължи нагоре. Единственото, което беше казал на Ферис в Аман, беше, че бил подготвял операцията с месеци.

— Ела да гледаш как дърпам спусъка — така му каза.

Ферис не знаеше дали Хани и Марван действително ще застрелят някого. Това щеше да е незаконно, технически, но от Централата нямаха да имат нищо против, ако напишеше доклада както трябва. Америка беше във война. По време на война правилата са различни. Или поне Хофман винаги казваше така.

Когато стигна до третия етаж, йорданецът им махна да спрат. Извади мобилен телефон, вдигна го до ухото си и прошепна нещо на арабски. После им кимна и тримата се промъкнаха към вратата на апартамента, отбелязан като 36. Хани знаеше, че Мустафа Карами ще е вътре. Всъщност знаеше почти всичко за него — работата му, навиците му, приятелите от училище в Зарка, семейството му в Аман. Знаеше в коя джамия се моли в Берлин, какви мобилни номера набира, коя хауала^[4] му изпраща пари от Дубай. Но преди всичко знаеше кога Мустафа Карами е бил в Афганистан, кога се е присъединил към Ал Кайда, кой в организацията му има доверие и кой контактува с него. Хани си беше научил урока, така да се каже, и сега беше време да си вземе изпита.

Докато Хани се приближаваше до вратата, Марван вдигна пистолета. Ферис остана на няколко метра отзад. Държеше пистолета си в презраменен кобур под палтото и сложи дясната си ръка върху

гладката метална дръжка. На горния етаж, в друг апартамент, чу приглушено дрънкане на арабска музика. Хани вдигна ръка, за да даде знак, че е готов. Почука силно на вратата, изчака секунда и издумка.

Вратата се откряна и един глас изръмжа:

— Bitte^[5]?

Карами не беше махнал веригата. Надникна разтревожено, опита се да затръшне вратата, когато видя непознати лица, но Хани бързо я подпря с крак.

— Здравей, Мустафа, приятелю — рече той на арабски. — Господ е велик. Мир на теб.

Марван застана така, че да може да изрита вратата, ако се наложи.

— Какво искаш? — отговори гласът от апартамента.

— Има един човек, който иска да говори с теб — рече Хани. — Вземи този телефон, ако обичаш. Повярвай ми, само телефон е. Не се бой. — Подаде му бавно телефона през процепа на вратата. Карами не го докосна.

— Вземи телефона, Мустафа — тихо настоя Хани.

— Защо? Кой се обажда?

— Майка ти.

— Какво?

— Майка ти. Чака на телефона.

Младият арабин вдигна телефона до ухото си. Заслуша се в гласа, който не беше чувал от три години. Отначало му беше трудно да я разбере. Тя му казваше колко се гордее с него. Знаела, че ще успее, дори и когато бил малко момче в Зарка. А сега правел големи неща. Бил и пратил пари и хладилник, а сега и телевизор. С парите щяла да си наеме апартамент, където да си седи и да гледа как слънцето залязва зад хълмовете. Толкова се гордеела с него сега, когато бил толкова преуспял. Бил страхотен син, слава на Аллах. Бил мечтата за всяка майка. Божия благословия. Плачеше. Когато се сбогува с него, Мустафа също плачеше. От радост, че е чул майка си, със сигурност, но и от мъка, защото знаеше, че е заловен.

— Ти си мечтата за всяка майка — рече Хани.

— Какво сте й направили? — Мустафа изтри сълзите си. — Не съм направил нищо от това, което казва. Измамили сте я.

— Пусни ме да вляза и ще поговорим.

Мустафа изчака, сякаш се опитваше да си представи как може да избяга, но вече беше във властта на Хани. Махна веригата и отвори вратата. Тримата влязоха в стаята. Беше зловещо празна, нямаше мебели, нямаше никаква украса, само един дюшек до стената и молитвено килимче, обърнато към Мека. Мършавото тяло на Мустафа беше сбръчкано като изхвърлен костюм.

— Какво искате? — попита той.

Ръцете му трепереха.

— Помогнах на майка ти — рече Хани. Наведе се към младия мъж. Нямаше нужда да изрича явния извод — че може да я нарани също така, както ѝ е помогнал.

— Измамили сте я — повтори Мустафа. Потрепна, докато го изричаше.

— Не, ние ѝ помогнахме. Дадохме ѝ много подаръци и ѝ казахме, че са от любимия ѝ син. Направихме *хасанна*, добро дело. — Хани замълча. Изчакваше.

— В затвора ли е? — попита Мустафа. Ръцете му продължаваха да треперят. Хани му подаде цигара и му я запали.

— Разбира се, че не. Говореше ли ти така, сякаш е в затвора? Тя е щастлива. И бих искал да остане щастлива до края на дните си.

Ферис наблюдаваше с широко отворени очи от ъгъла. Не смееше да помръдне и мускулче — от страх да не прекъсне ритъма на Хани. Шефовете му бяха платили за това шоу, така да се каже, но той беше само публика.

Тишината се разтегна много секунди — Мустафа обмисляше затрудненото си положение. Държаша майка му. Бяха го изкарали герой. Можеха да го унищожат, майка му също, ако решаха. Това бяха фактите.

— Какво искаш да направя? — попита накрая. Ферис се напегна да чуе арабския, за да е сигурен, че няма да изпусне нито дума. Имаше чувството, че гледа еднократно изпълнение на шедьовър. Хани не беше пипнал жертвата си, нито беше заплашвал Мустафа открито, дори не го беше агитирал истински. Това беше красотата на операцията. Хани беше построил шлюз, през който жертвата му беше отнесена принудително и безвъзвратно.

— Искаме да ни помогнеш — рече Хани. — И това, което трябва да направиш, е съвсем просто. Искаме да продължиш да си живееш

живота както преди. Не искаме да бъдеш предател или лош мюсюлманин, или да направиш нещо, което е *харам*^[6]. Искामе само да си приятел. И добър син.

— Искате да стана ваш агент.

— Не, не. Не ме разбра. Затова ще говорим по-късно. Най-напред бих искал да ти дам един телефон, за да можеш да се свързваш с мен.

— Хани му подаде малък мобилен телефон. Мустафа го погледна разтревожено, сякаш е граната, която всеки момент може да избухне.

— Ще се срещнем утре на безопасно място, за да поговорим — продължи Хани. Подаде му едно картонче с адрес в предградие на Берлин. — Моля те: запомни този адрес и ми върни картончето.

Мустафа отвърна поглед, искаше някак си да избегне мрежата, която се затягаше около него.

— Ами ако откажа? — попита той. Гласът му потрепери.

— Майка ти ще бъде разочарована. Тя се гордее с теб. Ти си божията благословия за нея. Така че знам, че няма да откажеш.

Думите бяха мили, но погледът в очите на Хани не беше. Мустафа виждаше, че няма къде да избяга. Вдигна картончето, втренчи се в адреса за десетина секунди, после затвори очи.

— Върни ми го, ако си готов — рече Хани.

Мустафа го погледна и му върна картончето.

— Браво. — Хани му се усмихна окуражително. — Както се разбрахме, ще се срещнем на Ханделщрасе 114 утре в четири. Трябва да почукаш на вратата на стая 507 и да попиташ дали Абдул Азис е там. В отговор ще те попитам дали си Мохсен и ти ще кажеш „да“. Това са ни кодовите имена. Аз ще съм Абдул Азис, а ти — Мохсен. Ако не можеш да дойдеш утре следобед, иди на същия адрес в десет на следващата сутрин. Използвай същите имена. Разбра ли ме?

Мустафа кимна.

— Ако опиташ да ни изиграеш, ще те намерим. Ако опиташ да се свържеш с приятелите си, ще разберем. Наблюдаваме те денонощно. Ако направиш някоя глупост, ще навредиш на себе си и на тези, които обичаш. Не бъди глупав. Разбра ли ме?

Младият мъж кимна пак.

— Повтори имената, часовете и адреса.

— Абдул Азис и Мохсен. Четири утре следобед или ако не мога да дойда — в десет на другия ден. Ханделщрасе, стая 507.

Шефът на йорданското разузнаване хвана Мустафа за ръката и го придърпа към себе си. Мустафа покорно го целуна по двете бузи.

— Бог да те пази — рече Хани.

— Слава на бога — отвърна младежът, толкова тихо, че едва се чу.

Същата вечер на една тиха маса в почти празния ресторант близо до Курфюрстендам, Ферис зададе на Хани един въпрос. Част от него не искаше да каже и една думичка и само се наслаждаваше на последните тонове, които маестрото беше изсвирил в тишината, след като музиката беше престанала. Но трябваше да попита.

— Твоят човек ще ни помогне ли с Милано? — Това беше единственото, за което ги беше грижа администраторите в Щатите.

— Искрено се надявам, ако не за този Милано, поне за следващия или за по-следващия. Това е дълга война. Ще има много атаки. В ръцете си сега имаме ново парче от нишката. Ще я проследим. И когато видим накъде води, вероятно ще разберем всички атентати. Не мислиш ли?

Ферис кимна. Това не беше истински отговор или най-малкото задръстенияците у дома нямаше да го разберат. Щяха да питат защо Ферис е бил целия път до Берлин с йорданеца, щом като не е разбрал нищо. И въпросът щеше да е основателен.

— Защо изобщо ме покани с теб? — пристраши се Ферис. — Бях само багаж.

— Защото те харесвам, Роджър. Ти си по-умен от хората, които Ед Хофман обикновено праща в Аман. Искам да видиш как действаме, за да не повтаряш грешките на другите. Не искам да си арогантен. Това е американската болест, нали? Не искам да умреш от нея.

Хани беше обвит в прозрачен син дим от цигарата си. Ферис го погледна. Нещата се обръщаха. Месец преди бомбата в Милано беше имало друга в Ротердам. В Европа вече редовно използваша коли бомби. Атаките трябваше да направят членовете на мрежата по-лесни за залавяне, а вместо това те бяха станали по-неуловими. Врагът беше сменил бойния си ред. Имаше нов хъс в планирането на операциите — ръката на нов човек. Ферис беше сигурен, че Хани го вижда — това беше заплахата, нали? Това ги беше довело в Берлин този ден.

— Кого преследваш? — тихо попита Ферис.
Хани се усмихна през ластарите дим.
— Не мога да ти кажа, драги.
— Сюлейман — така каза иракският агент.
Почти глътна думата, сякаш тя щеше да го убие, ако някой я чуе.
Сюлейман. Това беше името на терора.

---

[1] Сърце (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Британската кралска военна академия. — Б.пр. ↑

[3] Улица с луксозни магазини в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

[4] Нелегална международна система за парични преводи, която обслужва терористичните мрежи. — Б.пр. ↑

[5] Моля (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Действие, категорично забранено или осъдено от шериата. — Б.пр. ↑

2.

Аман

Аман изглеждаше настръхнал и разтревожен, но пък на повечето места беше нервно напоследък. Америка беше разровила гнездо на стършели в Ирак и те бръмчаха във всеки пазар и джамия в арабския свят — и скоро щяха да бъдат във всеки търговски център на Запада. Анализаторите в Лангли наричаха това разпространение на иракския тероризъм „кървене“. В самолета на Кралските йордански линии, обратно от Берлин, Ферис чу двама добре облечени араби на седалките пред него в първа класа да обсъждат осведомено бомбата в Милано. Колата бомба била същата като тази в Ротердам; не, била по-голяма и имало цилиндри с пропан в колата, за да е по-голяма експлозията. Било дело на Ал Кайда; не, били шиитите, които се правели на Ал Кайда; не, била нова група, по-страшна от всички останали. Не бяха сигурни в нищо друго, освен че за всичко е виновна Америка.

Дори стюардесата изглеждаше напласена. Беше с червена пола, прилепнала по задника, вталено червено сако и червена кръгла шапчица, която не можеш да видиш другаде, освен на някоя стюардеса. Това беше умилителното в Кралските Йордански авиолинии: подобно на самата Йордания, те бяха останали в друго измерение. Но не откликна, когато Ферис се опита да я заговори, и направи лека гримаса встрани, докато му сервираше яденето: „Вие сте виновни, вие, американците“.

Ферис усещаше враждебните погледи, когато минаваше през паспортната проверка в Аман. Полетът от Тел Авив пристигна по същото време и йорданците се мръщеа на всеки, който изглеждаше като израелец или американец. Евреите. Кръстоносците. За арабите те бяха равнозначни. Ферис искаше да отиде на работа, да направи нещо полезно, което може да попречи на всичките тези сърдити хора да предизвикат още по-голям хаос. Беше късно следобед и повечето служители в посолството щяха още да са на работа. Можеше да се обади на Хофман, да прегледа съобщенията, да отговори на питанията,

да си помисли какво ще отговори, когато хората го попитат какво прави той, Роджър Ферис, за да спре атентаторите с коли, преди да са пристигнали в Пеория^[1] и Петалума^[2].

Магистралата от летището до Аман беше оградена с билбордове, които можеха да те доведат до заблуждението, че светът още е в подем: реклами на конкуриращи се мобилни оператори, на крайбрежни имоти в Дубай, на „Ситибанк“ и хотел „Фор Сизънс“ и на цялото изобилие от услуги, които световният пазар беше опънал покрай безводните възвишения на Арабската пустиня. Чак когато видиш гигантските плакати на младия крал — изглеждаше малко комично в арабската традиционна носия, която никога не би облякъл в действителност, или как прегръща покойния си баща на снимки, които се бяха превърнали в национални амулети, уж че старецът все още е жив — чак тогава осъзнаваш колко притеснени са всички. Това все още беше земята на тайни и лъжи, където оцеляването беше единствената истинска цел на политиките.

Ферис харесваше Аман точно затова. Тебеширените бели сгради придаваха на града облик на манастир, онази зашеметяваща безводна чистота на пустинята, която през има-няма едно хилядолетие докарва хората до такава лудост, че създават религии. Дори по пладнe, насред лятото, Аман беше като ободряваща сауна, за разлика от спаружващата парна баня, която Ферис си спомняше от Йемен или безжалостната пещ на Балад^[3]. И беше запазил много от причудливите традиции на арабския свят; дори тук, по пътя за летището, малки момчета стояха до импровизирани сергии, продаваха плодове и зеленчуци и разнасяха ароматно горчиво арабско кафе в малки чашки. Овце се мотаеха по магистралата, подкарвани от овчари с развяващи се наметала, сякаш бяха излезли от машина на времето. Колкото и да се опитваше да изглежда като Запада, Йордания още си беше Изтокът. Из пазарите имаше търговци на подправки, врачки и дилъри на оръжие — цял потаен живот, който беше включен в различен контакт от този на „Макдоналдс“.

Охолният живот може и да не беше най-доброто отмъщение, но беше единственото възможно в момента за палестинците, които сега бяха мнозинството от населението. Връщаха се от Доха и Рияд с малки състояния, с които строяха огромни къщи в Аман, за да се забавляват, да въртят бизнес сделки и да се фукат с жените си, докарани в западен

стил. Козметичната индустрия се беше превърнала във водеща индустрия в новия Аман: нито една жена не се появяваше, преди да ѝ оправят носа или гърдите. Беше като в Лос Анджелис, само океанът липсваше. Аман имаше дори списание, което се казваше „Ливинг Уел“^[4], с обяви, които учеха младите арабки откъде да си купуват бикини, предлагаше им дивидита със „Сексът и градът“ и ретро мебелировка. Наскорошните бежанци от Ирак бяха добавили собствения си парлив вкус към смесицата — покачваха цените на имотите и осигуряваха работа на хиляди главорези, които да ги пазят от други главорези.

Младият крал явно разбираше, че алчността е йорданска национална спойка. По време на неговото царуване народът се беше видоизменил от дребната едновременна корупция до барокова, стил ала Либия, корупция — дори някои от армейските генерали си имаха собствени рекетъори. Главните резиденти бяха толкова добре известни, че самоличността им беше публична тайна, мълвата обикаляше целия град, но нищо не излизаше в печата. Лицемерието беше в майчиното мляко тук.

И Йордания си имаше исляма, тайното вдъхновение и мъчение на всяка арабска държава. Това беше най-голямата грижа на службата в Аман, плюс дундуркането на младия крал. Йорданците бяха сунити и управляваната от държавата мрежа от джамии беше закостеняла като Англиканската църква. Голямата джамия на розови и бели райета „Хосейни“ в стария град беше почти празна в петък. Религиозните хора ходеха в малките джамии в бедняшките квартали и бежанските лагери извън града — или в Зарка, големия индустриален град, северно от Аман, който беше основен сборен пункт на всички нелегални движения. Понякога изглеждаше така, сякаш фундаменталистките шейхове са единствените хора, които говорят истината в това общество: те осмиваха корупцията и падението на новия елит, изразяваха на глас гнева, който изпитваше всеки, когато видеше да минава мерцедес или беемве, но не можеше да възроптае открито. Младият крал можеше да оказва гостоприемството си на титаните на Световния икономически форум по лъскавите хотели на Мъртво море, но в задните улички на Зарка се продаваха килими с лика на Осама бин Ладен и се слушаха касети със запис на неговата декларация за обявяване война на Америка.

В един доклад до Хофман, който беше изпратил няколко седмици след пристигането си, Ферис го беше нарекъл Тръбопровода. Имаше джихадска мрежа, която минаваше през Зарка, вкарваше и изкарваше хора от Ирак, пускаше ги в лимфните възли на арабския свят и после в световната кръвоносна система. Ферис търсеше мрежа, която имаше име — името, с което се беше сдобил на такава висока цена в Ирак и което се мъчеше да открие, откакто беше пристигнал в Аман преди два месеца. Знаеше къде се намира конспиративната квартира в Аман, където беше вербуван неговият иракски агент; знаеше имената на няколко души, които пътуваха между Зарка и Рамади. Тези късчета информация за малко да му струват живота, но бяха отправна точка.

От първия си ден в Аман, Ферис беше използвал тези няколко факта като длето, с което може да пробие скала. Беше сложил конспиративната квартира в Аман под постоянно наблюдение. Агенцията за национална сигурност подслушваше всички телефони и компютърни връзки на всеки, който някога се беше приближавал до квартирата. Разузнавателни спътници следяха колите, които напускаха вилата. Ферис не беше казал на Хани кой е обектът му, но подозираше, че всъщност няма нужда. В Берлин се беше уверил, че двамата преследват един и същи човек.

Американското посолство приличаше на кичозна крепост. Намираще се в квартал Абдун, встрани от центъра на града, и имаше бяла мраморна фасада, която се отваряше по средата към вътрешен двор с формата на полумесец, покрит с розови като съомга камъни. Радваше окото, но достъпът беше забранен. Отпред имаше паркирани йордански бронетранспортъори, пълни с войници с извити носове от йорданските специални служби. Приличаше на посолство под обсада, което си беше горе-долу така. Колата на посолството закара Ферис до вътрешния двор и той се качи до последния етаж и тайните помещения на службата на ЦРУ. Повечето хора още си бяха по бюрата. Вероятно искаха да го впечатлят, но за Ферис това означаваше, че нямат да правят нищо по-хубаво от това да киснат в посолството.

Затвори вратата на кабинета си и се обади на Хофман по защитения от подслушване телефон. Беше изпратил доклада си от Берлин, но не беше имал възможност да се чуе лично с шефа на отдела

си. През последните няколко години беше научил, че е грешка да смяташ, че знаеш какво иска Хофман. Подобно на самото ЦРУ, и той беше на много отделения. Ти можеше да си в едно подразделение и да си мислиш, че цялата картина ти е ясна, и после изведнъж да откриеш, че това, което в действителност вълнува Хофман, е в друго отделение, за което може да знаеш, а може и да не знаеш. Ферис се беше научил да се обажда на наблюдаващия го офицер, когато искаше да се свърже с шефа си. Хората от Близкоизточния отдел явно често имаха проблем да го откриват — макар че не беше ясно дали са неуслужливи нарочно, или наистина не знаят. Наблюдаващият офицер го свърза.

— Чаках — рече Хофман. — Къде беше, по дяволите?

— В един самолет. После в една кола. Но вече съм тук. — Ферис очакваше, че ще трябва да обобщи устно операцията в Берлин, но резкият тон на Хофман говореше, че това очевидно не се налага.

— Какво търси Хани? Това искам да разбера. Тази работа в Берлин ще ни отведе ли в палатката?

— Още не съм сигурен. Хани не иска да ми каже много. Познаваш го по-добре от мен, но имам усещането, че се движи със собствена скорост. Явно не бърза.

— Хани има две скорости, бавна и задна. Но това не върши работа в момента. Тази простотия с бавенето трябва да престане. Трябва да го включим на друга предавка. Бомбата в Милано подплаши всички. Президентът крещи на директора, пита защо не можем да спрем тези хора, а директорът крещи на нас. Или на мен, ако трябва да сме по-точни. Трябва да разбием тази мрежа. Веднага. Кажи го на Хани.

— Не се е върнал. Още е в Берлин.

— Страхотно! Това значи, че обработва новото момче без нас. Няма да я бъде тази. Кой според него плаща сметките?

Ферис се поколеба за миг и после реши да сподели подозренията си.

— Мисля, че е по следите на моя човек. Не съм сигурен, но според мен берлинската операция е точно за това.

— Сюлейман?

— Да, сър. Иначе не знам защо би се постарал да я организира толкова здраво. Или защо ще ме кани. Явно се опитва да проникне в мрежата на Сюлейман.

— Това решава нещата — рече Хофман. — Идвам да те видя. Този трябва да е наш. Иначе президентът ще ми спуска задника. Твоя също, не че някой го е грижа. Ще ти изпратя малко подаръчета за Хали, за да му покажем, че го обичаме. Пробвай да го размекнеш, когато се върне. Големият татко скоро ще дойде да довърши работата.

— Сигурен ли си, че има смисъл? — Ферис имаше неприятно усещане, отчасти защото щеше да загуби контрола над операцията в Берлин и отчасти заради нещо друго, което не можеше да изрази с думи дори и пред себе си. Нещата не ставаха така в тази част на света. Не можеше да срита някого в задника и после да очакваш той да ти съдейства. Това не беше КГБ. Арабите ти помагаха, защото ти имаха доверие. Биха направили всичко за приятел и нищо за непознат — и по-малко и от нищо за човек, който се отнася към тях с неуважение. Тъкмо се канеше да убеди Хофман да не тръгва, когато чу щракване от другата страна на линията и разбра, че шефът му е затворил.

---

[1] Град в Илинойс, САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Град в Калифорния, САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Град в Саудитска Арабия. — Б.пр. ↑

[4] Американско лайфстайл списание. — Б.пр. ↑

3.

Балад, Ирак

За пръв път Ферис чу името Сюлейман в началото на предполагаемото му едногодишно разпределение в базата на ЦРУ в Балад, Ирак. Хофман отначало се беше опъвал да му даде работата в Ирак, тъй като искаше да го задържи на ръководен пост при себе си, но Ферис настоя. Ако някой трябваше да иде в Ирак, то това трябваше да е той: знаеше езика и познаваше културата. Беше преследвал тази мишена, по един или друг начин, цяло десетилетие — от времето, когато бе проявил интерес към ислямските радикали, докато още учеше в Колумбийския университет.

— Ирак е преобан — заяви Хофман.

— И какво от това? — отвърна му Ферис. — Точно това го прави интересен.

Ферис не се интересуваше от политика. Тя беше за Министерството на външните работи или за участващите в телевизионните обзорни предавания. Той беше от онези хора в Америка, които не желаеха да обсъждат каква катастрофа е Ирак. Искаше да е там. С работата си за Хофман беше допринесъл за създаването на техниките, които помагала на младите агенти да останат живи. Чалми и дълги роби; почернени мустаци; евтини обувки; трошки с ислямски броеници на предното огледало, арабска музика, надута от касетофона. За определен тип хора това беше единствената интересна работа. Хофман знаеше, че не може да задържи своето протеже, така че му уреди назначение, което наистина можеше да промени нещата.

— Работата ти е да захранваш машината — каза му Хофман, преди да го изпрати. Ферис не разбра какво означава това до деня, в който пристигна във военновъздушната база в Балад на седемдесет и пет километра северно от Багдад. Там се намираше малката ескадрила безпилотни шпионски самолети „Предатор“ и повечето служители в базата на ЦРУ гледаха, както го наричаха, „Предпорно“, тоест заснети

в реално време изображения от камерите на трите безпилотни въздухоплаващи машини, които мързеливо кръжаха над Ирак. Шефът на базата заведе Ферис в командната зала и посочи гигантския екран, който светеше над тях.

— Най-добрите ми агенти — рече шефът. Отдолу на екрана с дебели военни букви бяха изписани три имена: „ЧИЛИ“, „СПЕК“, и „НИТРЕЙТ“. Звучаха като имена на домашни любимци или на рисувани герои, но това бяха кодовите имена на трите предатора, които действаха в Балад. На един по-малък екран бяха изображенията на трите телеуправляеми самолета — ПАКМАН, СКАЙБЪРД и РУЛЕТ. Образите бяха невероятни дори и да не знаеш какво точно гледаш. Ферис вдигна поглед към иракския екран и видя как една тъмна кола се движи по шосе с две платна и отбива по страничен път към пустинята. Предаторът се рееше зад нея на 300 метра височина, безшумен и невидим. Ферис попита какво търсят.

— Западен Ирак, близо до сирийската граница — отвърна шефът на базата. — Смятаме, че в колата има обект. — Стояха и наблюдаваха колата може би десетина минути, после картината почерня. Шефът на базата поговори с един от техниците и после каза на Ферис: — Суха дупка. — Кое то означаваше, че обектът, колкото и ценен да е, в крайна сметка не се намира в колата. В този момент Ферис започна да разбира проблема.

Шефът на базата беше повикан на видеоконферентен разговор с Лангли и остави Ферис да седи в оперативния център. В помещението се чуваше тихо жужене, беше пълно с хора, които се взираха в плоски монитори и вършеха обичайната си работа — планираха, следяха и оценяваха. Дежурният офицер, който седеше близо до Ферис, наблюдаваше пет-шест чат групи, които подаваха последните сурови сведения от всички птички и буболечки по света. Приглушеното жужене от разузнавателната работа беше прекъснато от внезапно предупредително бръмчене и всички погледи се насочиха към афганистанския екран.

— Проверете ПАКМАН — обади се сержантът от военновъздушните сили на съседното бюро. Този следобед ПАКМАН кръжеше над Вазиристан в Североизточен Пакистан и търсеше един от неуловимите водачи на Ал Кайда. Телеуправляемият самолет беше почти неподвижен, увиснал над една пещера в необятните планини —

чакаше жертвата да се появи, кръжеше, търсеше, мързеливо се въртеше над скалистите възвишения и заснежените върхове.

— Мисля, че нещо се движи в пещерата! — каза един от наблюдаващите офицери. Никой друг не обели дума в голямото тъмно помещение.

Хората, които контролираха ПАКМАН, се намираха в Лангли, в сграда на паркинга. Наблюдаваха сензорите, чакаха да изстрелят ракета „Хелфайър“, ако видят висок слаб мъж в сенките на пещерата. Ферис забеляза раздвижване, нещо се появи на светлото и Ферис си помисли: „Готово“.

Но се оказа як, беше излязъл от мрака на пещерата на слънце. Помещението се изпълни с въздишки. ПАКМАН отново ги беше отвел до тайното леговище на прилепи, паразити и животински изпражнения. Но Ферис продължи да гледа как ПАКМАН се движи към нови координати и как камерата улавя бавното изчезване на Хиндукуш, проломите, стръмните скали и бушуващите реки. Беше хипнотизиран от образите, които иначе можеха да се видят само от ястреб или орел. В това се състоеше гениалността на американското разузнаване — че можеше да пуска механичните си хищни птици над най-негостоприемните райони в света. Лудостта беше, че през по-голямата част не се знаеше какво трябва да търсят там, долу. Птица с отлично зрение, но без акъл.

Да храниш машината. Сега Ферис разбираше за какво говореше Хофман, когато му възлагаше задачата: вкарай истинско разузнаване, за да знаят техниците къде да изпратят бръмчилото; за да знаят кой е в колата, която криволичи покрай сирийската граница; кой раздрънкан автобус вози последната група муджахидини от летището в Дамаск до тайната квартира в предградията на Багдад; кой разбит камион принадлежи на оперативния плановик. Ако Ферис можеше да събере тази информация, тогава предаторът можеше да наблюдава всяка спирка на мишената, всеки съучастник, който ѝ помага по магистралата, всяко място, на което спира, за да яде, спи или сере. Но някой трябваше да храни машината.

— Ти си идеален за тази работа — беше казал Хофман и беше прав. Ферис говореше арабски четвърто ниво; имаше тъмна коса и матова кожа, която му позволяваше да минава за арабин с неговите

роби и кафии^[1], и имаше онзи първичен глад, който си мислеше, че може да утоли с поемането на рискове.

Ферис прекара една седмица с оперативния шеф в Багдад, за да навлезе в работата. Джак беше едър ирландец, но когато боядисаше червената си коса и мустаците и сложише широка галабия^[2], можеше да мине за сунитски шейх. Разведе Ферис из скришните местенца на Управлението в Зелената зона: показва му гаража, където пребоядисваха коли през нощта; стотиците фалшиви табели с номера; задните входи, които Управлението използваше, за да измъква агентите си от Зоната и да ги пуска в истинския живот; десетината очукани коли, паркирани от едната страна на Червената зона, коя от коя пораздрънкани; местоположението на тайните квартири в Централен Ирак, където щеше да действа Ферис. Пиеха и се шегуваха, за да прогонят страха.

— Не се оставяй да те хванат — рече Джак последния ден, преди Ферис да се отправи на север. — Това е главното правило тук. Ако те хванат, накрая ще те убият, но преди това ще те накарат да си изплюеш червата. Така че не се оставяй да те хванат. Това е всичко. Ако видиш блокада по пътя и решиш, че ще опитат да те спрат, започваш да стреляш и продължаваш, докато не се измъкнеш или не те убият.

— Арабският ми е доста добър — отвърна Ферис.

Джак поклати глава.

— Пак ти повтарям. Не се оставяй да те хванат. Няма да се измъкнеш с приказки от тези хора. Първо стреляй. Това уважават те. Не се прави на умник. Ако избиеш достатъчно от тях, няма да има значение дали арабският ти е добър, или лош.

В деня, когато му излезе късметът, Ферис вече беше прекарал в Ирак близо три месеца. Страхуваше се почти непрекъснато и този ден не беше по-различен. Базата беше обстрелвана с миномет рано сутринта, докато си взимаше душ, и трябваше да се измъкне по гол задник от отходното място близо до караваната, само с една хавлия на кръста, и да се завре под бетонната преграда, която служеше за прикритие. Две мини се взривиха, едната на цели четиристотин метра. Явно вече не им пукаше дали ще улучат съвсем точно, защото никога не беше съвсем точно. Ферис се върна и се доизкъпа, но си мислеше —

погрешно, както се оказа, — че започването на деня по този начин е лоша поличба.

Тази сутрин се връщаше в, както го наричаха колегите му, „лайната“ — с други думи, всичко извън лагера. Обичайно прекарваше една седмица навън и една обратно вътре. На Хофман не му беше харесало — най-опасната част от работата беше минаването напред-назад — и искаше Ферис да се среща с агентите си вътре в периметъра. Шефът на Близкоизточния отдел наистина се страхуваше, че може да изгуби Ферис в Ирак, битка, която не беше сигурен, че си заслужава. Но Ферис знаеше, че предпазливостта е безполезна. По-добре да нямаш никакви агенти, отколкото да разчиташ на такива, които влизат и излизат от американски лагер.

Ферис облече покритата с петна от пот роба и си сложи карираната кафия. Беше си пуснал необходимите за Ирак мустаци и ходеше с набола брада, нито бръснат, нито небръснат. С тази дегизировка лесно можеше да мине за арабин. Не иракчанин, по-скоро египтянин, каквото беше й прикритието му. В действителност първо беше учил арабски в Кайро по време на семестъра в чужбина в Колумбийския и още говореше на арабския диалект с мекото „г“. Ферис се почуди какво ще каже жена му Гретхен, ако може да го види. Винаги си представяше шпионския му живот във вариант на Джеймс Бонд — с хубави костюми и мартинита. Ако го видеше сега, щеше да му каже да иде да се преоблече. Гретхен харесваше във Ферис всичко — освен истинския му живот.

Ферис излезе от лагера с останалите арабски работници, когато нощната смяна свърши и пристигна дневната. Знаеше, че няма да говорят с него; иракчаните, които работеха в американски бази, не говореха с никого. Рискуваха живота си заради допълнителните пари, които носеха у дома. Ако бунтовниците ги откриеха, бяха мъртви. Затова се пръскаха веднага щом излезеха през портала и Ферис изчезваше заедно с тях.

Навън го чакаше иракска кола, раздрънкан мерцедес от средата на 70-те, купен някога, когато Ирак беше фърашкан с пари. Шофьорът беше един от агентите на Ферис — млад мъж, казваше се Басам Самарай. Беше живял в иракска колония в Диърборн, Мичиган, и беше достатъчно глупав, за да повярва на американската риторика през 2003 година и да се отправи към Ирак с тлъста издръжка от ЦРУ.

Семейството му беше от този район; бяха го защитили и се преструваха, че вярват на историята му, че се е прибрал, за да започне нов бизнес с внос на сателитни чинии и декодери. Един ден щеше да свърши с куршум в главата, Ферис го знаеше. Но не можеше да направи нищо.

— Мараба, Басам! — поздрави Ферис, тръшна се на предната седалка и вдигна стъклото на прозореца. Иракчанинът беше облечен с евтино кожено яке, косата му беше замазана назад с гел.

— Как си, пич? — попита Басам. — Гот ли ти е? — Обичаше американския уличен език, макар че Ферис го беше предупредил, че това е опасно. Напомняше му за дома в Диърборн. Но не беше само това. Очите на Басам искряха днес, сякаш умираше да каже нещо на Ферис.

— Добре съм — отвърна Ферис. — Хубаво е да излезеш навън. Омръзна ми Балад. Прекалено много щури американци. Готов съм за малко щури иракчани.

— Добре, шефе, приготвил съм ти един много щур за днес. Няма да повярваш. Сериозно, пич. Голяма клечка. — От възмущение Басам говореше като диджей.

— Какво имаш? — попита Ферис.

— Истинска находка, пич. Човек от Ал Кайда от планините близо до Тикрит. Познавам го от дете, преди да замина. Казва се Низар. Искаше да дойде в Америка, но не можа да си уреди документите, работеше в Мухабарат^[3] на Саддам. След освобождението съвсем превъртя, като много от тикритците, и започна да работи за Заркауи. Поне той така твърди. Дръпнало му се е лайното от страх, пич.

Очите на Ферис светнаха. Пристегна още малко кафията, за да не могат хората от съседните коли да виждат лицето му. Точно това беше чакал през последните три месеца, ако беше истина.

— Как откри този човек, Басам?

— Той ме откри, пич. Страхува се, че ще го убият. Трябвало да извърши самоубийствен атентат, но се уплашил. Знае бая лайна. Искане да му помогнем, нали се сещаш, да го измъкнем оттук.

— Мамка му! — Ферис поклати глава. — Не си му казал, че работиш за Чичо Сам, нали?

— Не, пич. Не съм глупак. Не, дойде при мен само защото съм живял в Щатите. Мисли, че мога да му оправя бакиите. Казах му, че ще

видя какво мога да направя. В къщата на чичо ми е, по пътя към Тикрит. Казах му, че още днес ще идем да го видим.

Ферис погледна иракския си хип-хоп агент.

— Голяма работа си ти, Басам. Знаеш ли? Гордея се с теб.

Тръгнаха с потока от коли по Магистрала 1, главния път на север, който вървеше по поречието на Тигър към Тикрит. Конвои с припаси ръмжаха покрай тях и като всички иракчани Басам намаляваше, за да пусне войнствено настроените американци да минат. Това щеше да е най-тъпото, помисли си Ферис, да бъде гръмнат от някой сержант от Небраска, който върти картечницата на някой въоръжен конвой и кара пържоли и кока-кола на частите на север. Басам беше пуснал „Радио Сауа“, американска радиостанция, която смесваше американска и арабска музика и беше единствената истинска успешна пропаганда, постигната от Съединените щати. Тъкмо рапираше заедно с Еминем, когато Ферис го прекъсна:

— Трябва да внимаваме, Басам. Ако този човек е толкова добър, колкото казваш, ще го убият веднага щом открият, че е духнал. Вече трябва да се отнасяш наистина сериозно към процедурите, пич. Чуваш ли ме?

— Да, шефе. Супер съм.

— Не, не си супер. Ще ни убият заради теб, заедно с приятеля ти Низар. Така че внимавай. От довечера трябва да се въртим. Не мога да оставам два пъти на едно и също място тази седмица. Ако версията на твоя човек се потвърди, той е чисто злато. Няма да го затрием от немарливост. Подобни възможности не ни се предоставят много често, така че няма да я прецакам. Чу ли ме? А? Чу ли ме, мамка му?!

— Да, шефе — отвърна Басам все така пичовски. Но Ферис знаеше, че го е разбрал.

Чичото на Басам живееше на един дълъг пращен път близо до Ад Даур, на няколко километра южно от Тикрит. Още се виждаше напоителната система на фермата, но сега полетата бяха пълни с буренаци и захвърлени машини. Ферис каза на Басам да спре зад голямата къща, та колата да не се вижда от пътя. На петдесетина метра

от господарската вила, под един евкалипт, се издигаше по-малка къща. Ферис му каза да доведе Низар в нея и да не споменава нито пред чичо си, нито пред никого, че е тук. Басам му намигна: опитваше се да изглежда наперено, но Ферис виждаше, че е уплашен.

Ферис влезе в малката къща. Вонеше на лайна, човешки или животински — не можеше да каже. Това беше гаден факт от живота в Ирак, хората ходеха по голяма нужда на почти всяко свободно място. Отвори прозорците, за да проветри, подреди столовете така, че да говори с Низар, без да го виждат. После седна и зачака.

Басам пристигна след десет минути, Низар се влачеше след него. Беше нисък и як като пожарникарски кран, с големи мустаци. Говореше арабски вариант на напевния местен английски диалект. Ферис не разбираше всичко, но си личеше, че Низар е притеснен. Гласът му трепереше, очите му се стрелкаха и оглеждаха за опасността, която знаеше, че го дебне. Щом влезе, се втренчи във Ферис, опитваше се да различи лицето му в сянката.

— Това е моят египетски приятел — рече Басам. — Може би той ще успее да ти помогне.

Размениха си ислямски любезности. Мир тебе; господ здраве да ти дава. Басам беше донесъл бутилка вода от къщата на чичо си и церемониално наля три мръсни чаши. Мина малко време, преди да започнат, но винаги беше грешка да се пришпорва нещо в тази част на света.

— Мога да ти помогна, приятелю — рече Ферис на арабския си с египетски акцент.

— Слава богу! — отвърна Низар.

— Но защо се нуждаеш от помощ? От какво се страхуваш?

— Знам прекалено много неща, господине. Пътувал съм с Абу Мусаб. Знам тайните му. Имаха ми доверие. Щяха да ме пращат извън Ирак. Подготвиха ме. Но преди няколко дни казаха, съжаляваме, но ни трябваш за самоубийствен атентат в Багдад. Мисля, че вече не ми вярват. Не знам защо. Слухове може би. Може би са чули, че познавам Басам. Затова избягах. Имат прекалено много мъченици. Не искам да умра. Искам да ида в Америка.

— Мога да помогна — повтори Ферис. — Познавам хора, които могат да ти помогнат да идеш в Съединените щати. Пари, виза, зелена карта. Всичко. Но знаеш какви са американците. Алчни. Трябва да им

дадеш нещо, иначе никога няма да ти помогнат. Така че какво можеш да им дадеш? Кажи ми, за да разбера дали мога да ти помогна.

Низар поклати глава.

— Прекалено опасно е. Ще кажа само на американците. Нямам вяра на арабите. Те ще ме предадат.

Ферис се замисли за миг. Всичко, казано досега от Низар, звучеше разумно. И беше прав, като смяташе, че не може да има вяра на араби. Американец трябваше да даде тона. Ферис знаеше, че да се разкрие като американец е нарушаване на операционния план, но не можа да измисли никакъв друг начин да подкара нещата. Наведе се напред, така че цялото му лице да е на светло, и свали кафията си, за да може Низар да види чертите му.

— Аз съм американец, Низар. Работя за Националния съвет по сигурност — рече Ферис на английски и после го повтори на арабски. — Мога да ти помогна да стигнеш до Америка, но трябва да ми кажеш какво знаеш. После можем да съставим добър план.

Низар огледа внимателно лицето на Ферис, опитваше се да реши. После направи единственото, което Ферис не очакваше: падна на пода и целуна ръката му. В очите му имаше сълзи. Толкова уплашен беше, че хората на Заркауи ще го убият.

— Кажи ми какво знаеш — бавно и спокойно каза Ферис. — Така ще мога да ти помогна. Кажи ми това, което ще направи моя голям шеф във Вашингтон, президента, най-щастлив.

Низар затвори очи. Знаеше кое е то. Това беше единствената карта, която имаше. Ферис протегна ръка и докосна иракчанина по челото, сякаш го изцеляваше. Никога не беше правил подобно нещо в живота си, но чувстваше, че точно така трябва да постъпи в този момент.

— Искаха да напусна Ирак — рече Низар.

— Да — отвърна Ферис. — Вече ми каза. Защо искаха да напуснеш Ирак?

— Заради опита ми в Мухабарат. Знам как се правят бомби. Знам как се провеждат операции. Имам цялата подготовка. Казаха, че им трябвала за операциите в Европа. Колите бомби. Това е техният план за коли бомби в Европа, също като в Багдад. Но нямат достатъчно хора. Затова имаха нужда от мен. — Спря, уплашен да продължи.

— Кой имаше нужда от теб? — Ферис го погледна в очите и повтори: — Кой имаше нужда от теб, Низар? Кажи ми или си тръгвам още сега.

— Мъжът, който ръководи новата мрежа на Ал Кайда. Човекът, който планира бомбите в Европа. Човекът, от когото най-много се страхуват американците. Хората тук са във връзка с него. Искана да ме пратят при него.

— И кой е той?

Низар отново млъкна. Седеше и клатеше глава — ужасен и несигурен как да постъпи.

Ферис усети, че може да го изгуби, ако не действа бързо. Стана от стола си, сякаш се готвеше да си тръгне.

— Хайде, Басам. Да си вървим!

Низар промълви една дума, но гласът му едва се чу.

— Говори по-високо — каза Ферис.

— Сюлейман — прошепна той. — Това не е истинското му име, това е името, което са му дали те. Сюлейман Великолепни. Той е плановикът.

„Мили боже — помисли си Ферис. — *Това е*. Как ще опазим този човек жив?“

---

[1] Кърпа около врата (араб.). — Б.пр. ↑

[2] Традиционна арабска мъжка роба (араб.). — Б.пр. ↑

[3] Тайна полиция (араб.). — Б.пр. ↑

4.

Балад, Ирак

Ферис се обади на Ед Хофман по сателитния си телефон. Във Вашингтон беше четири сутринта, но това нямаше значение. Хофман щеше да побеснее, че не са го събудили, когато разбереше с какво разполага Ферис. Свърза се през оперативния център на Близкоизточния отдел. Дежурният говореше раздражено, сякаш му беше прекъснал пасианса на компютъра. Но го свърза с дома на Хофман.

— Какво, мамка му?! — бяха първите му думи. После: — Кое време е?

— Съжалявам, че те събудих — рече Ферис. — Но мисля, че попаднахме на нещо голямо тук в Додж Сити.

— Така ли? — отвърна Хофман, вече напълно буден. — Какво имате?

— Разпитвам един иракски беглец. Сунит от Самара, работил някога за разузнаването на Саддам. Сега е част от Ал Кайда в Ирак или поне е бил допреди няколко дни, когато му казали, че им трябва за самоубийствен атентат. И той избягал. Разказа ми нещо много интересно.

— Така ли? Чакам.

— Каза, че Ал Кайда искала да го изпрати навън, за да се свърже с мъжа, който планира операциите им в Европа. Изграждали мрежа, която да извършва бомбени атентати с коли в Европа. Поне той така твърди. Знае името на планъора. Нарече го Сюлейман.

— Прав си. Дяволски интересно е — изръмжа Хофман. — Какво друго каза?

— Мамка му! Не е ли достатъчно? Искам да го измъкна, Ед. Трябва да го разпитаме внимателно.

— Съжалявам, не те разбрах.

— Казах, че искам да го измъкна. Остане ли тук, е мъртъв. Казах му, че ще го измъкна, ако ми каже каквото знае.

— Няма начин. Този човек е златен. Издой го сега. Но трябва да го оставиш там, където си е, още малко, за да можем да проследим мрежата му. Насочи един от предаторите към него. Можем да видим всички, с които говори, и после да ги приберем.

— Но те ще го убият. Казах ти. Той е избягал.

— Гадна работа. Обаче ако го убият, поне ще видим кой натиска спусъка.

Ферис погледна през прозореца към Низар, който стоеше отвън на слънце. На лицето му потрепваше усмивка. Мислеше си, че ще е под закрилата на американците.

— Не ми харесва това, Ед. Мисля, че не постъпваме както трябва. Случаят е мой. Остави ме да го разнищя.

— Съжалявам. Не мога. Разпитай го сега. Измъкни всичко, което можеш, в случай че го спипат. Но го пусни да си върви днес, когато свършиш. Ще го наблюдаваме известно време и после ще го приберем. Не обичам да се държа като негодник, но ще процедираме по този начин.

— Боже! — Нямаше смисъл да спори, не и с Хофман. — Мога ли да му обещаю пари и убежище поне?

— Разбира се. Няма проблем. Каквото искаш. — Хофман дори не попита колко възнамерява да му предложи. Знаеше, че изобщо няма да му се наложи да плаща.

Ферис накара Низар да седне отново и му каза, че има още няколко въпроса. Иракчанинът вече беше в добро настроение, спокоен, отпуснат, решил, че тази част от кошмара скоро ще свърши. Ферис беше пуснал малък цифров диктофон, за да запише разпита. Попита Низар за имената на връзките му с Ал Кайда в Ирак. Попита за местата, където се срещат с членове на неговата клетка. Попита как е бил вербуван и иракчанинът му обясни, че станало в Аман — в конспиративна квартира близо до Джебел Ал Ахтар, в южния край на града. Каза му адреса и Ферис старателно го записа в тефтера си. Ако можеха да наблюдават квартирата в Аман, вероятно щяха да успеят да разбият цяла мрежа. Ферис му поиска симкартата на телефона и Низар му каза и нея.

Малкият иракчанин говори няколко часа. Ферис изпрати Басам да донесе храна и той се върна с кебап и бира „Хайнекен“, произведена в Египет. Низар жадно изгълта своята. Когато свършиха, приближаваше четири. Ферис започваше да се притеснява, че са останали в къщата на чичото на Басам прекалено дълго. Съседите щяха да разберат и да кажат на останалите. Паднеше ли нощта, тук щеше да е опасно.

Когато Ферис приключи с всички въпроси, Низар го погледна с очакване.

— Вече сме готови да тръгнем към Зелената зона, нали, сър?

— Не още, Низар. — Обнадеждената усмивка на иракчанина изчезна мигновено. — На моите приятели ще им трябва малко време, за да уредят напускането ти от Ирак. Междувременно трябва да си вършиш работата. Внимавай. Не се паникьосвай. Всичко ще е наред.

— Но те ще ме убият! Казах ви го.

— Няма да те убият. Ние ще те наблюдаваме и ще те пазим. Имаме големи уши и очи.

Низар поклати глава.

— Сър, съжалявам, но вие не можете да пазите никого. Дори и себе си. Как ще опазите мен?

— Ще се погрижим за теб. Приятелят ти Басам ще е наблизо. Но не може да остане с теб. Нито пък аз. Докато не дойдем да те приберем, ще трябва сам да се грижиш за себе си.

Иракчанинът изстена. Беше дал всичко, а не беше получил нищо. Ферис не можеше да го остави така. В отчаянието си щеше да падне право в капана и да е мъртъв до залез-слънце.

— Ще ти отворя банкова сметка в Америка още сега. Става ли?

Очите на Низар просветнаха.

— Да, сър. Колко?

— Първоначално сто хиляди долара. Плюс това ще те настаним в Америка заедно с жена ти и децата.

Сега иракчанинът наистина живна.

— Един милион. Нямам жена.

Боже! Преди миг беше покойник, а сега се пазареше за пари.

— Ще видим за милиона. Сега искам да поговорим за твоята безопасност. — Извика Басам и минаха през процедурите по безопасност, които трябваше да се следват през следващата седмица.

Ферис даде на Низар нов мобилен телефон за спешни случаи и той го сграбчи алчно, сякаш беше първата вноска от единия милион.

— Искам да живея в Лос Анджелис — рече иракчанинът. — Искам къща на брега. Като в „Спасители на плажа“.

— Разбира се — отвърна Ферис. — Няма проблем. — Стиснаха си ръцете и иракчанинът се измъкна на двора и се затътри през пращия двор към черното си беемве, сигурно вече си представяше момичета по бикини. Махна им за довиждане и отпраши. Ферис не го видя повече.

До Басам, чрез един от неговите агенти, стигна мълвата, че Низар е бил убит на следващата сутрин. Закусвал в едно кафе на главния път в Самара, хората там го познавали. Глупаво — точно обратното на това, което му беше казал да направи Ферис. На тръгване от кафето го проследили две коли. Единствената добра новина беше, че не го бяха заловили. Имаше си пистолет, беше успял да даде достатъчно изстрели по преследвачите си и се беше наложило да го убият, което означаваше, че не бяха успели да го разпитат.

Ферис изчака да стане късно вечерта и се обади на Хофман. Криеше се в една вила зад полицейското управление. Не само беше ядосан, но и знаеше какво ще каже Хофман и не искаше да го чуе. Когато наближи полунощ по иракско време, вдигна сателитния телефон и набра Лангли. Дежурният го свърза с Хофман.

— Мъртъв е — каза Ферис. — Типът, който вербувах. Убили са го сутринта.

— Вече? Мамка му! Не са се мотали. Разпитвали ли са го, преди да го убият?

— Не, доколкото разбрах. Но не сме били там, когато са му теглили куршума. Информацията ми е втора ръка, от един от моите хора.

— Мамка му! — изръмжа Хофман. — Какво научи от него, преди да го спипат?

— Ценни неща. Говори няколко часа, преди да го пусна. Как бил вербуван в Аман. Адресът на тайната квартира. Кой е мрежата там. Имам го всичко на запис. Не млъкна, беше наистина развълнуван. Бедният нещастник!

Дори Хофман можеше да усети, че Ферис се чувства виновен.

— Съжалявам, Роджър, но стават такива работи. Бих могъл да се извиня, но какъв е смисълът? Щеше да бъде убит независимо какво прави. Но това, че е говорил с теб, може да спаси доста хора.

— Възможно е — отвърна Ферис. — Както каза, случват се такива неща.

— Важното е, че сега трябва да излезеш. Трябва да приемем, че си прецакан, независимо дали човекът е проговорил, или не. Искам да се върнеш в Балад. После ще видим да те прехвърлим някъде. Прекалено ценен си.

— Няма да си тръгна. Води се война. Имам и други агенти тук. Няма да ги изоставя само защото сме се преебали. Точно това ни е проблемът тук, ако не си забелязал.

— Не ставай сантиментален, Роджър. Не е безопасно. Няма да загубя най-добрия си млад агент, защото се чувства толкова виновен за смъртта на един иракчанин, че решава да се самоубие. Съжалявам, няма начин, дявол да го вземе!

— Няма да си тръгна — повтори Ферис.

Гласът на Хофман стана студен. Говореше бавно, едва потискаше гнева си от факта, че Ферис отказва да му се подчини.

— Искам те в Балад утре, Ферис. Това е заповед. Ако не се подчиниш, можеш да си намериш друга работа. Ако не те върнат у дома в чувал. Ясно ли е?

Ферис не знаеше как да отговори, затова прекъсна връзката. Когато Хофман му звънна отново, не вдигна телефона. Само това беше достатъчно, за да го уволнят, но в момента не му пукаше. Опита се да заспи, не можа и се зачете в орфания роман на Дикенс, който си носеше за подобни моменти.

Басам го взе от малката вила на следващата сутрин. Ферис носеше робата и кафията си — на пръв поглед беше просто обикновен трийсетинагодишен иракчанин. Басам беше замазал косата си с гел, както обикновено, но беше ясно, че не е спал много. Погледът му беше празен и изглеждаше притеснен — по бузите му нямаше цвят. Стоицизмът пред лицето на опасността беше въпрос на чест за иракчаните, затова той полагаше всички усилия да говори весело.

— Здравсти, шефче! — рече той, когато Ферис се качи в колата. — Всичко е супер.

Ферис отговори на арабски:

— Никакъв английски днес, Басам. Прекалено опасно е. — Погледна в страничното огледало. Едно беемве с трима иракчани се движеше зад тях. — Отбий и ги остави да минат. — Басам мълчаливо се подчини, без излишни приказки. Беемвето забави и Ферис тъкмо се канеше да каже на Басам да натисне здраво педала и да избяга, когато в последния момент иракчанинът шофьор даде газ и ги задмина. Един от мъжете в беемвето изгледа Ферис право в лицето. „Мамка му — помисли си той. — Знаят. Разконспирирали са ме“.

— Карай на юг — каза Ферис. — Към квартирата, за която ни разказа Низар, онази, дето била местната централа на неговата терористична клетка. Ако има някой там, искам да насоча предатора и да направя няколко снимки. Да видим кой влиза и излиза.

— Сигурен ли си? — попита Басам. Беше нервен, Ферис го виждаше. Смяташе, че американецът си насилва късмета. Беше прав, но Ферис не го беше грижа. Беше твърдо решен да довърши работата си. Още беше ядосан заради Низар, ниския приличащ на пожарникарски кран иракчанин, който му се бе доверил и сега беше мъртъв. Насочиха се на юг покрай Тигър, голяма грозна река, която беше повече кал, отколкото вода.

Басам знаеше посоката — знаеше квартирата дори. По тези места всяко семейство знаеше къде живее всяко друго семейство. Всяко квадратче на шахматната дъска беше покрито с нещо. Отклониха се от главния път, минаха през някаква маслинова горичка и се насочиха към една недовършена вила на километър и половина. Беше страшничко — в застиналата утрин цареше мъртва тишина, никакви коли по пътя, дори никакви птици във въздуха. Ферис извади сателитния си телефон и провери координатите на джипиеса, та да е сигурен за мястото, когато се свърже с Балад, за да пратят предатора.

Когато стигнаха на около четиристотин метра до вилата, Ферис видя там облаче прах. Беше кола: идваше или си тръгваше, не се разбираше, но се движеше.

— Намали — нареди той на Басам. Свърза се по телефона с шефа на базата в Балад и го накара да изпрати ЧИЛИ, СПЕК и НИТРЕЙТ. Даде координатите от джипиеса и го помоли да побърза.

Това беше жива мишена — оперативната база на потвърдена терористична клетка.

Басам беше намалил до трийсет километра.

— Да завивам, ли обратно?

— Защо? — отвърна Ферис. — Почти стигнахме. Дай да проверим.

— Но те идват към нас! — Гласът му потрепери, нещо, което Ферис никога не беше чувал досега.

Ферис огледа прашния облак. Ставаше по-голям и вече можеше да се различи колата. Басам беше прав. Който и да беше в колата, идваше към тях. Трябваше мигновено да вземе решение.

— Обръщай. — И добави на английски: — Газ до дупка! — Басам завъртя кормилото, направи завой на 180 градуса и натисна педала до дупка. Мерцедесът също вдигна прашен облак и замъгли виждането на колата отзад.

Когато приближиха главното шосе, Ферис си даде сметка, че здравата са загазили. Преследвачите още бяха зад тях, но друга кола, бледожълт шевролет, ги причакваше в отбивката. Ферис отвори жабката на мерцедеса, където Басам си държеше пистолета. Стисна го в ръка. Беше автоматичен, малък калибър, почти безполезен. Наближаваха разклона.

— Какво сега, шефе? — каза Басам.

— Завий на юг — рече Ферис. — Към Балад.

Басам взе рязко завоя и за малко не се блъсна в един насрещен камион. Жълтият шевролет, паркиран в отбивката, изрева и се понесе след тях, последван от колата, която ги беше преследвала по прашния път. Ферис отново се свърза по сателитния телефон с Балад.

— Пратихте ли птичката? Имаме проблем на Магистрала 1.

— Разбрано, сър — отвърна дежурният офицер. — СПЕК е на път към координатите, които ни дадохте. След няколко минути ще е там.

— Чуй ме, тука яко сме го загазили. Мисля, че са ме разкрили, заедно с един от агентите ми. В един стар червен мерцедес сме южно от Самара, движим се на юг по Магистрала 1. Преследват ни две коли. Първата е жълт шевролет. Изпратете хеликоптер.

— Разбрано — отвърна дежурният. — Не прекъсвайте връзката. В момента се свързваме с военновъздушната база. Ще видим какво

можем да направим.

Ферис погледна назад към жълтата кола. Видя как един мъж се подава през прозореца зад шофьора. Държеше нещо голямо. Приличаше почти на телевизионна камера. Мамка му, гранатомет!

— По-бързо — нареди той на Басам. — Колкото се може по-бързо. — Басам даде пълна газ, стрелката се качи на сто и шейсет, после на сто и осемдесет, но отпред имаше коли и трябваше да намали, за да не се набие в тях.

И тогава за секунда светът премигна и почти изгасна завинаги. Ферис не чу рева на гранатата, докато се изстрелваше от дулото на гранатомета, но от лявата му страна изригна светлина, точно до Басам, и после той чу как гранатата експлодира в основата на кормилото. А после всичко стана бяло и нещата тръгнаха на забавен каданс. От взрива колата подскочи, разтrese се веднъж, два пъти и после отново тупна върху гумите. Ферис чу как Басам пронизително извика на арабски и видя как от гърдите му шурти кръв. „О, мамка му“, помисли си и протегна ръка в ярката пулсираща светлина, после ужасено я дръпна. На мястото на корема на Басам имаше само кръв и вътрешности. Басам крещеше, но ръцете му някак си още бяха на кормилото и кракът натискаше падала на газта. Ферис усети остра пронизваща болка, сякаш го бяха ужилили стършели, и чак тогава видя, че и той е ранен: левият му крак беше само кръв и кости, от средата на бедрото до пресеца. Сложи ръка на топките си, за да се увери, че са си на мястото.

— Можеш ли да караш? — извика Ферис. Чу само хъхрене, но Басам някак успяваше да се движи покрай колите, които бяха спрели отпред заради експлозията, и набираше скорост по откритата магистрала. — Можеш ли да караш? — попита Ферис отново, но колата вече беше започнала да криволичи и той виждаше как животът си отива от очите на Басам. След секунда тялото му се отпусна и се свлече по седалката.

Ферис сграбчи кормилото и успя да изправи колата, но не можеше да провре левия си крак през Басам, за да стигне до газта. Колата започна да намалява. „Така ще умра“, помисли Ферис. Помисли си за майка си, за починалия си баща. Не помисли за жена си. Колата забавяше и преследвачите го настигаха. Чу силен тътен, но беше прекалено замаян, за да разбере от какво е. Тътенът се усили още

повече и после се чу рев от експлозия, сякаш го беше улучила нова граната, но погледът му се замъгляваше и мозъкът му вече не можеше да обработва сигналите. „Това е то — помисли си. — Успях“. Това беше последната мисъл, която му хрумна, преди всичко да потъне в мрак: „Успях“.

Тътенът, който Ферис беше чул, идваше от бойния хеликоптер, изпратен от Балад след постъпване на обаждането му до дежурния офицер. Апачито беше взривило жълтия шевролет на мига и после беше унищожило и втората кола на преследвачите. Приземиха се още два хеликоптера и отцепиха периметъра на магистралата. Сложиха Ферис на носилка и понечиха да направят същото и с Басам, но видяха, че е мъртъв, и го прибраха в чувал. Ферис се озова в базата в Балад след секунди — преминал на сигурно отвъд линията между живота и смъртта — и минути след това беше в спешното на полевата болница в Балад, където докторите се помъчиха да спасят крака му.

Първото обаждане, което получи, след като се събуди, беше от Хофман и той му каза същото, което си беше помислил и Ферис: „Успях“. Звучеше като финал, но всъщност беше началото на историята.

5.

Вашингтон

Ферис извади късмет: сглобиха му крака, изкараха го от Ирак и му осигуриха самостоятелна стая в „Уолтър Рийд“^[1]. Повечето от войниците в съседното отделение не бяха такива големи късметлии. Бяха изгубили ръце, крака, части от лицата си, парчета от черепа. Ферис беше притеснен от късмета си. Беше излетял от Ирак на С-130 заедно с останките на убит войник — редник Моралес, някой го каза, — който бе загинал от пехотна мина в предна оперативна база южно от Багдад. Сандъкът, в който бяха останките му, не приличаше на ковчег, а по скоро на метално шкафче, но беше завит в американския флаг. Посрещнаха тялото в Кувейт със скромна церемония, която се наричаше „Патриотична строева подготовка“, но след като отдадоха почит на останките на загиналия войник, почетната стража вдигна металното шкафче и го натовари на камион, подобен на онези, с които превозваха месо. Войниците изскочиха и камионът потегли.

Самият директор му дойде на свиждане в „Уолтър Рийд“. Изглеждаше мазен и коварен като венециански аристократ. Придружаваше го Ед Хофман — огромен тумбак и стърчаща къса подстрижка; вървеше с вдървената походка на треньор по футбол от 50-те години. Ферис още беше здраво упоен и когато се събуди, видя, че директорът му държи ръката.

— Как си, синко? — попита директорът.

Ферис изстена и директорът стисна ръката му.

— Гордеем се с теб. Чуваш ли ме? — Отговор от Ферис не последва, затова директорът продължи: — Донесъл съм ти нещо. Това е медал за храброст по време на акция. Рядко се връчва. Много е ценен. — Ферис усети върху гърдите си нещо тежко. Директорът заговори отново. За мълчаливите войни.

Ферис се мъчеше да скалъпи някакъв отговор, но не успяваше. Накрая директорът заяви, че трябвало да си ходи, за да можел пациентът да си почине. Последното го каза със закачлив тон: „Почини

си, приятел“. Ферис успя да промълви „благодаря“ и затвори очи. Преди да изпадне отново в дълбок унес, видя пред себе си лицата на двамата мъртви агенти, които беше прецакал в Ирак.

Хофман дойде отново след няколко дни. Ферис вече се чувстваше по-добре. Въздействието на упойката беше отминало, което означаваше, че кракът го болеше повече, но умът му вече не беше толкова замъглен.

— Добре се справи — заяви шефът на Близкоизточния отдел. — Баща ти би се гордял с теб.

Ферис се надигна, за да може да вижда Хофман по-добре, и каза:

— Баща ми мразеше ЦРУ.

— Знам. Точно затова щеше да се гордее с теб. Възвърнал си част от достойнството.

Истина беше. Том Ферис беше работил в научно-техническия отдел на Управлението, беше се бързал над комуникационните връзки на няколко поколения шпионски сателити — и беше мразил почти всяка минутка от това. След като го уволниха по време на чистката на Стан Търнър в края на седемдесетте, беше работил във вашингтонското представителство на една авиокосмическа компания, но пиеше здраво и вдигаше скандали на майка му посред нощ. Ферис разбираше, че баща му се смята за неудачник, талантлив в миналото инженер, пропилял живота си в мъртвата хватка на тайната бюрокрация на Управлението. Ръмжеше срещу ЦРУ, докато пиеше.

— Посредственост — казваше той. — Лицемерие. — Думите му бяха завалени. Беше покосен от ранен инфаркт и не разбра, че единственият му син е преминал към врага. Може би щеше да е щастлив да узнае, че момчето му е получило медал от хората, които го бяха тормозили, но Ферис се съмняваше.

— Искам да се върна в Ирак — каза Ферис.

— Няма начин — бързо отвърна Хофман. — Дума да не става. Ти изгоря. Те знаят кой си. Така че забрави.

— Тогава напускам. Прати ме обратно или ще си търся друга работа.

— Не бъди кретен, Роджър. И не ме заплашвай. Няма да се получи. Както и да е, имам друга идея за теб. Какво ще кажеш да свършиш нещо за мен тук? Малко е, как да кажем, нетрадиционно?

— В Централата? Категорично не. Ако се опиташ да ме принудиш, няма просто да напусна. Ще дезертирам.

— Не точно в Централата. Дори никъде не е отбелязано. Както казах, необичайно е. Ще ти хареса, обещавам. Таман за бунтар като теб.

— Какво е?

— Не мога да ти кажа, ако не си съгласен.

— Тогава забрави. Искам да се върна в Ирак. Както казах: или ме връщаш, или напускам.

— Престани. И порасни. Казах ти, че Ирак не става. Правиш грешка, като отхвърляш предложението ми, но това си е твой проблем. Ако държиш отново да си действащ, готов съм да ти предложа следващото най-добро нещо след Багдад — Аман. Дори е по-добро, защото можеш да провеждаш истински операции — вместо да се криеш и да се надяваш, че няма да ти надупчат задника. Готов съм да те пратя като заместник-шеф на служба, което е нечувано за твоята възраст. Така че млъквай. Всъщност не млъквай. Кажи: „Благодаря ти, Ед. Аман е супер. Наистина оценявам това, че ми имаш такова доверие“.

Ферис се почеса по наболата брада.

— Кога заминавам? Ако се съглася да поема Аман де.

— Веднага щом можеш да ходиш, без да падаш, което, както ме осведомиха, щяло да стане след около месец.

Ферис погледна през прозореца, през моравата, надолу към задръстванията по 16-а улица: доставчици на „Пица Хът“, шофьори на „Федерал Експрес“ и служители, които бързаха да се приберат, за да хванат любимото си шоу по телевизията. Америка беше толкова нормална. Кървавото мазало в Ирак сякаш се намираше на друга планета. Извърна се обратно към Хофман, който очевидно очакваше отговор. Макар че се правеше на Брайънт Мечока^[2], Хофман беше като всички останали. Искаше хората да му съобщават добри новини. Ферис не беше в настроение. Кракът го болеше прекалено силно.

— Губим тази война, Ед. Даваш ли си сметка за това?

— Разбира се, че си давам. Искаш да кажеш малката война в Ирак. Но няма да изгубим голямата война, поне не още. Тази, която може да завладее всичко от Лос Анджелис до Бангор, Мейн, и да уплаши хората толкова, че да се насират в гащите. В тази война все

още държим това, което е наше. Едвам. Затова те искам в Аман. Напипа нещо истинско в Ирак, преди да ти разкъсат крака. Мрежата на Сюлейман съществува. Получихме потвърждение през последните няколко дни от други източници. Трябва да го обезвредим. *Трябва.* Затова престани да се самосъжаляваш и се оправяй. Свърши с физиотерапията. Изпращам те — колкото мога по-бързо — в Аман. Разбрахме ли се?

Ферис се усмихна уморено.

— Имам ли избор?

— Не. — Хофман се изправи да си върви, после размисли и пак седна. Искаше Ферис да разбере. Това не беше утешителна награда. Присви едното си око, сякаш се мъчеше да види нещо в далечината. — Помниш ли, когато за пръв път се появи в кабинета ми, току-що беше излязъл от Фермата?

— Разбира се. Уплаши ме до смърт.

— Ласкаеш ме. Но ето какво ще ти кажа: още от тази първа среща разбрах, че искам да работиш за мен. Знаеш ли защо? Явно се беше справил добре по време на обучението. Изпратиха ми доклад. Беше отличен във всичко.

Ферис кимна. Запозна се с Хофман няколко дни, след като се дипломира от тренировъчната база, известна като Фермата, вероятно най-явната тайна база на света. Обширен ограден отвсякъде участък земя в мочурищата на Тайдуотър, близо до Уилямсбърг, пълен със змии, вредители и изгорели агенти, назначени там като инструктори, когато прикритията им бяха гръмнали. На Ферис му се стори като прехвален скаутски лагер, в който те учат как да разчиташ карти, да караш с висока скорост, да стреляш, дори да скачаш с парашут — и се мъчат по всякакъв начин да скрият факта, че повечето випускници са обречени цял живот да ходят по дипломатически приеми. Ферис беше най-добрият от курса. Отличен атлет, което му даваше предимство в меренето на мускули при ръкопашен бой, и инструкторът му по разузнавателни техники твърдеше, че е „роден вербовчик“.

— Ти беше звезда — продължи Хофман. — Но не това беше най-важното. Много хора, които се справят добре във Фермата, са пълни дупки като действащи агенти. Като гимназията е. Има обратна зависимост между ранния успех и истинския по-нататък в живота. Но

нещо друго ми хвана погледа. Нещо толкова рядко, че се опасях с времето да не изчезне.

— Добре. Предавам се. Какво е?

— Ти си роден за това. Само така мога да го кажа. Още дори не беше започнал, но вече знаеше какво правиш. Знаеше, че има страшни хора, които искат да убиват американци. Беше ги изучавал. Говореше езика им. Знаеше, че ще ни нападнат, което беше повече от това, което деветдесет и девет процента от хората в Управлението разбираха тогава. А и беше журналист. Повечето хора идват при нас от военноморските сили, ФБР или някое друго подобно място, където се научават да изпълняват заповеди и да спазват общоприетите норми. Но ти излизаше от рамките на модела. Беше умно непокорно хлапе, учило арабски в колежа и най-вече работило за списание „Тайм“ — и си даваше сметка, че проклетата къща гори и че ти трябва да направиш нещо за това. Това ги харесах. Наясно беше какво става. И все още си наясно.

— Винаги съм мислил, че мразиш репортерите.

— Така е. Те са загубеняци. Но теб те харесвам.

Ферис поклати глава, като се сети за всички самохвалковци и измислени генерали, с които беше работил в „Таим“. През 1991 година, когато започна да работи за списанието, новинарството още беше в апогея си. Изпратиха го в Детройт да отразява останките от американската автомобилна индустрия. Беше отегчен до смърт и се канеше да напусне след година, но магнатите от „Тайм“ имаха интерес да го пратят зад граница, в крайна сметка заради арабския, затова го върнаха в Ню Йорк, за да отразява Уол стрийт. Беше по-зле и от Детройт и Ферис със сигурност щеше да напусне, но от „Тайм“ го накараха да напише кратък материал за ислямските радикали, които се бяха появили на повърхността през 1991 година при опита им да взривят Световния търговски център. Ферис започна да чете арабски вестници и да ходи по джамии. Колкото повече разговаряше с шейховете, толкова по-ясно му ставаше: тези хора мразеха американците. Не искаха никакви преговори. Искаха да избиват. Ферис знаеше, че се е натъкнал на нещо важно, но „Тайм“ пусна само хиляда думи и когато той се оплака, редакторът му прочете конско за „отборния играч“. Ферис реши да напише книга за ислямския радикализъм, но не можа да намери издател, който да му даде аванс.

Затова напусна и започна магистратура — единствения начин да се занимава с това, което се беше превърнало в мания за него. Преподавателите му по арабски в Колумбийския университет се зарадваха, когато се върна, макар че не одобряваха това, че иска да изучава ислямския екстремизъм, вместо да пише любовни писма на изтерзаните палестинци. И тогава, след първите шест месеца, стана една от онези случайни срещи, които в ретроспекция изглеждат предопределени: бившият декан, който беше проявявал интерес към него, го покани на обяд. Въртя и сука известно време и накрая, по време на кафето, попита Ферис дали някога си е мислил да работи за ЦРУ. Ферис се изсмя. По дяволите, беше бягал от това цял живот. И тогава го осени: „Престани да бягаш. Ти си такъв“. И сега, десетилетие по-късно, лежеше в болничното легло с метален пирон в крака и се молеше да го върнат в играта.

Хофман му се усмихна.

— Помниш ли какво ми каза на първата ни среща?

Ферис се опита да си спомни. В деня, в който беше завършил Фермата, директорът го извика и му каза, че шефът на Близкоизточния отдел иска да се срещне с него. Веднага. От неговата уста прозвуча като голяма работа. Ферис беше планирал да прекара една седмица във Флорида, в печене на слънце и пиене на бира, но явно нямаше да се получи. Кара като луд, надуваше музиката по целия път и си мислеше колко е готин. Когато стигна до Централата, пазачът го прати в един кабинет на четвъртия етаж. В Централата имаше нещо толкова... обикновено, че веднага му се наби на очи. Имаше дъски за съобщения с бележки за срещи след работа, което му напомни за гимназията. Имаше и малки табели по вратите — „Електрическо табло“, „Склад“ — сякаш се притесняваха хората случайно да навлязат някъде по погрешка. Във Фермата бяха казали на обучаващите се тайни агенти, че ще работят за най-елитната разузнавателна организация на света. Но като видя тромавите мъже и жени с празен поглед, които се движеха по коридорите на Централата, Ферис разбра, че това не може да е истина. Запита се дали не е допуснал най-голямата грешка в живота си.

И тогава се запозна с Хофман. Това, което го порази при първата среща, бяха размерите на Хофман. Не беше дебел, само набит, един от онези хора, които заемат много място дори и когато са седнали на

бюрото си. Косата му беше остригана ниско, като на морски пехотинец, но вероятно беше прехвърлил петдесетте. Надникна над очилата за четене, когато Ферис влезе, погледът му изразяваше изненада и нетърпение, сякаш беше забравил, че е извикал Ферис. Но не беше така. Той беше любопитен...

Сега Хофман седеше до болничното му легло в „Уолтър Рийд“ и чакаше отговор. Беше малко понаедриял, коремът му се беше поотпуснал. Но не беше изгубил изненадващия блясък в очите си, пъргавостта, която не се връзваше с натежалото тяло.

— Да ти кажа честно, Ед, не помня нищо от това, което съм ти казал първия ден, освен „Да, сър“ и „Не, сър“. Опитвах се да направя добро впечатление. Сещам се, че ми каза, че имаме нещо общо. Каза, че и двамата сме свързани с „разколници“ от ЦРУ. Не съм чувал баща ми някога да се е изразявал така, но е вярно донякъде. Разказа ми за чичо ти Франк, който бил шеф на служба в Бейрут, докато не се ядосал на шефа си и не напуснал. Хареса ми. Къде е сега чичо ти Франк?

— Играе голф във Флорида заедно с останалите. Не отговори на въпроса ми, Роджър. Помниш ли какво каза в края на срещата ни, след като те разпитах за ислямските групировки и си поговорихме за Бин Ладен? Ти беше единственият човек в Централата, който явно знаеше кой е той, а още не беше получил първия си истински чек за заплата. Спомняш ли си какво ми отговори в края на тази среща, когато ти казах, че те пращам в Йемен, за да работиш върху Ал Кайда? Помниш ли отговора си?

— Честно казано, Ед, не. Беше много отдавна.

— Е, аз помня. Погледна ме в очите и ми рече: „Това трябва да се получи“. Никога няма да го забравя. Когато дойде 11 септември, си помислих: „Доведете ми онова хлапе Ферис. Върнете го от Йемен и го назначете на ръководен пост при мен“. Прескочих трийсетина души заради теб, знаеш ли това? Единайсети септември беше катастрофа за Америка, но за теб, приятелю, се оказа израстване в кариерата.

— Остави ме на мира, Ед. Лежа в болнично легло и половината ми крак го няма.

Хофман не му обърна внимание.

— Това, което каза тогава, още е вярно — сега, когато вече забелязахме Сюлейман, сега, когато заминаваш за Аман. Тези хора са убийци. Искат да вкарат тази война във всеки търговски център и

супермаркет в Америка. Затова сега аз ти го казвам, Роджър: „Това трябва да се получи“.

Гретхен Ферис идваше през няколко дни да види съпруга си в болницата. Беше тъмнокоса красавица със сладострастна фигура, която караше останалите мъже в болницата да я зяпат и да клатят глава. Никога не оставаше много дълго. Вечно трябваше да се връща в министерството на правосъдието. Но беше предана на Ферис по неин си организиран начин. Бяха се запознали като студенти в Колумбийския. Тя беше по-умна от него, поне според общоприетите преценки. Беше сковала сала от правни дъски и беше преплувала Колумбийския правен факултет, докато Ферис си губеше времето в „Тайм“. Когато той започна да работи в ЦРУ, тя дойде във Вашингтон като помощник на един консервативен съдия от окръжния съд и когато дойдоха на власт, републиканците ѝ предложиха място в министерството на правосъдието. Тя попита Ферис дали ще е проблем, ако и двамата работят за правителството, и той ѝ каза, че няма да е. Гордееше се с нея така, както тя се гордееше с него.

Тя беше вярваща. Това беше разликата между тях. За Ферис повечето житейски убеждения бяха индуктивни и винаги можеха да бъдат преразгледани. Гретхен действаше по обратния начин — от принципа към практиката. Може би не беше толкова уверена в нещата преди, когато бяха по-млади, или пък може би Ферис беше изгубил ориентирите си. Раздалечаването го беше тревожило малко, преди да замине в Ирак, а сега ставаше все по-голямо. Гретхен не искаше да знае неща, които биха я разстроили. Когато Ферис се опитваше да ѝ обясни кое е толкова тревожното в Ирак, тя само поклащаше глава, сякаш той не полага достатъчно усилия.

Каквито и да бяха различията им, Гретхен знаеше как могат да бъдат преодолені. Сексуалният ѝ апетит беше забележителен и в известен смисъл съзидателен. Това беше нещо, което я отличаваше от общоприетата представа за консервативен адвокат. Когато дойде да го види за пръв път в болницата, отвори шлифера си и отдолу се показаха сутиен, жартиери и млечнобяла кожа. Искаше да му направи свирка. Ферис отначало се опъна, чувстваше, че това е предателство към всички ранени в отделението, но беше за кратко.

Когато ѝ каза, че заминава за Аман, очите ѝ се напълниха със сълзи — не само защото щеше да ѝ липсва, но и заради благородството на това, което вършеше. Говори за това как и двамата се сражават в една и съща война и как жертват личното си щастие в името на по-висша кауза. Това е лудост, помисли си Ферис. Никой не остава женен, защото това е добре за страната. Вече започваше да се пита дали бракът им ще издържи. За нея той беше по-скоро герой, отколкото истински човек. На летището преди тръгване Ферис се опита да ѝ обясни, че не е сигурен дали ще може да ѝ остане верен, след като ще е толкова далеч за толкова дълго. Но тя го отряза:

— Просто никога недей да ми казваш и всичко ще е наред.

Целуна го и му каза, че го обича, и наистина си го мислеше. Ферис отвърна:

— И аз те обичам. — Но в ума му думите прозвучаха празно.

---

[1] Американска военна болница. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски треньор по футбол. — Б.пр. ↑

6.

Аман

Ферис отиде да види Хани Салаам в Службата за общо разузнаване на другия ден, след като той се върна от Берлин. Пазачът на пропускателния пункт спря бронирания му джип на входа на комплекса и после му махна да продължи. Явно мълвата, че е приятел на пашата, вече беше плъзнала. Това беше особеното при страни като Йордания, където животът се въртеше около кралския двор: клюката се лееше свободно като вода; всички придворни си разменяха една и съща информация и всеки явно разбираше всичко на мига. Дворецът беше разбрал в рамките на няколко дни например че Ферис е станал изпълнителен директор на Службата няколко седмици след пристигането си, когато Франсис Олдърсън беше изгонен. Това трябваше да е тайна, но градът се въртеше около Двореца не само в това отношение.

Централата на СОР се издигаше на върха на стръмен зъбер в Абдун, недалеч от американското посолство. Сградата не се виждаше от пътя, но когато завиеш зад ъгъла, надвисваше над главата ти като каменен замък. Във вътрешния двор се вееше заплашителният черен флаг на Мухабарат, с арабски надпис, който се превеждаше „Справедливостта дойде“. В ясна нощ светлините на Йерусалим се виждаха в далечината. СОР беше огромна. Никой не знаеше колко души се водят на работа в тайната полиция, затова хората си представяха най-лошото. Човекът, който стои до теб в ресторанта, информатор ли е? Ами *бауабът*^[1], който пази жилищната ти сграда, или колегата в другия офис? Вероятно всичките до един, плюс още дузина, описват всеки момент твоя живот, но никой не знаеше. Младите йорданци понякога играеха на една игра по баровете и се опитваха да отгатнат кой е от Мухабарат, но дръзваха да го правят само ако татко е достатъчно богат, за да оправи нещата, ако някой ги чуе. Това беше силата на Ханн: поради липсата на достоверни данни хората си представяха, че навсякъде е пълно с информатори.

Ферис носеше заключено куфарче, в което имаше извлечения от Агенцията за национална сигурност, в които се проследяваха разговорите на някои членове на кралското семейство, които напоследък бяха настоявали за повече пари от Двореца. Извлеченията бяха идея на Хофман. Подарък за Хани, който да му бъде връчен веднага щом Ферис успее да си уреди среща. Посланието беше: „Ние доставяме. Сега е ваш ред“.

Секретарката на Хани го посрещна на входа и го придружи по стълбите. Ферис мина покрай ярък стенопис на първия етаж, на който беше изобразен младият крал заедно със семейството му, и продължи нагоре по парадното стълбище. Приличаше малко на фоайе на тузарски хотел, цялото в лъскаво тиково дърво и блестящ хром. Елегантният интериор би изненадал повечето от йорданците, които си представяха разузнавателната централа като затвор в стил Кафка. Но служителите на СОР открай време бяха свикнали на охолан живот, понякога стигащ чак до разхищение. Един от предшествениците на Хани беше отишъл в затвора, след като го бяха уличили, че използва контактите си за приятели, които, в знак на благодарност, му превеждат големи суми в тайна банкова сметка.

Ферис беше придружен до кабинета на радушния заместник на Хани, който му предложи чай и си побъбриха. Директорът щял да се освободи след няколко минути, каза той. Най-накрая един прислужник съобщи, че шефът е готов, и Ферис се запъти по коридора към един огромен кабинет, украсен с картини на младия крал и неговия баща. Хани стана от бюрото си да посрещне американеца.

— *Салаам алейкум*, Хани паша! — поздрави Ферис, наведе се към йорданеца и го целуна по двете бузи. Хани остана явно доволен от тази проява на уважение. Дръпна от цигарата в ръката си и издиха едно съвършено кръгче дим към Ферис.

— Добре дошъл, Роджър. Сигурни сме, че не може да не си арабин. Имаш такива добри обноски. Затова те харесваме толкова.

— Не съм арабин. Само американец, който знае езика.

— Вероятно мъничко, много отдавна — усмихна се Хани. — Баба. Далечен прадядо. Знам го. Никога не греша.

— Този път грешиш. — Ферис се усмихна любезно. Никога не говореше за произхода си. Управлението се мръщеше на разкриването

на прекалено много подробности, но не беше само това. Ферис смяташе, че личният му живот си е негова работа.

— Ела седни. — Хани му махна да седне на дивана. Тази сутрин беше досущ като Дийн Мартин. Носеше сако от туид, разкопчана на врата риза и елегантни велурени обувки, които сигурно си беше купил по време на скорошното пътуване до Лондон.

— Добре изглеждаш — рече Ферис. Истина беше. Човекът цъфтеше от здраве. Сигурно в Берлин се беше поглезил с много елитна проститутка, като награда за подвизите си.

— Как е кракът ти, скъпи? Куцаше в Берлин. Опитваше се да го скриеш, но забелязах. Надявам се, че си излекуван. Тревожа се за теб.

— Добре съм. Още повече сега, когато те виждам, Хани паша.

— Върнах се вчера от Германия. Отлична страна, но нямат разузнаване. Мисля, че изобщо не разбраха, че съм бил там. Когато се прибрах, моите хора ми казаха, че си искал да ме видиш. Веднага! — Хани вдигна вежди.

— Заради Милано. Европейците са полудели. Белият дом е полудял. И всички крещят на нас.

— И на мен. — Хани вдигна ръце. — Отложих срещите си с италианците, французите и британците сутринта, за да се видя с теб. Всички искат резултати утре. Мисля, че не разбират добре разузнаването. То не е микровълнова печка. Ед Хофман разбира. Той знае, че което се прави бързо, не се прави добре.

— Операцията ви в Берлин определено привлече вниманието на господин Хофман. Помоли ме да те поздравя. Мисля, че беше много впечатлен. — Ферис спря. Беше на ръба да излъже.

— Предай на Ед, че му благодаря за похвалата. Ако беше някой друг, щях да си помисля, че ме ласкае, защото иска нещо. — Дари го с тънка усмивка, която накъдри устните му, както перката на акулата разцепва водата.

— Трябва да действаме бързо с това, Хани паша. Както можеш да си представиш, господин Хофман има много въпроси за мъжа, когото срещнахме в Берлин, Мустафа Карами.

— О, да, представям си.

— Господин Хофман най-вече иска да знае как е минала втората ви среща. — Ферис не искаше да изглежда нахален, като мине толкова бързо на въпроса, но човек никога не знаеше колко време има с Хани.

Кралят имаше навика да го привиква по всяко време и тогава шефът на разузнаването изчезваше за цели часове.

— Случаят е сложен — отвърна Хани. — Добър е, но е сложен.

— Защо? Ти му взе страха. „Говори с майка си“, най-доброто подаване, което съм виждал. И вървиш в посока, която ни интересува. — Ферис остави Хани да поеме нишката, но той само отбеляза похвалата на Ферис.

— Наистина му „взехме страха“, както казваш. Втората среща мина добре, както и третата, която имах точно преди да си тръгна. Вече е наше момче. Държим го със сигурност. Но въпреки това е сложно.

Ферис изчака Хани да поясни и когато не го направи, попита отново:

— Защо е сложно?

— Защото Ал Кайда е сложна организация. Има нива и нива, и нива. Всеки, който се опита да мине от едно ниво на друго, е заподозрян. Не правиш нищо на своя глава, чакаш да те накарат.

— Но ние не можем да чакаме. Знаеш го. Особено след Милано. Надяваме се, че бързо ще включиш Мустафа в играта.

— Не можем да чакаме, съгласен съм. Чакането може да доведе до убийствата на още хора. Но пък, от друга страна, трябва да чакаме. Аз съм търпелив човек дори и когато бързам. Прекалено много време ми отне да организирам операцията, за да бързам сега. Дори и Ед Хофман да иска от мен да действам бързо.

Ферис направи пауза, преди да отговори. Хани беше наистина предпазлив. Сега беше моментът да връчи подаръка, който му беше донесъл.

— Господин Хофман иска да ти дам нещо. Мисля, че ти си ги искал. Това са записи на телефонните разговори в Европа и Америка на някои от членовете на кралското семейство, които... напоследък притесняват краля. Ще те заинтригуват най-вече тези с либийския банкер в Париж, който се грижи за някои от кралските сметки. — Ферис отвори куфарчето си и подаде на Хани тестето с преписките.

— А, да. — Хани прегледа няколко страници и затвори папката. Присви очи. — Това е много мило. Негово величество ще се интересува, сигурен съм. Колко мило от страна на Ед да прояви такава щедрост. — Хани се намуси леко на подаръка, макар че Ферис

не беше сигурен защо. Самият крал се беше жалвал на директора от своенравните си братя и сестри, когато беше ходил във Вашингтон.

— Искате да те види. Идва в Аман.

— Да, знам. Нуждае се от нещо и се чудя какво ли е. — Хани се усмихна и запали нова цигара. Ферис не го попита откъде знае. Може би Хофман му беше казал; може би само се преструваше, че знае. Нямахше значение.

— Ще иска да поговорите за случая — отвърна Ферис.

— Добре дошъл. *Ахлан уа сахлан*^[2]. Стига да не се опитва да ръководи операцията. Ще направи грешки. Затова те обичаме теб, Ферис. Знаеш какво не знаеш. Ти си млад, ти си умен, говориш арабски, уважавах по-възрастните. Ти си таен арабин. — Хани му намигна.

— Може ли да получим стенограмата от Карамиде? — попита Ферис. — Това ще ми помогне с Хофман.

— Не. Много съжалявам. Не е уместно. Но ще обобща пред теб какво ни каза. Карамиде има връзка с човек, който е бил в тренировъчен лагер в Афганистан. Този човек сега се намира в Мадрид. Срещат се в Будапеща. Мъж от Дубай, който му изпраща пари, ги взема от някой в Карачи, но още не знаем името му. Карамиде е бил куриер в операцията срещу американския военен кораб „Коул“ през 2000. Пътувал е веднъж до Йемен, но оттогава не са го използвали задруги операции. Той е „спящ“. Пазят го за нещо. Или пък са забравили за него. Съжалявам, че трябва да го кажа, *хабиби*^[3], но този човек сам по себе си няма да ни вкара в палатката. Ако се опита да иде да види големия човек, ще му откажат. Но имам друга идея за него.

— Каква? — Ферис се сдържа да не се намръщи.

— Не мога да ти кажа — рече Хани. Лицето му беше толкова гладко, черната му коса — толкова буйна, сивите мустаци — толкова добре подстригани. — Не е вярно. Разбира се, че бих могъл да ти кажа, ако исках, но не искам.

— Защо не? Преследваме един и същи обект в случая. Убеден съм. Защо да не си сътрудничим?

— Защото операцията е моя. Ще си поделим плячката. Но трябва да ме оставите да ръководя операцията така, както аз искам. Защото... нека бъдем честни, скъпи мой, защото нямате друг избор. — Хани се

усмихна. Ферис го намираше за неустойимо очарователен дори и когато казваше неща, които щяха да му стъжнят живота.

— Хофман няма да се зарадва — отвърна Ферис.

— *Маалеш*^[4]. Жалко. Ще му мине. Кой обича американците повече от мен?

— Лангли плаща доста сметки тук.

— Това заплаха ли е, мили ми Ферис? Колко очарователно. Вече се превръщаш в истински шеф на служба. Само не прави същата грешка като предшественика ти или ще се наложи да те изхвърлим и теб.

Йорданецът се усмихна; в очите му искреше пълна увереност. Никой не желаше да говори за прегрешенията на неговия предшественик Франсис Олдърсън, но и никой явно не ги беше забравил. Хани потупа Ферис по гърба.

— Ти представляваш големите момчета в Лангли. Разбирам това. Но само показваш слабостта си, когато ме заплашваш по този начин, така че не повдигай повече този въпрос. И кажи на шефа на отдела си, че ако спомене още веднъж за пари по време на посещението си, ще съжалява. Няма нужда да говорим повече за това, нали?

— Няма — отвърна Ферис. — Но не мога да предвидя каква ще е реакцията на господин Хофман.

— Ще се оправи. Във война сте. Трябва да се доверите на приятелите си. Изпий си чая.

Вечерта Ферис се прибра в апартамента си в Шмейсани. Намираше се на последния етаж на сграда, собственост на пенсиониран палестински инженер, с хубава гледка към млечнобелия град и възвишенията наоколо. Ферис излезе на балкона. Свечеряваше се и той можеше да види как сенките играят по хълмовете на Аман. Наля си водка, седна на терасата и се загледа към слабия светъл проблясък, който представляваше Йерусалим. Обичаше да е сам, да се връща в топлата празнота на апартамента. Хората се нуждаеха от тайни квартири и в истинския живот, но не през цялото време и специално що се отнася до Ферис, не тази вечер.

Сети се за миг за жена си. Гретхен му изпращаше любовни писма, смесица от романтични откъси, които вероятно беше преписала

от „Космо“, с описания на всекидневието ѝ в Правния съвет. Имаше си отделно място за всичко — секс, право, политика — и беше специалист по всичко. Искаше му се да мисли с любов за Гретхен, но образът ѝ просто отплува от ума му. Повече не можеше да го задържи. Лепилото не беше свършило работа и сега духовното ѝ присъствие се носеше далече над хълмовете на Аман, обратно към Америка и огромното ѝ дъбово бюро в министерството на правосъдието. Ферис осъзна, че не го е грижа дали прави секс с друг. Вероятно това беше признак, че той вече ѝ беше изневерил, в сърцето си.

Празното място в живота на Роджър Ферис беше заето от Алис Мелвил. Бяха се запознали преди три седмици в Аман. Ферис я хареса мигновено и си свали халката, преди да я заведе на вечеря — не го бе правил досега. После я изпрати до дома ѝ.

— Не насилвай късмета си — каза му тя. Когато Ферис се направи на съкрушен, тя го целуна по бузата и прошепна: — Връщам си думите назад. Насилвай го. Но не тази вечер.

Харесваше Алис отчасти защото беше много различна от жена му. Гретхен беше човек, за когото важните въпроси в живота са решени. Алис създаваше впечатлението, че основното все още подлежи на обсъждане. Работеше за палестинските бежанци и разпалено говореше за страданията на арабите. Колегите на Ферис мигновено щяха да я заподозрат, ако се запознаеха с нея, затова Ферис реши, че няма да имат тази възможност. Преди всичко останало Алис беше тайнствена. С Гретхен всичко беше ясно, картите бяха на масата — ум, красота, амбиция. Алис му се изплъзваше. Ферис имаше чувството, че е като арабите — под явната ѝ откритост се криеше лукавство и тя никога не казваше всичко, което знаеше.

Алис му беше изпратила писмо точно преди да замине за Берлин. Продължение на разговора, който бяха водили на последната си среща — бяха се напили и бяха говорили за политика. Тонът беше едновременно сериозен и фриволен; такъв беше стилът на Алис, предположи Ферис, но още не я познаваше толкова добре. Пазеше писмото в джоба си. Извади го и го прочете отново на мъждивата светлина на терасата, увиснала в мрака на нощта.

„Мразя тази война, Роджър — започваше тя. — Кога започна всъщност? През 2001 или по време на Кръстоносните походи, а? И кои са тези «лоши момчета», за които вечно говорят приятелите ти от посолството? Предполагам, че не са всички мюсюлмани, но дори и да са само мюсюлманите, които мразят Америка, това пак са много хора. Какво ще правим? Ще ги избием всичките? И как изобщо ще ги накараме някога да ни обичат, ако продължаваме да ги убиваме? Може да съм глупава, но не го разбирам. Надявам се, че ще можем да вечеряме отново. Може да отидем да потанцуваме в новия клуб в Шмейсани. Не работи много. Липсваш ми. Липсвам ли ти поне мъничко?“ — беше го подписала с драматична заврънкулка под името си.

Докато седеше на терасата и пиеше втората чаша водка, Ферис разбра, че всъщност доста му липсва. Опита да й звънне на мобилния, но тя не вдигна. С някой друг ли беше, или пътуваше, или просто се правеше на загадъчна?

Знаеше, че трябва да напише писмо. Не на Алис, която щеше да види много скоро, а на Гретхен. Намираха се в невъзможна ситуация. И двамата знаеха, но никой не искаше да го признае: ако беше дошла с него в Аман или ако той беше отказал назначението и беше останал във Вашингтон, може би все още щяха да имат шанс. Но в такъв случай щяха да са други хора. Гретхен всъщност не искаше да бъде негова съпруга; никога не би го признала, но в действителност беше препалено заета да бъде съпруга, на когото ѝ да е. Самата идея със сигурност ѝ харесваше. Да е омъжена за разузнавач пасваше на представата ѝ за себе си — бяха двойка бойци, в ума ѝ, само дето всъщност не бяха двойка.

„Направи го сега“, рече си Ферис. Влезе вътре, седна пред лаптопа в кабинета си и започна да пише: „Мила моя Гретхен... не. Мила Гретхен. Казахме, че трябва да поговорим, когато заминах от Вашингтон през юни, но така и не го направихме. Мисля, че сега трябва да го направим. Бракът ни е разбит... не. Бракът ни е застрашен. И двамата го знаем. Живеем разделени с месеци и не му се вижда краят на това. Ти не искаш да напуснеш работата си и аз не искам да напусна моята, особено след случилото се в Ирак. Няма място да бъдем заедно като съпруг и съпруга. Щом няма да бъдем

заедно, тогава е неизбежно, че ще срещнем други хора... не. Щом няма да бъдем заедно, тогава мисля, че трябва да говориш с адвокат...”

Спря да пише. Помисли си за адвокатите, за скандалите за пари и цялата разправа по това да се разведеш. Запази файла и после го изтри. Не му харесваше идеята да преговаря с нея. Тя беше по-умна от него и щеше да изкарва много повече като адвокат, отколкото той като агент. Щеше да напусне министерството на правосъдието след няколко години, да отиде в някоя реномирана адвокатска кантора и да прави по 400000 долара годишно. Единственият начин, по който Ферис можеше да изкара толкова пари, беше да краде от парите за операциите, което не беше в стила му, поне засега. А тя нямаше да отстъпи лесно.

Проблемът на Гретхен беше, че не търпеше хора, които са по-слаби от нея, което включваше почти всички. Когато се запознаха в Колумбийския, каза на Ферис, че възнамерява да гласува за републиканците на следващите президентски избори. Не беше изпит, а по-скоро предупреждение. Ферис не го беше грижа: политиката го отегчаваше, докато Гретхен я възбуждаше. Самообладанието ѝ беше зашеметяващо — притежаваше непринудената увереност, присъща обикновено на амбициозни млади мъже. Какво беше накарало Ферис да се влюби в нея? Отчасти външния блясък: тя знаеше как да успее и го караше да се чувства, че е някой, само защото е с нея. Но и тя на свой ред разбираше какво се крие под неговата кожа. Когато започна да преследва ислямски радикали за „Тайм“, тя беше сред малкото, които разбраха за какво става дума.

— Те са опасни, Роджър — каза му тя. — Направи нещо.

Останаха заедно, защото бяха свършени. Тя непрекъснато му го повтаряше. Тя беше великолепна, от типа момичета, с които ти се иска да се разходиш по Пето авеню на Коледа. Обичаше да носи червено, слушаше U-2, правеше си кола маска в луксозни козметични салони. Когато се напиеше, имаше прекрасен мръснишки влажен поглед, който казваше „изчукай ме“. И се отнасяше едва ли не собственически към правото си на удоволствие, сякаш го депозираше в доживотна банка за оргазми. Когато не правеше любов, спеше като котка и Ферис лежеше буден и се чудеше защо се чувства самотен.

Бяха се оженили, защото... изглеждаше, че така трябва. Всичките им приятели се изпожениха. Беше като търгуване по инерция на стоковия пазар: всички купуват, значи и ти купуваш. Със сигурност

не беше обичал никоя друга. Беше го чакала две години, когато го изпратиха в Йемен, и щом се върна, тя каза: „Време ни е“. Намериха апартамент в Калорама и тя започна да работи за Правосъдието точно преди 11 септември 2001.

Беше патриотка по принцип, но след 11/9 имаше усещането за лична мисия. Става нещо като химическа реакция, когато амбицията се възпламени с принципи, и това я направи малко по-различен човек. Настървеността ѝ в министерството на правосъдието започна да се отнася до въпроси, с които той се сблъскваше в собствената си работа, и това го тревожеше. Една вечер го попита за техниките за разпит. Беше много конкретна. Колко трябва да нараниш някого, преди да проговори? Колко време трябва, за да се възстановиш след разпит? Беше просто обикновен разговор за разпити, ако изобщо има подобно нещо, и Ферис подозираше, че вероятно прави правно проучване. Каза, че не знае много, освен онова, на което са го научили във Фермата, и тя изглеждаше разочарована.

Беше го притиснала и Ферис накрая ѝ обясни, че е виждал груб разпит един-единствен път, и то в Йемен. Местната служба за сигурност беше заловила един заподозрян от Ал Кайда и три дни го бяха били. С бухалка за крикет, тази подробност се беше запечатала в съзнанието на Ферис. Оставяха го дотолкова в съзнание, че да може да усеща всеки нов прилив на болка. Накрая, в пристъп на страх, затворникът беше започнал да крещи отговорите, които си мислеше, че разпитващите го искат да чуят от него. Но това само ги разгневи повече и те го пребиха. Умря от загуба на кръв и травма в главата. Ферис беше наблюдавал от страни.

— Каза ли им да спрат? — попита Гретхен.

— Не. Мислех си, че ще се получи. Но накрая той умря.

— Не казвай на никой друг това, което ми каза току-що — посъветва го Гретхен. — Незаконно е. Технически.

Когато Ферис я попита защо толкова се интересува от разпитите, тя не отговори. Излезе, записа си нещо и после се върна с разкопчано най-горно копче на блузата.

Разговорът беше разстроил Ферис и му се искаше да вярва, че е притеснил и Гретхен, но не беше сигурен. Беше започнал да осъзнава, че за нея правото е друг вид завоевание. Ставаше дума за премахването на ограничения, така че клиентът ти — в нейния случай

президентът на Съединените щати — да прави каквото си иска. Имаше нещо сексуално във всичко това, известна разюзданост. Законът за нея означаваше да се развържат хората, за да си разиграват коня.

Гордееше се с Ферис, когато го раниха в Ирак. Мислеше си, че белезите ще я отвратят, но тя обичаше да ги докосва — сякаш преживяваше случилото се заедно с него. Но не можеше: Ферис беше надникнал в пропастта в онзи миг на Магистрала 1, когато си мислеше, че ще умре, и беше осъзнал, че тя не е там с него. Как можеше да ѝ каже това? Чувството на отчуждение не го напусна по време на възстановяването му и го накара да осъзнае, че има неща, които не е споделил с Гретхен и никога не би ги споделил.

Набра още веднъж мобилния на Алис и на четвъртото позвъняване тя най-сетне вдигна. Гласът ѝ беше сънен. Спеше и сякаш беше забравила кой е Ферис. Той се опита да не покаже, че е подразнен. Нямаше право: тя не му принадлежеше.

— Опитвах се да се свържа с теб — рече той. — Къде беше?

— Предимно тук, ходих и до Дамаск за един ден. Понякога не вдигам телефона.

— Какво прави в Дамаск?

— Пазарувах — отговори кратко тя. — Всъщност се чудех какво стана с теб. Реших, че може да не си ме харесал.

— Нямаше ме. Наложих се да напусна страната.

— Ммм — отвърна тя невярващо.

— Искам да те видя. Скоро. Свободна ли си утре вечер? — Утре беше четвъртък, началото на мюсюлманските почивни дни. Последва дълга пауза.

— Не знам... — отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш? — Ферис сдържа дъха си.

— Не знам дали мога да чакам толкова дълго — разсмя се тя на шегата, която му беше погодила.

Ферис затвори и отново излезе на терасата. Нощта беше донесла внезапен хлад в пустинята. Аман беше като светилник на фона на черното небе. Почувства се ако не добре, то със сигурност не толкова зле.

- [1] Портиер (араб.). — Б.пр. ↑
- [2] Поздрав за добре дошъл (араб.). — Б.пр. ↑
- [3] Скъпи (араб.). — Б.пр. ↑
- [4] Карай да върви (араб.). — Б.пр. ↑

7.

Аман

Ферис взе Алис Мелвил от апартамента ѝ. Намираше са в стария квартал до римския амфитеатър. Ферис не знаеше там да живеят други американци. Алис беше руса, носеше рокля с презрамки, сандали и пуловер, праметнат през раменете. В първия миг косата ѝ сякаш се развяваше на забавен каданс.

— Здравей — каза тя, когато седна на предната седалка, и веднага смени радиостанцията. „Боже, красива е“, помисли Ферис.

Заведе я на вечеря в италианския ресторант в хотел „Хаят“ — най-романтичното място, за което се сети. Седяха под звездите, с газова печка до тях, която да пропъжда нощния хлад. Проблясваше в жълто и синьо като въглени в огнището. Ферис поръча бутилка вино и когато я изпиха — още една. Виното ѝ развърза езика, макар че Ферис не мислеше, че това е проблем дори и да е съвсем трезва. Разказваше му за работата си с палестинските бежанци. Това беше нейната професия: работеше към една неправителствена организация, развиваща хуманитарна дейност в лагерите, които още приютяваха много бедни палестинци. Ферис я наричаше „Спасете децата“, макар че всъщност се казваше Съвет за хуманитарна помощ за Близкия изток.

— Бежанците нямат никаква надежда, Роджър — прошепна тя, сякаш това беше тайна. — Крепи ги само гневът. Слушат шейховете от Хамас и Ислямски джихад. Купуват си касетите с Бин Ладен. Когато заспиват вечер, мисля, че сънуват как убиват израелци и американци. А сега и италианци, за бога!

— Но не и теб — отвърна Ферис. — Теб не искат да те убият. — Беше толкова сериозна, че той можеше само да я гледа. Светлината на газовата лампа придаваше на косата ѝ червеникав оттенък. Надвеси се над масата към нея, сякаш я слушаше. Докато говореше, виждаше в деколтето на роклята ѝ как гърдите ѝ се надигат и спускат.

— Не, мен не. Те ме уважават... защото аз ги слушам. Ти слушаш ли ги, Роджър? Американското правителство слуша ли ги? Или просто искаме да ги застреляме? — Ферис ѝ беше казал, че работи в политическия отдел на посолството, каквото всъщност беше прикритието му.

— Разбира се, че ги слушам. Посланикът ги слуша. Всички ги слушаме. Дори говоря с тях. — И изтърси няколко изречения на перфектен арабски, каза ѝ колко е красива на лунната светлина и как се надява, че ще дойде в апартамента му тази вечер.

За негова изненада тя му отговори на сносен арабски. Каза му, че е красив, но че съдбата му зависи от божията воля. После добави на английски:

— И не се опитвай да ме омайваш със сладки приказки, Али Баба. Натискали са ми се повече, отколкото на Кърт Шилинг^[1]. И не се е получавало.

— Привърженичка на „Ред Сокс“?

— Много ясно.

— Не те омайвам със сладки приказки. Просто имам проблем: неустойимо ме привличат блондинки, които говорят арабски.

Алис обърна очи и погледна към арабите, които седяха в ресторанта.

— Добре дошъл в клуба. Сериозно, Роджър, искам да знам какво разправя посолството на хората. Казвате ли им, че съжалявате, че американци убиват мюсюлмани? Казвате ли им, че съжалявате, че къщите им са били сринати с булдозери, а децата — убити? Казвате ли им, че само *изглежда*, че сме съюзници с десните кретени в Израел? Казвате ли им, че сгрешихме, когато нападнахме Ирак и го разкъсахме на милиони парчета? Какво им казвате всъщност? Бих искала да знам.

Ферис изръмжа. Не беше дипломат; беше разузнавач.

— Трябва ли да говорим за това?

— Не. Можеш да ми кажеш, че не е моя работа. Тогава ще си ида вкъщи.

Ферис се сепна от мисълта, че може да си тръгне.

— Добре. Чакай да помисля. Когато хората се оплакват, казвам, че ценя тяхната гледна точка. Казвам, че не аз определям правителствената политика на САЩ. Понякога им казвам, че ще включа възгледите им в доклада си. Как ти се струва? Ще включа

възгледите ви в доклада си. — Искаше да се пошегува, но не се получи.

— Наистина не разбираш! Седиш си в посолството по цял ден, а аз съм на огневата линия. Сериозно ти говоря, Роджър. Трябва да слушам как тези хора ми крещят по цял ден. Знаеш ли, че празнувах в лагерите тази седмица, когато чуха новината за бомбения атентат в Милано? Празнувах. Наложих се приятели да дойдат да ме пазят. Исках да ни убият. Не разбираш ли?

Спорът беше зачервил бузите ѝ и сега и те имаха червеникав оттенък на газения пламък. Ферис знаеше, че трябва да ѝ даде подобри отговори, но един от проблемите му беше, че не го биваше за политически дебати. Напомняха му за това, което беше намразил в журналистиката. Политическите дебати бяха за истинските служители в министерството на външните работи или за журналистите със собствена колонка до тази на редактора, или за хора, които си падаха по тази мистериозна Алис, която работеше в бежански лагери и носеше рокля с презрамки на вечеря. Но трябваше да каже нещо, в противен случай тя щеше да го зарече.

— Разбирам, Алис. Повече, отколкото си мислиш. И аз съм на огневата линия също като теб. Всички сме. Такъв е животът сега.

Тя го погледна в очите, сякаш търсеше нещо. Знаеше ли какво прави всъщност? Беше ли се досетила? Тази мисъл го накара да се почувства неудобно. Извини се и отиде до тоалетната. Докато вървеше, се опитваше да скрие накуцването си, но кракът го болеше от студа и тя забеляза.

— Какво ти е на крака? — попита го, когато той се върна на масата. — Ранен ли си?

— Бях. Вече не. Добре съм.

— Какво се е случило? Ако нямаш нищо против, че питам.

Ферис се замисли за миг. Имаше против, но ако отношенията им щяха да се развиват в някаква посока, щеше да се наложи да ѝ каже повече за това кой всъщност е.

— Раниха ме в Ирак. По време на предишното ми назначение. Бях в една кола, улучи ни граната и ми се заби шрапнел в крака. Сега съм добре. Просто понякога куцам. Но това ме прави много по-добър в леглото.

Тя не се разсмя на шегата му. Все още го изучаваше.

— Какво си правил в Ирак?

— Бях в нашето посолство. Трябваше да прекарам там една година, но когато ме раниха, ме изпратиха тук. Така срещнах теб. Виждаш ли? Късметлия съм.

— Не си бил в посолството, когато са те ранили.

— Не. Бях извън Зелената зона. На едно шосе северно от Багдад. Тя взе ръката му, стисна я в полуздрача и после я пусна.

— Не работиш за ЦРУ, нали?

— Разбира се, че не. Не ставай смешна. Работех за списание „Тайм“, преди да отида във Външно. Провери в „Нексис“^[2]. Никога не биха позволили на бивш журналист да работи за ЦРУ.

— Това е добре — отвърна тя. — Защото иначе щяхме да имаме проблем.

Ферис усети как го побиха тръпки, косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Обикновено нямаше нищо против да лъже за работата си в Управлението: това беше част от задълженията му. Но сега беше различно.

— Възхищавам се на смелостта ти, Роджър. Просто ми се искаше да си смел за нещо друго. Имам чувството, че тази война унищожава страната ни. Хората искат да обичат Америка, но ни виждат как вършим ужасни неща и се чудят дали не сме се превърнали в чудовища. Страх ме от това, което предстои.

— И аз се тревожа. — Ферис стана от масата и хвана ръката ѝ. — Лоши времена. — Притегли я леко към себе си. Тя остана в прегръдките му за един дълъг миг и после се отдръпна.

Ферис караше по улица „Принц Мохамед“ към дома ѝ в стария квартал в центъра. Тя мълчеше и гледаше през прозореца. Ферис се страхуваше, че му се е разсърдила, но тя изведнъж рече:

— Завий наляво. Искам да ти покажа място, на което не си бил никога.

Упътваше го из тесните улички на стария град и след няколко минути се озоваха на няколко километра от центъра, в един квартал, който нямаше нищо от международната патина, която чужденците обикновено виждаха. Улиците бяха усойни и лошо осветени; магарешки каручки тракаха отстрани. Стените бяха накичени с

палестински знамена, стари олющени плакати на Ясер Арафат и нескопосани антиамерикански графити.

— Спри — нареди тя, когато стигнаха до билото на хълма и един тесен път, не по-широк от алея, който продължаваше към лабиринт от измазани бетонни къщи. Ферис разтревожено се огледа. Това беше палестински бежански лагер, един от старите, където хората бяха пристигнали най-напред след войните от 1948 и 1967 година. Ферис го беше виждал на една оперативка по безопасност. Това беше едно от местата, на които служителите от посолството не бивало в никакъв случай да ходят, посъветва ги служителят, отговарящ за безопасността.

— Аз работя тук — рече тя и отвори вратата на колата. — Искам да кажа, това е едно от местата, на които работя. Искан да го видиш. Така може би ще ме разбереш по-добре. Ще се сближим, нали така?

Подиграваше ли му се?

Алис тръгна към входа на лагера. Ферис погледна към прашния път. Жици с премигващи светлини висяха по пръснатите стълбове като коледна украса; досами стената имаше отворено кафене, както и няколко магазина по-надолу. Няколко мъже седяха в кафенето и въртяха едно наргиле, смучеха мундщука и издишваха дима. Разговаряха, но когато видяха Ферис и огромния му джип, млъкнаха. Ферис беше настръхнал. Здравият разум му казваше, че не бива да е тук толкова късно вечерта.

— Ела — рече Алис и се запъти към кафенето. — Може някои от приятелите ми да са тук.

Ферис още се колебаеше. Все едно беше в колежа и някой подпийнал искаше да кара, а ти трябва да решиш дали да развалиш веселбата и да кажеш не, или да продължиш.

— Ела, глупчо, аз ще те пазя. — Тя го сграбчи за ръката и го дръпна към кафенето. Седнаха на два пластмасови стола върху бетонната тераса под дървения навес, който пазеше сянка през деня. Мъжете огледаха предпазливо Ферис и после продължиха да си говорят. Ферис видя как един от тях махна към него и го чу да пита на арабски:

— Кой е евреинът?

След минутка излезе собственикът. Алис го поздрави и той сърдечно я приветства. Тя попита на арабски дали Хамид се е мяркал

тази вечер и собственикът отвърна, че не бил, бил на гости на майка си в Рамала, хвала на бога.

— Жалко — отвърна Алис и се обърна към Ферис. — Искях да те запозная с Хамид. Той е от основните ми връзки в лагера. Един от най-умните хора, които познавам. Ще ти хареса.

— Така ли мислиш? — попита Ферис. — И защо?

— Защото е като теб. Наясно е и е корав. Хората тук го уважават. Реших, че може да обясни някои неща по-добре от мен.

— Знаеш ли, Алис, не съм сигурен, че приятелят ти Хамид ще иска да се срещне с човек от американското посолство. Не ни обичат много тук.

— Няма проблем. Ти си с мен. А мен ме обичат. Аз ще те пазя. — Погледът ѝ казваше, че си го мисли сериозно. Това беше нейният район.

— Да, но той може да остане с погрешно впечатление. Или пък други хора да останат с погрешно впечатление.

— И какво по-точно? — попита Алис. Не виждаше ясно лицето ѝ в тъмното. Знаеше ли с какво всъщност се занимава той? Това ли искаше да каже?

— Няма значение. — Ферис още беше напрегнат. Огледа района, търсеше нещо обезпокоително, но всичко беше тихо. Вероятно равнодушието на Алис — безхаберието ѝ, че може да е опасно да се седи в палестински бежански лагер посред нощ — я пазеше. Или пък имаше нещо друго. Може би наистина я приемаха тук, както и на още много други места, които бяха затворени за Ферис.

Собственикът на кафенето се върна с турско кафе, сладко-горчиво като парче тъмен шоколад. Изпиха го бавно. Ферис си позволи да се отпусне малко.

— Как така нямаш приятел? — попита той. — Толкова красиво момиче като теб сигурно го канят непрекъснато на срещи.

Отначало тя не му отговори. Допи последната глътка от кафето си и после обърна чашата и остави утайката да засъхне на порцелана. Вдигна я към светлината, сякаш беше гадателка.

— Щастие? — попита Ферис.

— Може би. Ако вярваш, че щастието се изписва в утайка от кафе. Бившият ми приятел вярваше в това. И в още цял куп щуротии.

— Значи все пак си имала приятел.

Тя извърна поглед от Ферис и погледна по малката уличка към тъмните сенки. Минаха десетина секунди, преди да го погледне отново.

— Обичах го — рече тя. — Беше палестинец. Много горд, много гневен. Обичах го, но той се държеше лошо с мен.

Ферис се пресегна да я погали, но тя беше прекалено далече.

— Как се държеше лошо с теб?

— По всички начини, за които се сещаш, а и за които не ти е хрумвало.

— Боже мой! Не мога да си представя някой да те нарани.

— Не беше виновен. Беше изпълнен с толкова гняв. Не към мен. Към всичко. Това се опитвам да ти кажа. Тези хора наистина са ни разгневени. Мислим, че можем да ги лъжем, да крадем земята им, да се държим с тях като с боклуци и те просто ще го забравят. Но те не го забравят.

— Защо не напусна Йордания след това? Искам да кажа, как можеш да останеш тук, след като той е постъпил така с теб?

— Инат съм, Роджър. Това може би е общото помежду ни. Колкото повече мислех за него и за гнева му, толкова повече си казвах: „Не! Не бягай! Той би очаквал точно това, както и всички араби“. Правим се, че ни е грижа за тях, и когато истинският живот ни нарани малко, бягаме далече. Затова останах. Така го превъзмогнах. Продължих да обичам хората, които ме бяха наранили. Не си тръгнах тогава, няма да си тръгна и сега.

Ферис усети непознато смъдене на сълзи. Изтри очи, като се помъчи да прикрие жеста си, но тя хвана ръката му и се усмихна така, както никога досега. Той я целуна по бузата; неговата още беше мокра.

— На никого от двамата не му се тръгваше. Ферис я попита за работата ѝ в лагерите и Алис се опита да обясни. Помощта за тези хора опираше до снабдяването: купуваше учебници и медикаменти; субсидираше проекти за водоснабдяване и зъболекарски клиники; уреждаше стипендии в американски колежи. Това беше работа и тя я вършеше добре. Но от оживлението в гласа ѝ ставаше ясно, че прави единственото нещо на света, което има значение за нея.

Ферис погледна разбитата улица, тъмните къщи и скришните местенца, в които външен човек никога не би могъл да влезе. Искаше му се да може да сподели вярата на Алис, че свестните хора могат да

преобладават, стига да има достатъчно учебници и зъболекарски клиники. Но знаеше прекалено много. Това беше свят, просмукан от омраза. Усмивките му бяха фалшиви; истинската жажда бе за отмъщение. Хората тук бяха пострадали от американци, израелци и от самите араби. Бяха плъхове в клетка. Алис, колкото и смела да беше, не можеше да знае за ужаса, който покарва в места като това. Не разбираше, че тези хора искат да я убият. Да, *нея*. Не беше недоразумение, което може да бъде поправено с любов. Това беше омраза. И работата на хора като Ферис, които бяха наясно с това, беше да унищожават клетките, мрежите и скривалищата на убийците, за да могат такива като Алис да оцеляват.

— Недей да си толкова сериозен — рече Алис. — Ще развалиш купона.

Ферис опита да се усмихне.

— Бъди внимателна, скъпа. Това е всичко. Просто бъди внимателна. Светът не е толкова хубав, колкото си ти.

— Знам какво правя, Роджър. Не ме подценявай. Знам къде са линиите. Ти си този, който има проблеми. На теб за малко не са ти откъснали крака, не на мен. Ти си този, който трябва да внимава.

Ферис отново я хвана за ръка и прошепна в ухото ѝ:

— Искам да те прегърна, но не мога тук. Да идем у вас.

Тя се усмихна и стана от малката маса. Нещо се беше променило.

Минаха обратно през римските руини и пазара на злато и се качиха няколко пресечки нагоре до къщата на Алис. Нещо подсказа на Ферис да не насилва късмета си тази вечер, но не му се искаше да я остави да си иде. Когато я изпрати до вратата, попита дали може да се качи.

— Този път не, но може би друг път — отвърна тя. — Вечерта беше специална. Не съм се чувствала така с никого от дълго време. Просто искам да се уверя, че съм готова.

— Наистина те харесвам — отвърна Ферис. Искаше да каже „обичам“, но знаеше, че ще прозвучи налудничаво. Познаваше я само от няколко седмици.

— И аз също те харесвам, Роджър. Радвам се, че дойде с мен в лагера тази вечер. Сега знаеш коя съм. Малко.

Скриха се в сянката на входа, далеч от уличната лампа. Той я целуна по устата и тя му отвърна, устните ѝ се разтвориха малко, после повече. Той я прегърна и притисна тялото си към нейното. Докато я целуваше, усещаше как тя се възбужда, прималаява.

— Искам те — рече тя. Гласът ѝ беше гърлен и изпълнен с желание.

— Можеш да ме имаш.

— Не още. — Тя отстъпи назад, за да може да го види. — Ти си силен, но мисля, че на това място си мек. — Потупа го по сърцето. — Така ли е? Меко сърце ли имаш?

Не беше сигурен как да отговори на това и само кимна. Тя го целуна по бузата, устните ѝ се задържаха върху кожата му, след което се обърна и се качи по стълбите. Той стоеше и гледаше нагоре към апартамента ѝ, докато не видя как лампата светна и едно лице се показва на прозореца. Отдалечи се замаяно. Отчасти заради чувствата, които напиреха в него, но беше и объркан от думите ѝ. Никога не му беше хрумвало, че има меко сърце. Зачуди се дали е права.

---

[1] Известен американски бейзболен играч. — Б.пр. ↑

[2] *Nexis*, компютърна база данни, в която се архивират статии от вестници и списания. — Б.пр. ↑

8.

Аман

Ед Хофман пристигна в Йордания след няколко дни. Той беше Големия американец — големи ръце, голям гръден кош, голямо червендалесто лице с къса четинеста коса отгоре. Носеше слънчеви очила, с които изглеждаше като магнат от Лас Вегас — от онези, които вадят банкноти от стодоларови пачки. Пристигна с бял „Гълфстрийм“, чиято единствена маркировка бяха цифрите на опашката. Ферис го посрещна на военното летище, но Хофман му нареди да се връща на работа. Шефът на отдела отиде до хотела си да поспи, после до любимия си ресторант за кебап. Появи се в посолството чак на свечеряване и веднага призова Ферис в обезопасената заседателна зала. Чакаше на масата и си масажираше слепоочията, когато Ферис влезе.

— Главата ме боли — рече Хофман. — Трябва да запомня никога да не пия червено вино в този ресторант.

Ферис протегна ръка. Хофман го прегърна с мечешка прегръдка.

— Как е кракът?

— Доста добре. Карат ме да правя упражнения. Добре съм. Просто съжалявам за момчетата, които останаха в Багдад.

— Недей. Те нямаше да могат да създадат връзката, която ти създаде с Хани. Берлинската история е голяма работа. Справил си се отлично.

— Благодаря, но аз само стоях и гледах. Тя си е дело на Хани.

— Свалям му шапка на Хани. Определено. — Хофман извади пакетче фъстъци и изсипа в устата си цяла шепа. — Но сега е наш ред. Искам аз да я ръководя.

— Тогава значи имаш проблем. Хани иска да задържи контрола. Дори не ми даде стенограмата от разпита. Казва, че операцията си е негова, но можем да си поделим плячката. Това е.

— Знам. Знам. — Хофман дъвчеше фъстъците. — Чудесно, защото всъщност няма да ни се налага да я ръководим. Трябва просто

малко да я изопачим. Именно затова съм тук.

— Не те разбирам. — Истина беше. Ферис нямаше представа за какво говори Хофман.

— Да я изиграем. Повлияем. Използваме.

— Съжалявам, но ако това означава да преебем Хани, аз съм против.

Хофман се усмихна.

— Трогателно съчувствие към братската свръзка. Но ще видиш. Можем да раздвижим приятелчето ти Хани, като контролираме информацията, която получава, за да вижда това, което ние искаме да вижда. Просто! Всъщност не е просто, напротив — дяволски сложно е. Но идеята е проста. Повярвай ми, ще ни е благодарен, когато всичко свърши.

— Но агентът е на Хани. Може да го насочва както си иска. А ние нямаме нищо.

— Именно тук грешиш, малкият. Имаме повече, отколкото си мислиш. Ще ти кажа една тайна. Вероятно вече я знаеш, макар и да не трябва. Факт е, че от 11 септември насам сме заловили много повече членове на Ал Кайда, отколкото можеш да си представиш. Направихме им всякакви неприятни неща, за да ги накараме да говорят, поради което всички се възмущават ужасно, обаче да го духат. Между другото, много благодаря на жена ти, че помогна за написването на меморандума, който ни покрива гъзовете. Още ти е жена, нали?

— Предполагам. Малко сме разделени. От разстоянието.

— Както и да е. Важното е, че разполагаме с много информация. Знаем кое от тези малки копеленца кого мрази. Знаем кой на кого плаща и кой смята, че са го прецакали с парите, кой чия „временна жена“^[1] чука. Знаем къде са съперничествата, къде да посеем семената на раздора. Държим тези хора на невидими конци, защото знаем наистина много за тях — и защото те не разбират колко много знаем. Виж, та те дори не знаят кой е бил заловен. Не знаят дали Абдул-Рахман от Абу Даби е бил заловен, дали не е напуснал, или приел подобро предложение, или просто го е ударил на чекиджийство по цял ден. Продължават да получават имейли от хора, които си мислят, че може би сме спипали, но не са сигурни. Там е цялата работа. И това ни позволява известни възможности за заблуда на противника. Опа, казах го. Никога не ни е бивало много в този вид маскаррад, но знаеш ли

какво? Ставаме все по-добри. И с помощта на нашите йордански приятели ще се ошлайфаме дори още повече. И това ще ни отведе до, знаеш кого.

— Сюлейман?

— Амин, братко. Това е твоя операция. Напълниха ти крака с олово, за да ти го докажат. Хани преследва същото, което и ти. Просто ще му помогнем малко.

Ферис замълча, обмисляше казаното от Хофман. Зад гръмките слова той всъщност предлагаше да измамат Хани. Лоша идея.

— Ти си шефът — отвърна той. — Но ако възнамеряваш да си играеш игрички с Хани, моят съвет е да не го правиш. Имаме нужда от приятелите си сега. След Ротердам, Милано, следващото Милано. Да се мешаме във веригата на Хани според мен е грешка. В тази част на света трябва да имаш доверие на хората, иначе доникъде няма да стигнеш.

— Грещиш. В тази част на света не можеш да имаш доверие на никого, защото всички са лъжци. Дори и брат Хани. Съжалявам, но това е факт. Бил съм в Камилския корпус много повече време, по дяволите! И си прав. Аз съм ти шеф.

Ферис поклати смирено глава.

— Ще побеснее, ако разбере. И ще трябва да поема огъня. Докато не ме изхвърли. Така, както е изхвърлил предшественика ми.

— Е, очевидно ще побеснее, ако разбере. Но няма да разбере. Защото няма да му кажем, нали? Америка плаща транспорта тук, затова ми се струва, че можем да си правим каквото пожелаем. И моля те, ти не си Франсис Олдърсън.

Ферис искаше да зададе въпроса от няколко месеца, но никога досега не му се беше удавала възможност.

— Защо йорданците са обявили Франсис за персона нон грата? Никой досега не ми е обяснил. В архива няма нищо и никой от отдела не иска да ми каже нищо. Какво е направил?

— Хм, хм, хм... — Хофман затвори очи и се замисли за миг. — Няма да ти кажа. За твое собствено добро.

— Защо? Какво е направил? Изчукал е нечия жена ли?

— Не, по дяволите. Всички в Йордания чукат чужди жени. Де да беше толкова просто.

— Тогава какво е?

— Попитай Хани.

— Той не иска да ми каже.

Хофман се усмихна, бутна стола си назад и стана.

— Това е добър знак.

— О, така ли? Чуй тогава моята кошмарна версия, основаваща се на липсата на информация. Опасявам се, че Хани е изхвърлил Олдърсън, за да мога аз да оглавя службата. Млад съм и нямам достатъчно опит. Мислел си е, че може да ме манипулира, така че е изфабрикувал нещо срещу Олдърсън. Затова ме взе и със себе си в Берлин. За да има още по-голяма власт върху мен.

— Това е параноя, моето момче. Полезно качество в определени случаи, но в конкретния е доста прекалено. Хани нямаше нужда да изфабрикува нищо срещу Олдърсън. Повярвай ми.

— Какво е направил тогава? Хайде, искам да знам. Трябва да знам.

Хофман се почеса по главата и се замисли за миг.

— Добре. Ще ти кажа, но само за да спреш да си въобразяваш разни неща. Франсис Олдърсън се издъни, като се опита да вербува един от заместниците на Хани. Сприятели се с човека, покани го на вечеря. Онзи изглеждал готов да хване топката, затова Франсис му я подал. Предложил му пари. Нормално. Правим го всеки божи ден някъде по света. Но Хани превъртя. Каза, че сме предали доверието му. Опитавме се с всички средства да го прикрием. Франсис каза, че парите били за детето на онзи човек, което трябвало да бъде оперирано в Щатите. Но Хани знаеше, че това са простотии. Беше ни спипал. Затова обяви Франсис за персона нон грата, за да изрази становището си.

— И становището е било: не се ебавайте с мен.

— Точно.

— И сега ще се ебаваме с него.

— Виж, Роджър, за бога, успокой се. Казах ти, имай ми малко доверие. После ще ни бъде благодарен за това.

Хофман и Ферис отидоха да видят Хани на следващата сутрин. Шефът на йорданското разузнаване беше самото очарование. Беше облякъл тъмен костюм за посрещането на важния си гост, но след като

поговориха няколко минути, разхлаби вратовръзката и метна сакото на стола. Ако се съдеше по закачките, двамата явно се познаваха от много отдавна. Хофман го бъзикаше за някаква Фифи, която явно беше участвала в една от предишните им съвместни операции.

— Чудо на природата — рече Хофман и намигна на Ферис, който представя си нямаше за какво природно чудо става дума.

Когато Хофман предложи на Хани пура, йорданецът извади кутията си с пурети и настоя гостът да вземе от неговите. Запалиха пуретите и започнаха доволно да изпускат кълба дим, докато си разменяха майтапи за скорошни операции. Но Ферис знаеше, че бонвиванщината служи за протакане и на двете страни, преди да стигнат до работата, която беше накарала Хофман да бие път чак от Вашингтон. Хани не зачекна берлинската операция — вероятно от прекадена любезност. Или пък искаше да принуди американеца да пита. Което Хофман накрая направи.

— Май трябва да говорим без увъртания — рече шефът на отдела. — Знам, че си зает човек и кралят сигурно те чака.

— Както искаш. Знам, че американците вечно искат без „увъртания“. — Тонът му намекваше, че е спечелил малка победа, като е принудил Хофман да започне пръв. — Искаш да говорим за Берлин, разбира се. Предполагам, че господин Ферис те е информирал за подробностите.

— Доколкото е разполагал с тях. Трябва да кажа, че сте свършили страхотна работа с откриването и разработката на този човек. Ювелирна операция. Но съм огорчен.

— Защо си огорчен, Ед? — Йорданецът беше загрижен, но непроницаем.

— Огорчен съм, защото искам по-голямо сътрудничество. Искам да ти помогна да насочиш берлинското момче Мустафа Карами. Искам да се уверя, че можем да го прицелим в центъра на центъра — на мрежата, която извършва бомбените атентати в Европа. Това е въпрос на живот и смърт за нас, приятелю. Тези хора искат да убиват американци. Затова искам да те помоля, като специална услуга към САЩ, да проведем операцията съвместно.

Хани замълча за цели пет секунди. Не искаше да разочарова Хофман.

— Съжалявам, Ед — отвърна накрая. — Но това е невъзможно. Ти знаеш по-добре от всеки друг, че няма такова нещо като истинска съвместна операция. Винаги едната страна знае повече, а другата — по-малко. Така че остави аз да я проведа. Разбирам си от работата. Отказвал ли съм ти някога досега?

— Не. За пръв път е. И не ми харесва. Искаме да ти помогнем за провеждането. Можем да направим доста. По една случайност знаем много неща за този Карамид. Агенцията за национална сигурност го следи от доста време.

Хофман извади от куфарчето си червена папка, надписана с няколко кодови думи, и я постави на масата.

— Искам да го направим както трябва. Но проблемът е, че не искам да ти дам информацията си, докато ти не се съгласиш да ръководим операцията заедно.

Хани погледна папката, после Хофман. Ферис виждаше, че се бори със себе си.

— Съжалявам. Не искам да играя никакви игрички с теб, Ед. Мога да ти кажа, че ще я проведем съвместно, за да се почувстваш по-добре, но няма да е истина. Ние го открихме и го вербувахме и ние ще го ръководим. Пак ще знаете всичко, което научим. Съжалявам. Само така можем да работим.

Хофман се намръщи. Погледна Ферис, сякаш се подвоуми дали да не го отпрати от стаята, после отново се обърна към домакина си.

— Ще ми е неприятно да карам президента да се обажда на Негово величество и да се оплаква заради това. Ние сме съюзници. Затова Конгресът с радост отпуска средства за финансирането на повечето оперативни нужди на вашата служба. И на други, нека ги наречем, дейности на йорданското правителство. Ще ми е много неприятно. Но ти добре ме навали, Хани. Караш ме да ям сандвича с лайна. И на мен не ми харесва.

— Не ме заплашвай, приятелю — отвърна йорданецът. Тонът му, толкова благопристоен по принцип, сега беше доста порязък. — Никога повече недей да ме заплашваш, Ед, защото няма да свърши работа. Кралят няма да го търпи, аз също. По-скоро бихме се отказали от парите ви, отколкото да ви оставим да си мислите, че сте ни купили за неколкостотин милиона долара. Казах го и на твоя човек тук, господин Ферис, и предположих, че ще ти предаде.

— Роджър ме посъветвала не го правя. Предупреди ме, че ще се вбесиш, и се оказа прав. Но аз продължавам да искам да участвам.

Хани поклати глава.

— Не можеш. Както казах и на господин Ферис, това е сложна операция. Отнема време. Ако се опиташ да я форсираш, за да извлечеш максимална печалба, няма да получиш нищо. Затова трябва да си търпелив.

— Знам, че е сложно. Не съм кретен. — Хофман потупа папката пред себе си. — Чел съм стенограмите — усмихна се той. — Ти също трябва да ги прочетеш.

Хани отново погледна папката.

— Бих искал — отвърна той. Това беше последната карта на Америка в шпионската игра — не парите ѝ, със сигурност не и агентите ѝ, а способността ѝ да подслушва почти всеки разговор по света. — Колко добри са стенограмите?

— Много добри. Показват, че този Караме е бил във връзка през последните шест месеца с човек на Ал Кайда, който организира операциите в Индонезия, известен под името Хюсеин Амари. Чухме за него от сингапурците. Вие засякохте ли го?

— Амари. — Хани се замисли за миг. — Не, не сме.

— А би трябвало. Защото според нас Амари е много опасен. Той е свързан с човека, който според нас ръководи и планира бомбените атентати с коли в Европа. Наричаме го Сюлейман. Ако Амари е свързан и с Караме, означава, че е по-нагоре в йерархията, отколкото си мислите.

— Това е много интересно — рече Хани. Изглеждаше разколебан.

— Да — отвърна Хофман. — Нали?

— Мога ли да взема тази папка? — попита йорданецът. — Може да се окаже полезна за нас. Както каза, имаме общ враг.

— А аз какво печеля?

— Същото, както и преди. Ще си поделим резултата. Важното е, че ще проведем по-добре операцията, ако знаем повече. И вие ще имате по-голяма полза от нея. Ако по-нататък има възможност да планираме повече съвместно, защо не? Не мисля, че Негово величество би имал нещо против. Но засега ще я ръководим ние. И ще сме много благодарни за помощта, оказана ни от Съединените щати.

Хофман вдигна папката. Ферис не беше сигурен дали няма да си я прибере в куфарчето. Но след няколко секунди той я подаде на Хани.

— Харесваш ми. Твърдо играеш.

— *Ахлан уа сахлан* — отвърна Хани. — Пак заповядай.

— Гледай да не ме прекараш — рече американецът.

— Ние сме съюзници, скъпи ми Ед. Имаме общ враг. Отнасяме се с уважение един към друг. — Той стисна здраво папката, сякаш току-що бе спечелил битка. Двамата си стиснаха ръцете, размениха още няколко приказки и американците най-накрая си тръгнаха.

Нито Хофман, нито Ферис казаха нещо по пътя към посолството и после по коридорите. Започнаха да говорят чак когато влязоха отново в „мехура“ на обезопасената заседателна зала.

— Как го направи? — попита Ферис. — Накрая го накара да ти се моли за нещото, за което би толкова път, само за да му го дадеш.

— Лесно. Трябва обаче да си добър манипулатор. Това никога не ми е било проблем.

— Тези стенограми истински ли са?

— В общи линии. Амари и Карамии определено са били във връзка. Първият контакт е бил, чакай да видя, малко след като йорданците са започнали да наблюдават апартамента на Карамии в Берлин.

— Как разбра, че са го наблюдавали?

— Не сме толкова глупави. Или поне аз не съм. Германците не обичат други хора да провеждат самосиндикални операции на тяхна територия. Затова, щом забележат нещо, веднага ни уведомяват.

— Хани си мисли, че германците представа си нямат.

— Е, това е една от грешките му. Той е гениален в свои води, но това го прави малко арогантен, когато напусне родния гьол. Жалко.

Ферис се почеса по главата. Все още се мъчеше да разбере как се напасват парченцата.

— Тези разговори между Карамии и Амари кой ги е започнал?

— Амари, разбира се.

— Защо казваш „разбира се“?

Хофман придърпа Ферис към себе си. Дори и в обезопасената заседателна зала не можеше да е сигурен, че не ги подслушват.

— Знам, защото Амари е наш човек — прошепна Хофман. — Такава е играта тук. Той е наш човек. И йорданците ще го вкарат в Ал Кайда. Ще го заврат право в мрежата на Сюлейман. И тогава идва време за шоу.

— Боже господи! — възкликна Ферис. — Страхотна работа. Само дето подхлъзваме йорданците.

— Нищо не може да се направи. Опитвах се да действам разумно и да движим операцията заедно, но твоят приятел Хани ми отказа. Не биваше, но той го направи. Затова ще играем по другия начин. Не съм го карал да взима стенограмите. На практика той сам ги прибра. Както й да е, това ще е супер за тях. Ще се превърне в най-добрата операция в кариерата на Хани. И в твоята. Почакай и ще видиш. Трябва само да разбереш, че страната ти е във война. Вече има нови правила.

— И жена ми все това ми повтаря.

— Ами, права е. Воюваме с безпощаден враг и не можем да разчитаме повече на милосърдието на нашите приятели като гениалните йорданци. Трябва да водим собствена война, което значи, че се нуждаем от самосиндикални операции срещу Ал Кайда. Сега. Нямаме избор. Ако чакаме, ще загинат хора.

— Надявам се това да проработи. — Ферис затвори очи, докато го казваше.

— Ще проработи. Добра операция е. А ако не проработи, ще опитаме нещо друго. Така се прави на война. Импровизираш. Така че стига си се тревожил, момчето ми, ами карай по плана. Разчитам на теб. Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се. Напълно. И не се тревожа. Мисля. Това са две различни неща.

— Ами, не мисли прекалено много. Зле е за нервите. — Сложи огромната си ръка на гърба на Ферис. — Върви донеси бутилка уиски и лед. Трябва да се напия яко, за да спя по време на обратния полет.

— Тази вечер ли летиш обратно?

— Аха. Обещах на Етел, че ще я водя на театър утре вечер. „Цар Лъв“. Не го разбирам, честно. Как превръщаш анимационен филм в бродуейско шоу? Но тя иска да иде и не мога да ѝ откажа.

Представата, че Хофман е воден за носа от съпругата си, се понрави на Ферис. Сети се не за собствената си жена, а за Алис и колко много би му се искало да я заведе на бродуейски мюзикъл или на

кино, или някъде, където да могат да забравят, че живеят на ръба на бръснача в тези безводни прашни хълмове. Отиде да донесе уиски и остави Хофман да се усмихва блажено в обезопасената заседателна зала като някой анти Буда.

---

[1] Вторият вид брак, разрешен според Корана, който е с ограничена продължителност и обикновено служи за утоляване на сексуалния нагон при мъжете, без задължително да води до сключването на официален брак. — Б.пр. ↑

9.

Аман

Алис Мелвил летя до Бостън за погребението на леля си. Ферис я закара до летището. Беше облечена с лимоненозелена разкроена пола и бяла блуза. Имаше и панделка. Единственото, което липсваше, за да прилича досущ на колежанка, беше брошката.

— Защо си се направила на ученичка? — попита Ферис. Досега не я беше виждал в такава светлина.

— Не искам да плаша майка си — отвърна Алис. — Тя мисли, че в Йордания ми е добре, защото кралят е учил в Диърфийлд.

Алис обожаваше покойната си леля, сърцата адвокатка, защитничка на обществения интерес — тя аплодирала решението ѝ да замине за Йордания, докато всички останали ѝ казвали, че е луда.

„Леля Едит беше дори още по-луда от мен“, написа тя в имейла си до Ферис вечерта, когато пристигна в Бостън. Прати му няколко глупави съобщения първите дни, включително късо рисувано филмче, което открила в интернет, със следния сюжет: САЩ побърква Осама бин Ладен, като го преследва с телефонни обаждания от телемаркет. После замлъкна. Явно беше прекалено заета или пък прекалено натъжена от смъртта на леля си. Или пък у дома, в гнездото на привилегированите, беше забравила за него.

Ферис потъна в работа. Посещението на Хофман му подежда като шок — напомни му, че в неговия занаят всяко действие е разрешено, стига да върши работа. Запита се дали прави всичко по силите си, за да проникне в мрежата на Сюлейман със средствата, с които всъщност разполагаше. Впрочем средството беше само едно: адресът на тайната квартира, където хората на Сюлейман бяха вербували Низар, нещастния млад иракчанин, който се беше оставил да го убият по-малко от двацет и четири часа след срещата си с Ферис. Квартирата представляваше вила в Джебел Ал Ахтар в южните покрайнини на Аман. Управлението я беше поставило под постоянно наблюдение веднага щом Ферис беше предал информацията.

СИГРАЗ^[1] провеждаше тайна операция, подслушваше всички телефонни линии и анализираше всяка подробност, която можеше да събере за йорданското семейство, което живееше там, като търсеше връзки към известни водачи на Ал Кайда. Но дотук бяха ударили на твърдо.

Къщата представляваше скромна вила, построена от бетонни блокове и заградена с мръсен зид. Собственикът беше йорданец към шейсетте, казваше се Ибрахим Алуси. Беше работил за арабска строителна компания в Кувейт и наскоро се беше пенсионира. Двамата му синове бяха инженери в същата строителна компания тук и жените и децата им живееха заедно във вилата. Семейството беше от ревностни мюсюлмани. Почти всеки петък ходеха в джамията и ставаха всяка сутрин на зазоряване, за да се молят, но нямаха никаква явна връзка с някоя от салафитските^[2] групи в Йордания. Хората на Ферис бяха наблюдавали, чакали, следили, но не бяха открили никаква следа за връзка със Сюлейман или неговата мрежа. Може би семейство Алуси просто бяха предпазливи, но шефът на оперативния отдел беше посъветвал Ферис да прекрати наблюдението. Беше скъпо, а не даваше никакъв резултат. Но Ферис не искаше да се отказва от единствената си добра следа, изтъргувана с цената на няколко човешки живота. И смяташе, че семейство Алуси са прекалено чисти, прекалено невинно изглеждащи, с което стават подозрителни.

Ферис реши, че е време за офанзива. Беше чакал Сюлейман да се покаже; сега щеше да го провокира. Щеше да хвърли нещо по семейство Алуси — мамеща провокация, — за да види как ще реагират. И се оказа, че притежава подходящата стръв, която да размаха пред жертвата си. Предшественикът му Франсис Олдърсън беше вербувал един млад палестинец, Айман, от Джанин — градче на Западния бряг. Сега Айман живееше тук и, като повечето палестинци, най-голямото му желание беше американска виза. От консулството го бяха прехвърлили на службата на ЦРУ като подходящ за вербуване и Олдърсън беше одобрил привличането му малко преди да го изхвърлят. Сега Айман фигурираше на книга, но нямаше операционна роля. Ферис щеше да му даде.

Срещнаха се в една стая на хотел „Интерконтинентал“. През 80-те години, когато посолството на САЩ се помещавало от другата страна на улицата, хотелът се бил превърнал в център на социалния

живот в Аман, но сега се намираше безопасно встрани от прожекторите. Когато Айман почука, Ферис вече чакаше в един апартамент на последния етаж. Слънцето грееше ярко през прозореца, проблясваше във водата на басейна долу. От ококорените очи на младежа Ферис разбра, че това е най-хубавата стая, която е виждал. Имаше корав вид, като всеки млад арабин: жилести ръце, обтегнати черти на лицето, лоша кожа, отчасти скрита под наболата брада. Носеше молитвена шапчица от плетена бяла вълна. Беше идеален.

Ферис му даде инструкциите си. Трябваше да иде в къщата в Джебел Ал Ахтар и да поиска да се срещне с двамата братя Алуси. Ако ги нямаше, трябваше да попита кога ще си дойдат и да отиде пак. Щом се срещнеше с някого от братята, трябваше да му каже едно-единствено изречение: „Нося съобщение от Сюлейман“. Ако го попитаха какво е съобщението, трябваше да им каже да отидат на един адрес в Зарка на следващия ден в седем вечерта. Това беше уловката: ако някой в къщата имаше някаква връзка с мрежата, щеше да изпълни искането — дори и само за да се увери, че е фалшиво.

Айман изглеждаше притеснен, докато Ферис повтаряше инструкциите. Ферис се опита да го окуражи. Направи го, както трябва, каза му, и получаваш виза за Америка. Сбъркаш ли някъде, ще те предадем на СОР.

Къщата на Алуси беше построена на склона на един стръмен хълм. Беше на два етажа. Ръждясалият кофраж на покрива на втория подсказваше, че старецът е искал да вдигне три етажа, но са му свършили парите. Съседите вървяха по улиците с наведени глави, увити в абайте^[3] или кафиите си, неми и глухи. Вятърът свиреше из прашните улици и вдигаше малките камъчета по склоновете. Ферис беше поставил наблюдение от другата страна на къщата, за да може да вижда на монитора си как Айман се приближава до вратата. Отвори му една жена, а после дойде и старецът и Ферис поклати глава, тъй като реши, че братята сигурно ги няма. Но накрая на външната врата дойде и един млад мъж с мръсен син гащеризон. Огледа предпазливо Айман и след това го покани във вилата.

Айман прекара вътре повече от час. Ферис не беше сигурен дали това е добре, или зле. За един час можеха да му зададат достатъчно

въпроси, за да разбият легендата, която Олдърсън беше сглобил на младия си агент. Но когато разпита Айман по-късно вечерта, той каза, че дългото чакане не било нищо важно. В действителност не се било случило абсолютно нищо. Бил предал съобщението от Сюлейман. Елате да се срещнем на този адрес в Зарка. Но братята Алуси му казали, че не познават никого на име Сюлейман. Как можело да получават съобщение от Сюлейман, като не познават човек с такова име? Сигурно е станала грешка. Били го почерпили с кафе и чай в израз на гостоприемство, обясни Айман, и го разпитвали за семейството му в Джанин, за приятелите му и дали някога е бил арестуван от израелците. Айман изглеждаше доволен, че е изпълнил задачата си. Кога щял да си получи визата? Ферис му каза, че ще е след две-три седмици, най-много месец.

СОР откри тялото на Айман след три дни. Беше натъпкано в един метален контейнер за боклук близо до адреса в Зарка, където трябваше да се проведе срещата. Езикът му беше изтръгнат, в дъното на устата му беше останал само окървавен израстък. Имаше и други следи от изтезания: счупени ребра, липсващи пръсти. Един от помощниците на Хани донесе снимки на трупа в посолството в един плик с бележка, на която пишеше единствено: „За ваше сведение“. Явно знаеха, че Ферис е бил в контакт с Айман. Ферис се насили да прегледа снимките. Поне това дължеше на горкия човек.

Обади се на заместника на Хани и каза, че се нуждае от услуга. Даде му адреса на Алуси в Джебел Ал Ахтар и помоли да атакуват вилата незабавно и да арестуват всички, които са там. Каза, че ще обясни всичко после на Хани. Но когато отрядът на СОР пристигнал във вилата само час по късно, нямало никого. Обитателите явно бяха избягали набързо през нощта през задната уличка, само с малко дрехи в куфарите. Заместникът на Хани се обади на Ферис и каза, че СОР ще се опитат да ги открият. Но Ферис подозираше, че вече са извън границата — в Дамаск, Рияд или пък Фалуджа.

Стръвта на Ферис беше свършила работа: тайната квартира се беше оказала истинска, хубаво. Но вече беше разтурена. Каквато и полза да можеха да имат от наблюдението, вече беше свършила. Хани изобщо не се обади и Ферис си отдъхна, че не трябва да обяснява как

младежът от Джанин се е озовал в контейнера за боклук. Врагът беше много по-труден за проникване, отколкото Ферис си беше представял. Беше стигнал до стена и нямаше нито една разхлабена тухла. Може би Хофман беше прав. Единственият начин да се влезе вътре беше чрез измама, но той не виждаше как.

Ферис чакаше завръщането на Алис. Мразеше бюрократичната страна на работата си. Всичко искаше доклади, разрешения и сводки, които се изпращаха на оперативни агенти на ЦРУ с направо безумни кодови имена. В сводките Ферис фигурираше като Ханфорд Дж. Слоун, измислена самоличност, която би му позволила да си съчини друг живот с фалшиви операции и вербовки, ако реши. Но на Ферис шпионажът му харесваше. Бумащината го отегчаваше.

Монотонността в офиса беше нарушена от засекретено съобщение от най-добрия му приятел от Фермата Анди Кoen, чието безумно име беше Еверет М. Фаркас. Кoen беше бивш студент по китаистика, който, също като Ферис, беше страдал от неизлечима скука в библиотеката, преди да стане агент. Беше висок и имаше тънка козя брадичка, която инструкторите първоначално го караха да бръсне, но после той пак си я пусна. Кoen обичаше да злослови за всеки и всичко. За разлика от Ферис, който знаеше от баща си колко обикновена може да бъде агентурната работа, Кoen си беше представял света на Пиърс Броснан и Шарън Стоун. Когато се запозна с унилите инструктори на средна възраст, прошепна на Ферис: „Сигурно се шегуват“. Животът във Фермата го убеди, че в ЦРУ има нещо много събрано. Вечерта преди дипломирането каза на Ферис:

— Знаеш ли, тези хора са пълни загубеняци.

Но беше останал и пращаше на Ферис редовни отчети за некадърността и глупостите на колегите си.

Първото оперативно назначение на Кoen беше в Тайван, където беше пренебрегнал инструкциите за безопасност на шефа на службата си и беше излязъл сам да вербува тайландски агенти. За тази непростима проява на инициатива беше наказан с прехвърляне в Отдела за оценка на трудоспособността в Централата. Създаден в началото на 90-те с цел намаляване на загубите и бюрокрацията, ООТ се беше превърнал в нещо като семейна манифактура, която

осигуряваше работа на цяла дузина бюрократи. Задачата му беше да преглежда дейността на агентите и в случай на нужда да отзовава непродуктивните. Тъй като смяташе почти всички напъни на Управлението за непродуктивни, Коен беше готов да уволни всички вкупом, но не проявяваше интерес към бумагите на ООТ и ровенето в личното досие на всеки агент поотделно. Затова вършеше колкото се може по-малко работа, поради което му оставаше време да търгува с чужда валута в ETrade^[4] и да изпраща тиради на Ферис.

„Колегите ми в ООТ са тъпи като гъзове, Роджър — започваше поредното словоизлияние. — Плашат ме. Искам да кажа, това е мястото, където хората от Фермата, които са прекалено тъпи, за да разчитат карти, свършват накрая. И страшното е, че именно те трябва да решават кой си заслужава да остане във ведомостта. Невероятно е, наистина. Мъжът в съседния офис е мормон от Солт Лейк, казва се Стан. Вчера ми каза, че един от действащите агенти, които проучва, трябвало да бъде изхвърлен, тъй като, когато го подложили на детектор на лъжата, бил признал, че като малък във фермата им в Небраска бил правил секс с овца. Пълен абсурд, нали? Но Стан беше истински разстроен. Каза, че човекът бил риск за сигурността. Какво си мисли, че овцата ще тръгне да го изнудва? Можеш ли да го повярваш? Почакай само. Спомняш ли си Арон Финк от часовете по бойна подготовка? Добре, след това Стан решава, че вербуваните от Финк агенти в Лима може да са фалшиви, защото много от тях били с еврейски имена. Мамка му и прасе! Искам да кажа, Арон определено е от племето, но няма Стан си мисли, че вербува информаторите си по заповед на барон Ротшилд? Ужас! Затова преглеждам аз списъка с агенти на Арон и повечето имена са от сорта на «Санчес» или «Руис», съвсем обикновени испански имена, а не Шикългрубер или Готбаум, за бога! Та казвам аз на Стан: «Хей, приятел, мисля, че малко си се поувлъкъл. Това не са еврейски имена, а дори и да са, какво толкова, по дяволите?» И Стан отвърща: «Имената може да са сменени». Потрес! Ето с какви хора си имам работа тук. Не просто кретени, а изперкали антисемитски настроени кретени. Искам да кажа, че това място наистина се сгромолясва. Не се връщай. Остани действащ колкото се може по-дълго, а после си изкарай пенсия за инвалидност с крака. Ще ида да работя във «Фокс Нюз», та поне да върша нещо истинско! С обич, Еверет М. Фаркас“.

Ферис му изпрати кратък отговор и прикачи няколко вица, които беше намерил в интернет. Коен имаше право, по-голямата част от Управлението беше смехотворно некадърна. Но Ферис не беше и Хофман със сигурност също не беше. Затова той забрави за останалите и продължи нататък.

За развлечение Ферис посети библиотеката на Британския съвет. Едно от хобитата му беше да чете за секретните операции по време на Втората световна война. Беше прочел почти всяка книга, която имаше за Блечли Парк^[5], „Войната на чудесата“^[6] на учените и „двойната игра“, която британците използват, за да заблудят германците, като манипулират заловените агенти. Британците са били на път да загубят войната, напомни си Ферис. Преживели са катастрофалното отстъпление при Дюнкерк и Лондонския блиц. Враговете им са били по-силни от всякога и още по-безпощадни. Британците нямат много преимущества, освен едно. Бива ги да объркват противника. Ферис издърпа няколко книги от полиците с надеждата да открие нещо, което да му вдъхне кураж или поне да го разсее.

Седмица след заминаването на Алис, Ферис седеше в огромния си празен апартамент и за пореден път се хранеше сам. Късният октомврийски вятър дрънкаше по прозорците — студен и сух, идващ от пустинята, и кокалите го боляха. Гретхен се обади, както правеше всяка седмица горе-долу по това време. Разговорът беше по-празен от всякога. Ферис не можеше да говори за работа, а не знаеше за какво друго да говори. Гретхен шепнеше пресипнало и му разправяше какво искала да правят в леглото, когато се приберял. Ферис ѝ каза да престане. Каза, че телефонът му вероятно се подслушва, но това сякаш я възбуди още повече.

— Мразя това — заяви Ферис; под „това“ имаше предвид не просто разговорите за секс по подслушван телефон, а същността на взаимоотношенията им.

— О, просто си в лошо настроение, скъпи — рече Гретхен. — Обади ми се, когато не си толкова кисел.

„Признай си — рече си той, когато затвори телефона. — Алис ти липсва“. Имаше и още нещо: тревожеше се, че вече няма да ѝ се стори интересен, след като е била в Бостън и се е смесила с преуспялото

талантливо множество. Животът му беше изкривен огледален образ. Беше се оженил за жена, която не обичаше, и се влюбваше в друга, за която обаче се страхуваше, че ще хлътне по друг мъж.

Ферис лежеше в леглото и чакаше да заспи. Както става понякога, лентата се пренави до момент от живота му, останал запечатан в паметта му. Беше мач по борба по време на последните класове в гимназията „Джордж Маршал“ във Феърфакс. Той водеше доста поточни и можеше да спечели в третата част. Съперникът му беше изтощен. Но Ферис не искаше да стане по лесния начин. Беше решен да закове момчето на земята и да спечели директно. Държеше го в ключ и извиваше яко ръката му надолу, за да опре лопатките му на постелката. Момчето изстена нещо, не беше точно дума. И после той чу внезапно изпукване, последвано от пронизителен писък, и разбра, че му е счупил ръката. Публиката слисано мълчеше, докато пострадалият борец се изправи олюляващо се, стиснал китката си. Няколко души започнаха да дюдюкат. Не бяха много, но хората предчувстваха, че се случва нещо лошо — че Ферис не иска просто да спечели, а да унищожи противника си. От цялата сцена Ферис си спомни момента точно преди изпукването — когато момчето изстена и се опита да му каже да спре.

Ферис затвори очи, за да прогони спомена. Живееше с него вече повече от двайсет години, а той все още го разстройваше. Проблемът не беше в самото насилие, а в неумишленото насилие — във вероятността, че можеш неволно да навредиш на някого. Ферис пропъди тази мисъл — умееше го, отдръпваше съзнанието си от това, което го притесняваше — и накрая заспа.

Алис се върна след десет дни и първото, което направи, след като кацна на летище „Кралица Алия“, беше да се обади на Ферис.

— Съжалявам, но ми липсваш — рече тя, сякаш признаваше някакъв свой недостатък. — Мислех си много за теб, докато ме нямаше, Роджър. В основни линии през цялото време. Затова не ти се обадох, притеснявах се.

— Да — отвърна Ферис. — Аз, също. Това добре ли е, или зле?

— Не знам. Добре, предполагам. Но ще трябва да разберем.

— Така е. Кога започваме?

— Ами... — Тя направи пауза, сякаш наистина мислеше по въпроса. — Какво ще кажеш за утре вечер? Трябва да се наспя. Мъжът до мен снощи хъркаше през целия полет от Бостън до Лондон. И вонеше ужасно.

— Кога да дойда да те взема?

— Мразя тази работа със „срещите“. Можеш ли да готвиш?

— Горе-долу. Не много добре.

— Няма значение. Купи две пържоли, картофи и бутилка червено и всичко ще е наред. Можеш ли да го направиш? И зелен фасул, ако има. Или броколи. Или моркови. Става ли?

Ферис обеща да напазарува и щастливо затвори. Прекара следващите двайсет и четири часа в приятно състояние на копнеж, мислеше си не само затова как ще прави секс с Алис, но и за удоволствието, че тя отново ще е с него — светлосинята бездънна вода, която представляваше Алис. Накара икономката да изхвърли вестниците и другите насъбрали се боклуци и я прати да купи храна и много цветя. Сложи в спалнята малки свещи, после реши, че е прекалено, и ги махна.

Алис пристигна половин час по-късно. Лицето ѝ грееше в сиянието на очакването, русата ѝ коса сякаш искреше на фона на синьо-черното вечерно небе.

— Боже, толкова си красива! — възкликна той.

— Пусни ме през проклетата врата. Навън е студено.

Влезе в апартамента, целуна го и каза:

— Веднага се връщам. Искам да огледам. — Направи една обиколка, провери всички стаи — забави се в голямата спалня, за да я огледа по-добре. Върна се и поклати глава. — Боже, явно си голяма клечка. Апартаментът е огромен.

— Дипломатическо жилище. Смятат, че хората имат семейства, затова апартаментите са доста големи.

— Доста големи? Огромен е. Ще ти спестя лекцията колко много нуждаещи се палестински семейства могат да се поберат тук. Така че, хайде! Дръж се като домакин. Какво си взел за пиене?

— Искаш ли шампанско? — Тя кимна и Ферис взе една бутилка „Дом Периньон“, която днес беше свил от запасите на Олдърсън,

останали след прибързаното му отпътуване. Тя внимателно огледа етикета.

— Това трябва ли да ме впечатли? „Дом Периньон“? Защото трябва да кажа, че съм изцяло впечатлена. Момичетата нямат доверие на мъже, които купуват евтино шампанско. Какъв е смисълът? Все едно жена да си купува евтино бельо. Разбираш ли какво искам да кажа? Много ясно, че не разбираш.

Ферис наля две чаши, които изпиха набързо, седнали на дивана, докато тя му разказваше за пътуването си до дома, за родителите си, за братя, сестри и братовчеди. Ферис напълни чашите за втори път, после за трети, докато тя говореше. Била разказала на семейството си за него, макар че не била сигурна защо. Затова нямала търпение да го види, когато се върнала в Аман. Искала да разбере защо ѝ липсвал толкова много.

Ферис се плъзна към нея на дивана и я прегърна. Тя се отпусна в обятията му и после се дръпна да го погледне.

— Познавам те, Роджър. Ти си мислиш, че не те познавам, но аз те познавам. Ти си открит, но не говориш за себе си. Смел си, но те е страх от нещо. Тревожиш се, че ти трябва да се грижиш за всичко. Но не трябва. Тази вечер просто трябва да си с мен.

Ферис не отговори. Сложи ръка върху лицето ѝ и нежно я прокара по контурите на бузата и устните ѝ. Отметна назад косата от челото ѝ. Беше толкова мека и нежна, почти като бебешка. Придърпа я към себе си. Тя се стегна за миг, после се отпусна и извърна устни към неговите. Целувката му беше нежна, устните му едва докоснаха нейните. Тя отвори уста и езиците им се срещнаха. Ферис беше възбуден и се притисна по-близо до нея.

Очите ѝ се разшириха и после се затвориха.

— Не още. Трябва да ти приготвя вечеря.

Алис сготви пържолите, картофите и лимата^[7], които прислужницата беше купила от пазара. Пееше си „It’s Raining Men“^[8], докато готвеше, и то изненадващо добре. Ферис си помисли, че тя е най-освободеното същество, което е срещал, и се опита да си представи каква би била подобна жена в леглото.

Тя улови изражението му.

— Отвори виното! Направи нещо полезно — заповяда и Ферис тръгна да търси тирбушон.

Вечеряха на закритата тераса.

— Изгаси светлините — нареди тя. Тази страна на апартамента гледаше към покрайнините на града и в мастиленосинята нощ на пустинята човек сякаш можеше да види всяка звезда на небето. — Хвани ръката ми — рече тя.

— Защо? — Ферис беше гладен.

— Защото трябва да кажем молитвата. Внимавай, Роджър. Тази молитва се е предавала в семейството ми цели триста години. Искам да я кажа, защото това е специална нощ. Трябва да я научиш до Деня на благодарността. Затвори очи. „За твоята нежна грижа, отче мой, и щедрата ти благословия, сега ние, с любящи сърца, ти поднасяме нашата благодарност“. Кажи: „Амин“.

— Амин — каза Ферис.

Тя стисна ръката му и после я пусна. Ферис отвори очи и я погледна. Изведнъж се почувства виновен. Тя беше толкова любвеобилна и доверчива, а той знаеше, че не е честен с нея за нещо важно — най-важното нещо може би. Докато се хранеха, Алис продължаваше да говори за пътуването си. Изяде пържолата и картофите, но остави фасула. Когато приключи, бутна чинията и замечтано се загледа към звездите, после се обърна към него. Изрита обувката си и прокара нежно пръсти нагоре по прасеца му.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Ферис притеснено.

— Какъв е проблемът? Не обичаш ли момичета? — разсмя се тя.

— Не, става дума за нещо сериозно.

— О, добре. Какво е то?

Той поклати глава.

— Не знам как да го кажа. Срам ме е да го кажа. Но аз съм женен.

— Знам. — Тя поклати глава. — Боже! За толкова тъпа ли ме смяташ?

— Откъде знаеш? Никога не съм го споменавал. И не нося халката си, откакто те срещнах.

— Защото е явно. Един необвързан мъж би ми налетял още на първата среща. Но ти си по-търпелив. Зрял. Като женен мъж. Това първо.

— Искях да ти скоча още на първата среща, и на втората, и на третата.

— Не е само това. Има нещо тъжно в теб дори и когато се забавляваш. Сякаш имаш нужда от нещо, което някой не ти е дал. Не секс, а любов. Това ми говореше, че си нещастно женен.

— Истина е. Нуждая се от любов. И съм нещастно женен мъж.
— Той я докосна по ръката, но тя се дръпна.

— Плюс това попитах.

— Как така попита?

— Попитах в посолството. С една от секретарките ходим заедно на йога. Казах, че съм се запознала с един много готин мъж, Роджър Ферис, и тя ме предупреди: „Внимавай. Той е женен“. Така че знаех. Но другото е вярно. Затова чаках толкова дълго. Искях да се уверя, че си заслужава.

— Не ми се сърдиш, че ни ти казах още в началото, че съм женен?

— Не, защото в крайна сметка ми каза. Иначе може би нямаше да искам да си легна с теб. Не, това не е вярно. Пак щях да го направя. Но така е по-добре. И ти ще оставиш жена си.

— Вярно е. Ще я помоля да ми даде развод. Ще ѝ кажа другия път, когато отида във Вашингтон.

— Трябва да се разведеш, Роджър, щом не си щастлив. Но не заради мен, заради теб.

— Сега съм щастлив.

— Да, но не толкова, колкото ще бъдеш. — Тя го хвана за ръка и го поведе към спалнята. До леглото имаше свещ. Беше я сложила тайно при обиколката на апартамента. Сега я запали.

— Прегърни ме.

Ферис погали косата ѝ, после устните и я притегли към себе си. Докато се целуваха, тя се мъчеше с колана му. Докато дърпаше панталоните му, той пхна ръце под роклята ѝ. Нежният плат между краката ѝ сякаш се стопи. Дрехите им се свлякоха на земята, той нежно положи тялото ѝ на леглото и я огледа на светлината на свещта. Бузите ѝ бяха гладки като алабастр. Едната ръка свенливо скриваше гърдите ѝ, но тя я махна. Видя белезите върху крака му — на светлината на свещта шевове изглеждаха като малки хълмчета и бяха меки на пипане.

Тя се разтвори за него, за очите му, за нежните му ръце и допира на горещата му кожа.

— Искам те — рече тя, думите бяха приглушени от задъханото желание. Хвана го с ръка и го насочи към себе си.

Той проникна бавно, но тя го притисна навътре. Тялото ѝ се движеше бързо и тя извика името му. Преди да ѝ отговори, телата им едновременно достигнаха до внезапната кулминация на желанието. Усети как тя се стегна около него и после целият се разтресе от насадата, която ги отнесе заедно в празното пространство. Отпусна глава на гърдите ѝ, мокри от слюнката му, и се заслуша в ударите на сърцето ѝ.

---

[1] Сигнално разузнаване. — Б.пр. ↑

[2] Салафити — праведни прадеди, салафит е общоприет термин за ислямски фундаменталисти сунити, които искат да живеят според догмите на ранния ислям. — Б.пр. ↑

[3] Дълга черна женска дреха. — Б.пр. ↑

[4] ETrade Financial, четвъртият по големина онлайн брокер. — Б.пр. ↑

[5] Имението, в което по време на Втората световна война се дешифрират тайните кодове на Оста, включително машината за шифроване на германците „Енигма“. — Б.пр. ↑

[6] Втората световна война е първата война на технологиите в историята на човечеството. Затова във Великобритания е известна и като Войната на чудесата. — Б.пр. ↑

[7] Вид фасул с големи зърна. — Б.пр. ↑

[8] Букв. „Валят мъже“, хит на „Уедър Гърлс“ от 1982. — Б.пр. ↑

10.

Аман

След няколко дни Хани повика Ферис в кабинета си. Ферис тръгна сам и взе завоя, който водеше към крепостта на хълма. Двама сержанти го придружиха нагоре този път, стояха от двете му страни почти като стража. И за пръв път не го заведоха до приемната на заместника на Хани, а го вкараха веднага при пашата. Ферис се зачуди какво става. Нямаше знак Хани да е ядосан; всъщност не се беше чувал с него от няколко дни.

Щом влезе в кабинета на Хани, веднага разбра, че нещо не е наред. От обичайното перчене на йорданеца не беше останало нищо. Беше с набола брада и имаше тъмни кръгове около очите, сякаш не беше спал от дни. Махна му да седне на стола пред бюрото му, вместо на дивана, където седяха обикновено, изчака вратата да се затвори, после изчака още една секунда, за да се успокои.

— Мустафа Карами е мъртъв — студено заяви йорданецът. — Нашият човек в Берлин. Беше убит миналата седмица.

Думите му бяха изречени с гняв. Бяха израз на раздразнение, болка, съжаление за многото напразни усилия. Не беше толкова заради отнетия живот, колкото за годините упорита работа, които бяха изминали за подготвянето на операцията, и хората, които можеха да бъдат спасени.

Ферис се чудеше какво да каже:

— Кой го е убил? — попита накрая.

— Смятаме, че е една от свръзките му в Ал Кайда. Хванали са го в Мадрид. Това, което не разбираме, е *защо* е убит. — Йорданецът погледна Ферис право в очите. — Имаш ли някаква представа?

Ферис замълча за миг, мигът се оказа прекалено дълъг.

— Абсолютно никаква — отвърна той.

— „Абсолютно никаква“. Това е повече от „не“ и ме кара да ти задам нов въпрос: защо хората имат нужда да добавят допълнителни

думи към отрицанията си? Когато е напълно достатъчно да се каже „не“, защо човек казва „абсолютно не“? Странно е, не мислиш ли?

— Добре, Хани. Ще ти го кажа съвсем просто. Не знам кой е убил Мустафа Карами. Преди да вляза в кабинета ти, не знаех, че е мъртъв.

Хани продължаваше да разсъждава върху думите.

— Има нещо в нашия арабски език, което прави всяко твърдение лъжливо, знаеш ли? Дори когато казваш истината. Нашият език е за поети, не за инженери. Но английският е прост език. Той е език на „да“ и „не“. Когато хората добавят нещо, значи има причина. Когато някой ми каже „Честно, Хани...“ или „Откровено, Хани...“, винаги подозирам, че ме лъже. Ако казва истината, няма да се нуждае от тези допълнителни думи, за да я подчертава. Просто ще я каже. Прав ли съм.

— Да, Хани. Прав си.

— Но аз ти вярвам, когато ми казваш, че не знаеш защо Карами е убит. Защото как би могъл да знаеш? Аз самият не знам.

— Благодаря ти.

— Но, скъпи мой, ние ще разберем. Не е ли това късмет? Двамата с теб ще разберем защо Мустафа Карами е убит.

— И как ще го разберем? — Ферис изведнъж се притесни. Усети как сърцето му започна да бие по-бързо.

— Като разпитае мъжа, който го е убил. Испанците са го заловили в Мадрид и ни го предадоха. Казва се Зияд. Тук е вече близо седмица. В момента се намира точно под нас, в затвора в подземие то на тази сграда.

— Дворецът на призраците — рече Ферис. Така йорданците понякога наричаха затвора под централата на СОР. Казваха, че никога не напускаш затвора същият човек, който си бил, когато си влязъл в него.

— Това са глупости, скъпи ми Ферис. Няма нито призраци, нито счупени кости. Много добре го знаеш. Не изтезваме хората. Най-добрата техника за разпит е да ги оставиш да се сричат сами. Или да доведеш някой шейх да четат заедно Корана. Шейховете са много по-ефективни от нас.

— Не и когато бързате да получите информация.

— Не, скъпи ми Ферис. Особено когато бързаш, трябва да си търпелив. Точно така се отнасям със Зияд. Когато го доведохме миналата седмица, крещеше през качулката си, че нямало да проговори никога. Кълнеше се в Аллах, че щял да се изсере на мустаците на краля, преди да ни кажел и думичка. Риташе и викаше, за да ни покаже колко кораво ще се съпротивлява на това, което си мислеше, че ще последва. Мисля, че всъщност искаше да го бия, за да си повдигне адреналина. Но аз си излязох. Без да му кажа нито дума.

— Нито дума ли, Хани?

— Нищо. Пред него само мълчание. Единствено се моля в часа за молитви. Върнах се втората нощ и той се държа по същия начин, но не чак толкова бурно. Седнах зад него в стаята за разпити и го наблюдавах повече от час. Можеш да чуеш виковете по коридора, но винаги така правим. Виковете са на запис. Пеняви се известно време, разправяше ми колко е корав. Каза, че с радост убил Карами, защото той бил предател. Беше доволен. Крещя ми. Очакваше изтезанията, но те така и не идваха. И аз не казах нищо. Преди да си тръгна, отново се молих. Но на него нито дума.

— Бил е разочарован. Наранил си гордостта му.

— Напълно прав си, Роджър. Това е арабинът в теб. Зияд се мислеше за толкова важен, че ще се наложи да го пребием като куче, за да изтръгнем сведения от него. Но ние не му обръщаме внимание. Не можеше да го разбере. Това беше обида за достойнството му, както казваш ти. Отидох пак снощи и отново седнах при него. Беше престанал да крещи. Седях пак зад гърба му, точно зад главата му, за да чува дишането ми. Мълчах дълго. Вероятно цял час, дори повече, не знам. Накрая той проговори. Искаше да знае дали ще му задам някакви въпроси. Тогава разбрах, че е готов да говори. Молеше да бъде разпитан.

— Е, и какво ти каза?

— Нищо, защото пак не говорих с него. Прошепнах му в ухото, че здравата е загазил. Махнах му качулката и сложих пред него една снимка.

— На майка му.

— Разбира се. „Внимавай“, прошепнах му. И отново си тръгнах. Искях да му дам още двайсет и четири часа пустота, за да има нужда наистина да си признае пред мен. Смятам, че вече сигурно е готов.

Държали се го отново буден цяла нощ. Да, според мен сега е моментът. Да идем ли да видим?

— Да — отвърна Ферис. Знаеше, че няма избор. — Само едно нещо.

— И какво е то?

— Мога ли да се обадя в централата, за да им кажа, че Карамии е мъртъв?

— Не. — Очите на Хани бяха тъжни като на куче. — Опасявам се, че не можеш да се обадиш в централата си. Няма да е никак уместно.

— Защо? — попита Ферис, но Хани не отговори на въпроса му. Тогава, за пръв път, откакто беше пристигнал в Йордания, Ферис се уплаши от домакина си. Той беше пленник на Хани и въпреки завоалираната игра на думи нямаше никакво съмнение, че пашата ще го убие, ако сметне за необходимо.

Хани се надигна от бюрото си и го поведе през вратата. Подчинените му веднага скочиха да помагат, но шефът им махна да си вървят. Един пазач в края на коридора ясно промълви: „Да, господарю“, докато началникът минаваше. Хани кимна и набра кода на електронната ключалка, тежката врата се отвори и Ферис го последва в Двореца на призраците.

До вратата имаше малък асансьор без копчета. Хани пхна един ключ в ключалката и вратата на асансьора се отвори. Вътре имаше само две копчета — нагоре и надолу. Това беше личният асансьор на Хани към затвора. Слизаха доста време; Ферис не беше сигурен дали асансьорът е бавен, или се спускат много надолу в земята, но им трябваша близо трийсет секунди. Най-сетне вратата се отвори и пред очите на Ферис се разкри дълъг тъмен бетонен коридор.

Няколко огромни араби с вид на хора, които ще те гръмнат, без да им мигне окото, стояха в коридора. Хани се приближи и им каза нещо, което Ферис не можа да чуе. Американецът леко потрепери. В подземие то беше студено. Човек можеше да замръзне тук, ако не му дадат подходящи дрехи. Хани му направи знак да го последва по коридора. На всеки десет метра имаше тежки метални врати с малки отвори.

— Можеш да гледаш, ако искаш — рече Хани.

Ферис надникна през един от отворите. Видя един измършавял човек по гащи с толкова изцъклен поглед, че изглеждаше полужив. В килията миришеше на екскременти и урина.

— Труден случай — каза Хани. — Но ще му дойде акълът.

Ферис не искаше да гледа повече в килиите. Не беше сантиментален човек и беше виждал и преди на какво са способни съюзниците и приятелите на Америка, когато решат да смажат някого. В сравнение с тях Хани пипаше нежно. Но не искаше да бъде на това място. Стигнаха до едно разклонение, където коридорът се разделяше на два други, дълги по стотина метра, и после до още едно подобно разклонение. „Боже — помисли си Ферис, половината страна сигурно е в затвора“.

— Стигнахме — рече Хани, когато стигнаха до трето разклонение. Тръгна наляво. По този коридор нямаше килии, а малки стаи, които явно се използваша за разпити. Ферис чу как някакъв мъж крещи. Започна като внезапен вой от болка и шок, сякаш му бяха счупили някаква кост, и после се усили все повече, сякаш някой разместваше счупеното. Ферис не можа да прецени дали гласът е истински, или на запис. Последва пауза и после нов ужасяващ вик, жертвата захленчи и се замоли на арабски.

Хани отвори една врата и направи знак на Ферис да седне. Пред него имаше стъклена преграда, а зад нея се намираше стаята за разпити, ярко осветена от флуоресцентните лампи на тавана, с едно бюро и два стола вътре. Стените бяха боядисани в синьо. Това беше. Синият хотел. От страната на Ферис имаше малък високоговорител, така че можеше да чува какво се говори в другата стая.

— Имаш късмет, че разбираш арабски — рече Хани. — Не мисля, че това може да се преведе лесно.

Остави Ферис, да влезе в стаята за разпити и дръпна стола си към стената, на десетина метра от другия стол. Миг по-късно вратата в дъното се отвори и двама пазачи вкараха затворника. Беше небръснат, изтощен от липсата на сън, но иначе изглеждаше невредим. Пазачите го сложиха да седне на стола и вързаха ръцете и краката му за металната рамка. После излязоха. Затворникът погледна Хани почти умолително.

Ферис зачака Хани да каже нещо, но йорданецът седеше и мълчеше.

— Какво искате от мен? — попита затворникът. Повтори го, този път почти го проплака. Хани продължаваше да мълчи.

Минаха няколко минути. Затворникът гледаше Хани с изтерзан поглед. Сълзи се затъркаляха по бузите му и той едва се удържа да не се разхлипа.

— Какво искате? — потрети умолително.

Най-накрая Хани отговори.

— Кажете ми, Зияд, защо уби Мустафа Карамид? — Гласът му беше тих. От коридора се разнасяха непрекъснати писъци.

— Защото беше предател — отвърна затворникът. — Защото беше предател. Защото беше предател.

Хани остави тишината в стаята да се нагнети. Беше като напрежението в главата, когато гмуркачът се спуска прекалено дълбоко. След десет минути Зияд се отчая достатъчно, за да проговори пак.

— Моля ви. Истина е. Мустафа Карамид беше предател.

— Но, Зияд, откъде знаеш, че Мустафа е бил предател? — Въпросът на Хани беше почти като подигравка.

— Това е номер. Вие вече знаете!

— Не е номер. Кажете ми.

— Защото работеше за американците. Той беше предател, работеше с американците.

Хани замълча, за да осмисли думите му.

— И как може да си сигурен в това? — Гласът беше като сън, от който е невъзможно да избягаш.

— Знаете отговора. Знаете го, знаете го.

— Разбира се, че го знам, но искам да го чуя от теб. Ти си важен човек. Трябва да го чуя от честен човек като теб, когото уважавам.

— Благодаря ви, седи^[1]. Бяхме сигурни, че е предател, защото беше във връзка с технич човек. С Хюсеин Амари, който работи за американците в Индонезия. Така разбрахме, че Карамид сигурно работи за американците.

— Да, американците. — Очите на Хани бяха непроницаеми гневни точки. — Но как разбрахте?

— Разбрахме, защото Карамид се свърза с Амари. Отначало беше обратното. Амари се обаждаше на Карамид. Той дори ни попита. Кой е този Хюсеин Амари? Защо ми се обажда? Но по-късно разбрахме, че

Карамиде се е свързал с Амари. Искал да помогне на Амари да иде в Европа и да се срещне с някои от нас. Питал за някой на име Сюлейман. И тогава разбрахме: вие заедно с американците се опитвате да го внедрите в мрежата ни. Това беше вашият номер. Използвахте Карамиде да вкара някой в най-секретните ни места. Беше ясно, че на Карамиде не може да му се има доверие. Той работеше за американците и за вас.

Хани гледаше втренчено затворника. Ферис виждаше колко напрегнато е лицето му, докато се мъчеше да запази самообладание.

— Защо не убихте Амари? — попита Хани.

— Опитавме, но не успяхме да го открием. Той изчезна. Американците са хитри. Скриха го. Много са хитри тези американци. Но те са Сатана и господ ще ги накаже!

Хани погледна към огледалната стъклена преграда, към мястото, където знаеше, че седи Ферис.

— Да — тихо отвърна той. — Американците са много хитри. — Стана от стола си и напусна стаята. В стъпките му отекваше потиснатата ярост, като на професионален боксьор, който се запътва към ринга.

Отвори вратата на подслушвателната кабина. Ферис се зачуди дали йорданецът няма да го застреля на място. Хани стискаше юмруци — не като прелюдия към насилие, както се оказа, а за да си възвърне самообладанието.

— Не желая никога повече да разговарям с теб — рече той, гласът му леко потрепери. — Имахме добър и предпазлив план за Карамиде. Той можеше да бъде от голяма полза и за двамата ни. Може би щеше да ни заведе там, където искаме да идем. А сега вече го изгубихме заради глупостта и лъжите ти.

Гледаше Ферис, все още смаян. Как можеше американците да са толкова глупави? Поклати глава. Край. Тръгна към вратата, после спря и отново се обърна към Ферис.

— Знам какво правите. Имаме дума за това на арабски, казва се *такия*. Идва още от времето на Пророка. Това е лъжа, която казваш, за да се защитиш от неверниците. Те са невежите, затова можеш да им кажеш каквато лъжа си пожелаеш. Така постъпвате с мен и вие двамата с Ед Хофман. Такия. Но направихте много лоша грешка.

— Съжалявам — отвърна Ферис.

— Не казвайте нито дума повече, господин Ферис. Ако още веднъж ми проговорите, ще ви убия. — И излезе, като остави Ферис в този капан, дълбоко в планината.

През преградата Ферис видя как пазачите разкопчават затворника Зияд и го извеждат. Сега, след като се беше пречупил, щяха да го използват, да изцедят от него всички контакти, които беше имал, всеки кенеф, в който беше пикал, но американците нямаше да разберат нищо от това.

Ферис изчака известно време, чудеше се дали някой ще дойде да го вземе, или ще го оставят да се разлага под земята. Накрая дойдоха двама пазачи, същите, които го бяха поели при пристигането му. Изведоха го по друг път, надолу по мръсни, зле осветени и вонящи на лайна коридори. Чувахе писъците от килиите, покрай които минаваха, хора, които ги болеше или които бяха тук толкова дълго, че просто бяха полудели.

Най-накрая стигнаха до асансьор със стара врата, достатъчно голям, за да побере цяло стадо добитък. Това беше затворническият асансьор, осъзна Ферис. Вонеше на хора, които се бяха насрали от страх, докато се спускаха към къщата на мъртвите.

Асансьорът бавно се изкачи нагоре, скърцаше. Вратата се отвори към нова мръсотия и боклуци. Ферис вдиша гадния мирис на пленничеството, мярна няколко лица под мижавото флуоресцентно осветление. Пазачите го поведоха към една залостена врата. Един затворник започна да му се моли — мислеше, че като е чужденец, може да го спаси. Вратата се отвори и пазачите смушкаха Ферис. Беше се смрачило и луната не се виждаше върху сърдитото небе.

Джипът му беше отсреща. Той се качи и запали двигателя, очакваше едва ли не той да експлодира. Но не, това не беше стилът на Хани. Ферис се върна в посолството, изпрати съобщение на Хофман по специалния канал, след което, час по-късно, разговаря с шефа на отдела по защитения телефон. Хофман звучеше притеснено, но не разкайно.

На следващата сутрин Ферис трябваше да лети за Вашингтон. На път за летището се отби до апартамента на Алис и я събуди. Тя разбра, че се е случило нещо ужасно.

— Какво е станало, скъпи? — За пръв път го наричаше „скъпи“.

— Имам неприятности в службата. Искат да се прибера у дома, да говоря с хората от Държавния департамент.

— Загазил ли си? Нещо ужасно се е случило, нали? Виждам го.

Той погледна рошавите кичури, залепнали по съненото й лице.

— Нищо не се е случило. Не е важно. Но трябва да изясня служебните проблеми. И да говоря с жена ми.

Тя кимна.

— Кога ще се върнеш?

Един мускул потрепна по лицето на Ферис. Той премести тежестта от ранения си крак. Не знаеше кога щеше да се върне. Ако Хани говореше сериозно, може би никога.

— Веднага щом мога — отвърна той. — Ще ти се обаждам при всяка възможност, докато ме няма. Става ли?

— Разбира се. Стига наистина да се върнеш.

Отначало той не й отговори. Клетви за вярност, от личен опит знаеше, се даваха само ако има причина да се съмняваш във верността на другия. Сети се за това, което беше казал Хани: че всяка допълнителна дума добавя известна доза несигурност.

— Не искам да те напускам. — Чувствата му прозираха във всяка дума.

— О, Роджър. — Тя поклати глава. В очите й имаше сълзи. — Обещай ми нещо. Ако решиш, че не държиш на мен, трябва да ми кажеш. Не искам да бъда наранена. Водя хубав живот, който ме прави щастлива, и не искам отново да съм нещастна.

— Никога не бих те наранил — рече Ферис. Тя кимна и после му обърна гръб. Докато се отдалечаваше, Ферис си помисли: „Значи това е, което чувстваш. Това чувство на безпомощност се нарича любов“.

---

[1] Господарю (араб.). — Б.пр. ↑

11.

Лангли/Вашингтон

Докато Ферис се прибираше у дома, кола бомба избухна във Франкфурт. Той се обади на отговорника си, когато спряха в Лондон, за да попита дали да се връща в Йордания, но му беше наредено да не го прави, Хофман го искал във Вашингтон колкото е възможно по-бързо. Човек си даваше сметка колко са уплашени хората само като ги гледаше на летището. Тълпяха се около телевизорите в чакалните, за да следят новините. Няколко полета бяха отменени заради повишеното ниво на сигурност.

Ферис се обади на Алис от Лондон. Още не беше чула новините от Франкфурт. Ферис ѝ каза да внимава и тя се разсмя.

— Аз ли? Ти внимавай. Не аз създавам проблеми. — Ферис също се разсмя, но го заболя. Искаше да е с нея. Нито веднъж по време на брака си с Гретхен не беше пожелал да се скрие далече с нея и да остави света да изчезне. Тя беше част от света — там беше основното при Гретхен. Тя беше част от матрицата. Алис живееше в друго измерение, което все още представляваше загадка за Ферис, и му се искаше сега да е с нея.

По време на дългата част от пътуването, Лондон — Вашингтон, го налегнаха черни мисли. Губеха позиции. Бяха проиграли малкото си ценни възможности да се внедрят в мрежата на врага. Ферис не беше по-добър от Хофман. Беше нетърпелив и алчен и беше изгубил опашката на противника си. Мисълта, че се връща в централата на ЦРУ, беше потискаща. Не беше вялото линолеумно усещане на мястото или набиващият се на очи „модернистичен“ вид на архитектурата от 60-те. Беше чиновническата култура, която се просмукваше като мухъл по коридорите. Ферис беше слушал риториката за елитното братство в началото. Управлението трябваше да не е толкова самодоволно бюрократично като „Тайм“, мислеше си тогава, но се оказа, че греши. Беше по-зле. Самозаблудата се бе ширила толкова дълго, че хората бяха загубили способността си да правят разлика между това кое е

реално и кое не е. Провалът не се приемаше — що се отнася до Управлението, ЦРУ никога не правеше грешки. Това бяха хора, които вярваха на собствената си презентация, направена на „Пауър Пойнт“.

Ферис беше взел една книга от библиотеката на Британския съвет и сега я четеше за успокоение. Британците също бяха оплескали работата — бяха почти рухнали през 1939 при бягството от Дюнкерк. Но когато осъзнават, че на карта е заложено самото им оцеляване, откриват в характера си сурова непреклонност. Загубени шахматисти и обикновени ексцентрици се оказват убийци. Това беше посланието в шпионските истории, които Ферис обичаше да чете. Когато се натъкваша на враг, когото не можеха да сразят директно, британците намираха заобиколни начини. Издигаха лъжата във форма на водене на война. Открадваха шифровъчната машина „Енигма“ на враговете си и наемаха най-възрастните и най-умни британци да разбият кодовете. Залавяха немски агенти, заблуждаваха ги и създаваха мрежа от лъжи, толкова заплетена и достоверна, че германците я приемаха за истинска. Тъй като знаеха, че няма да победят, освен ако Америка не влезе във войната, започваха тайни действия, с които искаха да унищожат изолационистите в Америка, разпространяваха лъжи и клюки, за да победят членовете на Конгреса, които не харесваха. Британците запазваха маската си на истински аристократични некадърници, докато не си пробиваха път до Берлин. Успяваха с лъжа след лъжа, ден след ден.

Ферис четеше тънката книжка за една конкретна особено дръзка британска заблуда и докато обръщаше страниците, си мислеше за своя собствен противник. Понеже му липсваше лице, на което да прикачи името „Сюлейман“, когато затвореше очи, виждаше пълен мрак. Но чуваше тътена на експлозии — коли бомби в Ротердам, Милано, Франкфурт, които скоро несъмнено щяха да дойдат и в Питсбърг и Сан Диего. Невъзможността да се унищожи Сюлейман не беше провал на Управлението, беше негов собствен провал. Когато вербува Низар в началото на годината в Ирак, беше напипал един от най-разпрострелите се корени. В Берлин, заедно с Хани, беше стигнал до едно от разклоненията. И на двамата с Хофман им беше изглеждало толкова лесно да забият сонда във вражеския фланг. В нарастващото си раздражение той беше решил, че може да накара врага да се покаже от скривалището си в Аман. Но всичко, което бяха успели да постигнат с

Хофман с машинаците си, беше да прекъснат малкото връзки, които имаха. А междувременно бомбите продължаваха да избухват.

Бяха се върнали на изходна позиция и времето им изтичаше. Бомбата във Франкфурт щеше отново да накара хората да изпаднат в паника. Атаката беше особено безочлив — в центъра на европейската финансова столица. Казваше на хората, че съществува мрежа, толкова хитро изградена и добре скрита, че ЦРУ и приятелите му не знаят къде да я търсят. Защитата ви я няма, говореха тези коли бомби; вие сте безпомощни пред враговете си.

В унесения остатък на дългия полет Ферис се замисли върху това, което Хани беше казал за *такия*, необходимата лъжа. В ислямските текстове, които беше изучавал някога в Колумбийския университет, терминът обикновено се отнасяше за шиити, които бяха напътствани да лицемерничат в случай на нужда, за да избегнат опасността. В действителност подмолността беше една от причините, поради които сунитите гледаха на тях като на закоравели лъжци. Но във всичко това се криеше по-дълбок смисъл, който водеше назад към Корана. Ставаше дума за един последовател на Пророка, Аман бин Язър, който бил хвърлен в затвора в Мека заедно със семейството си, след като Пророкът избягал в Медина по време на *хиджрата*^[1]. Родителите на Бин Язър били изтезавани и убити заради верността им към исляма. Бин Язър бил по-неискрен: той излъгал неверниците, като се престорил, че се прекланя пред техните идоли, и после избягал в Медина, където се присъединил към Мохамед. Когато попитал Пророка дали е постъпил правилно, като е излъгал, Мохамед го уверил, че е изпълнил дълга си. Бин Язър бил заобиколил истината и се бил опазил с лъжи, както британците бяха направили много векове по-късно. Той се отнесъл към неверниците с презрението, което заслужавали. Влязъл в сърцето на лагера им и ги измамил, за да може да се сражава в друг ден.

По времето на Пророка измамата била в основата на оцеляването. Друга легенда разказваше за вожд на едно арабско племе, който кроял как да убие Мохамед. Пророкът посъветвал последователите си, че слабостта на злосторника е в суетата му. Затова, когато го посетили, те похвалили шейха и благоуханния му парфюм и го помолили да се наведе малко по-напред, за да се насладят на прекрасния аромат, още малко, прекрасни господарю, още малко. И

накрая отрязали главата на суетния мъж. Легендата илюстрираше вечната истина на войната. Когато се изправиш пред мъчен противник, понякога е най-добре да се възползваш от арогантността му. Подмами го напред; привлечи го в капана. Точният натиск на точното място — и той ще се срине отвътре. Това бяха направили мюсюлманите с Америка в Ирак, нали така? Но същото можеше да действа и обратно.

Британската книга все още лежеше отворена в скута на Ферис и той се зачете в нея още по-съсредоточено. Операцията, която се описваше в нея, беше по-скоро театър, отколкото война. През 1943 година британците трябвало да прикрият истинския си план да атакуват Сицилия, като убедят германците, че ще дебаркират в Гърция. Илюзията, която създали, била толкова съвършена, че германците се хванали: мислели си, че са разкрили голяма тайна, изобщо, без да разберат, че това е лъжа. И се получило.

Ферис се поизправи в седалката. Поръча на стюардесата черно кафе и започна да си води бележки. Когато самолетът кацна на летище „Дълес“, в ума му вече бе започнала да се заражда идея.

Хофман седеше навъсено на бюрото си. Изглеждаше ужасно. Червендалестото му лице беше подпухнало и имаше тъмни кръгове около очите от прекалено малко сън и прекалено много пиене. Дори щръкналата му коса беше увиснала. Вече не приличаше на магнат, а на комарджия, чиито залагания са се оказали погрешни. Заместникът му седеше на заседателната маса и гледаше една дебела папка, но щом Ферис влезе, Хофман нареди на заместника си да напусне и да затвори вратата.

Хофман говореше с нисък дрезгав глас. Гледаше по-скоро бюрото си, отколкото Ферис.

— Бих могъл да се извиня, но това са глупости. Въпреки всичко трябваше да те предупредя предварително, че лайното с Мустафа Карами ще се стовари върху твоята глава. Това беше грешка.

Ферис беше сащисан.

— Какво говориш? Знаел си, че Карами е мъртъв, преди да говоря с Хани?

— Да. Разбрах от испанците още когато са казали и на йорданците. Така успяхме да измъкнем Амари. Имахме преднина.

— Гадост. Знаеш ли какво, Ед? Прав си. Трябваше да ми кажеш. Защо не го направи? — Ферис беше бесен. Беше мислил, че ситуацията не може да стане по-зле, но току-що беше станала.

— Защото щеше да кажеш на йорданците. Нищо лошо. И аз на твое място бих им казал. Но не можех да рискувам. И недей да ми се цупиш. Казах ти, че съжалявам.

— Всъщност, Ед, каза, че извиненията са глупости. Но няма значение.

— Защо да няма значение? Всичко е от значение.

— Защото Хани не желае да разговаря повече с мен. Помислих, че ще ме убие, когато разбра какво сме му погодили. Беше бесен. Там съм мъртъв.

— Не бъди толкова сигурен. Той те харесва. И е по-добре да заложи на теб, отколкото на следващия, когото ще изпратим. Така че може и да помъдрее. И за да спазя протокола, извинявам се. — Хофман вдигна смазаното си от умора лице и му прати въздушна целувка. После му показа среден пръст.

Без да иска, Ферис се разсмя. Беше странно окуражаващо, че Хофман все още може да се държи като пубертет след провал като този. Реши да остави гневът да се изпари.

— Наистина ли мислиш, че ще ми позволят да се върна в Йордания? — Обратно в дома на Алис, в дома на Ферис.

— Не е напълно невъзможно. Да почакаме и ще видим.

— Хани си заслужава усилията, Ед, ако можем да преодолеем разрива. Не че се нуждаеш от мнението ми, но видях как пречупи мъжа, който застреля Карамии. Беше страховито. Човекът си призна всичко — за удара, за това, че знаели, че Амари е наш, — без Хани изобщо да го докосне. Много е добър.

— Да, да, знам. Той е суперзвезда. И ние го преебахме. И така нататък. Съжалявам, че ти трябваше да си там и да го отнесеш. Сигурен съм, че не е било приятно. Обади ми се да ми крещи и на мен. Казах му да се успокои. Понякога се случват лоши неща на война. Приятелски огън. Ще му мине.

— Той успокои ли се?

— Не съвсем. Помолих го да те вземе обратно, но той сякаш беше някъде другаде, мислеше си за нещо. Дълги паузи, много странно. Но ще му мине. Той е професионалист.

Ферис погледна шефа си и се зачуди дали да каже нещо. Каза го.

— Точно това ме притеснява, да си кажа честно. Хани наистина е професионалист. Работи здраво върху операцията. Подготви я, вербува човека. И си имахме доверие донякъде, двамата с него. Това е едно от нещата, които съм научил за арабите — или всичко, или нищо, пълно доверие или нула. Но го изгубихме. Станахме... нищо — завърши той.

Хофман стисна съсипаното си лице с ръце и разтърка недоспалите си очи. Когато проговори, в гласа му имаше гневна нотка.

— Добре. Наистина прекарахме тоя пич. Беше с най-добри намерения, но ако аз бях на мястото на Хани, нямаше да се сърдя. И ако бях на твое място, също нямаше да се сърдя. Имал си лоши предчувствия. Казал си ми ги. Нали така? Вече се разбрахме за това.

Шефът на отдела се изправи. Огромното му туловище се извиси за миг над бюрото и после в изблик на ярост той стовари юмрук върху плота.

— Но аз не съм Хани, дявол да го вземе! И не съм теб. Аз съм си аз и имам работа да върша. И няма да тръгна да се разкайвам и да изпусна топката. Ние сме във война, за бога! Тези лайнари гърмят по една бомба почти всеки ден, докато ние се мотаем. Пуснали сме в ход неща, за които нямаш никаква представа, и знаеш ли какво! И те не вършат работа. Президентът попита директора днес на съвещанието дали ЦРУ е излязло в постоянна отпуска. Боже господи! — промърмори Хофман и поклати глава. — Тези хора се опитват да ни убият, а на нас започнаха да ни свършват номерата, с които да ги спрем. Организирането на тази работа с Амари ми отне толкова време, колкото и малката операцийка на Хани, а сега всичко се провали. Така че, много благодаря, но ще се притеснявам за това, а не колко много сме преобали нашите йордански приятели.

Възцари се мълчание. Ферис чакаше следващото избухване на Хофман, но той се беше намръщил и мълчеше. Шефът му се проваляше. Всички те се проваляха. Хофман беше прав. Номерата им се бяха изчерпали. Чакаха нов удар, надяваха се, че ще успеят да хванат някого от някоя мрежа и да го смажат от бой навреме, за да предотвратят следващия атентат. Това не беше стратегия — беше поражение на забавен каданс. Хофман още мълчеше и на Ферис му

хрумна, че чака предложение. Прехвърли през ума си още веднъж идеята, която му беше хрумнала по време на тъжния полет до Вашингтон. Сети се за думата на Хани — *такия*. Когато истината не върши работа, лъжи. Когато губиш едно от игрищата, създай друго.

— Имам една идея — рече Ферис. Думите му пропаднаха в яма от мълчание. — Може би е налудничава.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хофман. Не беше свикнал Ферис да прави оперативни предложения.

— Казах, че имам идея. Хрумна ми в самолета. Мислил съм го и преди, но ми изглеждаше прекалено откачено. Сега май вече не ми изглежда така. Искаш ли да я чуеш?

— Да, разбира се. Какво имаме да губим? Освен цяла шибана страна.

— Добре. Трябва да се доберем до Сюлейман. Ако не успеем, живи ще ни изяде. Виж ни само. На нищо не приличаме. Трябва да задействаме нещо. Прав ли съм?

— Очевидно. Каква е идеята?

— Нещо, което Хани ми каза, преди да тръгна. Съвсем накрая, преди да ме изхвърли. Говори за онова мюсюлманско нещо, наречено *такия*. Лъжата, която изричаш, за да получиш каквото искаш. И си мислех, да предположим, че просто излъжем. Да предположим, че накараме Сюлейман да си помисли, че вече сме го направили — че вече сме в палатката. Ние знаем, че сме се провалили, но той не знае. Той знае само, че спим под леглото му и чакаме подходящия момент. Ще лъжем в основни линии. Ще се преструваме, че сме го гепили за топките. И после ще се възползваме от страха му. Изглежда ли ти разумно?

— Може би — рече Хофман. — Ако знаех за какво говориш.

— Говоря за заблуда. Единственият начин, по който можем да проникнем в мрежата на Сюлейман, е чрез *такия*. Опитвахме и не стигнахме доникъде. Можем да продължим да опитваме. Можем да бесим хора на всяка салафитска джамия по света и да чакаме някой някъде да ухапе стръвта. И може и да стане накрая. Но вече нямаме време. Затова, щом нямаме време да вербуваме истински агент, нека се престорим, че вече сме го вербували — и да го пуснем като виртуален агент. Няма да е истинско проникване в Ал Кайда, а виртуално проникване. Но каква е *разликата*, а? Щом нямаме карти, да се

престорим, че имаме. Да блъфираме — да го накараме да си мисли, че сме вътре, че движим агент. По дяволите, ако решим, можем дори да се преструваме, че сме вербували Сюлейман. Можем да се преструваме каквото си поискаме. Ако сме достатъчно нагли, ще се получи.

Хофман поклати глава. Отново се усмихваше. Потъмнялото му чело беше просветнало.

— Знаеш ли, ще трябва да си променя мнението за теб. Представа нямах, че си толкова непочтен. Това те слага в съвсем нова категория в книгата на Еди.

— Отчаян съм — рече Ферис. — Ти също.

— Това е факт. Как предлагаш да започнем шашармата? Ако предположим, че се интересувам.

— Ето какво ми хрумна в самолета. Четях една книга за британска операция за заблуда на противника по времето на Втората световна война, когато трябвало на всяка цена да попречат на германците. И реших, че можем и ние да започнем същата игра.

— Добре, господин Умнико. Коя е книгата?

— „Мъжът, който изобщо не съществуваше“.

Хофман затвори очи и остави мисълта да потъне. Видя го веднага — мъртвото тяло, фалшивото съобщение, пластовете лъжи. Отиде до лавицата с книги и извади един оръфан екземпляр от книгата, която Ферис току-що беше споменал.

— Операция „Минсмийт“. Така я бяха нарекли британците, нали? Сигурно остарявам и оглупявам, затова не се сетих сам.

— Само остаряваш — отвърна Ферис.

— Знаеш ли какво? Харесваш ми, Ферис. Голяма работа си. Наистина.

— Благодаря.

— За да го направим, както трябва, ще трябва да те включим в нова верига. Вече съм накарал разни хора да правят доста необичайни неща. Опитах се да те накарам да се присъединиш и ти, след като те раниха в Ирак, но ти ме отсвири. Все още можем да те включим, ако наистина си навит. Но не бързай още да вдигаш ръка. Не става дума за простотиите от вида „за водене на тайни операции“, които се учат във Фермата. Сигурен ли си, че го искаш?

Ферис не помисли, преди да отговори. Никога не го правим, когато взимаме решения, които променят живота ни.

— Трябва да стигнем до Сюлейман. Това може да свърши работа.

— *Такия* — рече Хофман, наслаждаваше се на предложението на Ферис. Сложи една от огромните си длани върху ръката на младия мъж. — Ти го каза много отдавна, Роджър. Това трябва да стане. Не можем да загубим. Ако не можем да пробием мрежата на Сюлейман, ще умрат още много хора. — Той отпусна хватката си и каза на Ферис, че секретарката му щяла да му се обади след няколко дни да уреди нова среща. Трябвало да направи някои размествания, да сложи нови жици, преди да може да включи Ферис в новата верига.

---

[1] Напускането на град Мека и преместването в Ясриб (Медина) на Мохамед и неговите последователи през 622 г. Събитието поставя началото на мюсюлманското летоброене. — Б.пр. ↑

12.

Вашингтон

Първата нощ във Вашингтон Ферис спа на хотел. Долнопробен и малък, близо до Дюпон Съркъл. Напомни му за местата, където беше живял, преди да започне да работи за ЦРУ. Имаше нужда да е сам, далече от всички познати. Не искаше да вижда Гретхен, преди да е решил какво точно иска да ѝ каже. Тя умееше да отхвърля плановете му или просто да не им обръща внимание. Този път той искаше да има ясен курс. Обади ѝ се в шест и половина на следващата сутрин: знаеше, че ще я хване след душа, точно преди да се гримира.

— Здравсти, Гретхен.

— Роджър? — Беше изненадана, но щастлива.

— Върнах се у дома.

— Не, не си. Със сигурност не си у дома. Аз съм си у дома. Ти си някъде другаде. Къде си?

— На хотел.

— Какво правиш на хотел, за бога?

— Ще ти обясня. Можем ли да се видим за вечеря?

— Не ставай смешен, скъпи. Прибери се у дома, в твоя апартамент и при своята жена. Трябва да ходя на работа днес, но ще си бъда у дома в седем. Имаш ключ. Искam да кажа, разбира се, че имаш ключ. Това е твоят апартамент. Така че идвай. И си почини. Ще имаш нужда от сили довечера.

Ферис искаше да я предупреди, че не е от този род визити, но тя бързаше да се приготвя за работа и затвори, като му каза, че го обича и *толкова* се радва, че си е дошъл. Сериозно говореше. Нямаше начин да улесни нещата. Просто трябваше да ѝ каже и да се махне.

Апартаментът им се намираше в стерилно бяла сграда в Калорама, точно до Кънектикът авеню. Отиваше на стила на Гретхен. Богати хора живееха наоколо, хора с наследствени пари и връзки в обществото. Гретхен беше като тяхна дъщеря. Запозна се със съседите, посещаваше ги, когато бяха болни, носеше им малки подаръчета от

командировките си. Беше обзавела апартамента разточително: докато живееха заедно, вечно го мъкнеше по търгове и антикварни магазини, за да добави още нещо към лукса. Когато канеха съседите на коктейл, мъжете винаги сякаш знаеха с какво си изкарва хляба Ферис, без да са го попитали.

Гретхен беше самообразоваща се аристократка. Именно това се харесваше на по-възрастните съседи, че това умно младо създание се старае да се присъедини към техния свят. Баща ѝ беше продавал застраховки в Индиана и също беше добър, стабилен гражданин, но никога не беше мечтал, че дъщеря му ще стане член на Сългрейв Клъб. Гретхен имаше по-голям брат, който беше останал в Индиана и работеше като регионален търговски директор на „Джон Диър“^[1]. Това не беше за нея. Тя беше препасала ракетния колан на осемнайсет, беше полетяла към Колумбийския и си беше създала нов живот. Ферис можеше да се възхити на акта ѝ на себесътворение, но вече не му харесваше да е наблизо.

Поздрави портиера, който изглеждаше изненадан, че го вижда. Качи се с асансьора и притеснено отвори вратата. Във вестибюла имаше ново писалище, натруфена френска щуротия с извити крака, която трудно би могла да бъде използвана за писане. Апартаментът беше чист и подреден; следите от другия живот, който беше живяла, докато него го бе нямало, бяха заличени. Отиде в спалнята. На нощните шкафчета от двете страни на леглото имаше снимки в сребърни рамки. Разгледа собствения си портрет, правен, преди да се оженият: изглеждаше шик и още смътно приличаше на журналист. Нямаше прах по рамката. Беше я лъснала — или я беше извадила от някоя кутия?

Това, което забеляза, докато обикаляше из апартамента, беше, че артефактите от неговия истински живот са изчезнали. В хладилника нямаше бира; абонаментът му за „Спортс Илюстриейд“ явно беше прекратен; дрехите, които беше оставил, бяха махнати от гардероба, за да има повече място за нейните. Може би щеше да е по-лесно, отколкото очакваше. Вече го нямаше.

Гретхен се обади малко преди шест и половина, за да каже, че ще се забави в службата, но ще си е у дома в седем и половина, и после още веднъж, точно в седем и половина, за да каже, че тъкмо тръгва. Най-накрая се прибра пет минути преди девет. Отвори вратата със

замах и каза: „Здравей, скъпи, прибрах се“, така, сякаш никога не е заминавал. Съжаляваше, че закъсняла, но нищо не можела да направи. Министърът на правосъдието имал спешен проект за довършване и нямало как да избяга. Опитала, но се оказало невъзможно. Не беше извинение, а по-скоро изтъкване на по-висше призвание.

Ферис я огледа. Изглеждаше същата като преди, с изключение на едно: лъскавата черна коса ограждаше лицето ѝ в стила на италианска филмова звезда. Огромният бюст, първото нещо, което повечето хора забелязваха у нея, мъже или жени, и което тя използваше, за да заплашва или прелъстява в зависимост от моментната необходимост. Стилният костюм с копринената блуза, разтворена достатъчно, за да се види част от цепката между гърдите.

Чакаше прегръдка и целувка, но когато Ферис се забави, тя влезе и го прегърна, притисна се към него. Той също я прегърна, но без особени чувства. Тя разбра, че става нещо лошо, но се опита да го омаловажи, надяваше се, че ще отмине.

— Какво има, Родж? Часовата разлика ли?

— Трябва да поговорим — рече той.

— За какво? — Погледът ѝ беше разтревожен.

— Да седнем.

— Искаш ли нещо за пиене? Ще ида да ти сипя нещо.

— Не. Не сега. Искам да поговорим.

— Ела, скъпи. — Тя седна на дивана, потупа възглавницата и зачака и той да седне до нея. Възглавниците бяха нови, забеляза Ферис. По ръба имаха кант, който се връзваше с шнуровите на завесите. Ферис седна на креслото до канапето. Нуждаеше се от дистанция, иначе никога нямаше да може да го каже. Помъчи се да измисли как да започне и когато тя взе да запълва мълчанието с празни приказки, измърмори:

— Искам развод, Гретхен. Това между нас вече не е брак.

— Какво каза? — Това беше последната ѝ защитна реакция: да се престори, че не е чула.

— Казах, че искам да поговорим за развод. Живеем разделени, и то, защото сме се отдалечили един от друг. Мисля, че е време да сложим край на това.

Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш са ѝ ударили шамар.

— Копеле — рече тя. Бузите ѝ поруменияха и тя се разплака. Някак си Ферис не беше очаквал точно това. Мислеше, че ще започне да му крещи. Тя се изправи и отиде до банята да си издуха носа. Забави се близо десет минути и когато се върна, се беше гримирала отново и беше възвърнала самообладанието си. Беше взела нещата в свои ръце.

— Не можеш да направиш това, Роджър — заяви тя. — Няма да ти позволя да съсипеш това, което имаме заедно. Имам брак, за който хората мечтаят. Идеални сме един за друг. Подложен си на много стрес. Разбирам го. Не знам какво си мислиш, че не е наред, но можем да го оправим.

— Не можем да оправим нищо, ако не живеем заедно. И не чувам да предлагаш, че ще се преместиш в Йордания.

— Не мога да напусна министерството. Знаеш го. Разбирам колко ти е трудно. Бих искала да си събера багажа и да дойда в Аман като останалите жени, но не мога. Не ме карай да се чувствам виновна за това, че изпълнявам дълга си.

Той поклати глава. Не ставаше дума за вина.

— Не ме разбираш, Гретхен. Не искам повече да бъда женен. Бракът ни е разрушен. Не мисля, че може да се оправи.

— Всичко може да се оправи, ако хората опитат. Ако нещо се е развалило, трябва да го поправим, а не просто да захвърлим всичко. Трябва да вярваш в себе си.

Тя не го слушаше. Реагираше така, сякаш молбата за развод беше проява на слабост, която можеше да се преодолее със силата на волята, на нейната, ако не на неговата. Ферис осъзна, че ще трябва да опита друг подход. Надяваше се, че ще може да го избегне, но не би.

— Има друга жена, Гретхен. — Изчака за миг, очакваше още сълзи, но очите ѝ бяха сухи. — Това е лошо, ако още сме женени.

— Казах ти... — Тя млъкна. В гласа ѝ имаше сдържан гняв. — Казах ти, че не ме интересува с кого се виждаш, докато сме разделени. Можеш да имаш колкото си искаш сексуални партньорки. Просто не искам да знам за тях.

— Това не е... сексуална партньорка. Харесвам я.

— Не ставай глупав, Роджър. Не ме интересува коя е, но тя не може да те направи щастлив така, както аз мога. Знаеш го.

— Аз не съм щастлив с теб, Гретхен. Не съм бил щастлив от много отдавна.

Тя не му обърна внимание. Вече се беше затворила в собственото си пространство и кроеше как да го върне обратно в релсите.

— Преди се притеснявах. Страхувах се, че не ме обичаш. Но ако е просто друга жена, честно казано, предполагах, че ще се случи. Щях да се изненадам, ако не беше. Знам какви са мъжете. Включително и ти, Роджър. Не си толкова добродетелен, за колкото се представяш.

Ферис се опита да отговори, но тя не го слушаше.

— Върви ни направи по едно мартини — рече тя. — Връщам се веднага.

И тръгна към спалнята, преди Ферис да успее да възрази. Той поседя в креслото още малко, после реши, че наистина има нужда от едно питие, нищо че тя даде идеята. Отиде до бара и направи две мартинита с водка. Докато разклащаше сместа, усети как пръстите му залепват към горчивата студенина на шейкъръ. Добави маслинка в нейното и няколко капки лимон в своето. По един извратен начин наистина се беше върнал у дома. Почуди се дали ще успее да започне отново разговора; може би просто щеше да се наложи да си тръгне.

Занесе чашите във всекидневната и я зачака да се върне. Защо се бавеше толкова? Знаеше защо. Но не помръдна. Отпи глътка от мартинито си, после още една. Усети студения му като живак вкус върху езика си. Накрая чу вратата на спалнята да се отваря.

Беше облечена в дантелена черна нощница. Докато се приближаваше бавно към него, огромните ѝ гърди се поклащаха под плата. Роджър поклати глава. Но погледна тялото ѝ.

— Не искам да спорим повече. — Тя седна до него и остави нощницата да се разтвори леко, така че изкусителните извивки на гърдите ѝ да се виждат, после се отпусна на дивана, нощницата се разтвори изцяло и разкри голотата ѝ. Между краката ѝ нямаше косми, видя Ферис. Това беше ново. Не искаше да се възбужда от вида ѝ, но се възбуди.

— Имам нужда от теб — рече тя. — Имам нужда от съпруга си. — Наведе се към него, гърдите ѝ се отъркаха в ризата му; започна да отваря ципа на панталона му.

— Недей. — Той махна ръката ѝ. — Моментът не е подходящ.

— Стига си ме дразнил. Искам те. — Тя отново сложи ръка върху ципа и го дръпна. Вече не можеше да я спре, осъзна той. Беше станало прекалено късно от момента, в който се беше съгласил да приготви питиетата и я беше оставил да излезе от стаята. Направи един последен опит да я отблъсне. Този път тя се разгневи.

— Какво ти става? — извика и се дръпна. — Чакам те от пет месеца, а ти не искаш да ме докоснеш? — Замисли се за миг, сякаш преосмисляше стратегията си, и после му се нацупи. — Толкова съм самотна... Краката ѝ бавно се разтвориха. Беше гладко обезкосмена, като розов мрамор. Ферис се опита да не гледа, но тя вече го беше победила.

— Престани, Гретхен — предаде се той. Ето как тя винаги печелеше спора. Разкопча копчетата на ризата му и после свали панталоните, обувките и чорапите му. Той беше безпомощен. Тя първо го пое с уста, а после го възседна, така че главата му остана заровена между гърдите ѝ, зърната го гледаха в очите. Тя се клатеше върху него, нагоре, надолу, докато не свърши с вик. После го заведе в спалнята и го накара да го направи отново, и отново.

Рано на другата сутрин, докато Гретхен беше под душа, Ферис си събра дрехите и се изниза от апартамента. Чувстваше се отвратен от себе си. Беше прекалено слаб, за да устои на първичната сила на жена си. Следващия път щеше да остави адвокатът му да говори вместо него. Когато затвори вратата на апартамента си, знаеше, че е за последно.

---

[1] Канадска фирма, производител на земекопни машини. — Б.пр. ↑

13.

Лангли

Прекара два дни в автомата за флипер, който представляваше Централата, в очакване да бъде привикан от Хофман. Заради бомбата във Франкфурт светлините мигаха в червено от всеки сензор на тавана и от всеки списък за наблюдение на компютъра. Имаше срещи и оперативки, и спешни привиквания от политици. Бомбата във Франкфурт беше паркирана срещу централата на германската „Ситибанк“ и взривена в пиковия час следобед. Десетки хора бяха загинали; сериозно ранените бяха три пъти повече. Ферис откри свободен компютър в оперативния център на Близкоизточния отдел и се опита да ръководи нещата в Аман от разстояние. През няколко часа се отбиваше до кабинета на Хофман в дъното на коридора, но шефа вечно го нямаше. Заместникът му загрижено го попита дали може да му помогне с нещо, но Ферис поклати глава. След известно време му стана неловко и престана да проверява. Ако дотрябваше на Хофман, щяха лесно да го намерят.

Най-накрая получи кратък имейл по вътрешната мрежа. „Чакай ме в Минсмийт Парк в 9:00“. Ферис се усмихна. Хофман беше прегърнал идеята му. Отделно съобщение от секретарката на Хофман съдържаше напътствия към част от комплекса на Централата, която Ферис никога не беше посещавал — в новата сграда, от другата страна на кафенето, близо до северната рампа. Ферис се зачуди защо просто не се срещнат както обикновено в кабинета на шефа на четвъртия етаж.

Когато на следващата сутрин стигна до конкретната врата, завари секретарката на Хофман да го чака. Оказа се, че мястото не било истинската явка, а фалшив адрес. Секретарката го преведе обратно по един дълъг коридор към една врата без никакви обозначения, където набра код, сложи палец върху биометричния скенер и изчака вратата да се отвори с щракане. Вътре имаше асансьор, който се задействаше с ключ; спускаха се петнайсетина секунди. Когато вратата се отвори,

секретарката преведе Ферис през цяла поредица заключени с код врати, които ги отведоха в огромно хале — подземие без прозорци, боядисано в синьо и зелено и пълно с редици компютърни екрани и големи монитори. Десетина души работеха по бюрата и в кабинките на помещение с размерите на баскетболно игрище. Ферис погледна студената бяла флуоресцентна светлина на тавана; според него се намираха някъде под северния паркинг. Хофман стоеше до една отворена врата по средата на помещението. Махна на Ферис да отиде при него.

— Минсмийт Парк? — попита Ферис.

Хофман грейна.

— Готино име, как мислиш? Блечли Парк плюс всичко това. Щях да го нарека Такия Парк, но се притесних, че никой няма да може да го произнесе. — Махна към огромното помещение и заетите служители. Изглеждаше доволен от себе си, въпреки всичките лоши новини. — Този офис не съществува. Ако кажеш на някого, че си бил тук, ще се закълна, че лъжеш, и после ще те уволня. Да сме наясно.

— Добре. Но какво представлява Минсмийт Парк, като така и така вече съм дошъл?

— До вчера му викахме Близкоизточна оперативно консултативна група. БИОКГ. Звучи неясно и бюрократично. Казано накратко, ръководим черните операции на отдела отгук. Сериозните секретни операции.

— Каква е дългата версия, ако нямаш нищо против да кажеш на човек, който извършва несериозни операции?

— Не се прави на кретен, Роджър. Под „сериозни“ имам предвид странични. Антитерористичните операции, които ръководим от това помещение, са, нека ги наречем, „неофициални“. Те могат да бъдат отречени, защото президентът не е уведомен за тях по никакъв официален, черно на бяло, начин. И щом официално не знае, как би могъл президентът да каже на Конгреса? Минсмийт Парк е това, което ЦРУ трябваше да бъде, ако не беше толкова преебано. Това е секретна разузнавателна организация. Като такава може да поема рискове; нарушава закона; пренебрегва бюрократичните изисквания; казва на хората, на които не им е ясно, да си гледат работата. И е невидима, скрита под Зеления паркинг. Ние сме като перон 9S в онези тъпи филми за Хари Потър. Просто тухлена стена, докато не улучиш

невидимата кодирана ключалка и не видиш какво в действителност се крие вътре. И тогава, пуф, се озоваваш в друг свят, където магьосниците още имат магии. Е, какво ще кажеш? Хайде! Признай си! Впечатлен си.

— Значи тук си бил, когато не можах да те открия?

— Да-mmm — Целият грееше.

Ферис огледа помещението. Приличаше на оперативния щаб в Балад, но беше по-шикарно. На задната стена имаше огромни екрани с непогрешимите премигващи образи на „пред порното“. Но истинският екшън беше отдолу, където се трудеха оперативните работници. Не приличаха на нито една колекция от агенти на ЦРУ, която беше виждал. Бяха млади, на по дваисет, най-много на по трийсет. Носеха джинси, тениски и тесни поли. В помещението нямаше нито една вратовръзка. И стените на кабините приличаха на пародия на студентско общежитие — със снимки на най-различни брадати противници, карти, на които беше отбелязано местоположението на известни действащи агенти, паяжини от „мастилен анализ“, свързващи членове от подземната мрежа. Анализаторите се бяха навели над бюрата си като преследвачи на подводници, залепнали за сонарите, опитвайки се да открият невидимите убийци и да ги накарат да се появят на повърхността.

— Изградил си собствено ЦРУ — каза Ферис.

Хофман кимна.

— Да. Тези хора може и да не съществуват, официално казано, но си скъсват невидимите гъзове от работа. И ще ти кажа защо. Защото знаят, че са последната ни надежда. Знаят, че някой ден бомбата, която избухва в Милано или Франкфурт, или Ню Йорк, ще е атомна. И ако не я открият, ще отнеме живота на милиони хора. Затова работят всеки час, всеки ден, за да намерят бомбата и да убият хората, които искат да я поставят. Затова ги обичам — всеки един от тези претоварени и нестандартни хора. Може да не изглеждат като убийци, но са такива.

Ферис огледа редиците кабинки. Поне в половината имаше жени. Изглеждаха напрегнати, личеше си; дъвчеха дъвките си, потропваха с пръсти; много от тях биха си запалили цигара, ако още беше разрешено. Някои имаха вид на корави и опитни жени, бяха попрекалили с грима — човек можеше да си ги представи как раздават

карти за блекджек във Вегас. Други изглеждаха измамно сладки, но в очите им светеше студеният твърд поглед на пепелянка.

— Хей, Гуен. — Хофман се обърна към една брюнетка около трийсетте, която седеше на най-близкото бюро. — Кажи му върху какво работиш.

Тя го изгледа изпитателно. Хофман кимна.

— Следя една клетка в Сирия. Снощи са били в Дамаск. Днес са в Дайр ал Зор, на път към иракската граница. Но нещо ми подсказва, че няма да успеят да пресекат границата при Хусбая. Имаме нинджи наблизо. Нещо ми подсказва, че щом успея да ги засека, са мъртви.

И се усмихна със студената тънка усмивка на професионален убиец. Ферис се извърна към Хофман и попита:

— За кого работят нинджите?

— За никого. Там е работата. Това е единственият начин, по който можем да се измъкнем от тази бъркотия. С хора като Гуен тук.

Хофман хвана Ферис за ръка и го поведе към отворената врата на кабинета.

— Ела, искам да те запозная с един човек.

В кабинета слаб тъмен мъж с очила с метални рамки яростно пишеше на компютър. Беше облечен с черен кашмирен пуловер и на вид гонеше четирийсетте, вероятно беше няколко години по-възрастен от Ферис. Когато се приближи, Ферис видя, че е арабин — от Северна Африка, ако се съдеше по медно кафявия оттенък на кожата му. Мъжът ги погледна над очилата си и отново се обърна към екрана. Пръстите му продължиха да танцуват по клавиатурата още петнайсетина секунди и после той спря, натисна Enter и вдигна очи към тях.

— Съжалявам за забавянето. Току-що ликвидирах банковата сметка на един салафитски водач в Рияд. Ще си помисли, че друг мъж от групата му за молитви е откраднал парите. И ако ни излезе късметът, ще се опита да го убие. — Усмихна се при мисълта за цялата добра развръзка, която щеше да последва в резултат от няколко натискания на клавишите на компютъра.

— Запознай се със Сами Азхар — представи го Хофман. — Той ръководи всекидневните операции тук долу, прекалено умен е за хора като мен и теб.

— Със сигурност прекалено умен за теб, Еди — отвърна Азхар, като отново погледна над очилата си. — Ти изглеждаш умен, но си

просто кофеинизиран. Когато не си прекалено алкохолизиран. Не знам за госта ти. Ще трябва да видим. — Протегна ръка и се здрависа с Ферис.

— Сами е бивш инвестиционен консултант от Уол стрийт. Роден е в Египет, но дошъл да се дипломира в Америка. Има докторат по математика и още един по икономика. Станал много богат, като работил за един хедж фонд^[1]. Толкова богат, че решил да даде нещичко в отплата на втората си родина. Горедолу правилно ли се изказах, Сами?

— Вярно е, че бях добре възнаграден, Ед, но и аз инвестирах разумно.

— Сами е работил като волнонаемен за Управлението и Агенцията за национална сигурност през 90-те, помагал ни да разберем лудите, които се опитват да му отнемат религията. Но след 11 септември си дал сметка, че светът е превъртял и че само един пълен идиот може да продължи да работи за хедж фонд. Като мюсюлманин се почувствал особено отговорен да помогне за спирането на лудите. Прав ли съм?

— Да, така е. Или както ти би казал, Ед: „Да, мамка му!“

— Така. И той ме попита дали не може да върши нещо важно за мен, неофициално. Понеже го познавах, реших, че може да е достатъчно откачен за това, което се канех да направя. Бях му прочел досието: гениален математик, когато бил малък в Египет; печели стипендия, за да учи в Америка; прави толкова много пари на Уол стрийт, че преставя да брои нулите. Пълен ненормалник, с други думи — уникат. Умен и безскрупулен, но пък същевременно му пука. Той е специален.

— В интерес на истината, грешиш, Ед. Не съм специален. Повечето хора на Уол Стрийт са умни и безскрупулни. Разликата е, че аз не съм чак такъв голям егоист при маржа. Трябва да отбележа, че не съм кой знае колко по-странен от останалите математици. Просто съм по-ядосан. Там е разликата.

Азхар се обърна към Ферис.

— Дразня Ед, но наистина ми харесва да работя тук. Ние се опитваме да правим това, за което всички останали само говорят, но рядко успяват да постигнат — а именно да мислим „извън рамката“. В

интерес на истината ние сме толкова извън рамката, че не съм сигурен дали някога ще успеем да намерим обратния път към нея.

— Стига простотии — отсече Хофман. — Трябва да поговорим. — Затвори вратата, седна на заседателната маса и махна на двамата да дойдат при него. Срещу бюрото на Азхар имаше монтиран голям екран.

— Ето за какво става дума. Създаваме нещо ново, от нулата. За целта, Роджър, ще те въведа в някои тайни, които са строго пазени дори и тук. Просто искам да съм сигурен, че разбираш каква е работата.

Ферис кимна.

— Искаш да кажеш да не разкривам информацията пред никого, дори вътре в Управлението.

— Това е така. Но говорех за нещо друго. След като си тръгнеш оттук, се връщаш на бойното поле. Затова не ти казах за цялата тази работа преди. Опасно е. Не мога да я споделям с хора, които могат да бъдат заловени. Но се замислих и не виждам друг начин. Така че сделката е: ако нещата се осерат и те хванат, не можеш да *разкриваш* тази информация. Трябва да вземеш подходящи мерки. Разбираш ли ме?

Ферис се облегна сепнато. Мислеше си, че разбира какво иска да каже Хофман, но трябваше да е сигурен.

— „Подходящи мерки“ — повтори той.

— Ако те хванат, трябва да вземеш „подходящи мерки“, ако смяташ, че не можеш да издържиш на разпита. И нека бъдем честни, никой не може да издържи много дълго на разпит, зарежи какво ви говорят във Фермата. Ще ти дадем да си сложиш мост в устата, когато се върнеш на бойното поле. Ако си в екстремна ситуация, така да се каже, той ще свърши работа. Когато стиснеш силно зъби, ще ти пусне отрова — много бърза, много безболезнена. Дори приятна на вкус, така поне ми казаха. Не съм имал удоволствието да я опитам, макар че и аз си слагам подобна простотия всеки път, когато пътувам. Както и да е, разбрахме ли се по този въпрос? Няма да те сметна за страхливец, ако ми откажеш. Просто ще сложим край на разговора.

Ферис се замисли за миг. Беше въвлечен в свят, който изобщо не беше съществувал за него допреди петнайсет минути. Това беше зенитът на избраното от него призвание, или може би надирът, нямаше

значение кое. Беше крайната точка. Спомни си за миг за Алис и после образът ѝ се изплъзна от ума му.

— Съгласен съм — рече той.

— Добро момче. — Хофман му стисна ръката. — Факт е, че никога не бих те попитал, ако не бях сигурен, че ще се съ согласиш. Добре, това тук е конспирацията. Ние тримата — няма други. Никой друг няма да знае всички парченца. Ясно ли е? — Двамата конспиратори кимнаха и Хофман продължи:

— Споделих накратко пред Сами твоята нетрадиционна идея, Роджър. И познай какво? На него му хареса. Смята, че ще налапат стръвта. Прав ли съм?

Азхар кимна.

— Много съзидателна идея.

— Затова, явно, първото нещо, което трябва да направим, е да намерим труп. Някакви предложения, Роджър?

— Трябва да прилича на оперативен агент, това е главното. Трябва да е на моята възраст, около трийсет и пет годишен, някой, на когото е поверено да ръководи проникването в мрежата на Сюлейман. Трябва да е бял. Здрав. Мускулест. И освидетелствано християнин.

— Кое то ще рече?

— Че не бива да е обрзан. Ако не намерят кожичката, ще го помислят за израелец.

Хофман повдигна рамене и се обърна към Азхар.

— Така ли е, Сами?

— Страхувам се, че да. Арабите ги гони, така да се каже, еврейска параноя. Съжалявам.

— Така трябва да изглежда тялото — продължи Ферис. — Но откъде да го намерим? ФБР не може ли да намери труп от някоя морга?

— За бога, не! — отвърна Хофман. — Не бих накарал ФБР да търси дори улично куче. Това е работа за нашите братя и сестри от Специални операции. Те ще я свършат. Ще доставят трупа, без да задават никакви въпроси.

— Тогава да кажем на военните да ни намерят тяло — рече Ферис. Сияеше. Наистина щеше да стане.

— Вече им казах. Свързах се с „Макдил“ вчера. Може да отнеме няколко седмици. Вероятно ще си откъд океана, докато получим нашия

човек, затова искам пълномощно. Двамата със Сами ще изградим легендата. Ще подплатим прикритието му. Вече съм му намерил име. Хари Мийкър. Чиста самоличност, която създадохме за една операция преди доста години. Харесва ли ти?

— Каквото име решиш, стига да не е Роджър Ферис.

— Мислихме доста със Сами, докато чакахме да те включим. И смятаме, че имаме нужда от паралелна операция, за да стане работата с твоята *такия*. Наистина трябва да ги побъркаме — да ги накараме да си мислят, че целият им свят се срива. За да го направим, се нуждаем от пластове лъжи, които се подсилват взаимно. Иначе Сюлейман ще надуши партенката. Разбираш ли ме?

— Много ясно — отвърна Ферис. — Но аз искам да помогна за провеждането на паралелната операция.

— Няма проблем, Роджър. В интерес на истината, ти ще трябва да свършиш по-голяма част от работата. Аз съм прекалено стар, а Сами е прекалено странен, така че оставаш само ти. Сами, защо не обясниш на нашия състезател какво спечели току-що?

Хофман натисна едно копче и намали светлините. Азхар се приближи до компютъра встрани от прожекционния екран; къдравата черна коса и лицето му с цвят на разбито с масло какао се проектираха като сива сянка зад него.

---

[1] Частен инвестиционен фонд за ограничен брой големи инвеститори, който използва рискови техники за реализирането на големи печалби. — Б.пр. ↑

14.

Лангли

Сами Азхар оправил очилата на носа си и се заел с компютъра, подреждаше парченцата информация, която искаше да сподели. Сякаш за миг се изгубил във времето, някъде между това място, тук и сега, и началното училище в Кайро, където беше удивлявал учителите си със способността си да умножава големи числа наум. Ферис го огледал и си помислил, че вероятно е като бежанците, които бяха помогнали на Британия и Америка да спечелят Втората световна война. Израснал в Кайро, Азхар сигурно беше усетил надигащата се мюсюлманска лудост и беше искал да я избегне. Но се беше оказало невъзможно. Войната беше навсякъде.

— Сигурен съм, че ще ми простиш, ако започна с обекта на нашето преследване — рече Азхар. — През месеците, след като си чул името Сюлейман в Ирак, хората тук се поразтърсиха. Знаем за въпросния господин малко повече, отколкото подозираш.

Азхар докосна мишката на компютъра и върху екрана се появи първият образ. На него се виждаше слаб арабин с добре оформена брада и плетена бяла молитвена шапчица. Имаше интелигентно лице — нямаше грубото излъчване на убиец, а строгостта и аскетизма на учен. Ферис остана поразен от силата, която излъчваха очите му. Приличаха на малки огнени топки от гняв.

— Извадихме голям късмет с тази снимка. Тя е от стар паспорт, преди да изчезне. Сега е вятър и мъгла. Навсякъде и никъде. В джамииите на радикалистите хората шепнат името му, все едно е призрак. Пишат поеми за него; открихме дори няколко нелегални сидита с подвизите му. Но той не оставя следи. Той се е превърнал в истинския оперативен плановик в умиротворения свят на Ал Кайда. Той е човекът, свързал випуск 1996-а от Кабул с випуск 2006-а от Багдад. Той е мостът между старата Ал Кайда и новата. Ние го търсим. Йорданците го търсят. Но никой от нас не може да го открие.

Ферис огледа внимателно лицето, искаше да го запечати в паметта си. Част от него се ядосваше, че Хофман не му беше дал тази информация толкова много месеци. Но по-голямата част беше любопитна — и нетърпелива да разбере как Хофман и Азхар мислят да превъплътят идеята му за такия.

— Знаем откъде е Сюлейман — продължи Азхар, — дори и да не знаем къде се намира сега. Той е сириец от Хама. Истинското му име е Карим ал Шамс. Мъжете от семейството му са убити до един от войските на Хафез Асад през 1982 година — баща, чичовци, братя. Те били големи фигури в *Ихуан муслимин*, Мюсюлманското братство. След клането в Хама братството в Саудитска Арабия осиновило Сюлейман. Учил електроника и после физика в Рияд. Учил и малко биология. Със съжаление трябва да призная, че е много интелигентен. Притежаваме негови тестове за интелигентност, правени в университета в Рияд, и резултатите са доста стряскащи. Открихме и документи в Афганистан, които показват, че има сериозен опит както с ядрено, така и с биологично оръжие.

— Кажи му за Милано и Франкфурт — подкани го Хофман, — и за колите бомби.

Азхар кликна с мишката и се появи нов слайд. Показваше останките от колата бомба, която беше експлодирала във Франкфурт преди няколко дни срещу сградата на „Ситибанк“.

— Знаем, че Сюлейман обича коли бомби. Засякохме съобщение, след като колите бомби в Багдад започнаха да дават значителни жертви, което гласеше, че водач на Ал Кайда, не знаем кой, искал самоубийствените атентати да се прехвърлят в Америка — да убиват християни и евреи, а не мюсюлмани. Сюлейман искаше ужасът да се премести на Запад. Не говореше той, но беше някой от мрежата, според нас близък до него. Това беше първата връзка. После дойде взривът в Милано.

Ново кликване с мишката и на екрана се появиха малки парчета метал.

— Няма да навлизам във всички технически подробности, защото не ги разбирам. Но според ФБР бомбата в Милано има същия почерк като тези на гарата в Багдад, които, преди няколко години, водеха до мрежата на Сюлейман в Ирак. Първоначалната балистична експертиза от Франкфурт е същата, нали така, Ед?

— Да-mmm... — отвърна Хофман. — Страхувам се, че да. Сюлейман мисли мащабно. Той има мрежа от „спящи“ членове, които могат да действат, без да ги засечем. Те са в състояние да правят коли бомби, да ги слагат там, където трябва, и да бягат. И си разбират от работата пичовете: използват крадени коли; дегизират се, когато ги карат. Разполагаме със снимки от наблюдателните камери от Милано и Франкфурт, които показват колите в движение и в двата случая лицето на шофьора се вижда. Полицията в Европа се побърква да търси под дърво и камък, но засега безрезултатно, защото тия типове са дегизирани. Професионалисти са. Според нас следващия път Сюлейман ще удари Америка — може би с ядрено или биологично оръжие. Спомняш ли си гениалния ум Карла от романите на Лео Каре? Е, според мен Сюлейман е Карла на Ал Кайда. Той държи всичките конци. И много скоро ще ги дръпне.

— Белият дом знае ли всичко това?

— Разбира се, че не. Забрави ли, че ние не съществуваме. Дори и да знаеха, само щяха да оплескат нещата още повече. Не, знаят само лайната, които им сервират анализаторите от разузнаването.

Ферис огледа картината. Знаеха толкова много и толкова малко.

— Нека да задам тъпия въпрос — рече той. — Защо не сме успели да го хванем на мушка — ти, аз, Хани? Защо е толкова трудна мишена?

Настъпи неловко мълчание. Ферис усети, че премълчават нещо. Погледна Хофман и махна с ръка, сякаш искаше да каже: „Хайде, изплюйте камъчето“.

— *Явно* точно за това беше операцията Амари — отвърна Хофман. — За да изкара Сюлейман на място, където можем да ги чуем. Ако човекът на Хани в Берлин беше подкрепил легендата на Амари, щяхме да го накараме да изпраща съобщения, които да можем да проследим по пътя им до Сюлейман. Белязани карти. Или ако не се получеше, щяхме да раздрънкаме веригата им и да се опитаме да го накараме да повярва, че знаем къде се намира. За да може евентуално да се паникьоса и да се раздвижи или да се свърже с някого. Това е една от специалностите на доктор Азхар. Разкажи му, професоре.

Египтянинът кимна и обясни:

— На Уол стрийт работех в света на наблюдаемите величини. Ако можех да следя нещо, можех да наблюдавам движението му и

после да го съпоставя с движението на други наблюдаеми величини — да съпоставям метеорологичните прогнози с бъдещите цени на зърното, това е грубо казано, или разликата между костуемата и пазарната цена на облигациите и цената на петрола. Докато правех анализи, се опитвах да избутвам информация, която до момента не е била измервана или следена, в пространства, където би могла да бъде наблюдавана — така че дори и най-малките разлики да могат да бъдат арбитри рани^[1]. Така направих пари. Това, което правя за Еди, е да прилагам същата методология към целите му.

— Нали е готин? — попита Хофман с тон на искрено удивление. — Кажи му останалото, Сами.

— Добре. При Ал Кайда предизвикателството е да ги избутаме на места, където можем да наблюдаваме. Ако не говорят по мобилни телефони, които можем да подслушваме, задачата ни е да ги изплашим, за да променят начина си на действие. Защото всеки път, щом се раздвижат, пращат нови сигнали. Купуват нови мобилни телефони — без да знаят, че човек не може да си купи в Пакистан нов телефон или карта, които вече да не сме маркирали. Или пък се притесняват за компютрите си и си купуват нови, без да осъзнават, че ние напълно владеем това пространство. Благодарение на усърдието ни няма имейл сървър в света, до който да нямаме достъп. Що се отнася до компютрите — ами, няма как да не се засмея. Можем да влезем във всеки харддиск навсякъде. И флашка. Куриерите им обичат да ги разнасят със себе си. Но те имат електронни сигнатури. Всичко има сигнатура. Това му е хубавото на цифровия свят. Толкова е точен.

— Вкарваме ги в капана ни — рече Хофман. — Притежаваме комуникационното пространство. Когато ги стреснем, отчасти е да ги изнервим и да ги принудим да се включат във вериги, които можем да проследим. Да кажем, че арестуваме няколко души в Лондон или в Узбекистан, или в Бъмфък, Индиана. Какво мислиш, че целим?

— Да ги разпитаме — отвърна Ферис. — Да ги пратим в Гуантанамо. Да ги пратим на Хани.

— Да, така е, разпит — отвърна Хофман. — Това помага. Но не това е истинската цел. Дори и човекът, когото сме хванали, да не обели дума, лошите трябва да останат с впечатлението, че се е раздрънkal. Така се налага да сменят номерата на мобилните си телефони и интернет адресите си, дори и хардуера си, и да си купят нови. И рано

или късно ще се обадят на някого от нашия списък за наблюдение — дори и да е кебапчийница в Карачи. И тогава, бам, разбираме какво ново комуникационно средство използват. Трябва да пипнат само една гореща жичка и цялата верига светва. Или ги принуждаваме да сменят местоположението си. И знаеш ли какво? Преместването е *опасно*. Може да сме глупави, но не и чак толкова глупави, че да не можем да следим всеки самолет, автобус или влак, който прекосява държавна граница.

— Но не сте хванали Сюлейман — прекъсна го Ферис. — Значи Сюлейман явно е различен. Техниките, които описвате двамата със Сами и които работят толкова добре върху други хора, на него не му действат. Той продължава да пази тишина в ефира. Затова имаме нужда от нещо ново.

— Амин, братко — отвърна Хофман. — Сега стигнахме до същината. Но ти вече знаеш отговора.

— *Такия* — отвърна Ферис.

— Точно така. Когато го каза онзи ден, сякаш, щрак, и ми светна лампичката. Точно както го рече: трябва да накараме Сюлейман да помисли, че сме направили нещо, което в действителност не можем да направим, а именно че сме проникнали в мрежата му. И после можем да си играем с ума му. Завист. Суета. Гордост. Тези първични чувства ще пропускат Сюлейман и той ще цъфне като тлъста стрида. Ще вкараме толкова тревожна, объркваща и заплашителна информация в неговата сфера на действие, че той ще иска на всяка цена да разбере какво става. И тогава ще трябва да се свърже с останалите. Няма начин. И става наблюдаем. Определяем. Унищожим.

Направиха кафе пауза. Дойде съобщение за Хофман от директора: спешно го викаше да докладва за Франкфурт, така че той се извини, влезе в кабинета си, до този на Азхар, и затвори вратата. Ферис се възползва от прекъсването и попита Азхар дали е възможно да огледа оперативния център.

— Ще те разведа — рече той, — но трябва да си наясно, че тук най-вече се занимаваме със създаването на илюзии. Ние подсигуряваме технически магическо шоу. Това помещение е задният офис на търговския център на Ал Кайда, който сме създали, за да

задоволим нуждите на членовете на подземния свят — така че да свалят гарда, несъзнателно, и да си вършат работата през нас. Да започнем с пътническата агенция.

Заведе Ферис до една група в дъното на помещението. На бюрата седяха трима млади сътрудници, всичките под трийсет. Бледите им лица изглеждаха така, сякаш и тримата не са излизали над земята от месеци. На Ферис му приличаха на страхотни загубеняци, спечелили с проектите си всички научни изложения в гимназията „Джордж Маршал“. Азхар се обърна към най-възрастния сътрудник, жена с лоша кожа и намазана с гел коса, която стърчеше като на пънкарка.

— Адриен, обясни на госта ни с какво се занимавате тук. Казах му, че вие сте пътническият отдел.

— Ами... значи... — Изглеждаше стресната от перспективата да разкрие нещо пред нов човек, но Азхар ѝ махна с ръка. — Значи хората от Ал Кайда трябва да пътуват, нали така? Но знаят, че можем да проследим всичко, което се записва по компютърен път. Затова търсят невъзможни за проследяване начини за правене на резервация. И ние, така да се каже, се заехме с тази дейност.

— Покажи му пример — подкани я Азхар. Адриен поведе Ферис към следващото бюро с компютър, където млад тъмнокож мъж пишеше бясно.

— Така, това тук е Ханиф. Той следи връзката ни в Карачи, не му знаем истинското име, но му викаме Ози. Като Ози Озбърн. Не ме питайте защо. И така, нашият човек Ози от Карачи се е специализирал в невъзможни за проследяване пътувания. Много е добър. Посещава медресе, има добри семейни връзки в кашмирския подземен свят. Ако си муджахидин и искаш да си направиш резервация, за да летиш от Карачи до Лондон под фалшиво име и с фалшив паспорт, той е твоят човек. Ще уреди всичко. При това евтино. Хората от подземния свят казват на приятелите си. Те обичат Ози. Но работата е там, че ние следим всички резервации, за да можем да сравним пътниците с хората от нашите списъци със заподозрени. Къщата на Ози е оборудвана с цифрови камери, така че можем в реално време да наблюдаваме кой влиза и да сравняваме лицата с тези на хората, които ни интересуват. Покажи му, Ханиф.

Младият пакистано-американец превключи компютъра си и скритата камера в алъш-вериша в Карачи започна да предава по

интернет. Мургав мъж с надупчено от пъпки лице тормозеше служителя за някакъв билет за Мароко.

— Ще разберем кой е — рече Адриен. — Ще му продадем билета, ще го оставим да пътува, ще видим къде отива. Може би ще му отмъкнем мобилния, когато не внимава, и ще му копираме симкартата, за да знаем на кого се е обаждал. Ние сме много *лоши*.

Ханиф и останалите хлапета, които се бяха скупчили около тях, се разсмяха, разсмя се и Ферис. Това беше ниво на играта, което винаги се беше надявал, че ЦРУ може да играе, но смяташе, че е извън пълномощията му.

Азхар го заведе до друга група бюра, които описа като банковия отдел. И тук основната мисия беше същата. Хора от терористичния подземен свят трябваше тайно да прехвърлят пари по света. Америка и съюзниците ѝ бяха затворили всички лесни начини — бяха оказали натиск върху банките и ислямските благотворителни организации, дори и на сарафите от *хауала*^[2]. Това затрудняваше муджахидините да прехвърлят пари от една клетка в друга и те имаха нужда от вещи хора. За да задоволят тази нужда, Азхар и странната му банда си бяха създали собствено предлагане: с шепа хора Хофман и Азхар бяха организирали цяла верига за тайно пренасяне на пари. Често не познаваха лично човека, който служеше за свързка на Управлението, но цялата събрана информация се изливаше право в базата данни на Азхар.

— Трябва да мислиш като тях — обясни Азхар. — Това е преимуществом ми. Израснал съм с тях. Знам как мислят, от какво се нуждаят, как действат. А щом разбера от какво имат нужда, намирам начин да им го осигуря — самолетни билети, паспорти, парични преводи, скривалища в чужди градове, мобилни телефони, компютри. Никога не виждат лицето ми. Но аз съм налице, за да ги обслужа всеки ден, двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Това е моят бизнес план.

Египтянинът Махна към редиците компютри и обнадежените млади лица, втренчени в екраните — търсеха начини как да разберат и измамат врага. Ферис беше чел за Блечли Парк — сбирщина от откачалки, особняци и разни саможивци, които бяха разбили нацистките шифри и бяха помогнали на Великобритания да оцелее и да спечели Втората световна война. Хофман и Азхар бяха създали

нещо подобно — система, която щеше да маркира клетките на Ал Кайда и да ги наблюдава как се движат през кръвоносната система. Беше гениално, с едно изключение. Системата не беше изкарала Сюлейман на повърхността. Ферис му беше дал име и сега негова беше задачата да го подлъже да излезе на открито.

---

[1] Похват при хедж инвестираното, при който се хващат и най-малките разлики в цените на пазара. Когато има разлика в цената на нещо на два различни пазара, арбитражорът едновременно купува на по-ниската цена и продава на по-високата. — Б.пр. ↑

[2] При тази система за разплащане паричните трансфери не минават през банки, а през брокери, които с едно телефонно обаждане уреждат клиентът да получи незабавно парите си, без да има каквато и да било документация. — Б.пр. ↑

15.

Лангли

Хофман ги чакаше в кабинета на Сами Азхар и уморено търкаше очи.

— Така става, когато хората си мислят, че губят война — рече и поклати глава. — Всички почват да крещят: „Вземи му главата“. — Не поясни, но Ферис можеше и сам да се досети: директорът току-що го беше сдъвкал и изплюл заради липсата на напредък относно Франкфурт, но това беше, защото президентът беше сдъвкал и изплюл директора, а медиите пък бяха подгонили президента. Хората не обичат да са уплашени. Нямаше да издържат още дълго. Искане да отвърнат на удара и се чувстваха безсилни, когато разузнавачите не можеха да открият врага. Всички лайна се изсипваха върху Хофман, поради простата причина че той беше единственият човек в правителството, който знаеше какво да прави. Някои хора се стягаха в подобна ситуация, но на Хофман явно му действаше разпускащо.

— Директорът истеризира — рече Хофман. — Белият дом му е наредил утре да свидетелства пред Комисията по разузнаване на Сената за Милано и Франкфурт. „Провали на разузнаването“. Кара ме аз да му пиша показанията. Бих го съжалил, наистина бих могъл, ако не беше такъв глупак.

— Велика империя и ограничени умове не вървят — отвърна Азхар. — Мисля, че го е казал Едмънд Бърк.

— Край на глупостите, амигос. След малко ме искат горе, така че трябва да довършим. Добре, Роджър, това е Такия 101^[1]. Последните няколко дни измисляхме пълнежа за довършването на твоя мъж, който никога не е съществувал, господин Хари Мийкър. Твоята идея, с празнотите, запълнени от мен и Сами. Мисля, че се получи нещо, което ще забие ножа много дълбоко. — Направи знак на Азхар да пусне компютъра си. — Добре, Сами, сложи слайда на Садики. — Азхар кликна с мишката и върху екрана се появи нов образ. Снимка на арабин, гонещ четирийсетте, облечен в делови костюм. Имаше добре

поддържана брада и вид на човек, който приема поста и молитвата сериозно.

— Това е Омар Садики. Йордански архитект от Маан, много религиозен и консервативен град. Сега живее в Аман, работи за една фирма, специализирала се в ислямска архитектура. Добър мюсюлманин, участва в много благотворителни инициативи, спонсорирани от саудитците. През последните десет години редовно пътува до Зарка, северно от столицата, за да присъства на петъчните молитви. Няколко членове от неговата група за изучаване на Корана изчезнаха и смятаме, че са преминали в нелегалност. Смятаме, че на самия Омар му е било предлагано да замине за Афганистан като момче, но той предпочел да остане в Йордания и да учи архитектура. Затова хората от джамията му имат доверие. Защото не чука на ничия врата, не притиска никого. Някои хора в Зарка мислят, че вече е член на Ал Кайда, но той не е. Той просто е умен, корав, религиозен човек.

— Стоп! — Ферис вдигна ръка. — Не искам да издребня вам, но как знаете толкова много за някого от моята територия? Омар Садики, който и да е той, не е мой агент. Никога не съм го чувал. От Хани ли разбрахте за него? Паралелна служба на ЦРУ ли имате? Какво става тук, по дяволите?

— Господи, не се дръж толкова собственически — спастри го Хофман. — Хани нищо не знае за Садики. Няма да направя втори път грешка да му кажа нещо. Садики е един от проектите на добрия доктор Азхар. Той мисли да го използва като параван за мюсюлманска архитектурна и строителна уловка — така ще можем да строим офиси за Ал Кайда, освен че ще им организираме пътуванията и ще им уреждаме плащанията.

— Добре. Но откъде го намерихте?

— Ами, ще кажем само, че Сами познава семейството му.

— Кое то значи?

— Значи, че плащам на брат му — намеси се Азхар. — Работи в Дахран в Ю Би Ес и върши по нещичко и настрани. Не знае, че е за нас. Мисля, че на това му викате под „фалшив флаг“^[2]. Саудитски инвеститори от стария ми хедж фонд започнаха да ходят при него и да водят приятелите си. Сега много хора го използват за пране на пари. Така изградих малката контрамрежа, която ти показах току-що — чрез приятели на приятели и братовчеди на братовчеди. Джентълменът в

Саудитска Арабия ни каза за своя религиозен брат в Йордания, и готово.

Ферис огледа внимателно снимката на екрана, после се усмихна и поклати глава. Просветна му за секунда, също като на Хофман.

— Разбрах — отвърна Ферис. — Той е част от моята *такия*. Ще се преструваме, че е наш човек, макар че не е. На една и съща страница ли сме?

— Да, абсолютно. — Хофман се пресегна и потупа Фепо бузата. — Честно казано, тази щуротия ми харесва. Толкова е нестандартна, че може и да се получи.

— Ще се получи, ако я направим както трябва — отвърна Ферис, умът му се въртеше на бързи обороти. — Ще направим така, че да изглежда, сякаш Омар Садики е част от вражеската мрежа. Ще го разкарваме насам-натам, ще го пращаме по задачи, ще лъснем легендата му отвсякъде. Ще накараме останалите да се разтревожат от него. Може би ще го изиграем така, сякаш Садики се намесва в територията на Сюлейман. Може да го направим и него атентатор с коли — самец, съревноваващ се с господаря си. Ще накараме Сюлейман да завижда. Ще го изнервим.

— Ще го *побъркаме*! — рече Хофман. — Ще изкараме Садики такъв играч, че големият шеф ще трябва задължително да разбере какво се кани да прави. Това ще го побърка. Ще се чуди дали не са го отрязали от екшъна, или пък дали не сме разкрили мрежата му, какво става, мамка му? Как може да не знае за този Омар Садики? И тогава Сюлейман се появява. Свързва се с хора. Няма начин. Смята, че в мрежата му има къртица. Не знае какво става. Държи се, странно, така де. Хората му започват да се чудят за него. Може би той е къртицата? И тогава, *тун*! Пускаме нашия измислен герой. Доказателството, че Сюлейман е изменник.

— Хари Мийкър?

— Точно така. И го спипваме. Сами, дай следващия слайд.

На екрана се появи фасада на сграда в центъра на Аман. Беше от бял камък, като всичко останало в този град. Отпред имаше изчистена табела, на която беше изписано, и на арабски, и на английски, „Ал Фаджр Архитекте“ над логото на компанията под формата на изгряващо слънце.

— Тук работи Омар — рече Хофман. — Компанията му върши доста работа в Залива. Взели сме ти адреса и телефоните. — Появи се нов слайд. — А това е снимка на брата на Омар, приятеля на Сами, който работи в Ю Би Ес в Дахран. Не мисля, че някога ще се наложи да се срещате, но ето го как изглежда, в случай че загазиш и трябва да му смелиш топките.

— Да го направим — каза Ферис.

— Работи със Сами. Той ти е скалъпил нещо за начало. Работиш за банка, която иска да наеме Садики да проектира новия клон в Обединените арабски емирства. Когато се върнеш в Йордания, ще трябва да сглобиш останалите части от операцията, но Сами може да ти помогне с началния пакет.

— Непрекъснато повтаряш „когато се върнеш в Йордания“. Откъде знаеш, че Хани ще ми позволи да се върна? Беше бесен, когато си тръгнах. Каза, че никога повече не желае да разговаря с мен.

— Вече се е успокоил. Информирал е посолството вчера, че все още си добре дошъл като свръзка със СОР. Всъщност каза, че *единствено* ти си добре дошъл — ако сме опитали да пратим някой друг, нямало шанс. Твърди, че е прекалено голяма разпрания да вкарва тепърва някой новобранец. Освен това те харесва. Тоест в основни линии дори настоява да се върнеш. От гледна точка на Минсмийт Парк би било по-лесно да те пуснем като самостоятелна единица, без да те обявяваме пред никого. Но не можем да си позволим повече да се ебаваме с Хани. Така че, когато не пътуваш, ще си в Аман. Не се тревожи за това.

— Кога тръгвам? — Ферис си мислеше за Алис и колко много нови тайни ще крие от нея.

— Не знам, по дяволите. Когато си готов.

— Готов съм вече. Искам да се върна в Йордания колкото се може по-скоро.

— Не искаш ли да видиш жена си?

— Не особено. Казах ти в Аман, че в общи линии сме разделени. Преди два дни й казах, че искам развод.

— Добре. Както искаш. Не ми е работа. Всички останали тук си съсипват браковете, защо ти да стоиш по-назад? Можеш да тръгнеш, когато пожелаеш. Но искам да спреш по пътя и да се срещнеш с едни хора в Европа.

— И кои са те?

— Нашите ниндзи в тази операция. Те са от „Макдил“. Намират се в Рим и се опитват да не изгърмят прикритията си, докато чакат някой да им каже какво да правят. Този някой ще си ти, с помощта на Сами. Ще те изкефят максимално. Пълни откачалки. Прекалено необуздани, за да работят с управлението отгоре, именно затова ги харесвам толкова много. — Хофман рязко се изправи. — Трябва да ида да видя директора. Не мога да ви кажа колко много ми се иска да остана тук с вас, за да измислим как да размътим главата на Сюлейман, но дългът ме зове. И, Ферис, помни какво казваше Сам Снийд^[3]: „Ако не мислиш за путки, не можеш да се съсредоточиш“.

Ферис прекара остатъка от деня и по-голяма част от следващия със Сами Азхар, подготвяше се за пътуването си. С Азхар измислиха сценарии за първоначалните контакти с Омар Садики. Проучиха местата в Абу Даби, където щяха да се проведат срещите. Накараха от поддръжката да приготвят дегизировка, която Ферис да носи по време на срещите си със Садики. Започнаха да изтъкават плаща от фалшива информация, който щеше да обгърне Садики — и да го накара да изглежда като част от мрежа, с която всъщност нямаше никаква връзка. Азхар се оказа незаменим в намирането на адвокати, компютърни консултанти и финансови посредници, които можеха, по различни начини, да подкрепят легендата му.

— Опасявам се, че ще имаме нужда от експлозиви, за да ги накараме наистина да повярват, че е атентатор.

— Няма проблем — отвърна Ферис. — Ще говоря с нинджите в Рим за това. — Дори Хофман не би могъл да го каже с по-голяма увереност. Всичко е възможно, когато човек реши да измисли нова игра.

Когато Ферис се намери да си тръгва, Азхар изглеждаше малко особен. Отначало Ферис си помисли, че сигурно му завижда, че отива някъде, където той, бившият консултант от Уол стрийт, не би могъл никога да го последва. Но се оказа, че не е това. Азхар подаде на Ферис малка пластмасова кутия с формата на полусфера, от сорта на онези, в които децата си държат шините или гумите за уста. Вътре беше мостът с капчици смъртоносна отрова.

— Това е, в случай че... — каза Азхар. — Дано никога не ти потрябва.

— Нищо лошо няма да се случи — отвърна Ферис. — Не се тревожи, Сами. — Но видя, че ръката на колегата му леко трепери, и знаеше, че с право се тревожи. Ферис отиваше в пространство, в което нямаше нито граници, нито правила, където можеше да се случи буквално всичко. Изведнъж осъзна, че трябва да свърши още нещо, преди да напусне Вашингтон, а именно, да види майка си.

---

[1] Добавя се към въведение за начинаещи — Икономика 101, Английски 101. — Б.пр. ↑

[2] От името на друго разузнаване. — Б.пр. ↑

[3] Американски голф играч. — Б.пр. ↑

16.

Шарлотсвил, Вирджиния

Джоун Ферис живееше в западния край на Шарлотсвил в безразборно строено ранчо с изглед към Блу Ридж. Бяха го купили със съпруга си няколко години преди той да умре. Беше майсторил и оправял, така че имаше електрически контакти на всеки сто метра, телефонен апарат във всяка стая и още стотина подобрения, на които не бе имал късмет да се порадва. Том Ферис все не беше улучвал момента. На погребението му Роджър беше прочел „Отплаване към Византион“^[1], което обобщаваше усещането му, че баща му някак си се е родил в погрешната страна и в погрешния век и се е опитвал да угоди на хора, които не си заслужаваха усилията. Гостите на погребението поздравиха Роджър, че е изчел поемата, без да пролее нито една сълза, което само го накара да се почувства още по-зле.

Роджър беше израснал във Феърфакс Каунти, точно до Първокласен път 50, който свързваше предградията на Вирджиния с Вашингтон. Повечето от семействата в техния квартал бяха свързани по някакъв начин с Пентагона или ЦРУ. Баща му вдигаше националния флаг всяка сутрин, докато той беше малък, и после спря, сякаш беше загубил вяра в това мероприятие. Ферис го попита защо и той посочи към съседските къщи надолу по улицата.

— Имаме прекалено много флагове тук — отвърна горчиво. — И недостатъчно патриоти.

Майката на Ферис започна да преподава английски в гимназията „Джордж Маршал“, същата, в която учеше Ферис. Той израсна с усещането, че нещо не е наред и че неговият чисто американски живот има някакъв скрит дефект. Баща му щеше да загуби работата, за която никога не можеше да говори; на майка му щеше да ѝ писне от мрачното отчаяние на съпруга ѝ и някой следобед просто нямаше да се прибере.

Ферис искаше да направи родителите си щастливи, отчасти за да се предпази от риска от семейна катастрофа. Завърши сред първенците

на випуска си, освен това спечели грамоти от футболния отбор и отбора по борба. И в двата спорта беше известен с това, че е „куражлия“. Започна в задната линия на защитата, но игра и в нападение през втората половина на последната година, след като титулярят се контузи. В борбата стигна до щатския шампионат, издържаше повече от по-силните си съперници, които се сриваха, докато той винаги сякаш успяваше да събере и последните си сили. „Любимият цитат“ до снимката му в годишника на гимназията беше мотото на Винс Ломбарди^[2]: „Победата не е всичко. Тя е единственото“. Проблемът в училище, доколкото изобщо го имаше, бе, че е прекалено умен за спортист и прекалено атлетичен за зубър. Това го поставяше по средата на различни клики и той се научи да потиска чувствата си, така че хората никога да не разбират какво всъщност си мисли. Основната му тайна в гимназията беше колко много иска да изгуби девствеността си, но след като отметна и това в последната година, откри други неща за криене — най-вече амбицията си. Нямаше тайни от майка си, най-малкото пък че иска да избяга от дома ѝ в предградията и усещането за провал, което се беше спотаило в стените на къщата.

На Ферис не му беше приятно да се връща у дома дори и в новата къща в Блу Ридж. Напомняше му за баща му, чиято памет беше недовършен разговор. Другото смущаващо в къщата в Блу Ридж беше, че тя беше пълна със спомени за Гретхен. Преди често идваха тук, спряха малко след сватбата, и бяха правили любов в почти всяка стая, както и на повечето места отвън. Мисълта за Гретхен го накара да изтръпне. Искаше да се обади на Алис, но в последните няколко дни не можеше да се свърже с нея. Беше отишла някъде, където нямаше обхват, или не си вдигаше телефона. Липсваше му.

Майка му настоя да остане за вечеря. Приготи му любимото му ядене, както винаги твърдеше — смес от смляно говеждо, боб от консерва и доматиен сос, който тя наричаше „цвъртящ хаш“^[3]. Това нямаше нищо общо с любимото му ядене — нещо в името го накара да се почуди дали е много здравословно. Но не обичаше да разочарова майка си, която го беше приготвила с такова удоволствие, сякаш това в крайна сметка беше доказателството, че е добра майка. Беше малко особнячка.

— Понякога имам чувството, че съм измамничка и всички го знаят — казваше понякога, докато си говореха в кухнята след вечеря. Ферис се опитваше да я разубеди, но погледът ѝ ставаше отнесен, с което искаше да му покаже, че всъщност тя изобщо не разбира за какво говори.

Джоун Ферис беше истинска интелектуалка: четеше много и задълбочено и Ферис винаги си беше мислил, че от нея би излязла идеална преподавателка в колеж. Обичаше идеите и можеше с часове да ги обсъжда с Ферис, докато баща му човъркаше нещо в работилницата си, майстореше от дърво разни неща, които нямаха абсолютно никаква практическа употреба. В къщата им никой никога не включваше телевизора в събота следобед, за да гледа „Редскинс“. Джоун Ферис много се зарадва, когато Роджър отиде да работи в „Тайм“, и остана озадачена, когато напусна, за да се прехвърли в „Държавния департамент“. Но виждаше, че обича новата си работа, и разбира се, знаеше, след всичките тези години с потайния си съпруг, къде всъщност работи Роджър. И което беше по-важно, разбираше, че той изравнява резултата.

След вечеря Ферис взе да разглежда албумите, подредени в килера. Опита се да скрие куцането от майка си, но не се получи.

— Кракът ти се оправя, нали? — попита тя.

— Добре е — отвърна Ферис. — Здрав съм като кон.

Албумите бяха подредени по полиците в спретнати редици, на гърба им бяха отбелязани дати и места. Ферис издърпа албума, на който пишеше „Стара майка и Баба“. Това бяха родителите на баща му, бяха живели близо до Питсбърг. Родителите на майка му, които бяха живели в Ъпър Садъл Ривър, Ню Джърси, бяха благовъзпитани хора, известни като „Скъпа“ и „Деди“. Нямаше кой знае колко снимки: Стара майка и Баба бяха запазили повечето за себе си. Ферис винаги беше смятал, че се смущават: от това, че живеят в Питсбърг; че Баба беше работил в стоманодобива; че не се бяха претопили чак толкова, за да подхождат на асимилирания си син и неговата бяла англо-саксо-протестантска съпруга.

Баба беше мускулист като Ферис, но по-тъмен. Кожата му беше по-матова, с цвета на пречистен зехтин, и косата му беше четинеста като четка за търкане.

— Иска ми се да знаех откъде е дошло семейството на Баба — рече Ферис. Беше питал баща си доста често, но отговорите винаги бяха смътни. Балканите. Някакво място, което после станало част от Югославия, най-близкото уточнение на мястото, до което се беше добрал, беше „може би Босна“. — Един мой познат от Йордания твърди, че трябва да съм арабин. Може би се шегува, не знам.

— Не мисля — засмя се тя. — Баба казваше, че е от бившата Османска империя, която е обхващала голяма територия. Винаги съм си представяла, че е от някое непроизносимо място надолу по Дунав, като Босна и Херцеговина или Абхазия. Казваше, че семейството му имало мюсюлмани за съседи, това си го спомням. Но не обичаше да говори за това и баща ти не го насилваше. Всички се бяха смесили в Питсбърг и предполагам, че не им беше приятно да ги наричат „босненци“ или „поляци“, или каквито там са били. Затова те просто се смятаха за американци. Или поне аз винаги така съм си мислела.

— Ферис не звучи като източноевропейско име, нали? Татко веднъж ми каза, че било променено, но не знаел какво е било преди това.

— И на мен каза същото, преди да се оженим. Мисля, че се срамуваше. Все повтаряше, че имало документи някъде, но така и не пожела да ги изрови. Мислех, че е тъжно, дето баща ти го е грижа толкова малко за произхода му, но именно това му харесваше в Управлението: човекът, който си бил преди, просто изчезва. Опитах се да го накарам да съставим родословно дърво веднъж, но той не прояви интерес.

— Семейството на Баба са били католици, нали?

— Така мисля. Винаги ходеше на литургия със Стара майка. Той нямаше нищо против, че съм протестантка, за разлика от Стара майка. Когато ѝ казах, че съм конгрегационалистка, тя ме попита: „Не си еврейка?“, за да се увери. Били са доста голямо изключение в Питсбърг, доколкото разбирам.

Ферис отново се вгледа в снимката на дядо си.

— Прилича на мен, нали?

— Малко. Макар че ти си по-красив от него, скъпи.

Ферис остави албума. Беше протакал, та дано да смекчи нещата, но ставаше късно, а утре рано сутринта щеше да пътува обратно към Вашингтон.

— Казах на Гретхен, че искам развод — заяви той. — Вече не живеем заедно. И не бяхме много щастливи преди, докато живеехме. Затова мисля, че е време да сме честни и да сложим край, преди да имаме деца и това допълнително да усложни нещата.

— Разбирам. И какво казва Гретхен?

Ферис си спомни всичките различни варианти на „не“, които бе използвал онази вечер с Гретхен. Все още го беше срам, че се беше оставил да го съблазни толкова лесно и да заличи, най-малкото в своето съзнание, решителността, която той бе опитал да прояви.

— Не се зарадва. Твърди, че си пасваме идеално. Сигурен съм, че не ѝ се занимава да си търси друг съпруг. Много е заета.

— О, да. Винаги съм знаела това за Гретхен. Изглеждаше заета още първия ден, когато я срещнах, на дипломирането ти.

— Какво мислиш, мамо?

— Гретхен е много преуспяла жена. Искан ми се да имам нейния хъс. Но никога не съм била сигурна, че това ще те направи щастлив. Така че, щом си решил да направиш промяна и си готов да понесеш болката, трябва да постъпиш така, както смяташ за редно. Следвай сърцето си. И тъй като съм ти майка, ще попитам направо очевидното: има ли друга жена?

— Не знам още. Може би. Бих поискал развод във всички случаи. Но в Аман срещнах една жена, която много ми харесва. Надявам се нещата с нея да потръгнат. Ще видим.

Ферис целуна майка си и ѝ каза, че отива да си легне. Майка му отвърна, че ще се забави още малко, за да оправи кухнята, но остана да седи неподвижно на масата. На лицето ѝ беше изписана тревога и безпомощност: Ферис ги виждаше всеки път, когато ѝ казваше довиждане.

Гретхен се беше скъсала да звъни на мобилния му. Не беше вдигнал на обажданията от дома ѝ, от службата и от мобилните номера и не беше отговорил на нито едно от всевъзможните съобщения, които му беше оставила. Но телефонът иззвъня отново, докато караше към Вашингтон, и тъй като не видя някой от телефоните ѝ на дисплея, той вдигна. Позна гласа ѝ веднага. Използваше чужд телефон и почти крещеше:

— Къде си, Роджър? Мамка му! Защо не отговаряш на обажданията ми? Не можеш да ми причиняваш това! Не можеш! Аз

съм твоя съпруга! Всички знаят!

— Връщам се от майка ми. Казах й, че се развеждаме.

— Не се развеждаме. Ти ме обичаш. Знаеш, че ме обичаш.

— Дай да не разиграваме цялото шоу, Гретхен. Не те обичам. Искам развод.

— Лъжец! Ти си толкова слаб и жалък. Как можа да ме чукаш така онази нощ, щом не ме обичаш? Никой не те е карал насила да го правиш. Никой не те е карал да ме чукаш. Какво мислиш, че ще каже съдията затова?

— Какво общо има съдията с това? Не можеш да накараш някого да остане женен. Законът не действа по този начин. Дори и аз го знам. Разводът не е съвместно решение. Той е краят на съвместните решения.

— Свърши в мен. Три пъти.

— Виж, Гретхен, съжалявам, че се поддадох онази нощ. Ти си много секси. Винаги си била. Ако добрият секс беше достатъчен за добър брак, всичко щеше да е наред. Но не е.

— Отнесе се с мен като с курва. Мислиш, че можеш да ме изчукаш и после да си тръгнеш, но грешиш. Ако продължиш да настояваш, ще съжаляваш. Предупреждавам те. Ще направя така, че да ти се стъжни.

— Не ме заплашвай, Гретхен. Всеки ден се оправям с хора, които са много по-страшни от теб. Повярвай ми.

— Не бъди толкова сигурен, Роджър. Никога досега не си ме вбесявал. Когато се боря за принцип, съм безкомпромисна. Правя каквото се налага. Ще съжаляваш затова, обещавам ти.

Ферис искаше да се опита да я успокои, да предложи да говорят с терапевт, преди да тръгне. Но тя прекъсна връзката.

---

[1] Стихотворение на Уилям Бътлър Йейтс. — Б.пр. ↑

[2] Американски футболен треньор. — Б.пр. ↑

[3] Хаш, традиционно американско ядене с накълцано месо и картофи, подобно на мусаката. — Б.пр. ↑

17.

Рим/Женева

В Рим Ферис отседна в малък хотел близо до Пиаца Кавур, в сивия квартал, ограден от Ватикана и Тибър. Самият хотел беше овехтял и анонимен, не достатъчно шик за американци, нито достатъчно очарователен за европейци. Резервацията беше направена от хлапетата на Азхар, които явно бяха преценили, че е добро място за криене. Ферис трябваше да се свърже с нинджите, като се обади на един мобилен телефон при пристигането си и изчака обратно обаждане от „Тони“, шефа на малката клетка на специалните сили. Обади се следобеда, когато се настани в хотела, но отговор не последва нито този ден, нито следващия.

Първата вечер се обади на Алис от уличен телефон. Искаше му се да можеха да се срещнат в Рим, да се разхождат дълго из центъра, да живеят с любов и от време на време по някое капучино, но както стояха нещата, не можеше да й каже дори къде се намира. Оказа се, че била извън Аман, ходила до бежански лагери близо до сирийската граница, така му каза. Ферис й се скара, че поема рискове, но тя го отряза:

— Те имат нужда от мен! — Беше напълно покрусена от последните новини: още убити в Либия, още жертви в Ирак. Накъде вървял светът? Ферис нямаше отговор на това.

— Обичам те — каза той. Не й беше казвал тези думи досега. Настъпи дълга пауза и Алис възкликна:

— О, боже!

— Казах на Гретхен, че искам развод.

— Хубаво — отвърна тя. — Искам да кажа, хубаво е, че си й казал, но не е хубаво, че бракът ти се разваля. Ако не й беше казал, щях да се притесня, че си от онези хора, които не знаят как да са щастливи. Или че си страхливец.

Ферис се разсмя и повтори:

— Обичам те.

— Ела си, за да мога и аз да те обичам.

Ферис обеща, че ще се върне скоро, но че може да мине още седмица-две. Усети нещо като физическа болка, когато приключиха разговора.

Ферис чака два дни „Тони“, като през това време се разхождаше по калдъръмените улици на Рим, за да изразходва нервното си напрежение. Опита се да си представи колегите от спецсилите сред тълпите американци на Пиаца Навона или при фонтана Треви. Мускулести мъже, фланелки, не достатъчно големи, за да поберат гръдния им кош, вратове като дънери; не говорят, оглеждат наветата през опасващите лицата им слънчеви очила. Всички в Рим му се струваха като пришълци, дори и скитниците покрай калните брегове на Тибър.

Всеки следобед се връщаше до хотела, за да открие... нищо. И тогава, следобеда на третия ден, откри лист хартия в кутията си за съобщения с името „Антъни“. Достатъчно близко. Набра телефона за връзка от уличен телефон от отсрещната страна на Съдебната палата.

— Съжалявам, нещата се преобаха — каза глас от другата страна. — Проблеми със сигурността. Трябваше да ги успокоим.

— И каква е температурата в момента?

— По-хладна. Със сигурност ще изстине съвсем до утре сутринта.

— Къде ще се срещнем?

— В храма на Фаустина. Вила Боргезе — рече човекът от спецсилите.

На другия ден Ферис взе такси до Виа Кондоти, влиза и излиза от магазините известно време, за да се увери, че не го следят, и после взе друго такси до Вила Боргезе, от другата страна на реката. Каза на шофьора да го остави близо до храма на Фаустина, до малкото езеро край Зоологическата градина. Там, забит в земята, сякаш носеше бетонни ботуши, стоеше плещест мъж, който трябваше да е „Тони“. Оказа се, че истинското му име е Джим или поне той така каза. Беше с джинси, памучна риза и пуловер с остро деколте. Приличаше на милиони други млади мъже, с изключение на очите, които непрекъснато оглеждаха района.

Ферис стисна ръката му и огледа лицето му.

— Познавам ли те?

— Възможно е, сър, но малко вероятно.

— Балад — отвърна Ферис. — В началото на годината. Провеждаше операции със спецотряд 145. Аз действах извън стената. Докато не ме гръмнаха.

— Ами, бая далече бяхте, сър. Предполагам, че това ни прави приятели.

Това, че бяха служили в лайняната дупка Ирак, веднага ги сближи. Обикновено военните нямат високо мнение за колегите си от ЦРУ, поне за тези, които не се минали през военна служба. Но Ферис беше изключение. Беше ходил в Ирак и за малко не беше изгубил крака си.

— Е, какво става? — попита Ферис. — По телефона каза, че сте имали проблем със сигурността.

— Щури италианци. — Джим смутено поклати глава. — Един от хората ми претърпя пътен инцидент. Не беше по негова вина. Италианците карат като луди. Както и да е, местните ченгета започнаха да задават въпроси къде живее и какво прави и изпратиха няколко карабинери в тайната ни квартира, която изведнъж престана да бъде толкова тайна. Действахме от един апартамент близо до университета, на километър и половина оттук. Сега сме във временни квартири.

— Къде е временната база?

— „Кавалиери Хилтън“, горе на Монти Марио.

— Боже! Там стоят е по петстотин долара на ден!

— Тъй вярно, сър. — На лицето на Джим се появи нещо като усмивка. — Добро прикритие за американци, с плувен басейн, момичета и всичко както си трябва. Не търсим друго място. И не бива да се скъпим, докато водим световната борба с тероризма, сър.

Ферис се разсмя.

— Откога сте тук, момчета? И зарежи това „сър“, моля те.

— Месец. Не сме направили кой знае какво, освен прикритие и комуникация, и май ги прецакахме и двете. Полковникът каза, че ти ще ни кажеш каква е истинската задача. Каза, че това, което ще правим, е суперчерно, че генералът в „Макдил“ го е одобрил и че трябва да изпълняваме каквото ни се каже. Не съм сигурен, че полковникът знае. Беше малко ядосан. Така, както говореше, излиза, че някой ви е поръсил с вълшебен пращец. Сър.

— Да се поразходим — отвърна Ферис. Опита се да не обръща внимание на „сър“. Що се отнася до малкия отряд на Джим, Ферис беше богът на дъжда. Вървяха, докато не стигнаха до една пейка, от която ясно се виждаше отгатык водата и подстъпите към езерото откъм зоологическата градина. Ферис махна на Джим да седне.

— Става дума за следното. Провеждаме много деликатна операция срещу хората, които гърмят колите бомби. Операцията не е точно на ЦРУ. Има си собствен отдел. Шефът ми се е разбрал с твоя шеф и това е всичко, което трябва да знаем. Ясно?

— Тъй вярно. Но какво става?

— Не мога да ти кажа. Но искам да сте готови да направите две неща. Първото е да сте готови за атака, ако някоя от нашите много ценни мишени се появи. Колко човека имаш в отряда си?

— Четирима, сър, плюс мен.

— Добре. Трябва да сме готови да действаме веднага щом засечем някои от нашите лоши момчета. Снаряженията, оръжията, всичко трябва да ви е в готовност по всяко време. Извършвали ли сте подобни операции и преди?

Офицерът от спецслужбите кимна, мускулите на врата му се издуха, когато наведе глава напред.

— Ирак. Индонезия.

— Добре — рече Ферис. — Значи знаете как става. Безшумно. Никой не ви вижда как идвате. Никой не ви вижда как си тръгвате. Трябва да остане невидимо за четирийсет и осем часа, за да можем да качим човека на самолета и да се оправим с мрежата. Който и да е мишената, трябва ни жив. Знам, че е трудно, но конкретно в този случай е много важно. Не можем да разбием мрежата, ако не извлечем информация от хората, които заловим. Мъжете ти достатъчно добри ли са за тази работа? Искам да кажа, правили ли са го и друг път?

— Да, сър. Всички без един, но и той ще се справи. Той е от Билокси, също като мен.

— Добре, погрижи се да му напомниш за боклуците по джобовете. Дреболиите, които събират по джобовете си, защото ги гони параноята и не смеят да ги изхвърлят. Сметки, телефонни номера, симкарти, ордери, флашки. Погрижете се да не ги унищожат, когато нахълтате. Когато съставяте плана на действие, помислете за множество входни точки, за да не могат да унищожат нищо.

— Разбрано, сър. — Военният оглеждаше хоризонта, докато слушаше, търсеше дали някой не ги следи.

— И трябва наистина здравата да ги претърсите, кога то ги хванете, нищо, че ще бързате да се измъкнете. Тези хора си носят всичко с тях — всички средства за връзка, всички файлове. Страдат от параноя, защото знаят, че сме по петите им. Затова си държат при тях лаптопите, мобилните телефони, по няколко различни сим карти и тефтерчетата с телефоните. Всичко си носят двайсет и четири часа на ден, седем дни в седмицата. Което означава, че ако можем да ги сгачим и да им изпразним всички боклуци и джунджурии от джобовете, можем да го ударим на живот.

— Чуто, разбрано, прието, сър. Казахте, че има и второ. Какво е то?

Преди да отговори, Ферис се огледа. Забеляза един мъж, който се запъти към тях от улицата, която минаваше покрай северната страна на езерото. Водеше куче на каишка.

— Кой, по дяволите, е този? — рече Ферис и стана.

Вървяха още пет минути до друга пейка, от която се виждаха добре поддържаните тераси на помпозна градина, преди Ферис да продължи с инструктажа.

— Втората част е малко странна — каза той.

— Бива ни по странните работи.

— Ще ни трябват малко експлозивни. Трябва да са същите като използваните във Франкфурт и Милано. Направени по същия начин. Моите хора ще ви помогнат. Ще ни трябват и съответните детонатори. Ще ви дадем и всички спецификации.

— Разбрано, сър. И какво ще правим с всичките тези неща?

— Ще направите коли бомби.

Джим го изглежда. За пръв път не каза: „Разбрано, сър“, само кимна. Но попита:

— И какво ще правим с колите бомби, сър?

— В основни линии ще ги взривяваме.

— Мамка му! Предполагам, че всичко това е одобрено. Нали?

— Да — отвърна Ферис. — Повече или по-малко.

— Искате ли да ми кажете още нещо, сър?

— Не. Казах ти всичко, което имам право да ти кажа. Единственото, което трябва да добавя, е, че ако знаеше всичко, което

знам аз, щеше да кажеш: „Това е една суперготина шибана операция“.

На следващата сутрин Ферис отлетя от Рим за Женева, където трябваше да осъществи първия си контакт с Омар Садики. Новото име на Ферис беше Брад Сканлън и той работеше за компания, наречена „Юнибанк“ — изпълняваше длъжността на мениджър, отговарящ за изграждането на нови клонове в Европа и Близкия изток. Имаше визитки, бланки за факсове и служебен имейл. Препрочете сценария, който бяха написали с Азхар. Банката възнамеряваше да открие нов клон в Абу Даби... Ислямска атмосфера... бързо сключване на договора... определяне на среща на място... телефони за контакти... изпращане на документация... отговор до края на седмицата. Изглеждаше без шевове, но така беше винаги, докато шевовите не се разпореха.

На следващата сутрин Ферис се свърза с Омар Садики. Представи се като Брад Сканлън и набързо представи и „Юнибанк“ и новия ѝ клон. Попита дали „Ал Фаджр Архитекте“ биха участвали в изработването на проект.

— Не знам — отвърна предпазливият глас от другата страна на линията. — Нашите клиенти са арабски компании.

— Наши арабски приятели ви препоръчаха горещо. — Ферис прочете кратък списък с арабски компании, които бяха ангажирали „Ал Фаджр“: Азхар го беше направил, когато за пръв път беше решил да използва Садики, още преди седмици. — Ако предложението ви интересува, бихме желали да дойдете на място в Абу Даби. Възможно ли е това?

— Може би. Ако директорът се съгласи. — Беше предпазлив, но не прекалено. Бизнес сделките в Близкия изток винаги започваха уклончиво. Ферис трябваше да установи връзката, преди да продължи.

— Кой ще представлява „Ал Фаджр“, ако решите, че изготвянето на проекта представлява интерес за вас?

— Аз, господине — отвърна Омар. — Аз правя всички оценки за новите проекти на място.

Ферис не искаше да изглежда нетърпелив. Изрази съжаление, че генералният директор няма да дойде лично, и после предложи да изпрати подробностите по проекта незабавно по имейл или факс. Омар поиска факс и Ферис каза, че документите ще бъдат изпратени от Женева до края на работния ден. Каза още, че ще трябва да му отговорят в рамките на пет дни и ако проектът ги интересува, веднага след това да организират среща на място в Абу Даби.

— Мога ли да попитам, какво е възнаграждението за изготвянето на проекта?

Ферис назова прилична цифра — малко повече, отколкото се даваше обикновено за такива проекти, но не безумно щедра, та да повдигне подозрения. Омар обеща, че ще отговори в рамките на седмицата.

Ферис затвори и се усмихна. Минало беше по-гладко, отколкото очакваше. Само това малко го притесняваше.

Свърза се с Хофман по нова система, която бяха установили и която заобикаляше Близкоизточния отдел. Хофман го попита къде е отседнал и щом Ферис му каза, изсумтя:

— Провери си имейла.

На Садики не му отне много време. Два дни по-късно, в сряда, се обади, за да каже, че „Ал Фаджр“ ще участва в конкурса за проекта на „Юнибанк“. Имаше нова нотка в гласа му, почти ентусиазирана. Искаше да уговорят дата, на която да се срещнат в Емирствата. Ферис разгледа въображаемия си календар и предложи да се срещнат идния вторник. Омар провери в истинския си календар и предложи да се срещнат един ден по-рано или три дни по-късно. Явно искаше да си е у дома за ислямските празници. Ферис нямаше нищо против. Така че срещата беше насрочена за по-другата седмица в Абу Даби.

Единственото странно нещо беше, че йорданецът явно искаше да провери самоличността на клиента си. Помоли го да каже фамилията си буква по буква, С-К-А-Н-Л-Ъ-Н, попита го от коя част на Щатите е, сякаш искаше да го задържи на телефона. Ферис не се притесняваше — новата му самоличност беше желязна. Някой трябваше да познава гласа му добре, за да направи връзката, а шансът за подобно нещо беше почти нулев.

Ферис изпрати съобщение на Хофман, за да докладва за успеха си, и попита дали на път към Обединените арабски емирства може да се отбие в Аман. Искаше да види Алис, но Хофман каза не. Щяло да е рисковано. Трябвало да направи първоначалната си разработка на Омар извън Йордания, за да не може Хани да му хване края.

След няколко дни Хофман изпрати на Ферис кодиран имейл. Беше намерил тялото. Хари Мийкър беше на студено в хладилника на Минсмийт Парк. По-нататък щели да го облекат и обръснат и да напълнят джобовете му с боклуци от измисления му живот. Отровното хапче вече имаше ръце и крака, а скоро щеше да има и лична история. Сега беше работа на Ферис да създаде провокацията, която щеше да накара врага да лапне хапчето и да го глътне, без да го дъвче.

18.

Аби Даби

Ферис наблюдаваше как Омар Садики върви през потрепващата обедна жегата към рибния ресторант на улица „Байнуна“. Беше висок и слаб, с тясно лице и идеално подстригана брада. Беше облякъл сив делови костюм за срещата, но беше лесно да си го представи човек с бяла роба икафия. Метрдотелът го настани на масата, която Ферис беше запазил, докато той наблюдаваше от другия край на салона дали някой не ги следи. Внимателно огледа лицето на Садики: изглеждаше сдържан, целеустремен, сякаш знаеше какво иска. Единственото, което смути йорданеца, беше дебелият германец през няколко маси, който пиеше бира и четеше „Щерн“. Явно беше бирата, помисли си Ферис. Това странно го окуражи.

Ферис изникна от сенките и се представи като Брад Сканлътън от „Юнибанк“. Името не беше единственият му камуфлаж. Ферис беше дегизиран така, че дори и собствената му майка би се заблудила. Косата и веждите му бяха пясъчноруси, а не естествено тъмнокафяви. Имаше тънки мустаци и очила с тъмни рамки, които се набиваха за сметка на чертите му и замъгляваха блясъка на очите му. Подплънки на кръста и задника го правеха да изглежда петнайсетина килограма по-дебел. Никой познат от Йордания нямаше да може да го разпознае в Брад Сканлътън.

Йорданецът леко стисна ръката му, признак на добри маниери на Изток. Ферис се извини, че е закъснял; Садики се извини, че е подранил. Сервитьорът пакистанец се надвеси над тях с меню в ръка. Ферис се вгледа в лицето на Садики: йорданецът имаше мазол на челото от ревностното навеждане за молитва всеки ден. Молитвеният белег не се виждаше на снимката, която му беше показал Азхар. Значи беше ревностен мюсюлманин. Това беше още един добър знак.

— Съжалявам — извини се Ферис, като кимна към германеца. — Не знаех, че сервират бира тук. Можем да отидем някъде другаде.

— Не е проблем, господин Сканлън. Той не е мюсюлманин. Може да прави каквото си поиска. — Садики сдържано се усмихна.

След като сервитьорът взе поръчките, Ферис извади от куфарчето си някои документи, които беше донесъл. Първият беше въздушна снимка на празния терен в тузарския квартал на Абу Даби, Ал Батийн, близо до лъскавия център, който гледаше към крайбрежната улица и Залива. Имаше скица на терена и снимки на някои от другите клонове на „Юнибанк“. Садики го последва: изпразни своето куфарче и му показва куп документи за фирмата си и проектите ѝ.

Садики носеше и лаптопа си. Това не беше добре — щеше да усложни нещата.

Йорданецът започна притеснено, но набра увереност. Показа на Ферис снимки на някои от сградите, които беше проектирала „Ал Фаджр“. Търговски център във Фахахйил в Кувейт; две офис сгради в Аман; общежитие за Йорданския технически колеж в Ирбид. Бяха добри, но сухи проекти. Садики имаше още една папка със снимки и Ферис пожела да ги види. Това беше ислямското портфолио на „Ал Фаджр“: фирмата беше проектирала малки джамии в палестинските градове Халхул и Джанин на Западния бряг; една в йорданския град Салт и една голяма в Санаа, в Йемен. Ферис си спомни, че беше виждал йеменската джамия, докато още се строеше — по време на назначението си като оперативен агент в Санаа. Последните снимки бяха на две големи джамии в саудитските градове Таиф, на брега на Червено море, и Хафр Ал Батин, близо до йорданската граница. Представляваха огромни сгради с кубета и източени минарета, които се издигаха изцяло нагоре.

— Много са красиви — рече Ферис. — По поръчка на саудитското правителство ли са?

— Построени са за частна ислямска благотворителна организация — отвърна Садики. — За вярващите, не за правителството.

Ферис кимна с уважение и се усмихна вътрешно. Започваше да разбира защо Азхар беше избрал Омар Садики за главната роля в тяхната пиеса. Беше свързан с мрежата от ислямски благотворителни организации, които бяха финансирали Ал Кайда в началото. Наистина, притежаваше всички необходими белези на член на подземния свят.

Когато Садики приключи с презентацията си и затвори портфолиото, Ферис видя, че логото на фирмата му представлява червен ислямски полумесец, разполовен от дебел син триъгълник. Под логото имаше надпис: „Решения за ислямски дизайн“.

Садики отиде до тоалетната, за да си измие ръцете преди ядене, а Ферис остана да зяпа през прозореца почти в транс. През стъклото можеше да види искрящите бели корпуси на закотвените зад вълнолома яhti. Сигурно всяка струваше десетки милиони. Въпреки това Ферис подозираше, че рядко ги използват. Бяха за украса — може би веднъж на няколко месеца някой принц от пустинята взимаше свита от отстъпчиви западни дами и ги водеше на плаване за удоволствие — караше ги да се събличат голи и да забавляват деловите му клиенти. Марината беше част от шоуто — тематичен увеселителен парк на модерния живот, направен възможен от реките петролни богатства. Трудно беше да си представиш, че по-възрастните мъже, които седяха в този ресторант, като момчета са живели в суровата пустиня с камилите и овцете или са се гмуркали за бисери, или са пренасяли контрабанда в Персия с техните дау^[1]. През 30-те години Емирствата били толкова бедни, че хората се тревожели, че природните им богатства ще бъдат унищожени завинаги от разрастването на японската бисерна индустрия.

Докато чакаше да сервират храната, Ферис си мислеше за Алис. Самотата отново се прокрадна у него — желание и Алис да е тук, копнеж да чуе смеха ѝ, да докосне ръката ѝ. Чудеше се какво ли щеше да си помисли, ако можеше да го види дегизиран така — освен че изглежда дебел. Щеше да е чудесно, ако можеше да се изсмее на висок глас — колко абсурдно е всичко това; но знаеше, че тя щеше да си помисли нещо съвсем друго: че той живее в лъжа, обвит в лъжа; че целият му свят е от лъжи. Как можеше изобщо един лъжец да я направи щастлива?

Сервитьорът донесе традиционно арабско ястие от нахут и патладжан, киба^[2], табули^[3] и сирене халуми^[4]. Последвано от печен костур от Залива и печени скариди. Ферис се опита да завърже

разговор, без да прекалява. Остави Садики да запълни тишината с любезни въпроси за семейството на Ферис. Йорданецът го окуражи, когато Ферис му каза, че има жена, но няма деца. Накрая Садики стигна до това, което явно го притесняваше.

— Защо искате да наемете „Ал Фаджр“ за тази работа? Ние сме добри за джамии, не за офис сгради.

Ферис беше очаквал този въпрос още докато двамата с Азхар пишеха сценария си. Обясни, че теренът е в много ислямски квартал, с много малко преселници от Запада. Сега това щяло да се промени с довършването на лъскавия хотел „Емират Палас“ на километър и половина оттам. „Юнибанк“ искала да изгради новия си клон в станалия отскоро модерен квартал Ал Батийн, като същевременно обаче държала да запази ислямската атмосфера на мястото. А и „Ал Фаджр“ им била препоръчана горещо. Така че изборът бил лесен.

Садики благодари на господ и промърмори нещо подходящо скромно на арабски. Явно остана доволен от отговора на Ферис, облегна се назад и почисти зъбите си с клечка. Стана по-лесно, отколкото Ферис беше очаквал.

Фалшивите мустаци го боцкаха и той беше готов да си върви в хотела, но имаше още няколко точки в програмата. Покани йорданеца да огледат терена и Садики с готовност се съгласи. Носеше цифрова камера и скицник. Поеха по улица „Байнуна“ във взетия под наем линкълн, завиха наляво по „Шейх Заид Първи“ и паркираха пред ограденото място с табела, на която с дебели букви пишеше „Юнибанк“. Службата в Абу Даби се беше погрижила чудесно за декора.

Следобедното небе беше леко замъглено — розово-бяло на хоризонта, стигащо до светлосиньо нагоре. Асфалтът под краката на Ферис беше омекнал и главата му се потеше под перуката. Няколко мерцедеса и беемвета минаха по улиците, прозорците им бяха плътно затворени, но повечето хора се бяха прибрали у дома за следобедната си дрямка.

Садики обиколи терена, взе проба от почвата, снима го от различни ъгли и направи някои измервания. Оглежда близо час и после зададе няколко технически въпроса. Йорданецът сякаш поставяше собствено представление. Седяха във взетата под наем кола на Ферис, с надут климатик, докато Садики не свърши с въпросите си: Колко

служители ще използват офиса? Колко клиенти ще обслужва? Каква да бъде квадратурата? Колко етажа? „Юнибанк“ свързала ли се е вече с някой местен предприемач? Има ли разрешително за строеж? Ферис имаше отговори за повечето от въпросите му, всичките взети от указанията, които му беше приготвил екипът на Азхар.

Йорданецът се замисли, но не много дълго. Когато Ферис обясни, че „Юнибанк“ има възможност да купи терена, като срокът изтича до края на другата седмица, се съгласи да предложи цена и някои много предварителни скици до другия вторник на обяд, преди ислямските празници. Ферис попита дали Садики може да се срещне с него в Бейрут, където имал друга работа следващата седмица, и йорданецът се съгласи.

Ферис имаше само още една молба. Питал се дали господин Садики би дошъл до кантората на местния юрист на „Юнибанк“ Аднан Масри да подпише предварителен договор. Било чиста формалност, но било задължително за всеки нов изпълнител. Садики първо взе да се дърпа, но след като се обади на някой в Аман по мобилния, каза, да, „Ал Фаджр“ щяла да подпише. Ферис се извини, че кантората била в квартал Ал Марказия, близо до стария пазар, а не в някоя по-модерна част на града. Садики повдигна рамене — за него нямаше значение.

Адвокатът Масри беше възрастен, с брада, облечен в традиционната бяла роба и с черна мюсюлманска наметка с втъкана златна нишка. Говори със Садики на арабски, предложи му чай и му обясни какви са документите. Скоро всичко беше подписано. Дори да изпитваше подозрение, Садики не го показва. А и какво да подозира? Не можеше да си представи измамата, която Азхар и Хофман бяха организирали зад тази фасада: нямаше как да знае, че Аднан Масри е част от мрежата сарафи на Азхар, които прехвърляха пари за подземния свят; нито че докато Масри говори със Садики, камера, инсталирана скришно в кабинета му, снима срещата; нито че една от тези снимки скоро ще си проправи път до разузнаването на Обединените арабски емирства като част от постоянното наблюдение на Масри; нито че копие на снимката ще се озове на бюрото на симпатизант на Ал Кайда вътре в тайните служби на ОАЕ, човек, който винаги търсеше начини да защити съратниците си от организацията; нито че този местен симпатизант на Ал Кайда ще предаде копие на

свързката си в организацията, за да го предупреди, че техен брат е засечен от наблюдателните камери на местния мухабараат.

Садики не знаеше нищо. Това беше целта. Сега той съществуваше по-ясно — и със сигурност по-убедително — във въображението на други хора, отколкото в своето собствено.

Ферис се забави в офиса на Масри, преди да каже довиждане на йорданския архитект и да му пожелае приятен полет до дома на следващата сутрин. Искаше да даде на отряда, който работеше в хотелската стая на Садики, време да довърши. Събираха и копираха всичко, което намереха — програма, тефтер с контакти, всякакви полезни хартийки в джобовете на дрехите, които Садики беше донесъл от Йордания.

Като придиричлив архитект, Садики носеше лаптопа навсякъде със себе си. Но хората от поддръжката се погрижиха за компютърния проблем посред нощ. Към три часа едно от момчетата на Хофман задейства противопожарната аларма в хотела на Садики. Йорданецът сънено последва инструкциите на пожарникарите и слезе във фойето. Не се бави дълго, само петнайсетина минути, но времето беше достатъчно, за да може екипът на ЦРУ, който действаше от една стая в същия коридор, да свали всичко от харддиска му. Копираха имейлите му, личните му файлове, списъка с ревностни мюсюлмански приятели, на които пращаше поздравителни картички на Ейд ал Фитр^[5] в края на Рамадана, дори на членовете на *Ихуан ихсан*, Будните братя, които се оказаха кръжок от ревностни мюсюлмани в джамията му. С изгрева на новия ден мъжете и жените от Минсмийт Парк разполагаха с допълнителната тъкан, от която се нуждаеха за булото си от илюзии.

---

[1] Лодка с голямо триъгълно платно. — Б.пр. ↑

[2] Агнешка кайма с булгур. — Б.пр. ↑

[3] Салата от домати, булгур, лук, магданоз, лимон и зехтин. — Б.пр. ↑

[4] Сирене, което се приготвя от овче и козе мляко. — Б.пр. ↑

[5] Тридневен празник в края на Рамадана. — Б.пр. ↑

19.

Аман

Излитането на Ферис от Абу Даби беше забавено от пясъчна буря, така че минаваше полунощ, когато кацна на летище „Кралица Алия“. Той даде дипломатическия си паспорт на служителя на граничен контрол. Обикновено го пускаха набързо, но не и този път. Накараха го да чака цели трийсет минути, любезно, разбира се, черпиха го с чай и сладки бисквити в мизерната чакалня на втория етаж, докато един капитан от СОР бясно звънеше по телефоните. Ферис протестираше високо — паспортът му бил наред, адресната му регистрация била валидна, трябвало да може свободно да влезе в страната. Поиска да използва мобилния си телефон, за да може да се обади на Алис и да ѝ каже, че се е върнал, но капитанът не му обърна внимание. Йорданският офицер непрекъснато му правеше знак с палец и показалец — *шуей, шуей*, бавно, бавно — да бъде търпелив. Найсетне телефонът му иззвъня и след приглушен разговор той го подаде на Ферис. Беше Хани.

— Скъпи ми Роджър, исках лично да те посрещна отново в Йордания. Толкова се радвам, че реши да се върнеш в истинския си дом.

— Благодаря ти, Хани паша. Опасявам се, че делегацията ти по посрещането на летището не е информирана, че съм толкова скъп гост. Държат ме вече половин час. Искам да се прибера и да се наспя.

— Приеми го като комплимент. Тормозим само важни хора. Другите — е, на кой му пука? Вината е моя, наистина. Искях да те посрещна. Щях лично да дойда да те приветствам, но закъснях с една изключително привлекателна гостенка. Но трябва да поговорим, нали? Да, мисля, че трябва. Хайде да закусим заедно вдругиден. Вие, американците, много обичате срещи на закуска, нали? Ще се срещнем в осем и половина в Офицерския клуб в Джебел Аман. Близо до Британския съвет. Знаеш ли къде е? Сигурен съм, че никой няма да ни

притеснява там по това време. Арабите мразят срещи на закуска. Сега ми дай да говоря с капитана.

Ферис върна телефона на офицера и той получи инструкции от пашата какво да прави. Заради неудобството, което бяха създали на Ферис, сега му спретнаха цяло шоу в израз на гостоприемство, толкова досадно, колкото и самото забавяне. Отведоха го във ВИП чакалнята, където му поднесоха още чай и сладкиши, като през това време му донесоха багажа от транспортната лента. Цяла колона се събра, за да придружи джипа на Ферис до посолството, полицейски коли отпред и отзад плюс половин дузина мотористи. Проправиха си път в центъра на Аман, лампите светеха, сирените виеха. Едва ли дори действащ шеф на служба на ЦРУ се прибираше по този начин у дома, но явно Хани искаше да му каже едно: дали го задържаха на летището, или го превеждаха с кордон, тук той беше под властта на Хани.

Когато тръгнаха от летището, вече беше станало един и половина — прекалено късно за телефонно обаждане по принцип, но въпреки всичко Ферис се обади на Алис. Беше се свързал с нея предишния ден от Абу Даби, за да ѝ каже, че скоро се връща, но искаше самото му пристигане да е изненада. Събуди я от дълбок сън, така че първите ѝ думи бяха непринудени и спонтанни:

— Здравей, скъпи. Къде си?

— Скъпа — повтори Ферис. — В Аман съм. Върнах се. Найсетне ме пуснаха да се прибера у дома.

— Това е чудесно. Които и да са „те“. Колко е часът? Къде си? — Все още не се беше събудила напълно.

— Почти два. На път от летището съм. Може ли да мина да те видя?

— Сега? Не, разбира се.

— Липсваш ми.

— И ти ми липсваш, Роджър, но е посред нощ, а те нямаше близо три седмици. Трябва да си измия зъбите. Да кажем утре вечер за вечеря у нас.

— Обичам те — каза Ферис. Не беше възнамерявал да го каже. Просто му се изплъзна.

— Хммм — отговори тя. — Ще я видим тази работа.

В посолството се зарадваха да видят Ферис отново, макар че бяха малко изненадани. При внезапното му напускане беше плъзнал слух, че е изгонен като Франсис Олдърсън. Посланикът, който завиждаше на връзките на службата на ЦРУ с Двореца, даже изглеждаше малко разочарован, когато Ферис се отби да му изкаже уважението си. Както и оперативният началник, който беше ръководил службата в отсъствието на Ферис и несъмнено се беше надявал това да продължи. Ферис намери решение, което задоволяваше и двамата. Каза на оперативния шеф, че може да движи рутинната бумащина, докато той пътува през следващите няколко месеца. Можеше да подписва чековете с наемите на тайните квартири, да се среща с конгресменски делегации от разузнавателните комисии и да обновява личните досиета на агентите. Можеше да поеме всичко, освен контакта с Хани Салаам, който Ферис запазваше за себе си. Оперативният шеф изглеждаше възхитен. Щеше да е господарят на бюрокрацията, като истински шеф на служба.

Персоналът на посолството беше на ръба. По време на отсъствието му бяха приети нови правила за сигурност. Служителите нямаха правото да се движат в много части от града без ескорт. Военните служители нямаха право да се движат с униформи. Имаше сложни нови изисквания за придвижването между жилището и посолството — различни маршрути, пътуване на няколко души в бронирани превозни средства. Отговарящият за сигурността беше пуснал нови инструкции какво да се прави, в случай че посолството бъде нападнато с биологични оръжия или атомна бомба. В архива бяха изградени нови скривалища. Ефектът от тази мания за сигурност можеше да се види в очите на хората: те мигаха, извърщаха поглед, стряскаха се при всеки странен звук, макар че иначе режимът на живота на посолството си вървеше. Това беше престорената смелост на хора, които знаят, че са мишени.

Ферис си тръгна от офиса в четири и половина въпреки настойчивите молби на секретарката му, натрупала цял куп кореспонденция — тя искаше да я прегледат заедно. Ферис ѝ каза, че може да почака; искаше да си почине преди срещата с Алис. Опитва се да заспи, но беше прекалено превъзбуден, така че гледа футболния мач, който предаваха по телевизията от Катар, докато не стана време да се приготвя. На път към апартамента на Алис се отби да купи цветя.

Избра пищен букет — орхидеи и лилии — големи, показни цветя, прекалено крещящи за човек като Алис, но говореха ясно и категорично. Цветарката ги уви с безкрайно внимание, като бавно добавяше папрати стрък по стрък, напръска ги с лак и ги върза с толкова сложна аранжировка от панделки и висулки, че Ферис не беше сигурен дали Алис ще успее да ги развърже. Погледна си часовника и измърмори, че закъснява, но цветарката само го дари с разбираща усмивка и продължи с фантастичния си букет.

Апартаментът на Алис се намираше в стара каменна сграда, датираща още от времето на Османската империя. Тогава вероятно беше принадлежала на някой богат търговец, тъй като камъните и керемидите бяха изкусно изработени. Ферис се качи по стълбите до втория етаж и почука на игриво боядисаната в пастелни цветове врата. Алис отвори и Ферис замря от възхита. Лицето ѝ грееше, кожата ѝ беше мека и сочна. Русата ѝ коса беше вързана отзад и откриваше нежните очертания на врата ѝ; в дълбоките ѝ лешникови очи се криеше игриво очакване. Носеше черна рокля с изрязано деколте, която подчертаваше фигурата ѝ.

— Здравсти — каза тя, озари го с ослепителна усмивка и го хвана за ръка.

— Изглеждаш... невероятно — каза Ферис. Стоеше на прага и глупаво държеше огромния букет.

— Много са *сладки* — отвърна тя и взе цветята. Тонът ѝ беше леко подигравателен. Дръпна го да влезе. — Седни във всекидневната, докато ги натопя във вода. — Разкъса сложната опаковка, в която беше стегнат букетът, и я хвърли в боклука, докато търсеше достатъчно голяма ваза, в която да натопи малката ботаническа градина, която ѝ беше купил.

Апартаментът приличаше на ориенталска кутия за бижута. В него имаше съкровища, изработени отдавна от първоначалния собственик, които никой не би могъл да си представи отвън. Стените и таванът бяха облицовани със скъпо дърво, седеф и позлатен обков. Имаше прекрасни стенописи, изобразяващи сцени от арабския свят — гъмжащото от кораби Левантинско пристанище в Александрия, заснежената планина Ливан, златното кубе на джамията Ал Акса в Йерусалим, богатите поля на Дамаск. Стената в дъното беше украсена с прозорци от цветно оловно стъкло, които гледаха към градина с

малък бълбукащ фонтан, заобиколен от дървета и храсти. Няколко бяха цъфнали, макар че беше ноември. Чуваше се тиха арабска музика — изпълнения на ливанката Фейруз: пееше за забравените наслади на арабския селски живот по начин, който, казваха, докарвал сълзи в очите на мъжете и жените, които я слушали. Алис се появи от кухнята с облак от цветя в една огромна ваза.

— Удивителен апартамент. Не си ми казвала, че е толкова хубав.

— Не си ме питал. Пък и си личеше, когато ме изпрати, че ме съжали, задето живея в стария град. Изражението ти казваше, че нещо толкова старо, без климатик, не може да е много хубаво. Затова си помислих: „Майната му. Не може да оцени хубавото дори когато го види“. — Намигна му. — Всъщност исках да ти го запазя като изненада.

Донесе бутилка вино и сложи блюдо с предястия — огромни шамфъстъци, набъбнали от черупките си, пъдпъдъчи яйца, поръсени със сол и червен пипер, прекрасни маслини и хрупкави чушки и моркови. Ферис още беше малко замаян от срещата им. Седна до нея на дивана и хвана ръката ѝ. Беше толкова малка. Не му се говореше, искаше да я прегърне; но трябваше да ѝ каже нещо.

— Липсваше ми, Алис. Съжалявам, че ме нямаше толкова дълго. Всеки ден, докато бях далеч, ми се искаше да съм тук с теб.

Тя изчака за миг, преди да отговори.

— Уплаших се, Роджър. След като те нямаше две седмици, започнах да си мисля, че няма да се върнеш. Говорих с приятелката си от посолството и тя ми каза, че никой не знае кога ще дойдеш. Когато го чух, не можах да сдържа сълзите си. Толкова се уплаших, че няма да се върнеш при мен. Помислих, че ще бъдеш погълнат от цялата тази гнусотия.

Ферис я прегърна и тя се притисна в него. Чак след миг разбра, че тя плаче.

— Недей — прошепна той. — Вече съм тук.

— Не съм тъжна. Щастлива съм. Просто не искам да ни се случи нещо лошо. Светът е полудял. Искам да се скрия в това прекрасно място.

Вечерята щеше да почака. Тя го хвана за ръка и го поведе към спалнята. Това бяха покоите на арабска принцеса. Беше я украсила с цъфнали клонки и ароматни свещи, така че приличаше на вълшебна

градина. Бавно се съблякоха един друг, всяка дреха се смъкваше, когато ѝ дойдеше времето: роклята бавно се плъзна на пода; копчетата на ризата се разкопчаваха едно по едно; после коланът, после бавно дърпане на ципа; щракането на закопчалката на сутиена, свалянето на презрамките и гърдите ѝ, притиснати към неговите. Когато останаха голи, бяха две свършени създания. Белезите по крака на Ферис бяха изчезнали и в нейния, и в неговия ум. Облада я бавно в началото, искаше да удължи всеки миг, но телата им бяха прекалено нетърпеливи, за да чакат дълго. Чак когато свърши, Ферис осъзна, че тя отново плаче.

— Обичам те — прошепна тя през сълзи. — Обичам те. Обичам те. Обичам те.

Ферис я притисна към себе си. Тревожеше се. Той я обичаше и тя го обичаше — и какво щяха да правят сега?

Лежеше, притисната до гърдите му върху чистите чаршафи. Перките на вентилатора се въртяха мързеливо над тях, караха свещите да потрепват и полъхът им разхлаждаше телата им. Накрая тя стана и се засуети, първо в банята, а после взе да събира дрехите им от пода. Когато вдигна самото му, от джоба падна малка пластмасова кутийка. Ферис видя как се търкулна на земята и бързо протегна ръка от леглото да я вдигне. Беше мостът, който Хофман му беше дал в Лангли. Котаракът на Алис, Елвис, се затича през стаята и подуши пластмасовата кутийка.

— Какво е това? — попита Алис.

— Нищо — отвърна Ферис, взе самото си и прибра кутийката. Тя го гледеше странно и той разбра, че отговорът му не е достатъчен. Отвори капака, за да види пластмасовия мост с формата на полукръг. — Гума за уста. Да не си стискам прекалено зъбите.

Тя се усмихна. Всичко вече беше наред.

— Не ми приличаш на човек, който си стиска зъбите.

— Човек никога не знае. Всички се тревожим за нещо. — Той ѝ се усмихна и закачи самото си. Как можеше да лъже толкова лесно жената, която обичаше?

Ферис се събуди в шест. Любиха се още веднъж, шумно, и после Ферис си отиде вкъщи, за да си вземе душ и да се преоблече преди срещата с Хани. Главата му беше замаяна от толкова много секс и толкова малко сън и стомахът му се свиваше от притеснение. Под душа в главата му отново се появи сцената отпреди двайсет години, когато беше счупил ръката на онова момче, без да иска. Или беше нарочно? Намръщи се. Къде е границата? Кога костта престава да се огъва и започва да се чупи?

Хани го чакаше в Офицерския клуб. Нямаше никого, точно както беше предвидил. Йорданецът изглеждаше много доволен от себе си. Носеше двуреден блейзър с лъскави месингови копчета; ризата му беше от двуцветните модели, които продаваха на Джърмин стрийт, с бяла яка и маншети и крещящи натрапващи се райета. Поздрави Ферис и го огледа изпитателно.

— Дълга нощ? Изглеждаш малко... уморен.

— От часовата разлика е — отвърна Ферис. Зачуди се дали Хани не го следи. Разбира се, че го следеше.

Седнаха на истинска английска закуска, поднесена от сервитьор с бели ръкавици. Клубът беше целият в старомодна кожа и тъмна ламперия. Сигурно беше построен по времето, когато Глъб Паша^[1] наложил английска дисциплина на хашемитската армия. Хани се хранеше като човек с отличен апетит, говореше между парченцата пушена херинга и бърканите яйца.

— Прощаваме ти, Роджър — каза йорданецът. — Това исках да ти кажа. Съжаляваме, че изгубихме самообладанието си. Но ни провокираха. — Говореше за себе си в множествено число като крал. Дори и кралят не го правеше.

— Няма нищо — отвърна Ферис. — Ако бях на твое място, и аз щях доста да се ядосам. Радвам се, че реши да ми позволиш да се върна. Тук ми харесва.

— Знаем, че ти харесва. И ще се грижим за теб. Ти си нашето малко братче.

Това предупреждение ли беше?

— Благодаря. Оценявам загрижеността ти. Но мога и сам да се оправям.

— Както искаш, скъпи мой. Освен това ти имам доверие. Дори и след случилото се с моя нещастен човек в Берлин, Мустафа Карами. Защото знам, че ти не си виновен. Но ще бъда откровен. Една от причините, поради която поисках да се върнеш в Аман, е, че се тревожа за господин Ед Хофман. Той е човекът, на когото нямам вяра.

— Е, не ме питай мен. Хофман не казва на никого какво всъщност е намислил, включително и на мен.

— О, съмнявам се. Съмнявам се. Ти си неговото момче. Как се казваше точно? Неговият „галеник“. Подозирам, че знаеш доста за господин Ед Хофман и неговите планове. И не искам да изгоря пак, нали ме разбираш? Това ме тревожи. Чувам стъпките на Ед. Чувам го как диша. Но не го виждам. Страхувам се, че това не ми дава мира.

— Не мога да ти помогна. Съжалявам. Глух и нем. Знаеш правилата.

— Да, да. Не се тревожи. Няма да се опитвам да те „вербувам“. Няма да съм толкова нахален като предшественика ти Франсис Олдърсън и да се опитам да подкупя член на приятелска разузнавателна служба. Моля те, не бой се. Но искам да разбереш нещо. Не сме толкова глупави, за колкото явно ни мислите с господин Ед Хофман. Сериозно говоря. Не правете тази грешка.

— Знам, че не си глупав. Истината е, че храня дълбоко уважение към теб. Ти си мой учител, уста^[2] Хани.

— Колко мило — отвърна йорданецът. — Ще запомня този израз на приятелство. В тази част на света приятелството има голямо значение. Но ти го знаеш. Ти самият си арабин. Или поне така ни се иска да мислим.

По-късно — докато Ферис се опитваше да разчисти бюрото си от насъбралите се сводки и доклади — секретарката отвори вратата и го попита дали е чул новините от Саудитска Арабия. Ферис поклати глава.

— Две бомби са избухнали преди малко в Рияд. Една пред хотел „Фор Сизънс“, другата пред местния клон на банка Ейч Ес Би Си.

— Мамка му! — рече Ферис и поклати глава. — Колко души са загинали?

— Не казват. Новината току-що дойде.

Ферис включи Си Ен Ен и седна на защитения си компютър. Телевизионната мрежа, както обикновено, в момента разполагаше с повече информация от ЦРУ. Ферис се обади на Хани, който се беше прибрал в кабинета си само преди минути. Йорданецът каза, че вече бил наредил в цялата страна да се затвори всичко, което може. Допълнително подкрепление от силите за сигурност било тръгнало към американското посолство и всяка друга потенциална мишена в Аман.

След това Ферис опита да се свърже с Алис. Звънна първо в офиса ѝ, но я нямаше, затова се обади на мобилния ѝ. По свиренето на вятъра позна, че е някъде навън. Съобщи ѝ новините от Рияд и тя замълча за няколко секунди.

— Това ще продължава да се случва, все повече и повече — каза накрая. — Не виждаш ли? Милано, Франкфурт, Рияд, Афганистан, Ирак, Западният бряг. Ние не спираме и те няма да спрат.

— Къде си? — попита Ферис.

— В един от палестинските лагери извън града. Опитвам се да намеря нови компютри за училището им.

— Мисля, че трябва да се прибереш у дома или поне да се върнеш в офиса. Днес е опасно. Тревожа се за теб.

— Нищо ми няма. Опасно е всеки ден. А и тук има много хора, които ще ме защитят. — Направи пауза. — Знаеш ли, Роджър, днешният ден е от онези, в които човек не бива да се крие. Трябва да съм тук, сред хората, за да им покажа, че не всички сме луди, че аз съм техен приятел и не се страхувам. Кажи ми, че разбираш това.

„Затова я обичам“, помисли си Ферис.

— Напълно те разбирам. Просто се притеснявам за теб. Нищо не мога да направя. Обичам те.

— И аз те обичам — бавно отвърна тя. — Ела ме вземи довечера. Ще ти наготвя нещо за вечеря. Можем да останем у вас, ако там се чувстваш по-добре. Даже ще те оставя да държиш дистанционното на телевизора. Как ти се струва?

— Идеално. — Ферис се усмихна. Знаеше, че е права. Това беше ден, в който трябваше да е навън с арабските си приятели — освен ако не беше, но човек никога не знае, докато не стане прекалено късно. Върна се към Си Ен Ен и обезопасения компютър на ЦРУ и цял ден разпраща съобщения по света, преструваше се, че това има значение.

До края на деня деветнайсет души бяха умрели в хотела и още дузина пред банката. В ден като този действаш на автопилот, следваш поредица инструкции, написани като по сценарий.

Ферис се тревожеше за Алис, но се беше качил на увеселителното влакче. Дългото тракащо изкачване по хълма беше свършило. Вагонът беше стигнал до върха и сега оставаше само гравитацията и инерцията. Алис можеше да е мила с всички палестинци по света, но това нямаше да спре хора като Сюлейман. Ферис щеше да го срази. Щеше да открие път към вътрешностите му, да влезе в кръвоносната му система. Щеше да го унищожи отвътре навън. В противен случай това никога нямаше да свърши.

---

[1] Генерал-лейтенант сър Джон Багът Глъб, британски военен, известен най-вече с това, че предвожда и обучава Транс йорданския арабски легион от 1939 до 1956 г. — Б.пр. ↑

[2] Майстор (араб.). — Б.пр. ↑

20.

Бейрут/Аман

В апартамента на Ферис в хотел „Финикия“ в Бейрут, Омар Садики се държеше стеснително. Изглеждаше впечатлен, макар хотелът да беше поизгубил блясъка си сред опустошеното великолепие на Бейрут. Йорданецът продължаваше да се усмихва смутено и докато усмивката му ставаше все по-широка, молитвеният белег на челото му се сви до червена трапчинка. Ферис се зачуди защо се държи толкова странно, докато не видя цифрата. „Ал Фаджр“ беше оценила разходите по проекта почти двойно на това, което беше очаквал. Можеше само да си представи комисионите от предприемачите в Абу Даби, които щяха да потекат към джобовите на шефовете на „Ал Фаджр“ в Аман. Нищо чудно, че Садики се беше размазал от кеф: обираше неверниците. Ферис трябваше да помисли за миг как би реагирал Брад Сканлън. Поглади фалшивите си мустаци, докато мислеше какво да каже.

После изведе Садики на терасата и го накара да седне на един от столовете от ковано желязо. Гледката беше великолепна — отсреща се простираше Заливът от Бейрут до Джуние и назъбените склонове на Ливанската планина. Беше късна есен, но слънцето светеше ярко и въздухът беше толкова свеж и чист, че се виждаха чак върховете на планината. Бомбените разрушения в течение на поколения не си личаха. Ферис поръча кафе от румсървиса и седна да разгледа предварителните разходи и цените на изпълнителите. Не спираше да клати глава, докато преглеждаше цифрите. Накрая щеше да извади калкулатора си и да направи някои свои въображаеми изчисления, които щеше да надраска върху белия си бележник. След като разгледа всичко, свали дебелиите си черни очила и разтърка очи.

— Прекалено скъпо е — рече той. — Мениджърът ми никога няма да го одобри.

— Господин Сканлън, моля ви. С „Ал Фаджр“ ще знаете, че получавате най-доброто. Затова и репутацията ни е добра. Защото работата ни е висококачествена. Затова дойдохте при нас. Да?

— Слушай, Омар, приятелю. Много ясно, че искаме най-доброто, но няма да строим палат там. Трябва да разбереш, че ние сме банка и трябва да внимаваме с парите, иначе хората няма да ни имат доверие. И както казах, не мога да ги накарам да го одобрят, дори и аз да го приема. Това би бил най-скъпият клон на „Юнибанк“ в света. Трябва да свалим разходите.

Садики кимна и Ферис реши, че е постъпил правилно. Много ясно, че първоначалните оценки бяха надуте. Животът е пазар. Ако американците бяха достатъчно глупави, за да платят толкова много, защо да ги спираш?

— Промени са възможни с всеки проект, господине. Можем да накараме някои от подизпълнителите в Абу Даби да преразгледат разходите си. Дадохте ни много кратко време, така че цифрите са малко груби. Каква сума сте имали предвид, когато сте решавали колко да похарчите за този проект?

Ферис погледна белия си тефтер, натисна още няколко цифри на калкулатора си. Импровизираше, като се надяваше Садики да не заподозре нищо.

— Според мен сумата, която биха ми одобрили, е с около двайсет и пет процента по-малка.

— Според мен не разбирате много от строителство, господин Сканлън. — Ферис се размърда неловко на стола си: нещо в тона му го накара да се разтревожи, че Садики е наясно с играта му.

— Какво искаш да кажеш? — остро отвърна Ферис.

Йорданецът веднага даде на заден:

— Двайсет и пет процента е голямо съкращение, господин Сканлън. Ще трябва да жертвате качество. Не мисля, че ще останете доволен от тази цена.

— Добре, виж какво ще ти кажа. Ще ми дадеш най-добрата ви цена. Сведи я колкото се може по-близо до моите двайсет и пет процента. Няма да се разправяме за всяко пени, но се опитай да направиш колкото се може повече икономии. Ако успееш и ми дадеш по-добра цифра, сигурен съм, че накрая и двамата ще сме доволни.

Садики каза, че трябвало да се обади в Аман и да поговори с генералния директор. Пазари се с него на арабски известно време, отбеляза си разни неща по листовите с предложението, после се обади на един номер в Абу Даби. По средата на второто обаждане от близката

джамия се чу призивът на мюезина за молитва, след което проехтя от още няколко джамии в Източен Бейрут. Садики се извини и отиде да се моли.

Когато се върна, изглеждаше освежен. Беше вярващ, нямаше съмнение в това. Извини се за забавянето и продължи с телефонните обаждания. След като извади душата на двама подизпълнители от Емирствата, се зае отново със сметките и след няколко минути предложи намаление в цената наполовина от това, което беше поискал Ферис. Точно там подозираше и Ферис, че ще свършат, когато бяха започнали пазаренето, така че се съгласи и предложи допълнителна среща след две седмици в Аман, за да обсъдят окончателните изчисления и строителните планове. Срещата в Йордания в нарушение на оперативните планове, които бяха съгласували с Хофман, но щеше да е само една, а и той не желаше повече да оставя Алис, освен ако не се налагаше.

— Има още нещо — рече Ферис, преди да си стиснат ръцете за сделката. — Докато си в Бейрут, искам да се срещнеш с консултанта ни по сигурността Хюсеин Ханафи. Той е необикновен човек. Мисля, че преди е бил свързан с... е, сега си, екстремистите. — Сега Ханафи консултирал международни компании, обясни Ферис. Знаел всичко за защитни стени, електронен трансфер на пари, интернет сигурност и така нататък. Понеже той трябвало да се подпише на окончателните планове, било полезно да се вземат предвид препоръките му сега. Садики кимна и се усмихна. Явно нищо не го притесняваше.

Консултантът работеше в квартал Факхани в Източен Бейрут, някога щаб на милициите на Ясер Арафат, а в последните години неформално сборище на малък кръг бейрутски фундаменталисти сунити. Садики се притесни малко, когато шофьорът се заби навътре в лабиринта от улички — не се тревожеше за себе си, а за домакина си. Това беше бандитска страна, а не място за американец като господин Брад Сканлън.

Когато стигнаха до адреса на Ханафи, видяха на прозореца на втория етаж рекламна табела: „Ейч Ейч Глобал Сълюшънс“. Садики покровителствено хвана Ферис за ръка и го поведе към малката офис сграда и после нагоре по стълбите. Кой командваше тук, зачуди се Ферис, но остави Садики да води. Офисът беше ярко осветен и наскоро боядисан; мебелите бяха нови и чисти. На едно бюро седеше жена със

забрадка. Тя натисна интеркома веднага щом влязоха и един арабин с очи като мъниста и дебели стъкла на очилата изникна да ги посрещне. Представи се като Хюсеин Ханафи и ги поведе към вътрешния офис, в който имаше няколко компютъра и полица, пълна с технически ръководства от „Майкрософт“, „Оракъл“ и „Симантек“.

Ханафи беше компютърен гений — това поне не беше измислица. Ливанското Второ бюро^[1] го следеше, откакто се беше върнал от Афганистан през 1998 година. Въртеше малкия си бизнес и консултираше разни джихадски уебсайтове — тъкмо оттам Сами Азхар беше научил за него. И да имаше някакви подозрения за кого всъщност щеше да работи, когато Азхар го вербува за веригата си от тайни доставчици на услуги, не ги изразяваше на глас. Беше ценен улов — истинско лице и име, което хората от движението познаваха. Хората на Хофман тайно бяха опънали жици в офиса и бяха вкарали вътре две малки камери и микрофон.

Ханафи говореше на архитекта на смесица от английски и арабски, изтъкваше цял списък с важни за компютърната сигурност неща, които трябваше да се вземат предвид при проектирането на новата сграда. Ферис се правеше, че му е трудно да разбере за какво става въпрос, и след десетина минути се извини и каза, че ще ги остави да се разберат какво е най-доброто за проекта в Абу Даби. След като Ферис си тръгна с колата, Садики и Ханафи говориха близо час, като от време на време се смееха и шегуваха. Оказа се дори, че имат общи приятели. През цялото време разговорът се записваше и цифровите камери запечатваха всичко.

Ферис имаше нов помощник в Аман, казваше се Аджет Сингх. Дребен жилав американец от индийски произход с лъскава кафява кожа и вечна непроницаема усмивка. Като повечето хора на неговата възраст и той обичаше да носи бейзболна шапка, понякога обърната назад, понякога напред, понякога настрани. Азхар го беше пратил в Аман да помага с техническите подробности.

Аджет беше интересен случай. Баща му беше направил добро състояние в Силициевата долина, първо като създал програма за инвентаризация, която продал на „Уолмарт“, после като инвестирал парите си умно в компании, където работели неговите индийски

приятели инженери. Младият Аджет, току-що излязъл от Станфорд с шанс за фантастично доходоносна кариера, беше започнал работа в Управлението като акт на отмъщение. Беше ходил на почивка при роднините си в Кашмир след дипломирането си. След половин година неколцина от близките му бяха загинали при самоубийствен атентат на Ал Кайда. След като беше обсъдил въпроса с баща си, който беше изключително патриотично настроен като преуспял имигрант, Аджет Сингх беше кандидатствал в ЦРУ. С невероятните си компютърни умения — дори и през първите си месеци бил един от най-добрите хакери на Управлението — скоро привлякъл вниманието на Азхар, който го подмамил в умната си черна дупка.

Аджет Сингх можеше да прави с компютрите всичко. По същия начин му се удаваха и езиците, които за него представляваха пореден низ символи, също като компютърна програма. Беше се научил сам да чете и пише на арабски за няколко месеца, след като беше превърнал разплатата в цел на живота си. Сингх можеше да създава интернет сайтове, да манипулира интернет сайтове, да прикача към интернет сайтовете специални „бисквитки“, така че разузнаването да може да следи кой влиза и излиза. Когато дойде на работа в Аман, Ферис му даде стария кабинет на Франсис Олдърсън, който още стоеше празен. Сингх го напълни със сървъри, плоски екрани и най-различни периферни устройства. Местната служба на Агенцията за национална сигурност трябваше да прати технически екип, за да го свържат изцяло.

Сингх беше окачил на стената надпис, който гласеше: „Хората са глупави“. Това беше тайната на успеха му. Хората бяха достатъчно глупави да си вкарват пароли в компютри, които бяха програмирани да следят всяко натискане на клавиша; достатъчно глупави, за да забравят, че когато посетят някого в интернет сайт, забърсват електронен маркер, който ги придружава от сайт на сайт; достатъчно глупави, та да не разбират, че когато компютърът им е онлайн, всеки може да бърника в харддиска им; всъщност дори толкова глупави, че не си даваха сметка, че всеки лаптоп или мобилен телефон с блутут^[2] представлява на практика предавателна антена. Особено когато хората се мислеха за умни и вземаха специални предпазни мерки, беше повече от вероятно да направят най-много глупости.

Работата на Сингх в Аман беше да подsigури електронната страна на операцията на Ферис. Беше събрал всички имена и адреси, задигнати от хотелската стая на Омар Садики в Абу Даби. Беше свалил информацията от харддиска на компютъра на Садики и я беше обърнал наопаки, за да намери данни, които стават за манипулиране и пренасочване. Колегите му се чудеха дали не спи на пода, защото винаги пристигаше преди всички и продължаваше да седи, след като всички си тръгнаха. От време на време служителите го виждаха в кафенето да слуша айпода си и да яде пържени картофи. Но иначе беше като призрак.

След като прекара десетина дни в Аман, Сингх помоли Ферис за среща. Изглеждаше доста развълнуван и Ферис беше любопитен какво е измислил. Срещнаха се в кабинета на Ферис по-късно следобед.

— Виждам *разклоненията* — заяви Сингх с необичайно широка усмивка. Носеше тениска с надпис „Хистерикс“, реклама на нюйоркска пънкрок банда, която харесваше, и жълта гривна, която изпъкваше на тъмната му кожа.

— Браво на теб — каза Ферис. Представа нямаше за какво говори младият индиец.

— Разклоненията — повтори Сингх. Изглеждаше разочарован от възможността, че Ферис може вече да е разбрал какво се кани да каже. — Открих разклоненията на мрежата, в която се опитваш да проникнеш. Или каквото там правиш. Не ми казвай. Няма нужда да знам. Важното е, че цялата е там. Работих над нея със Сами и хората му у дома и съвсем я *разнищихме*. Любезният архитект господин Садики посещава цял тон джихадски уебсайтове. В сървърите сме на горе-долу половината от тези, които посещава, и знаем кои още ги използват. Знаем кои само минават и кои са сериозни. Така че имаме представа какво представлява групата му. Тоест виртуалната му група. Не е ли супер?

— Супер е. Но искам да се съсредоточиш върху братството му в джамията, *Ихуан ихсан*. Това са връзките, с които трябва да започнем. Те са перфектни. Той познава тези хора. Те ще направят легендата истинска.

— Със сигурност. Сравних хората от групата му — плюс техните братя и първи братовчеди — със списъка от посетители на джихадски уебсайтове, за които знаем, че са получавали и пускали оперативни

съобщения от Ал Кайда. Сравняваме имената и извлеченията от кредитните им карти по алгоритмите, които имаме у дома. Ако някога са купили сувенир в Карачи или са се обадили от уличен телефон близо до салафитска джамия в Бирмингам, ще разберем. Тук става дума за истинска мрежа. Сега трябва просто да я подпалим.

— Супер — повтори Ферис с искрено признание. — Но помни, че трябва да направим Садики убедителен муджахидин. Не само тип, който посещава уебсайтове, а човек, който планира и провежда операции.

— Да-а-а. — Сингх провлачи думата, както често правят децата, сякаш искаше да каже о-че-вид-но. — Това, което съм готов да направя сега, е да изпратя съобщения от Садики до някои хора от тази група, някои разклонения, които са истински муджахидини. Създадох му имейл, който никога няма да види. Но имам нужда от помощ. Какви съобщения искаш да изпратя? Напиши ми ги. Аз съм само техник.

Ферис се замисли за миг. Съобщенията трябваше да навеждат на размисъл, но да са неясни. Трябваше да намекват, че Садики е упълномощен от някого, без да се казва направо. И трябваше да сочат към датата, която двамата с Хофман бяха определили за операцията, а именно 22 декември, точно преди коледните празници.

Ферис се замисли за трийсетина секунди, нахвърли няколко груби бележки и после написа три кратки изречения на арабски и ги прочете на Сингх:

— „Учителят ми нареди да подготвя урока. Сега търсим подходящото място за проповед. Изпращаме поздрав на нашите братя и молим господ да ни помогне“.

— Хубаво — отвърна Сингх. — Учителят. Урокът. Ще свърши работа.

— Ще ни трябват още няколко, за да не получат всички едно и също. Трябват ни и няколко отговора, които да пуснеш на хората, които ти пишат. Дай ми малко време да помисля. — Сингх си сложи слушалките и слуша музика, докато Ферис дращеше на арабски.

— Чуй това — рече Ферис след няколко минути, като дръпна слушалките на Сингх, за да го извади от рокендроловия му транс. — „В името на господ благодарим на братята, които подготвиха пътя за нас. Празникът настъпва скоро. Господ е велик“.

— Това ще свърши супер работа — отвърна Сингх.

Ферис се бързаше още един час да съчинява съобщения и отговори. Сингх ги взе и започна да ги разпраща като имейли от Садики до петнайсетината души, които бяха подбрали от виртуалната група на своя виртуален агент. Към всяко прикачваше съобщение на арабски, което гласеше: „Скъпи братко, ако се срещнем, ще ми простиш мълчанието“. По този начин, ако някой наистина тръгнеше да разпитва Садики директно — и чуеше как той отрича да е изпращал съобщения, — щеше да предположи, че просто прикрива следите си.

Сингх зачака електронната реколта. Няколко души изобщо не отговориха. Други отговориха на адреса, който си мислеха, че е на Садики — като съобщенията им вместо това отиваха при Сингх. Той отговори с кратките мамещи изречения, които му беше написал Ферис и които наемкваша за допълнителни подробности от коледния заговор. Трима от получателите препратиха оригиналното съобщение на Садики на други имейл адреси с любопитни коментари, които в общи линии гласяха: Наш ли е? Истински ли е? Това даде на екипа на Азхар още имейл адреси и още сървъри за следене и електронен път, който ги приближаваше по-близо, байт по байт, до Сюлейман.

---

[1] Ливанската служба за вътрешна сигурност. — Б.пр. ↑

[2] Промислен стандарт за безжична „лична мрежа“ (Bluetooth). Осигурява начин за свързване и пренос на информация между устройства от рода на мобилни телефони, лаптопи, персонални компютри, принтери, цифрови фотоапарати, игрални конзоли и дори автомобили чрез късообхватна радиочестота. — Б.пр. ↑

21.

Аман

Докато Ферис се подготвяше за третата си среща с Омар Садики, Аджет Сингх се занимаваше с нова играчка. Беше се превърнало в нещо като игра в разузнаването да се правят фалшиви джихадски сайтове, но според Сингх повечето от тях бяха безполезни. Графиката беше прекалено мазна и се прекаляваше с ислямската риторика. Понякога мнимите сайтове дори караха новите юзъри да се „регистрират“, като попълнят данните си и дадат и мобилните си телефони. Аджет искаше да построи ислямски портал, който да не е толкова очебиен — да включва войнствени мюсюлмански материали сред куп баналности за любовта и живота.

— Представи си го като кръстоска между Осама и Опра — обясни той на Ферис. Ферис му каза да действа, стига да не му отнема много време. Но младежът вече работеше по проекта от дни и в действителност беше почти готов с „бета“ версията.

Името, избрано от Аджет, беше *mySunna.com* — „правилният път“ онлайн, на арабски и на английски. Направи го като търговски сайт, не много претенциозен, но с много полезни неща, които щяха да привличат трафик. Включи електронен калкулатор на закат^[1] например, за да могат ревностните мюсюлмани да пресмятат точно десетъка си. Написваш общия си доход, включително пари в брой, баланс по сметки в банката, стоки, приходи от инвестиции, злато и сребро, после натискаш „Пресметни закат“ — и готово! За новини с мюсюлмански уклон имаше RSS фийд^[2] от Khaleej Times в Катар и Dawn^[3] в Исламабад.

Почнеше ли, Аджет нямаше спирка. Добави „падащо меню“, което канеше посетителите да влязат в магазина на *mySunna*. Вътре имаше снимки в рамка на Осама, Зауахири и Заркауи; молитвени килимчета с лика на Бин Ладен. Едно щракване с мишката и човек отиваше в „моите филми“, където имаше видеофилми, заснети от муджахидински банди по целия свят. Заглавията включваха „Иракски

кеч“ и „Иракски кеч 2“ с аматорски заснети кадри на иракски бойци, които обстрелват американски бази. Друго иракско видео беше „Лъвовете от Фалуджа“, заснето от страната на бунтовниците по време на атаките на САЩ. За онези, които искаха муджахидински екшън на друг фронт, Аджет предлагаше компилация от Чечения — „Руски ад“ 1, 2, 3, 4 и 5. Имаше и записи на Бин Ладен, оригинално излъчени от Ал Джазира. Последното заглавие беше „Атентаторите от Рияд“, ужасяваща компилация от видеозаписа на „последното желание“ на мъжете, които бяха извършили самоубийствените атентати в саудитската столица през май 2003. Аджет не се занимаваше с изпълнението на поръчки, а препращаше заявките към други ислямистки сайтове, които предлагаха същите продукти.

Аджет се гордееше най-вече с рубриката за ислямски съвети. „Говори с *mySunna.com* — Какво е харам^[4] и какво не? Отговор на най-интимните ви ислямски въпроси“. Юзърите бяха подканвани да изпратят въпроси, на които ще се отговори онлайн от истински шейх. Опитва се да ги направи колкото се може по-лични и пошли, за да привлече трафик.

— Гледай! — гордо рече Аджет, докато демонстрираше на Ферис бета-версията. — От това на някой направо може да му изхвъркнат очите!

АНАЛЕН АКТ:

Въпрос: Един мюсюлманин може ли да прави анален секс?

Отговор: Този акт е *макрух*^[5] (но не точно харам). Няма забрана двойката да си доставя взаимно удоволствие от цялото тяло на единия или на другия. Но трябва да се има предвид, че някои действия са под човешкото достойнство.

Въпрос: Когато жената е в мензис, може ли да прави анален секс?

Отговор: Ако съпругата желае, е позволено. Но би било изключително противно.

ЗДРАВИСВАНЕ:

Въпрос: Позволено ли е здрависването с момичета?

Отговор: Не се разрешава.

МАСТУРБИРАНЕ:

Въпрос: Ами мастурбирането? Става ли, ако няма съпруга на разположение?

Отговор: Не се разрешава.

Въпрос: Ако съпругата иска мъжът ѝ да мастурбира пред нея, позволено ли е?

Отговор: Разрешава се, но е за предпочитане жената да използва ръцете си, а не мъжът.

ОГЛЕДАЛА:

Въпрос: Могат ли съпруг и съпруга да се гледат в огледало, докато правят секс?

Отговор: Разрешава се.

ОРАЛЕН СЕКС:

Въпрос: Много съжалявам, че трябва да задам подобен въпрос, но тъй като съм израснал в западна страна, наистина не знам много за нашата религия. Братко, въпросът ми е: можем ли да правим орален секс?

Отговор: Оралният секс е разрешен, стига да не се гълта никаква течност.

— Откъде намери тези неща? — попита Ферис. — Много са забавни. Ти ли си ги измисли?

— Да бе! Откъде ще знам какво е *харам* и какво е *макрух*? Истински са си.

— И откъде ги взе, по дяволите? Да не си платил на някой имам сексманиак?

— Няма да повярваш, но всъщност ги свалих от сайта на един шиитски аятолах. Всичко си беше написано. В град Наджаф има цял куп религиозни учители, които се събират да решават дали е окей да свършиш в устата на момичето. Сериозно.

— Аджет, ти ми оправи настроението — рече Ферис. Мисълта, че врагът се тревожи от теологичните последици на аналния секс, беше окуражаваща.

След няколко дни *mySunna.com* беше качен в интернет със свой собствен онлайн видеوماгазин, рубрика за ислямски съвети и чат стаи, които в рамките на една седмица бяха редовно посещавани от хора, които искаха да си разменят истински съобщения. Аджет, невидимото лице от другата страна на екрана, беше добавил някои допълнителни функции, които позволяваха на Управлението да следи и манипулира и движението на имейлите.

Ферис проведе третата си среща с Омар Садики в Аман. Внимаваше да не го следят и действаше според правилата за „забранена територия“. Беше жизненоважно Хани да не разбере нищо за контактите му с архитекта. В уречения ден Ферис напусна посолството заедно с един колега в кола с тонирани стъкла. Караха, докато Ферис не се увери, че са се откъснали от „опашката“. Когато колата бавно зави зад един отдалечен ъгъл в Джебел Аман, Ферис отвори вратата и внимателно се измъкна от седалката до шофьора на тротоара. На освободената седалка изникна надуваема гумена кукла и зае мястото, на което беше седял Ферис. Този трик беше използван много пъти в Москва. Заради тъмните прозорци опашката не можеше да види, че Ферис го няма.

Друга кола чакаше Ферис в една малка уличка. Откараха го в подземния гараж на една жилищна сграда, в която Управлението държеше една от многото си конспиративни квартири в Аман. Ферис взе асансьора от мазето, качи се в апартамента и използва същата дегизировка като и на предишните две срещи с йорданския архитект — същите перука, мустаци, черни очила и подплънки на корема. Едва се позна, когато се погледна в огледалото.

Срещнаха се в апартамента на „Роял“, огромен хотел в центъра на града, собственост на иракски милиардер. Садики бе сериозен и

набожен както винаги. Представи му окончателните разчети, нови планове и скици, нови подробности от подизпълнителите. Благодарение на сътрудничеството между Управлението и „Юнибанк“ към „Ал Фаджр“ вече бяха започнали да текат плащания. Когато след няколко месеца дойде време да прекратят договора, „Юнибанк“ щеше да плати на „Ал Фаджр“ хубава „неустойка“ за прекратения проект — това също беше уредено.

Ферис търсеше у Садики следи от напрежение — нещо необичайно, което да говори, че се отнася с подозрение към контакта си с „Брад Сканлън“ или че някои от машинациите за заблуда на противника на Хофман са му известни — странна дума в джамията или разтревожено обаждане от близък роднина, таен намек от хората на Хани. Но изглежда нямаше нищо. Садики беше също толкова спокоен — и толкова любезен, — колкото и преди. Двамата прекараха няколко часа, докато огледат всички документи, и обядваха в апартамента на Ферис, докато обсъждаха нещата.

По средата на срещата Садики се извини и отиде да се моли, както беше направил и в Бейрут. Отново, когато се върна, изглеждаше пречистен. Това беше частта от исляма, на която Ферис искрено се възхищаваше, нищо че не я разбираше. За вярващите дневните молитви бяха като окъпване в изворна вода. Усещането за освобождение и пречистване явно идваше от ритуалите на коленичене, навеждане, изповед и възхвала. Именно това означаваше „ислям“ — подчиняване на божията воля.

Ферис би могъл да прегърне Аллах, но в някой друг живот. За него и за колегите му сега и завинаги беше денят след 11 септември 2001. Замисли се за хората на горните етажи на Световния търговски център — хората, които не биха могли да избягат, защото долните етажи бяха разрушени от взривяването на отвлечените самолети. Представи си как ли са се чувствали жертвите, когато мокетът под краката им се е нагорещил до такава степен, че е започнал да гори, и въздухът се е изпълнил с пушек и дим — и как физическите и душевни страдания са станали толкова непоносими, че тези отчаяни хора са предпочели да скочат от прозорците на осемдесетия и нагоре етаж и да се размажат на земята, отколкото да останат в този жив ад още дори само секунда. „Това е война — каза си Ферис. — Ти си войник. Още хора ще умрат, ако не си изпълниш задачата“.

---

[1] Задължителна благотворителна парична лепта в исляма. — Б.пр. ↑

[2] Най-важните новини, теми или друга информация от даден сайт. — Б.пр. ↑

[3] Арабски информационни портали. — Б.пр. ↑

[4] Грях (араб.). — Б.пр. ↑

[5] Действие, което пророкът е забранявал. Който се въздържа от макрух, ще бъде възнаграден от Аллах. — Б.пр. ↑

22.

Царският път, Йордания

Алис предложи през празниците да отидат на излет и Ферис с радост се съгласи. Не можеха просто да си седят в Аман и да чакат следващата кола бомба. А пък и имаха нужда от почивка. Беше толкова напрегнат, когато напусна посолството, че щяха да му трябват час-два и няколко питиета, за да се успокои. Вече бяха заедно почти всяка нощ, редуваха ту единия, ту другия апартамент. Тя го разпитваше все по-малко за работата му: хората се научават да не задават въпроси, когато не искат да знаят отговорите.

Алис предложи да се отправят на юг по древния път, известен като Царския път, който беше водил юдейски странници, християнски кръстоносци и мюсюлмански пилигрими през *уадитата*^[1] и голите хълмове на Южна Йордания повече от две хилядолетия. Отговорникът по сигурността на посолството нямаше да одобри маршрута, който минаваше през много бедуински градчета в размирния юг, но Ферис не го попита. Като шеф на служба можеше да ходи, където си пожелае. Вместо да командирова един от бронираните джипове на посолството, той нае малко мицубиши.

— Сладка количка — рече Алис. Забеляза йорданския регистрационен номер и се усмихна. — Ще се правим на местни?

Взе картите и пътеводителите си и стана навигатор на Ферис на юг от града към тесния криволичещ път, който минаваше по ръба на Мъртво море. Пейзажът се спускаше към искрящата повърхност на соленото море, което изглеждаше нереално като мираж. Докато колата слизаше към най-ниската точка на планетната суша, Ферис усети как ушите му се настройват към промяната на налягането. От другата страна на Мъртво море беше Западният бряг, а след него, на върха в далечината, едва се различаваше силуетът на Йерусалим. Алис го водеше към един швейцарски хотел на брега на Мъртво море, където познаваше управителя.

— Ще те заведа на сутрешно плуване, скъпи, само дето няма да можеш да плуваш. — Обясни му, че водата в Мъртво море е толкова солена, че не можеш да потънеш, така че просто се носиш по повърхността. Завлече го да се запознае с управителя, спретнат палестинец, полиран с швейцарски блясък в Лозана. Той им даде кърпи и ключ от една кабина на брега. И след малко Алис вече го дърпаше към блестящата вода на Мъртво море.

Алис грациозно се понесе далеч от брега. Банският прилепна към тялото ѝ като гума. Зърната ѝ се показаха през плата, твърди и кръгли.

Ферис се гмурна във водата, но, както го беше предупредила Алис, тялото му изскочи като коркова тапа. Водата всъщност щипеше, изгаряше кожата му, сякаш я беше разтрил със спирт. Освен това миришеше и на сира, но на Алис не ѝ пукаше. Остави водата да я отнесе, сякаш лежеше на течна носилка; рееше се под ноемврийското слънце, а на лицето ѝ се четеше искрено задоволство. Ферис се опита да се отпусне заедно с нея, но умът му се връщаше към атентати и атентатори.

Взеха си душ и се преоблякоха, и скоро отново се понесоха по Царския път. Алис искаше да покаже на Ферис замъка на кръстоносците в Керак — крепостта, която ужасният Рейно де Шатийон превърнал в свое седалище. Алис го преведе през каменните портали, покрай стените и парапетите, разказваше му истории за коварството на Рейно — как ограбвал бедните мюсюлмански пилигрими по Царския път към Мека; как поставял главите на жертвите си в дървени сандъци, преди да ги хвърли от стените, за да останат в съзнание и да усещат болката от счупените кости. Това си спомняха мюсюлманите, когато наричаха американците „кръстоносци“.

Погледнаха на запад от стените на замъка към уадитата, които събираха падналия дъжд от върховете на планините. Пейзажът не се беше променил много за хиляда години; заличен бе повече от ръката на природата, отколкото от ръката на човека. В далечината, където се, издигаше Йерусалим, небето беше сапфиреносиньо. Алис вдигна глава

и се извърна към Ферис. Кичури от дългата ѝ коса бяха избягали от конската опашка и се развяваха от вятъра.

— Кръстоносците също са започнали с една голяма лъжа — рече тя. — Знаеш ли?

Ферис знаеше, че ще чуе една от лекциите ѝ. Вече не му пречеха. Бяха толкова част от нея, колкото и златната коса, понесена от вятъра.

— Така ли?

— Да, така. Папа Климент не е твърдял, че мюсюлманите имат оръжия за масово поразяване, но е било не по-малко зло. Проповядвал е, че мюсюлманите обират и изтезават горките християнски пилигрими в Светите земи. Пълна измислица, но това били Средните векове. Хората били наивни, суеверни и глупави, затова повярвали на папата и тръгнали на поход да убиват мюсюлмани. Тръгнали на война заради една лъжа. Не е ли ужасно?

Ферис кимна. Да, беше ужасно.

— Когато стигнали до Светите земи, изпаднали в шок — продължи тя. — Защото мюсюлманите се вдигнали храбро срещу тях. И кръстоносците попаднали в капан. Били далеч от дома, а сега трябвало да се оправят с истинска война, затова трябвало да пращат още кръстоносци, и още, и още. И накрая били победени, а оцелелите трябвало да се влачат до дома. Забелязваш ли общото? Има ли далечна връзка с настоящо събитие?

— Не — отвърна Ферис и се усмихна. — Не мога да се сетя.

— О! Толкова ме ядосваш. — Тя се надигна на пръсти и прошепна в ухото му. — Учи се от историята.

Ферис огледа хоризонта. Пейзажът съдържаше пластове от почти всяка епоха от човешката история. На много километри на юг се намираше несравнимият с нищо римски град Петра, скрит в недостъпна долина, издълбан в скалите с нетленно съвършенство. На север, на няколко часа път с кола, бяха великолепните руини на Гераза, Пела и Ум Каис — три от десетте търговски града в Близкия изток, които римляните наричали Декаполис. Руините осейваха пейзажа странно непокътнати. Имаше великолепни площади, оформени от идеално запазени йонийски колони, улици с колонади — с оригиналната каменна настилка отдолу, римски театри в идеално състояние с каменни седалки, обграждащи празните сцени, сякаш публиката и актьорите изведнъж бяха отнесени от вятъра.

— Какво се е случило с тях? — попита Ферис, наполовина сам себе си, загледан в този вечен хоризонт. — Гърците, кръстоносците, римляните.

— Мъртви са — отвърна Алис. — Или поне така си мисля.

Ферис се усмихна и я прегърна.

— Искях да кажа, защо са изчезнали? Римляните строят, за да пребъде. Градовете им още са тук, две хиляди години по-късно. Владеели са всичко. И после са го изгубили. Къде са сбъркали?

Алис го погледна.

— Наистина ли искаш да говорим за това, Роджър? Защото не мисля, че отговорите ми ще ти харесат.

— Да, искам да знам какво мислиш.

— Добре, римляните са изчезнали, защото са допуснали грешки. Имали са лоши владетели. От Адриан до Комод са само шейсет години. Толкова са трябвали на Рим, за да стигне от величие до упадък. Ето колко бързо става. Така че помъдрей. — Тя го сръчка нежно в ребрата, но Ферис не беше готов да отстъпи.

— Стига, не е само това. Римляните са се размекнали. Станали са слаби. Римските легиони са изгубили дисциплината си и варварите са успели да ги победят. — Той стисна зъби. Не разбираше ли тя? Воинският морал беше най-добрата противоотрова срещу упадъка.

— Да, мой куцукащ любими. Размекнали са се и това е част от падението им. Но това е станало много по-късно. В началото на смъртоносната спирала било лошото ръководство. Когато започнал упадъкът, римляните още били суперсила — военна. Преторианската гвардия имала прекалено много, а не прекалено малко власт. Политическите институции са отслабнали. По-късно идва корупцията и разрухата. Рим е изгнил отвътре навън. Повярвай ми. Доста съм прочела извън задължителната литература.

Ферис я погледна. Тя клатеше глава заради това, че не можеше да я разбере. Конската опашка се полюшваше като конска грива. С какво го беше запленила толкова? Дали с това, че го дразнеше и му се присмиваше и говореше неща, противни на убежденията му? Че го обичаше достатъчно, за да му каже, че греши? Че знаеше неща, които той не знаеше, цели пластовете преживявания, които забулваше под русите кичури и прекрасните лешникови очи? В този миг беше

безкрайно ценна. Не му пукаше дали новите варвари ще унищожат и последния небостъргач в Америка, стига да пощаद्याх Алис.

— Обичам те — каза той.

— О, супер, той се призна за победен. — Тя го стисна за ръката и го дръпна да слизат от стената на замъка.

Алис носеше обяд — франзела, вино, сирене, шунка и пъпеш. Откриха една височинка под лъчите на ноемврийското слънце, върху няколко скали, закътани от замъка на кръстоносците, и седнаха да се нахранят. Ферис разряза пъпеша с джобното си ножче и сложи върху всеки резен по парче шунка. Алис извади хляба и сиренето и отпуси виното — червено кефрая от намиращата се на сто и петдесет километра долина Бекаа в Ливан. Вкусовете бяха съвършени, всеки оставяше неповторимото си усещане върху езика. Когато приключиха с яденето, се излегнаха върху древните камъни да се попекат на слънце.

Алис имаше още една спирка. Искеше да заведе Ферис до град Мутах, само на няколко километра. Беше прочут в мюсюлманската история като мястото на първата битка между мюсюлманската армия, напиреща извън Арабия през седми век, и легионите на Византийската империя. Мутах сега беше университетско градче и подобно на Зарка на север се бе превърнал в център на мюсюлманския фундаментализъм.

Ферис се намръщи, когато Алис предложи да се отклонят. Мутах се смяташе за опасно място за чужденци. По време на неговия предшественик Франсис Олдърсън един оперативен агент на ЦРУ се беше опитал да вербува член от мюсюлманското братство в Мутах и беше отвлечен от негови приятели. Говореше се също, че Мутах е център на Будните братя.

— Да се прибираме — отвърна той. — Уморен съм. Искам да си подремна и после да се любим.

— Но ти *трябва* да видиш Мутах. Очарователен е. А и близо до него, в Ел Мазар, се намират гробниците на сина на Пророка — Саид бин Харита и неговия заместник Джафар бин Абу Талиб. Това място е

свято за мюсюлманите. Как искаш да ги разбереш, Роджър, ако не познаваш историята им? Все едно да идеш в Бостън и да не спреш да видиш Фанюъл Хол^[2].

— Никога не съм ходил във Фанюъл Хол. Да си вървим у дома и да се любим.

Алис се нацупи.

— Ако ме накараш да се приберем насила, можеш да забравиш за секса. И то не само тази вечер. Освен това имам едно писмо, което трябва да дам на един от учителите в Мутах. Помага на някои от учениците почасово. Бих толкова път, за да му го дам. Трябва да идем.

От тона ѝ Ферис разбра, че няма да отстъпи. Качиха се в мицубишито и изминаха няколко километра до Мутах. Алис пееше „Big Yellow Taxi“ — уцелваше почти всички ноти. Радваше се, че кара Ферис да навлезе по-дълбоко в нейния свят; а и може би усещаше, че се е оказала права за него. Ферис скри тревогата си, но оглеждаше внимателно всяка къща, когато влязоха в покрайнините на Мутах. Тук нямаше йордански специални сили; само няколко безполезни полицаи. Жените носеха забрадки; някои бяха дори напълно забулени. Мъжете бяха сурови на вид, като бедуини, и много от тях носеха дълги бради — пряко доказателство, че искат да живеят не в този свят, а в седми век.

— Не ми харесва атмосферата на това място — рече Ферис, като прекъсна Алис по средата на песента.

— Много си е хубава.

— Не знам. Определено се чувствам като натрапник тук.

— Аз не съм натрапничка. Трябва да предам писмо на един приятел, казва се Хиджази. Той е от една религиозна група. Ихуан ихсан или нещо подобно. Много ни помогна. Ако те притеснява, ще спрем само да му дам писмото и после си тръгваме. Така става ли?

Отбиха в центъра на града. Университетът беше на стотина метра.

— Господи, Алис. Този човек е от Ихуан ихсан. Това е много лошо.

— Наистина не знаеш какви ги говориш, Роджър. Изобщо не е лошо. Тъкмо обратното. Тези хора ни помагат много за нашите проекти. Изпращат учители и професионалисти. Работят с тях и още цял куп хора, които няма да харесаш, и нищо ми няма. Остани тук, в

колата, веднага се връщам. — Ферис отново се възпротиви, че не се чувства удобно тук, но тя слезе от колата и тръгна по алеята, която водеше към университета.

Ферис изгаси двигателя и слезе да си вземе кафе от кафенето отпред. Чак когато отвори вратата на мицубишито, забеляза неколцина мъже от дясната си страна, седяха пред местната джамия. Извърнаха се като един, за да видят как Ферис прекосява площада. Имаха твърдия напрегнат поглед на хора, които учат, молят се и тренират заедно. По време на престоя си в Ирак Ферис беше виждал десетки подобни групи, събрани из уличките покрай пътищата. Интуицията, не друго, му подсказа, че ще си има неприятности.

— Алис! — провикна се той. — Ела. Трябва да тръгваме. Веднага!

Беше изчезнала от погледа му и или не можеше да го чуе, или не искаше да отговори. Викът му не можа да я върне, но съсредоточи вниманието на групата до джамията върху него. Сега вече бяха разбрали от гласа му, че е американец и че е разтревожен.

Ферис продължи към кафенето с наведени очи, като се надяваше да не направи друго, което да привлече допълнително внимание. Един старец седеше отпред и пушеше наргиле. Извърна се, когато Ферис се приближи. Целият град беше сърдит. Това беше място, спомни си Ферис, където хората се бяха разбунтували, когато кралят се бе опитал да премахне дотациите на основните храни като хляба — град на професионално недоволни. Ферис си поръча турско кафе, средно сладко. Пиеше бавно и чакаше Алис. Младите мъже отсреща се разпръснаха. Къде отидоха? И къде беше Алис?

Пикаеше му се. Не биваше да пие толкова от червената кефрая. Изправи се, влезе в сумрачното кафене и попита къде е тоалетната. Барманът не му отговори; изглеждаше уплашен и объркан. Ферис понечи да си тръгне, но някой го удари по главата. Първо му причерня, после пред очите му избухнаха белите лъчи на болката и той се строполи на пода.

Когато успя отвори очи, вече преравяха джобовите му, за да търсят портфейла. Двама мъже го държах на земята, а други двама говореха на арабски. Знаеха ли кой е? Бяха ли го проследили дотук?

— Моля ви, аз съм приятел — каза Ферис на английски, тъй като се опасяваше, че арабският му само ще го издаде, че е от

разузнаването.

Намериха портфейла му и заразглеждаха йорданската му лична карта, на която пишеше, че е служител в американското посолство. Бяха извадили истински късмет. Мъжът, който беше ударил Ферис с тояга, го подритна и попита:

— Защо си дошъл в Мутах? Да шпионираш мюсюлманите ли?

— Не, не — отвърна Ферис. Чудеше се какво да направи. Никой от посолството не знаеше, че е тук. Ако го отвлечаха, щяха да минат часове, преди някой да разбере, че липсва. Опипа джоба си за пластмасовата кутийка с отровната гума за уста. Никога не я носеше. Защо да я носи? Щяха веднага да я намерят. Изведнъж чу трясък — някой изрита входната врата. Понеже лежеше на земята, не можа да види какво става, но чу женски глас да говори на арабски със силен акцент. Трябваше му миг, за да разбере, че е Алис.

— Пуснете го. Веднага! Приятелите ми от Ихуан ихсан ще се ядосат много, че се отнасяте с такова неуважение към един гост.

— Ихуан ихсан? — попита мъжът с тоягата. — Аллах!

Отдръпнаха се. Ферис се изправи и застана до Алис. Погледът ѝ беше железен, не мигваше, не трепваше. Не извика, не заплаши. Но стойката ѝ и добре подобраните думи на арабски, и най-вече безстрашието ѝ, предизвикаха у мъжете уважение.

— Благодаря ви — рече тя на арабски. — Господ здраве да ви дава. — Отговориха ѝ с обичайните поздрави за мир и благоденствие.

Млад мъж в дълга бяла роба влезе в помещението и застана до Алис. Мъжете, които бяха нападнали Ферис, се отдръпнаха още по-назад, от уважение. Това сигурно беше Хиджази, реши Ферис, мъжът, когото Алис беше дошла да види. Той протегна ръка на Ферис и се здрависа, после се обърна към насъбралите се мъже, които само преди миг сякаш бяха готови да отвлечат Ферис.

— Братя — каза той, — вие срамите Мутах и кръвта на съратниците на Пророка, проляна тук. Този гост е дошъл заедно с госпожица Алис Мелвил, приятелка на арабския народ. Вие сте положили от *джахил*, невежите, щом се отнасяте по такъв начин с нашия гост. Моля ви да му се извините и да му поискате прошка за вашето грубо и дивашко отношение. — Мъжете замърмориха извинения и тръгнаха да стискат ръката на Ферис. Изглежда, съжаляваха не задето

бяха цапардосали Ферис с тоягата, а защото бяха обидили Хиджази. Ферис се втрени учудено в Алис.

Хиджази настоя да ги почерпи чай и сладкиши. Ферис искаше да си вървят, но знаеше, че ще разбунят още повече града, ако откажат това ритуално извинение. Местен лекар дойде да се погрижи за раната му. Докато седяха в кафенето, им донесоха подаръци: най-вече прости ръчно изработени предмети. Предложиха им фурми и сладкиши и човекът, който беше ударил Ферис, се опита да му даде пари — така обикновено номадите уреждаха враждите помежду си, — но Ферис отказа. Накрая, когато почти се стъмни, церемонията по разкаянието приключи и вече можеха да си тръгнат.

Когато мицубишито вече беше в безопасност на Царския път, Ферис отби на банкета. Погледна Алис, която само за няколко минути се беше превърнала в съвсем друг човек за него. Колкото и да беше обичал непочтителния свободен дух, два пъти повече обичаше жената с желязна воля, която току-що бе видял.

— Може би ми спаси живота — рече той.

— Може би. Не мисля, че щяха да ти направят нещо. Как ти е главата?

— Боли.

— Ужасно съжалявам. — Тя се наведе и залепи целувка на челото му. — Беше прав. Не биваше да ходим в Мутах. Градът е прекалено малък и хората — прекалено гневни. Аз съм виновна. Ще ми простиш ли?

Ферис кимна. Всички парченца от Алис като че ли се бяха събрали в едно цяло. Тя, изглежда, беше от онези рядко срещани хора, които държат на ценностите си ясно и категорично.

— Твоят приятел Хиджази ми хареса — рече Ферис. — Спаси ми живота. Откъде го познаваш все пак?

— Както ти казах, групата му ни помага. В нея влизат професионалисти от цяла Йордания. Много са религиозни, но и много готини. Повечето от тях не биха убили и муха. Имат малка група, която редовно работи с нас в Аман. Двама лекари, адвокат и архитект. Всичките са много симпатични.

Ферис спря да се усмихва, стоеше неподвижно. Чуваше как сърцето му бие.

— Сериозно? Архитект? Него какво го интересува училището?

— Не знам. Но архитектът е от най-приятните. Висок, доста мълчалив, но много мил. Има готин белег на челото от многото молитви. Предложи доброволно да направи няколко проекта за новото училище, което искаме да построим.

Ферис извърна поглед и затвори очи. Пак му причерня.

— Как се казва този архитект?

— Забравих. Но е много симпатичен човек. Чакай, сетих се. Казва се Садики, като „приятел“ на арабски. Омар Садики. Симпатията. Всичките са симпатяги. А и господ ми е свидетел, че имаме нужда от помощ.

Ферис замръзна, все още стискаше здраво очи. Почувства се така, сякаш нещо в центъра на тялото му изведнъж се срина. Беше я изложил на опасност; беше я изцапал с отровата от работата си. Взе ръката ѝ. Не можеше да я погледне. Трябваше бързо да измисли какво да прави, как по-добре да я защити — и в същия този миг реши, че не бива да прави нищо. Ако кажеше нещо — ако я тласнеше в някоя посока, — можеше да изложи на огромна опасност нея, Садики и всичко останало, което имаше значение за него.

— Хей, какво ти става? — попита тя. — Ръката ти е ледена. По-добре да те прибирам. Ти си в шок.

— Да — отвърна Ферис и отново се обърна към нея. — Наистина ми е малко студено. По-добре да тръгваме.

Потеглиха по Царския път. Слънцето вече залязваше и Ферис пусна парното. Алис си играеше с радиото. На Ферис му беше трудно да я погледне. Когато стигнаха в Аман, слънцето беше залязло.

---

[1] Уади. Речно корито в пустинята, което се пълни само през дъждовния период. — Б.пр. ↑

[2] Търговски център и обществена сграда в Бостън, наречена Люлката на свободата, тъй като била използвала за събрания от американските патриоти веднага след Американската революция. — Б.пр. ↑

23.

Аман/Вашингтон

През празниците пристигна спешно съобщение от главния инспекторат на ЦРУ — викаха Ферис незабавно в Централата, за да обсъдят „спорен въпрос“. В съобщението не се даваха повече подробности. Ферис изпрати спешно съобщение на Хофман в понеделник, молеше го да му се обади веднага щом отиде на работа. Трябваше да чака обаждането му седем часа. Прочете му съобщението и попита:

— За какво е това, Ед? Изглежда така, сякаш ме разследват.

— Така е — отвърна Хофман. — Току-що научих. Затова се забавих с обаждането. Трябваше да се срещна с разни хора.

— Какво съм направил? — Ферис първо си помисли, че е заради разходните сметки.

— Точно там е проблемът. Не знам и шпионите ми в офиса на главния инспектор не искат да ми кажат. Или не могат да ми кажат. Или може би не знаят, но се съмнявам.

— Можеш ли да го спреш? Не ми е точно до това сега. Ако ще запълваме прозореца ти на двацет и втори декември, нямаме време за губене.

— Ще опитам. Но следователите са пълни кретени. Отделът за вътрешни разследвания е най-корумпираният полицейски отдел на света: ченгетата ги опандизват, кримките ги пускат на свобода, а междувременно следователите разследват, че някой си е хапнал понички без пари в „Севън — Илевън“. Това са то инспекторите. Доказват мъжеството си, като унищожават агенти. Съжалявам, но е истина.

— Но аз не съм направил нищо лошо. Поне не помня да съм правил. Направил ли съм нещо лошо?

— Боже, надявам се. Но не мога да си спомня нищо точно в момента.

— Не е смешно, Ед. На мен поне не ми е смешно. Какво да правя?

— Трябва да се прибереш. Пронто. Със следващия полет. Говори с тези хора и разбери за какво става дума. После ще измислим как да те измъкнем.

Ферис си помисли за Алис и за Омар Садики и стомахът му отново се сви на топка.

— Наистина не искам да напускам Аман точно сега. Точно се пекат нещата. Сега не е моментът да си тръгна.

— Разбирам. Но нямаш избор. Тези хора са гадняри. Ако не се явиш, когато те викат, ще изпратят някой да те докара с белезници. Не се ебавай с тях. Повярвай ми. Опълчих им се веднъж и за малко не ми спугаха задника. Обаче имах добър адвокат. Ще му се обадя и ще видя дали не може да ти помогне да се отървеш. Но първо трябва да се видиш с тях. Обади им се днес и си уреди среща — за вдругиден, рано сутринта, и иди сам. След като говориш с тях, иди се виж с адвоката и разбери какво да правиш. Ако се появиш с адвокат, ще се опитат да те прецакат още по-яко.

Ферис се срещна с Алис на кафе следобеда в „Интерконтинентал“, близо до работата ѝ. Каза ѝ, че трябва да се върне спешно в САЩ, с първия полет на Кралските йордански линии до Европа, и после да лети до Вашингтон. Майка му била болна, така каза, и била сама. Трябвало да е с нея. Беше се чудил каква лъжа да измисли и тази му се видя най-безопасната.

— Разбрах, че нещо те тревожеше в събота — рече тя. — Толкова се натъжи на път към къщи. Знаел си още тогава, нали?

— Да — излъга Ферис.

— Ще се радвам да се запозная с майка ти някой ден.

— Ще се запознаеш, скъпа. С всички ще се запознаеш.

Тя огледа раната на главата му, каза, че заздравявала, и после хвана ръката му и я държа дълго. Не беше от хората, които изразяваха фалшив оптимизъм за нещо, което не разбират. Ферис наруши мълчанието.

— Онази група, с която работиш по твоя проект, Ихуан ихсан. Трябва да внимаваш с тях.

— Боже мой, защо трябва да внимавам? — Тя пусна ръката му. — Те са чудесни хора. Искат да помогнат на нещастните мюсюлмански момчета и момичета. А и нали един от тях дойде да те спаси в събота в Мутах. Какво толкова може да им има?

— С тези хора никога не знаеш. Те са фундаменталисти. Не обичат много Америка.

— Още по-основателна причина да работя с тях! За да видят, че не всички сме вманиачени убийци — че не виждаме терористи във всяка джамия, за бога! Нека да не спорим точно сега, Роджър, моля те.

Той се вгледа в лицето ѝ. Мъчеше се да реши какво да прави. Бялата ѝ кожа беше поруменяла от вълнение. Нямаше да го чуе. Ако ѝ кажеше още нещо, само щеше да я постави в по-голяма опасност. Най-добрата ѝ защита беше да не знае нищо. Никой, прекарал известно време с нея, не би се съмнявал в искреността ѝ. Той хвана ръката ѝ и я стисна силно.

— Просто бъди внимателна, скъпа — рече Ферис. — Ще се върна веднага щом мога.

Тя го целуна по бузата.

— Все това казваш. „Бъди внимателна, скъпа“. Но ти си този, който трябва да внимава, Роджър. Ти си този, който познава истинските ненормалници и убийци. Не аз.

— Може би си права — тихо отвърна Ферис.

— Е, винаги можеш да се хванеш на работа при мен, когато се върнеш. Можеш да приготвяш обяда на малките бежанци, които идват от Ирак. Как ти се струва?

— Прекрасно. Може и да приема исляма. Да стана и аз буден брат.

Тя дойде с него в апартамента му и остана, докато той си опаковаше багажа. Накара му се, че взима мръсни ризи и бельо, защото не се беше изпрал. Кола на посолството чакаше долу и на път към летището той я остави у тях. По време на дългото пътуване към Вашингтон си я представяше сред левантинското небитие на апартамента ѝ, скрита от света, който сякаш се затваряше около него.

Първото нещо, което забеляза, когато пристигна на главния вход на Централата след трийсет и шест часа, бе, че пропускът му не

работи. Вече го бяха отстранили, електронно. Двама мъже слязоха по стълбите и го отведоха до една заседателна зала без прозорци в дъното на старата сграда. Главният следовател от Инспектората го очакваше заедно с адвокат от Правния отдел на ЦРУ — казваше се Робърт Кродж — и агент от ФБР със славянско име, което Ферис не можа да запомни. „Мамка му — помисли си. — Какво съм направил?“ Инспекторатът се представляваше от яка стегната жена с прическа на черта и раиран костюм. Представи се като Мира Калъм и уведоми Ферис, че отделът ѝ провежда криминално разследване по въпроси, които го касаят. Агентът от ФБР също се представи, каза, че разпитът се записва, и прочете правата на Ферис, което го уплаши още повече. Ферис попита дали може да говори насаме с младия адвокат от Правния отдел, който, доколкото бе разбрал, трябваше да защитава Управлението — ако не него. След като се консултираха набързо, те се съгласиха и излязоха в коридора, като човекът от ФБР изключи звукозаписното устройство.

— За какво е всичко това, за бога?! — попита Ферис.

— Не мога да ти кажа — отвърна Кродж. — Слушай въпросите им. Ще добиеш представа от това, което те питат. — Беше млад мъж с гладко лице и сив костюм. Напомни на Ферис за Джон Дийн, адвоката на „Уотъргейт“. Лицето му сякаш изобщо бе лишено от цвят или емоция.

— Трябва ли да отговарям на въпросите им?

— Не. Можеш да откажеш да отговаряш, ако искаш. Позови се на Петата поправка. Няма да изглежда добре, но това си е твой проблем.

— Ти ли си ми адвокат?

— Не. Представявам Управлението. Можеш да си наемеш собствен адвокат. Но първо те съветвам да изслушаш въпросите. Ако откажеш да сътрудничиш, незабавно ще те уволнят и може да постоиш доста в затвора. Въпросът е свръхсекретен и може да минат месеци, докато успееш да намериш адвокат с необходимите правомощия.

— *Прецакали* са ме! А дори не знам за какво става въпрос.

— Съжалявам, приятел. Моят съвет е да говориш с дамата от Инспектората. Ако разпитът около операциите се задълбочи прекалено много, ще го прекратят така или иначе. Говори с тях. Честно казано, нямаш избор.

Ферис кимна и адвокатът провря глава през вратата да извика другите двама.

Мира Калъм изглеждаше още по-вбесена. Агентът на ФБР отново пусна на запис. Двамата се представиха повторно — заради записа. Ферис направи същото. Попитаха го дали се отказва от правото си на адвокат и той промърмори „да“. Явно се разтревожиха, че не го е казал достатъчно високо, затова го накараха да го повтори.

— Ще ви задам няколко въпроса за минали ваши действия — каза Калъм. — През 1999 и 2000 сте били изпратен в службата на ЦРУ в Санаа в Демократична република Йемен?

Технически погледнато, отговорът на този въпрос беше засекретен. Ферис погледна към адвоката от Правния отдел, който кимна, че може да отговори.

— Да, така е — отвърна Ферис.

— И длъжността ви в службата беше заместник оперативен началник?

— Да — отвърна Ферис. — Първоначално бях просто оперативен агент. Но след половин година един човек напусна и ме направиха заместник по оперативната част.

— И в тази си роля — продължи Калъм, — поддържахте ли сте постоянни връзки със службите за сигурност на страната домакин, Йемен? — Гласът ѝ беше сух и сдържан, сякаш идваше някъде иззад нея; сякаш беше кукла на вентрилоквист и говореше някой невидим. Ферис не я хареса, а и никак не му допадаше идеята да го разпитват като престъпник.

— Явно. — Каза го сопнато и издаде гнева си. — Разбира се, че поддържах връзки с местните служби. Точно това вършат агентите на ЦРУ по целия свят. Тоест, тези, които са на действаща служба, за разлика от онези в Централата, които пречат на хората да си вършат работата.

Кродж, адвокатът на Управлението, поклати глава; „Недей да вбесяваш тези хора“.

— „Да“ или „не“ е напълно достатъчно, господин Ферис — отвърна Калъм. — И можете да запазите хапливите си забележки за Управлението за бъдещите си съкилийници в затвора.

— Какво значи това, по дяволите? — попита Ферис.

Тя не му обърна внимание и продължи с въпросите си.

— И така, на 17 февруари 2000 година имали ли сте възможност да се срещнете с членове на йеменската разузнавателна служба,

известна като Му-ха-ба-рат? — каза го на срички, за този, който щеше да сваля фонограмата.

— Откъде да знам? Нямам календара си пред себе си.

— Вероятно ще мога да опресня паметта ви, господин Ферис. На 17, 18 и 19 февруари помагали ли сте на Му-ха-ба-рат да разпитват човек, уличен за член на Ал Кайда, на име Са-мир На-киб, заловен от тях?

— Мамка му! — прошепна Ферис сам на себе си. Изведнъж се сети, все едно го удариха с чук по главата. Гретхен беше! Тя го беше издала. Беше запомнила отдавнашното признание, което беше направил за разпита в Йемен. Беше й казал, че пленник от Ал Кайда е умрял в затвора в негово присъствие. Тя го беше посъветвала да не говори пред никого за станалото, защото технически погледнато, било незаконно. Ферис беше забравил затова, но тя го беше запомнила през всичките тези години, в случай че някога се наложи да упражни натиск. И сега го използваше.

— Господин Ферис, чакам — каза носовият глас на Мира Калъм.

— Откъде разполагате с тази информация? — ядосано попита Ферис. — От информатор, нали? „Анонимен“ информатор.

— Няма значение откъде разполагаме с информацията. Просто отговорете на въпроса. Срещали ли сте се с членове на йеменските тайни служби на 17, 18 и 19 февруари 2000 година?

— Отказвам да отговоря.

— На какво основание?

— Секретна информация.

Кродж се намеси:

— От името на Управлението мога да ви уверя, господин Ферис, че госпожица Калъм, агент Саковиц и аз имаме необходимите правомощия за достъп до секретна информация. Имаме право да получим тази информация.

— Съжалявам. Никога досега не съм ви виждал. Искам го в писмена форма от шефа ми Ед Хофман, началник на Близкоизточния отдел. В противен случай не отговарям.

Кродж изглеждаше изтощен. Калъм изглеждаше бясна. Агентът от ФБР изглеждаше отегчен.

— Продължете с въпросите — рече Кродж. — Ще се обадя на четвъртия етаж за минутка.

— По време на разпита на Са-мир На-киб на гореспоменатите дати бяхте ли свидетел на побой върху затворника?

— Отказвам да отговоря.

— Защо?

— Поради същата причина. Секретна информация. Ще бъда в нарушение на закона, ако отговоря без съответното потвърждение на правомощията ви от моя началник.

— Били ли сте свидетел как членове от тайните служби заплашват Са-мир На-киб с бухалка за крикет и после го удрят с нея? По главата?

— Секретно. Секретно.

— В някакъв момент опитахте ли се да възпрете членовете на йеменския Му-ха-ба-рат от подобни действия, както се изисква от изрична заповед 12333 и други подобни вътрешни разпореждания на Управлението?

— Секретно. Секретно. Секретно.

Калъм го гледаше с черното жило на чиста омраза в очите. За нея той беше един от лошите; един от мъжете, които й бяха отнели повишенията, бяха й попречили да се издигне, бяха рискували, за да създават грижи на всички останали, бяха цапали, очаквайки други да чистят след тях.

— Господин Ферис, отхвърлям причината, поради която отказвате да отговаряте. Напълно в правото си съм да получа тази информация. Обиждате мен и Инспектората като цяло, като поставяте под съмнение правомощията ми, а и протакате. Освен че вероятно сте нарушили наказателнопроцесуалния кодекс на САЩ, вие сте арогантен и аз ще се погрижа да си платите за това.

Ферис я погледна и се усмихна за пръв път, откакто беше влязъл в тази стая. Беше я настъпил. Беше всял смут в адвокатската й увереност. Това си струваше.

— Просто се свържете с Ед Хофман — рече Ферис. — Покажете ми писмено разрешение от шефа ми, че ми е позволено да обсъждам тези въпроси, и тогава ще говоря с вас. Евентуално.

Малко след това отложиха разпита. Не стигнаха доникъде и Кродж се разтревожи, че всъщност Ферис може и да е прав за

писменото разрешение да обсъжда подробности от контактите си с чужди служби, които бяха сред най-строго пазените тайни на Управлението. Дадоха на Ферис временен пропуск. Щом излезе от Централата, Ферис се обади на Хофман и го помоли да се срещнат в „Старбъкс“ в търговски център „Маклийн“.

24.

Вашингтон

Късно сутринта „Старбъкс“ беше почти празен. Единственият човек наблизо беше една студентка с щръкнала коса, която пишеше на лаптопа си и същевременно слушаше музика на него. Ферис седеше в тъмния ъгъл и ядеше огромна поничка с бананов крем и ядки с надеждата, че толкова много калории ще го накарат да се почувства по-добре. Хофман си поръча бадемово фрапучино и вече го сърбаше през дебелата сламка, когато седна до Ферис.

— Е, поне сега вече знам за какво става дума — рече Ферис. — За жена ми. Казах ѝ веднъж за една гадория, която се случи в Санаа, докато разпитвахме затворник от Ал Кайда, и как не направих нищо, за да я спра, и накрая човекът почина. Сега го използва, за да ме притисне, защото искам развод. Колкото и де е невероятно, това е цялата работа.

— Впечатлен съм — рече Хофман и остави фрапучиното на масата. — Сигурно наистина те обича. Но това не променя факта, че здравата си нагазил в лайната.

— Нима искаш да кажеш, че взимат тези глупости на сериозно?

— За жалост, да. Шпионинът ми в Инспектората твърди, че информаторът им — чаровната ти жена вероятно — има здрав политически гръб. Приятели на високи постове с влияние в Белия дом. Така че, когато информаторът е подал сигнала, е трябвало да реагират незабавно. Моят човек каза, че случаят не е кой знае какво. Ако тръгнат да съдят всички хора, присъствали на гадни разпити, половината агенти ще изгорят. Но нямат избор, освен ако информаторът им не се откаже. Говорих с моя адвокат Марк Шийхан, между другото. Той има всички необходими правомощия и от Правния отдел смятат, че е добре да говориш с него. В интерес на истината, според мен от отдела искат работата да се потули, понеже мирише на гнило. Шийхан ще те приеме следобед, в пет или в шест. Забравих

кога. Казах му, че ни трябваш спешно и не можем да губим време с правни простотии. Трябва да *действаме*.

Ферис се замисли за миг на фона на гъргоренето, с което Хофман пресушаваше фрапучиното си.

— Значи, ако информаторът оттегли обвинението си, Инспекторатът ще прекрати разследването? Това ли искаш да ми кажеш?

— Да, може би. Питай Шийхан. Него го бива точно за такива неща. Работата е там, че не могат да те съдят без свидетел. И ако няма кой да говори, те не разполагат с нищо. Искам да кажа, за бога, йеменците няма да проговорят. Те са убили човека. Жертвата също няма да проговори, защото е изключително умряла. И тогава с какво по-точно ще разполагат в края на краищата? Майната им! Не се коси. Това е обвинение без свидетели. Казвал ли си на някой друг за това, освен на жена си?

— Не. Приложих бележка към файла, в смисъл че човекът е починал след разпита. Явно това са намерили. Но не съм се впускар в никакви подробности. Дори не ти казах. Поне се надявам, че не съм.

— Няма начин — отвърна Хофман. — Ако си ми казал, е трябвало да те докладвам. А сега се раз карай оттук. Върви се виж с Шийхан. Един добър адвокат може да оправи всичко. Трябваш ми обратно в Аман. Часовникът тиктака.

Кантората на Марк Шийхан се намираше в лъскава сграда на Пенсилвания авеню. Все едно влизаш в друга вселена. Секретарката настани Ферис в чакалня, достойна да посрещне и кралска особа. Беше подранил — оказа се, че срещата била за шест, а не за пет, но това нямаше особено значение за Ферис. Имаха удобни кресла, лъскави списания и истински картини по стените, а не жалки репродукции, както в Управлението. С годините Шийхан се беше превърнал в ангел хранител за загазили оперативни агенти. Беше един от най-добрите криминални адвокати в града и си изкарваше добре прехраната, като представляваше корпоративни престъпници, които вероятно заслужаваха да идат в затвора. Но Шийхан беше бивш морски пехотинец и се разяряваше, когато виждаше добри ЦРУ агенти да бъдат преследвани от конгресни комисии, разни циркаджии адвокати и

всички останали, на които им се искаше да ги тормозят. Затова представляваше оперативни агенти *про боно*. Ферис си отдъхна във временното убежище на адвокатската кантора. Секретарката му донесе кафе в порцеланова чашка и чинийка и после диетична кола и някакви бисквити; най-накрая го извика да се срещне с Шийхан.

Ферис внимателно разказа историята си. Описа каква е ролята на Гретхен в министерството на правосъдието и подозренията си, че също така е играла роля в определянето на политиката на министерството към разпитите. Разказа, без да спести нищо, за тридневните разпити в подземията на Санаа — за заплахите, инструментите, които бяха използвали, кървавия фонтан от главата, локвата кръв на пода. Обрисова го колкото можеше по-добре; не знаел, че щели да използват бухалка за крикет; не осъзнал колко сериозно бил ранен мъжът. Но основният факт беше неизбежен: мъжът беше изтезаван до смърт.

— Присъстваше ли друг американски гражданин, докато биеха затворника? — попита Шийхан. Когато Ферис каза, че е присъствал единствено той от службата на ЦРУ, адвокатът явно си отдъхна. Това означаваше, че единственият „свидетел“ на разположение — индиректно — беше Гретхен Ферис. И свидетелските ѝ показания можеха да бъдат поставени под съмнение.

— Какво трябва да направя? — попита Ферис.

— Би било добре, ако жена ти си промени показанията. Например да се обади пак на човека, с когото е разговаряла, и да каже, че вече не е толкова сигурна. Това би улеснило нещата за всички, включително и за нея.

— Виж, знам какво иска. Иска да се откажа от развода. Но няма да го направя.

— Ясно — отвърна Шийхан. — Но може би има нещо, което тя *не* иска. Очевидно, че нямам за цел да ти давам съвет. Но понякога информаторът осъзнава, че не е в негов интерес да продължи.

— Не е в неин интерес — повтори Ферис. Това със сигурност беше понятие, което Гретхен разбираше.

Ферис изчака да стане девет вечерта и се обади в апартамента на Гретхен. Звънна ѝ, застанал в алеята пред сградата. Когато вдигна, прекъсна връзката, качи се горе и позвъни на звънеца. Беше сложила

веригата на вратата и отначало не искаше да го пусне. Ферис си помисли, че вътре може да има друг мъж, но не беше така — тя си оправяше грима.

— Каква изненада — каза накрая и махна веригата. — Дойде ли ти акълът?

Беше облякла дълъг черен пуловер върху полата и блузата, с които беше ходила на работа. От интонацията ѝ Ферис заподозря, че вече е изпила първото си мартини. Напомни си, че красивата жена, която го зяпаше с леко разтворени устни, се опитва да го унищожи.

— Знам какво правиш — отвърна той. — Опитваш се да ме унищожиш. Но няма да се получи.

— Не ставай смешен, Роджър. Как бих могла да унищожа един голям и силен агент от ЦРУ, който не се страхува от *никого*? Явно имаш халюцинации. Ти си този, който се опитва да ме унищожи, като иска развод.

— Днес се срещнах със следователя и след това наех добър адвокат. Знам какво става, но няма да се получи. Няма доказателства, няма свидетели, само твоята дума — срещу моята. А ти си една разярена бивша съпруга, на която никой няма да повярва. Никога не съм ти казвал нищо за Йемен. Ще се закълна в съда. Измислила си го, за да ми отмъстиш. Делото е обречено на провал. Проблемът е, че нямам време да се занимавам с всичките тези правни ходове. Затова искам да оттеглиш оплакването. Кажи, че си сбъркала. Кажи, че съжаляваш. Направи така, че да приключи. И ще сме квит.

Смехът ѝ беше насилен и леко пиянски.

— Това е абсурдно. Наистина си много жалък, Роджър.

— Оттегли го — повтори Ферис. — Това не е шега. — Гласът му беше студен и непоколебим и за миг тя се стресна. Но бързо се съвзе и си каза цената.

— Няма да си вдигна пръста да помогна на мъж, който се опитва да се разведе с мен. Ти си единственият, който може да реши проблема. В твоите ръце е, скъпи. Като съпруга не бих могла да свидетелствам срещу собствения си съпруг. Но като бъдеща бивша съпруга, както толкова студено ме нарече, нещата вече са различни. Така че ти трябва да решиш.

— Не. Това е решението ми.

— Не какво?

— Не на изнудването ти. Няма да остана женен за теб, за да избегна скалъпена присъда за нещо, което си мислиш, че си ме чула да казвам. Ако се съглася, следващия път, когато се ядосаш, ще измислиш нещо друго. Както и да е, не съм дошъл да те моля за нищо. Дошъл съм да ти кажа нещо.

— И какво е то, здравеняко? — Каза го подигравателно, но в гласа ѝ имаше нотка на несигурност.

— Ако не оттеглиш незабавно жалбата, ще предприема действия да се защита.

Тя отново се разсмя, дори още по-неубедително.

— И какво ще направиш? Ще наемеш някой смешник от ЦРУ да ме очисти? Ужасена съм.

— Ще се защита, като кажа истината. Ще кажа, че съм ти поискал развод и в изблик на ревност ти си измислила цялата история. И после ще покажа на всички — под всички имам предвид както моите, така и *твоите* работодатели, — че не си човек, на когото може да се разчита. Ти не заслужаваш доверие.

Тя го погледна и поклати глава.

— Ти си се побъркал, Роджър. Познавам тези хора. Хората, които работят в Белия дом, са ми приятели. Аз съм част от техния свят. Няма да повярват на думата на някой като теб от ЦРУ, което те мразят, срещу някой като мен, който е техен приятел. Просто няма да стане.

— Няма да е моята дума срещу твоята. Имам доказателства. Писма. Снимки. Документи. Мога да те изоблича.

Явната заплаха, вместо да уплаши Гретхен, явно я разяри още повече, и презрението, което беше изпитвала към него през цялото време, накрая се изля.

— Нямах смелост да направиш това, Роджър. Прекалено учтив си. Знам го. Ти не си убиец.

— Пробвай. Търпях скандалите ти и задоволявах сексуалните ти нужди, и оставях да е твоето. Но сега е различно. Сега се боря за живота си. Ако не отстъпиш, ще те унищожа. Сериозно говоря. Само гледай.

Обърна се и излезе. Тя го извика и после започна да го ругае — ужасни псувни. Хората по коридора започнаха да отварят вратите си. Но беше прекалено късно за Гретхен. Вратата на асансьора се беше затворила.

Ферис отиде в къщата на майка си в планините, където предвидливо беше складираше личния си архив, преди да замине отвъд океана. Тя се опита да го успокои, виждаше, че нещо не е наред, но той се намираше в друг свят. Събра материалите си и започна да ги пресява — документи, стари имейли, които беше качил на дискове, цифрови снимки, които така и не беше извадил, написани на ръка писма. Заклучи се в някогашната си спалня и се рови почти цял ден в архива на живота си с Гретхен, като се мъчеше да реши кое би му свършило работа сега. Сведе голямата купчина до по-малка и после преся нещата едно по едно.

Беше мамила за колежанските си заеми. Това вероятно беше най-доброто му оръжие. Ферис ѝ беше помогнал и ѝ беше изпратил имейл, че всичко е уредено. Беше изтеглила и бърз заем в правния факултет, като беше надула часовете, които беше работила в студентското градче. И за това му се беше похвалила в имейл. Именно това беше проблемът на Гретхен. Беше се доверила прекалено много на почтеността на Ферис. Беше излъгала и за това дали е взимала наркотици по време на интервюто си в министерството на правосъдието. Ферис можеше да го докаже, тъй като му беше изпратила имейл, за да му поиска съвет, когато кандидатстваше за работата. Ферис шеговито я беше посъветвал да каже истината и да си признае, че никога не е употребявала наркотици. И тя беше излъгала, и се беше получило, и тя беше изпитала такова облекчение и благодарност, че беше изпратила на Ферис един лигав имейл. На ФБР много щеше да им хареса.

Накрая идваха данъците ѝ. В годината, преди да се оженят, когато подаваше данъчната си декларация още самостоятелно, се беше наложило да плаща необичайно висок данък. Тя отчаяно имаше нужда да вдигне разходите си, затова събра всичките си сметки за обеда и вечери и ги представи като делови представителни разходи. Беше включила дори и пътуването им до Вирджинските острови за Коледа. Ферис беше запазил копия от сметките. Гретхен грешеше за него. Беше си запазил малко муниции от самото начало.

Майката на Ферис виждаше, че е прекалено зает да рови из старите си архиви, и не го закачаше, докато не приключи малко след полунощ. Но щом свърши, го накара да слезе в кухнята и му направи чай. Беше началото на декември; листата в Шенандоа Вали бяха изпадали и зимният вятър дрънкаше по прозорците на големия празен дом.

— Идва един човек от ФБР — рече тя. — Или поне така каза. Показва ми някаква значка.

— О? И какво искаше?

— Каза, че подновявал правомощията ти за достъп. Искаше да знае дали имаме семеен архив. Записки, писма, такива работи. От семейството на баща ти.

— Сериозно? Странно. Даде ли му нещо?

— Няколко документа да си ги снима. Нямахте кой знае какво за даване. Оставих го да се порови за час, час и нещо. Правили са го и преди, в началото, когато отиде да работиш в Управлението. Правили са го много пъти и с баща ти. Така че не се притесних особено.

— Намери ли нещо, което да не му хареса?

— Не. Изглеждаше доста доволен, когато си тръгна. Каза, че всичко е наред, да не се тревожа. Новите данни били добри.

Ферис повдигна рамене. Хофман сигурно беше изпратил човек от сигурността, когато се беше включил в Минсмийт Парк. Нямахте значение. Той нямаше никакви тайни. А и точно сега имаше по-големи грижи. Каза лека нощ на майка си и успя да поспи няколко часа, преди да потегли обратно за Вашингтон.

Направи два комплекта копия от документите. Единият остави при адвокатата си, другия взе със себе си в апартамента на Гретхен. Видът ѝ беше унил още от момента, в който отвори вратата. Имаше дълбоки кръгове под очите и Ферис предположи, че не е спала много. Тя знаеше, че има с какво да я притисне. Но никога не си беше представяла, че ще го използва.

Ферис разстла материалите на пода, един по един. Обясни за какво е всеки, в случай че е забравила, макар че явно не беше. Каза, че копие от всички документи вече има и при адвокатата му, който е инструктиран да ги достави в Службата за професионална отговорност

към министерството на правосъдието в десет утре сутринта, освен ако Ферис не го спре. Беше очаквал тя да се защити, когато ѝ изложи доказателствата — да твърди, че това са лъжи, или да го обвини във вероломство, задето е пазил тези архиви толкова години. Мислеше, че може да има и сълзи. Но тя мълчеше, само от време на време поклащаше глава. Накрая му каза:

— Обичах те. Но вече не те обичам. Не и след това. Махай се. Трябва да помисля. — Влезе в спалнята си и затвори вратата. Ферис прибра документите и си тръгна.

Рано на другата сутрин в Главния инспекторат се получи обаждане от адвокат, упълномощен от Гретхен Ферис. Адвокатът каза, че госпожа Ферис била открила допълнителна информация относно съпруга си. Не била подготвена да свидетелства срещу господин Ферис и оттегляла обвиненията, че е нарушил закона или федерални разпоредби като агент на ЦРУ. Адвокатът на Гретхен се беше обадил на Шийхан и му беше предал разговора с ГИ. Казал му също, че госпожа Ферис го е инструктирала да предаде, че е готова да даде развод на съпруга си.

Макар и победител, Ферис се чувстваше празен. Знаеше, че е предал доверието ѝ. Тя се беше опитала да го нарани, но беше от любов; той се беше опитал на свой ред да я нарани, за да се защити, и това беше развалило магията. Щом любовта си беше отишла, на Гретхен нямаше защо да ѝ пука повече. Тя не беше от хората, които се сражават за изгубена кауза, и щеше незабавно да бъде обсадена от ухажори. Тя беше трофей и го знаеше. Ферис беше разчитал, че ще се вразуми, но не си бе давал сметка колко бързо може да го направи.

— Връщай се на работа — каза Хофман. Обади се по защитената телефонна линия с новината, че разследването на ГИ официално е прекратено. Каза на Ферис, че самолет на Управлението ще го чака следобед. Не каза къде го праща, но беше явно, че няма да е в Аман.

— Искам да се срещна с Хари Мийкър — рече Ферис.

— Хари те чака в хладилната стая. Никъде няма да иде, повярвай ми. И сме почти готови да го пуснем в пещерата на Сюлейман. Но трябва да се погрижим за още няколко подробности. Затова ти уредих

самолета. Наближава уреченият час. Трябва да го направим с няколко бода, чисто и просто.

Ферис млъкна. Беше готов да тръгне — нямаше търпение всъщност. Но един въпрос се въртеше в ума му, една от многото малки тайнствени вихрушки, които Хофман оставяше в резултат на действията си.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се. Питай каквото искаш. Дали ще ти отговоря, е друг въпрос.

— Защо си имал нужда от адвокат? Какво си бил направил, че Марк Шийхан е трябвало да го оправя?

Хофман въздъхна толкова изтощено, сякаш дори самият спомен беше мъчителен.

— Не ти трябва да знаеш.

— Напротив, трябва ми — отговори Ферис. — Нали двамата имаме нещо общо помежду си?

— Да кажем, че прекрачих линия. Голяма червена линия. И Шийхан убеди някои хора, че ще е по-добре за всички, ако се преструват, че не съм.

— Каква линия си прекрачил?

— Точно това е частта, която не ти трябва да знаеш.

— Не ми пробутвай тъпи номера, Ед. Отивам да свърша мръсната работа, а ти си играеш игрички с мен. Каква линия си прекрачил?

Хофман въздъхна раздразнено. Беше му по-лесно да обясни, отколкото да упорства пред Ферис.

— Прекосих линията, която означава, че нямаш право да убиваш хора. Никой не иска да признае това за нашия занаят, но ние правим това, което трябва да се направи. И аз го направих. Приличаше на това, което се е случило с теб в Йемен, но имаше повече хора за по-дълъг период. Никога повече не ме питай за това. Но не забравяй: когато става дума за операции, говоря съвсем сериозно, като казвам, че ще направя каквото трябва.

25.

Ахлара/Инджирлик

Белият „Гълфстрийм“, с който летеше Ферис, кацна в Анкара след два дни. Той взе такси от старомодното летище до „Анкара Хилтън“, стерилна висока сграда наред дипломатическия квартал. Беше студен декемврийски ден. Вятърът бръснеше и турците бързаха по тротоарите, увити в шалове и пуловери, и се свиваха от студа. Сиви облаци пара излизаха от колите, сградите и устите на хората. Преди няколко десетилетия Анкара беше изглеждала като град със стотици джамии, но без мюсюлмани, толкова здраво армията беше използвала светския турникет. Но сега Турция беше открила исляма си и извън международната част на града рядко можеше да се види жена, която да не носи забрадка.

Щом се настани в стаята си, Ферис се обади на Омар Садики в Аман. Говори с деловия глас на Брад Сканлън, но с настойчив тон. Бил възникнал сериозен проблем. Главният инженер на „Юнибанк“ за Близкия изток прегледал плановете на „Ал Фаджр“ за клона на банката в Абу Даби и повдигнал въпроси за техническите характеристики на изолацията и за възможността за ефикасно използване на климатици. В Абу Даби летните температури стигали над 46 градуса и консултантът не бил сигурен, че плановете са съобразени с това. Изолацията, която били упоменали, можела да върши работа в Йордания, но не ставала за Емирствата. Прекалено голяма част от охлаждането на климатика можело да избяга, което би направило сградата много скъпа за поддръжка.

Садики се изненада.

— Изолацията е добра — настоя той. — Същата използвахме и в Саудитска Арабия. В Хафр Ал Батин е дори още по-горещо. Със сигурност няма да има проблем.

— Е, ще трябва да го обясниш на регионалния ни инженер. Той е в Анкара с мен. Казва, че иначе щял да спре проекта.

— Какво означава това? — попита Садики.

— Означава, че няма да ви се плати. Съжалявам. Неприятно ми е, също както и на теб. Няма да отнеме много време. За един ден можеш да дойдеш и да си отидеш. Нашата пътническа агенция може да уреди всичко и да ти достави билетите в офиса. — Ферис се опитваше да говори спокойно, макар много неща да зависеха от успеха на този негов тактически ход.

— Кога искаш да дойда? — Садика изглеждаше по-скоро учуден, отколкото притеснен. От друга страна, строителните планове винаги имаха непредвидени забавяния.

— В сряда. Вдругиден — отвърна Ферис. — Главният инженер може само тогава. Съжалявам, но трябва да те помоля да го направиш. Не иска да говори с никой друг.

— Чакай, моля те. — Садика задържа разговора, докато обсъди нещата вероятно с някой от началниците си. Отне му няколко минути. Ферис се разтревожи, че отговорът може да е „не“. Двамата с Азхар имаха резервен план, но той не беше толкова добър.

Ферис чу изпукване и Садика се обади отново.

— Разбрахме ли се?

— Вие ли ще платите? — попита Садика.

— Всички разходи. Билет бизнес клася. И ще ускорим плащанията, щом проблемът се реши. Много съжалявам.

— Добре тогава. Ще дойда в сряда, дваисет и първи декември, ако е рекъл господ.

Ферис му обясни подробно къде ще е срещата, в една сграда в стария ислямски квартал. Каза, че самолетният билет ще бъде доставен в офиса на Садика рано сутринта на другия ден. Садика го успокои да не се притеснява, разбирал ситуацията. Йорданецът винаги беше толкова отстъпчив... Може би това трябваше да разтревожи Ферис, но не би.

Късно същия следобед Ферис се качи на един военен американски хеликоптер и отиде до голямата въздушна база в Инджирлик, на 400 километра югоизточно от Анкара, която беше послужила като една от отправните точки за американските въздушни операции срещу Ирак преди войната. В разнебитения военен терминал го чакаше агент от Управлението, Ферис го познаваше отнякъде, може

би от кафенето на Централата. Оплешивяващ приведен мъж, към четирийсет и пет годишен. Представи се като член на службата на ЦРУ в Анкара. Близкоизточният отдел го беше помолил да помогне с организацията и транспорта. Той заведе Ферис до платформата, където бяха оставили чантата му, и после до чакащото хъмви, което ги откара на километър разстояние до една дървена барака без никакво обозначение.

В бараката, с крака върху раницата си и оръфан брой на списание „Пийпъл“ в ръце, седеше Джим, армейският офицер, с когото Ферис се беше срещнал в Рим. Носеше слънчевите очила на челото си дори и във вечерния мрак и беше облечен в работна риза с навити ръкави в студа по средата на декември. Изглеждаше по-як и стегнат, отколкото в Рим, сякаш беше прекарал повечето време оттогава във фитнеса.

— Здравей, страннико — рече Ферис. — Какво знаеш?

— Почти нищо, сър. Освен че вашите хора са доста странни.

— Това е факт — рече Ферис. — Ние сме Централното странно управление.

Агентът от Анкара се почувства неловко и каза:

— Ще ви оставя сами, момчета. Хъмвито е отпред. Казаха, че щяло да ви трябва. Ще дойда утре сутринта в 6:00, за да ви заведе до столовата. Ако ви няма, ще трябва да я намерите сами. Спират да сервират в седем и половина. — Извини се и остави двамата по-млади мъже в полуосветения импровизиран офис. Ферис остави сака си и потърси нещо за пиене в малкия хладилник в дъното.

— Донесе ли бум-бум? — попита, когато пресуши кока-колата.

— Определено. — Джим кимна към големия куфар на колелца в ъгъла. — Имам достатъчно пластичен експлозив да гърмим от тук до Тел Авив.

— А намери ли кола?

— „Фолксваген Голф“. Същата, която са използвали при един от атентатите в Истанбул. Едно от момчетата ми я паркира до офицерските общежития, както ти искаше.

— Идеално. Значи сме готови за купон.

Джим се почеса по главата. Личеше си, че има нещо, което го притеснява.

— Наистина ли ще използваме тези лайна, сър?

— Да — отвърна Ферис. — Абсолютно.

— Супер — рече Джим. — Но как по-точно? Защото това е доста експлозив. Повярвайте ми.

Ферис му обясни плана за действие, за да не се стресне съвсем. Извади от куфарчето си подробните оперативни инструкции, които бяха подготвили с Азхар, и ги сложи на масата. Разясни на военния си помощник всяка стъпка от плана. Мина повече от час, докато обобщи всички взаимно свързани части.

— И никой няма да пострада? — попита Джим, когато Ферис приключи. Имаше много нагледна представа какви щети може да причини взрив с подобна сила.

— Не и ако го направим както трябва — отвърна Ферис. — Само ще *изглежда*, че има пострадали, и то много.

Ферис си погледна часовника. Минаваше десет.

— Имаме шест часа.

— Да спуснем предпазителя и да презаредим — отвърна Джим.

Ферис си помисли, че никога не е работил с военен, който в даден момент да не каже: „Да спуснем предпазителя и да презаредим“. Казваха го, преди да почнат да пият по клубовете, преди да гледат мач по телевизията; може би го казваха и на жените си, преди да правят секс.

— Ти спускаш предпазителя, аз презареждам — отвърна Ферис. — Става ли?

Ферис събра оборудването си — фенер, карти, уреди, с които да обезопаси периметъра, докато работят. Извади очила за нощно виждане от един джоб на чантата си. Джим внимателно забута куфара на колела към вратата на бараката. Беше преметнал още една чанта през рамо — в нея имаше фитили, таймери и свързочна техника. Внимателно натовариха всичко на хъмвито. Ферис седна зад кормилото и огледа картата, за да се увери, че координатите са верни.

— Офицерските общежития са на десет минути оттук. Ще караме без фарове, но районът трябва вече да е чист.

Ферис нагласи очилата за нощно виждане и нощният въздух се изпълни с ярка изкуствена светлина. Запали ръбатото возило и подкара надолу по лошия чакълест път. Направи няколко завоя — следваше картата, и наближи пропускателен пост с двама американски войници. Това беше единственият вход към двора, горе-долу с размерите на футболно игрище, ограден с бодлива тел. Тук бяха офицерските

ергенски общежития на Инджирлик, мястото, където бяха настанени повечето пилоти. Беше достатъчно близо до периметъра на базата, така че хората, които живееха в съседните градчета и села, щяха да видят, ако се случеше нещо лошо, но достатъчно далече, за да могат да огледат както трябва.

Ферис се насочи към зигзагообразната линия от бетонни бариери, които пазеха входа. Присветна три пъти с фаровете и един от войниците присветна два пъти. Когато стигнаха до пропускателния пункт, Ферис се наведе през прозореца и каза паролата. И двамата постови му козируваха и единият натисна копчето, за да отвори портала.

Ферис подкара към една триетажна дървена сграда. На паркинга имаше хъмвита и няколко цивилни коли, както всяка нормална вечер. Пердетата не бяха дръпнати, но повечето лампи светеха. При толкова светлина нямаше да имат нужда от очилата за нощно виждане.

— Готово — рече Ферис. — Последният народ се е изнесъл преди два часа.

— Защо тогава проклетите светлини светят, сър? — попита Джим. Явно предпочиташе да работи в пълен мрак.

— За да си мислят хората, че американците са още тук — отвърна Ферис.

— О, добре. Разбрано.

— Къде е колата?

— Отзад — отвърна Джим. — До боклукчийските кофи.

Подкараха бавно към другия край на сградата. Там, дълбоко в сенките, се мъдреше червен голф с турска регистрация.

— Да почваме — каза Ферис и постави електронно наблюдение, което щеше да ги предупреди, ако нещо в двора се раздвижи. После свалиха нещата от хъмвито и ги пренесоха до фолксвагена.

— Правил ли си някога кола бомба? — попита Ферис.

— Не, сър. Но винаги има пръв път.

Джим бавно разопакова пластичния експлозив от куфара на колелца и започна внимателно да го подава на Ферис, който го нареди в багажника на колата. Когато покриха цялото дъно, Джим спря и попита:

— Колко още?

— Всичкият.

— Това ще разруши цялата проклета сграда.

— Ако го направим както трябва.

Ферис видя тревожния блясък в очите на военния.

— Сигурни ли сте, че няма да има никой от нашите по време на експлозията?

— Повечето момчета са в отпуска, но турците няма откъде да го знаят. Останалите са преместени временно в близката казарма. Такъв е планът. И ти трябва да вярваш на плана.

— Това ни казаха и за Ирак.

Ферис се усмихна.

— Просто го направи. Сигурен ли си, че свързваш правилния експлозив с правилната жица?

— О, да. Когато турските спецслужби тръгнат да разследват, адресът ще е само един — Ал Кайда. Експлозивът е същият, който използваха при бомбените атентати в Истанбул през 2004 година.

— Чиста работа — отвърна Ферис.

Продължиха в пълна тишина. Когато всички експлозиви бяха преместени в багажника, Джим се залови да свързва жиците, детонатора и таймера, а Ферис отиде до главния вход. Вратата беше оставена отворена. Той слезе в мазето при елтаблото на сградата и инсталира таймер, който щеше да поддържа осветлението през следващите седемдесет и два часа по обичайната схема: щеше да включва лампите, когато предполагаемите обитатели на сградата по принцип трябваше да са будни, и да ги изключва, когато би трябвало да спят.

Върна се от другата страна на сградата. Джим проверяваше жиците и таймера за дефекти. После с безкрайна прецизност закачи и последната жичка и попита:

— За кога да настроя таймера?

— За 7:00, четвъртък сутрин. И да не прецакаш нещо.

— Това го оставям на Управлението, сър — отвърна Джим, нагласи таймера според инструкциите и затвори багажника на колата. Ако някой случайно се разходеше до сградата през следващите два дни, нямаше да види нищо нередно. Ферис прибра сензорите и щателно претърси целия район, за да се увери, че не са забравили нещо.

Джим се мотаеше около фолксвагена, още не беше готов да тръгне. Нещо продължаваше да го тревожи.

— Сър, просто си мисля. Какво ще стане, ако някой турчин се разходи насам в четвъртък сутринта? Или ако някой от офицерите, които живеят тук, се върне от отпуска преди Коледа? Има ли някой, който да пази и да изгони хората, ако дойдат в неподходящо време?

— Няма. Съжалявам.

— Извинете ме, че питам, сър, но защо няма?

Ферис замълча. Беше задал на Хофман същия въпрос, когато бяха съгласували плана в Минсмийт Парк. Как да не убият случайно невинни хора? „Ще се молим“, отговори Хофман и когато Ферис го притисна, го посъветва да ограничи информацията до възможно минимален брой хора. И Ферис осъзна: Хофман беше готов да изгуби хора, за да стане работата.

— Оперативна сигурност — отвърна Ферис. — Не можем да рискуваме да поставим часовей. Съжалявам, но такива са заповедите ми.

— Ясно, сър. — Армейският офицер доби вид на робот, както става с войниците, когато разберат, че е време да престанат да задават въпроси и да продължат да си вършат работата.

Качиха останалия багаж в хъмвито. Минаха обратно през пропускателния пункт и се върнаха в бараката. Ферис предложи на Джим бира и двамата пиха заедно, но през повечето време мълчаха. После легнаха на койките, за да дремнат няколко часа.

Оперативният агент пристигна в 6:00, както беше обещал. Джим вече ядеше отвратителна на вид пакетирана храна. Ферис каза на колегата си от Анкара, че няма да ходи да закусва, а направо отива на пистата, за да се върне с хеликоптера в Анкара. На тръгване Джим го удари по рамото — достатъчно силно, та чак го заболя.

— Весела Коледа!

26.

Анкара

Декемврийското утро обагри небето на изток в охрено червено. През прозореца на хеликоптера Ферис виждаше нагънатата като дъска за пране равнина на Анадола. Полетът беше съгласуван с турските военни и нямаше нужда да се лети толкова близко до земята, но пилотът си правеше кефа. Следваше речните корита, които набраздяваха Южна Турция, завиваше толкова рязко, че Ферис усещаше гравитацията в стомаха си; бръмчаха над ужасени стада овце, които се пръскаха във всички посоки; минаваха с бърснец полет над поляните и разлюляваха високата трева като в пейзажите на Ван Гог. Пилотът се забавляваше да вдига рязко хеликоптера, когато приближаха жици с високо напрежение, и от време на време безразсъдно се провираше под тях. Знаеше, че Ферис никога не би го издал и че дори и да го направи, никой от диспечерите няма да му обърне внимание.

В Анкара, Ферис имаше натоварен ден. Срещна се с Бюлент Фархат, турския агент, който щеше да се направи на главен инженер на „Юнибанк“. Навремето Фархат беше ходил в Афганистан и когато се беше върнал, турците здраво го бяха изпотили, докато му изкарат муджахидинските настроения; бяха го пуснали, при условие че ще продължи да им дава сведения: първо от салафитските кръгове у дома, а после, когато вече му имаха доверие, от джамиите в Германия. ЦРУ го беше вербувало в Германия и го беше пуснало като свой агент, въпреки че на книга още се водеше към турските служби. Ферис заведе Бюлент в офиса, където щеше да се срещне с Омар Садики. Намираше се на оживена търговска улица близо до най-старата джамия в града. Самият офис беше модерен, но безличен — труден за запомняне и още по-труден за повторно намиране. Ферис даде на агента визитни картички от „Юнибанк“ и куфарче с лого на компанията отстрани. Разясни му сценария: Бюлент трябваше да разпита Садики за задържането на хлад и устойчивостта на топлина на изолацията, която бяха упоменали „Ал Фаджр“; трябваше да се възпротиви, че не е

достатъчно плътна, и да предложи промяна в техническите характеристики на плана. Трябваше да предложи да плати за промяната, ако Садики се опъне. Във всеки случай трябваше да се погрижи, докато говори, да размята планове и скиците нагоре-надолу. Камерата и микрофоните в офиса щяха да свършат останалото.

После Ферис се обади на Аджет Сингх в Аман, за да потвърди дела на операцията от 22 декември в киберпространството. Сингх му описа набора си с електронни номера: щеше да изпрати кодирани съобщения по-късно през деня от имейла на Садики, който контролираше, и да намекне на кодиран език, че операцията срещу американската цел е готова; беше подготвил комюнике, в което се поемаше отговорност за коледния атентат и се съобщаваше за нова салафитска терористична група, което щеше да бъде качено на истински джихадски уебсайт няколко часа след като бомбеният атентат станеше публично достояние; щеше да създаде объркване с поздравителни съобщения, които щяха да се разменят из мрежата; имаше готови постинги за ислямските чатрумове в *mySunna.com* и още десетина други джихадски уебсайта — в които се обясняваше произходът и теологията на новата група, организираща бомбения атентат. Щяха да обяснят, че според новата група Ал Кайда се била размекнала — атакувала цивилни обекти в Европа вместо американски военни обекти. Няколко съобщения дори щяха да обвинят водачите на Ал Кайда, че ЦРУ им плаща.

— Ти си гениален — каза Ферис на младия си помощник.

— Ако е така, защо не мога да си намеря нещо за чуване?

— Ще те изведа, когато се върна — отвърна Ферис. — И ще ти намеря момиче. Искаш ли?

— Искам две.

Ферис се разсмя. Зачуди се дали ентусиазираният му помощник не е девствен.

— Добре тогава, значи две.

Садики пристигна на следващата сутрин. Ферис изпрати кола да го посрещне на летището. Йорданецът се забави при проверката на паспортите, което означаваше, че името му е в списъка за наблюдение. Ферис го чакаше в офиса, дегизиран както обичайно, заедно с Бюлент.

Срещата мина, както беше планирана. След около час спорове се разбраха изолацията да бъде сменена. Бюлент настоя да заведе Садики на празничен обяд в съседния ресторант. Ферис се извини, като каза, че има друга работа, и така двамата отидоха в любимото място за събиране на ислямистките политици и памфлетисти; беше ресторант, в който щяха да бъдат забелязани — от религиозни мюсюлмани, свързани с подземния свят, и от турските тайни служби, които ги наблюдаваха. Привечер колата върна Садики на летището и той хвана късния полет вечерта.

На следващата сутрин, вторник, 22 декември, във въздушната база „Инджирлик“ в Южна Турция избухна бомба. Огнената топка се виждаше от километри, а грохотът от експлозията набързо събра тълпа пред базата. Местните кореспонденти разпратиха бюлетини трийсет минути след бомбения атентат и Си Ен Ен — Турция получи заснет с телеобектив от външния периметър на базата видеоматериал, на който се виждаше как дебел стълб пушек се издига от останките на сградата. Два часа след атентата Си Ен Ен — Турция цитираше турски източници, които твърдяха, че целта са били американски казарми.

Ферис се обади на Хофман от защитения телефон, за да се увери, че всичко е минало по план. Тревожеше се, също като Джим сноци, че нещо може да се е объркало.

— Мина почти перфектно — отвърна Хофман.

— Какво означава това? — попита Ферис.

— Означава, че някакъв тъп редник отишъл в офицерските казарми, защото чул, че има много свободни стаи. Промъкнал се през постовите. Разпознали са тялото трийсет минути по-късно.

— О, боже! — Ферис беше позволил това да се случи. Беше предвидил тази смъртоносна грешка и не беше направил нищо, за да я предотврати. Какво ставаше с него?

— Не се тревожи. Този човек е нарушил заповеди и е влязъл в забранена за влизане зона. Вината не е твоя. Не е и моя. Негова си е. Така че не се отпусай и се съсредоточи върху важното. Вече се доближаваме. Преглътни го.

Отначало Ферис не отговори. Остави думите на Хофман да потънат в съзнанието му.

— Не ти пука, че този човек е загинал, нали?
— Да. Не ми пука. И на теб не бива да ти пука.
Ферис каза само довиждане.

Американските и турските военни се постараха максимално да ограничат изтичането на информация и понеже ставаше въпрос за военна база, успяха до известна степен. Но в десет сутринта кабинетът на министър-председателя даде пресконференция в Анкара за турските медии и каза, че в Инджирлик е имало голям взрив. Имало жертви, но сред тях нямало турци. Говорителят на министър-председателя каза на турските репортери, че целта на атентата са били американските офицерски общежития в базата, където живеели много от пилотите. Каза, че по-голямата част от сградата е била унищожена, но че американците се грижели за пострадалите в собствената си полева болница, която обичайно поемала спешните евакуации от Ирак.

Хората в Щатите току-що се събуждаха, когато Пентагонът излезе с обръщение, в 14:00 в Анкара и в 07:00 във Вашингтон. Пентагонът потвърди, че кола бомба е унищожила американски казарми за офицери, че жертвите сред американците са били ограничени, тъй като много офицери са били в коледен отпуск. Пентагонът отказа да пусне списъка с имената на убитите и ранените, като каза, че ще съобщи лично на близките им, и в последвалата суматоха няколкото репортери бяха уведомени, че няма да има публично обявяване на жертвите, защото някои от тях са били изпратени в Инджирлик със секретни мисии. Това не беше изненада. Репортерите на Пентагона си знаеха, че Инджирлик е база за специални операции в Ирак. Снимките разказваха историята: показваха опустошението: мощен бомбен взрив, който беше унищожил символична цел — базата беше използвана от всеки летец, пускал някога бомби над иракчаните.

Нещата се задвижиха, когато поемането на отговорност беше поместено на ислямския уебсайт. Изявлението критикуваше останалите терористични групи като проамерикански продажници. Групата, която поемаше отговорността, наказателна бригада „Назър ал Дин Албани“, беше неизвестна досега. Но до края на деня анализатори от Лондон и Вашингтон вече спекулираха, че групата може да е важна

нова издънка на Ал Кайда. Мъжът, на когото беше кръстена, бил часовникар от Дамаск, който преди смъртта си през 2000 година се прочул със свободните си интерпретации на проповедите на Пророка, известни като „хадити“, противопоставящи се на сухата ортодоксалност на официалния канон. Той беше модерен светец за някои от най-крайните поддръжници на салафитския ислям, хора, които искаха да прочистят развалата на модерния живот и да възвърнат чистотата и бойния дух от времето на Пророка. Последователите на Албани се бяха разпръснали в Сирия, Саудитска Арабия и Йордания; центърът на движението се намирал в една джамия в Зарка, където бяха намерили убежище много от следовниците на Албани, след като бяха избягали от Сирия. Аналитичите от разузнаването знаеха, но не казаха на репортерите, че един от членовете на джамията в Зарка е мистериозен архитект, който набира все по-голямо влияние сред муджахидините.

Благодарение на Аджет Сингх имаше още откъслечни доказателства. Аналитичите забелязаха сходство между салафитската реторика в комюникето на бригадата на Албани и постингите, които бяха пускани в джихадските уебсайтове през последните месеци. Имаше често повтарящи се арабски фрази, например: „Нахну риджал уа хум риджал“, което се превеждаше като: „И ние сме мъже, и те са мъже“. За муджахидините това изречение означаваше, че общоприетите традиционни тълкувания на Корана и хадит не са поверни от радикалните интерпретации. Материал в „Лъндън Дейли Телеграф“ цитираше британски аналитици, забелязали друг цитат от радикален салафитски шейх на име Абдул-Рахим ал Тахан, който се беше появил на много сайтове като част от комюникето: „*Ла кайра фи ко'ран би-гайри сунна, уа ла кайра фи сунна би-кайри фахм салафна ал-силах*“. Това се равняваше на декларация за независимост от традиционния канон за сунитите, известен като Суна: „Няма добро в Корана без суна и няма добро в суна, ако нашите правоверни салафити не го разбират“. Това са новите убийци, предупреждаваше „Телеграф“, по-опасни дори от взривилите бомбите в Милано и Франкфурт.

Минаха двайсет и четири часа, преди да започне да изтича първата информация от обединения екип Турция/ФБР, който извършваше техническата експертиза на мястото на взрива. Бомбата в Инджирлик определено беше свързана с мрежата на Ал Кайда.

Техниците бяха сравнили експлозивите и детонатора с тези, използвани при предишен атентат на Ал Кайда в Истанбул.

Нито една истинска операция не е свършена. Но докато следеше неясния развой на виртуалните събития, Ферис може да стигне единствено до заключението, че измамата може да стигне до съвършенство по начин, по който истинският живот не може. Спомни си нещо от журналистическите си дни в началото на 90-те години — наблюдението на суровия критик Джанет Малкъм, че съществува само един вид разказ, в който истинността на описаното върху печатната страница не може да бъде поставена под съмнение, и това е художествената измислица. Така беше и с бомбения атентат в Инджирлик. Истината, която разбра светът, беше, че една сърдита нова група от терористи може да удари американците вътре в собствените им бази. Беше шок — и то най-вече за истинските терористи.

Ферис получи имейл от Гретхен. Отначало се разтревожи, като видя от кого е, но съобщението беше в известен смисъл окуражаващо. Заглавието беше: „Да го духаш“. Самото съобщение беше текст от материал, излязъл в сутрешната клюкарска колона на „Уошингтън Поуст“, в който се казваше, че развеждащата се адвокатка от Министерство на правосъдието била видяна през ваканционния сезон в обятията на висш съветник от Белия дом, който бил един от най-привлекателните ергени в града. Ферис можеше само да се усмихне доволно: Гретхен беше природна стихия. Щом се окажеше обградена, тя сменяше посоката и избираше друг. Това беше дарбата ѝ, тя не усложняваше живота си със самоанализи. Решаваше какво иска и после излизаше и си го намиралше. Сега свободното бъдеще се простираше и пред Ферис. Прибираще се в Аман, за да бъде с жената, която обичаше. Имаше само една пречка: в центъра на връзката му с Алис Мелвил имаше лъжа.

27.

Аман

Хани Салаам привика Ферис в деня, в който той се върна от Анкара. По телефона каза само, че било спешно и че било свързано с Инджирлик. Медийната шумотевица около бомбата все още набираше скорост и Ферис се тревожеше, че Хани може да направи нещо, с което да разкъса мрежата, която той толкова старателно се опитваше да изплете.

Когато пристигна в централата на СОР, забеляза, че ръководството е сложило във фоайето нов портрет на краля. За разлика от стария, който показваше как Негово Величество разпуска по къси ръкави заедно с жена си и децата си, толкова безгрижни, все едно бяха на някой морски курорт, новият изобразяваше как монархът в униформа на специалните служби се мръщи, загледан в далечината, където се спотайва врагът. Това беше символ на времето, помисли си Ферис. Край на приказките за обновление и реформа; сега арабските лидери бяха натикани в бутилката със скорпиони.

Хани изглеждаше елегантен, както винаги, глух към битките около себе си. Носеше синя риза, отворена на врата, с масивни златни копчета на ръкавите. Сивият му костюм му лепваше така, както може да лепва само шит по поръчка костюм: крачолите стигаха точно до върховете на обувките, сакото беше леко вталено. Носеше на ревера си малка коледна захарна пръчка, дали от уважение към американския си гост, или заради шепата служители християни, Ферис не знаеше.

— Весела Коледа — каза Хани, хвана ръката на Ферис и я задържа за миг, докато разсъждаваше по въпроса. — Ако приемем, че си християнин. Не си спомням някога да съм те питал, но американците сте толкова религиозни напоследък. По-зле и от Саудитска Арабия. Все пак Коледата е за всички, нали така? Тук, в Йордания, дори и мюсюлманите имат елха.

— Не съм вярващ — отвърна Ферис. — Обичам да пея химните, но спрях да ходя на църква преди години, когато престанах да вярвам.

Чувствах се като лицемер, като мюсюлманин, който пие. Но ти благодаря, че попита.

— А как е госпожа Ферис? — Хани никога досега не беше питал за Гретхен. Въпросът не можеше да е случаен.

— Развеждаме се. Документите трябва да са готови до няколко седмици.

— Да, чух нещо такова. Надявам се, че всичко е наред.

— Наред е, Хани. Всичко е наред.

Йорданецът се перчеше — искаше да покаже на Ферис, че знае за личния му живот. Вероятно беше чул и за разследването на ГИ, но предпочете да не повдига въпроса.

На Ферис не му се говореха празни приказки. Беше уморен от трескавата дейност в Турция и последният му разговор с Хофман още го тревожеше.

— По телефона каза, че имаш нещо важно, Хани. Целият съм слух.

— Да, скъпи мой, тъкмо дотам бях стигнал. Мисля, че можем да ви помогнем за този ужасен атентат в Инджирлик. Моите най-искрени съжаления, между другото. — Дръпна една снимка от папката на бюрото си и я сложи пред Ферис.

Снимката беше на Омар Садики. Беше облечен в делови костюм, с добре поддържаната си брада и бдителните си набожни очи. Явно беше увеличена снимка от паспорт.

Ферис се загледа в нея, като се мъчеше да не помръдне и мускулче на лицето му. Беше се страхувал от този момент — когато Хани щеше да започне да души около Садики. Хофман беше посъветвал Ферис да отрича каквито й да било връзки с архитекта.

— Кой е той? — попита Ферис. Гледаше снимката безизразно.

— Казва се Омар Садики. Архитект е към една фирма тук, в Аман, която строи джамии в Саудитска Арабия. Работят за благотворителни фондации, такива, които финансират медресетата. Активист е и в една джамия в Зарка, която наблюдаваме от много време. Знаем доста неща за него. — Хани замълча и се вгледа в лицето на госта си, сякаш искаше да се увери в нещо.

Ферис остана неподвижен. Усещаше дъха си. Чакаше Хани да продължи, но йорданецът изчакваше, искаше той да го попита.

— Има ли някаква връзка с Инджирлик? — пристраши се Ферис.

— Така си мислим. Не разполагаме с неопровержими доказателства, но нещата сочат към него. Летял е от Аман до Анкара един ден преди бомбардировките. Уж по работа. Но говорихме с турците и те ни казаха, че докато е бил в Анкара, този Омар се е срещнал с турчин, който е бил в Афганистан. Нашият господин Омар е останал в Турция само няколко часа. Достатъчно, за да планира операцията. Ако наистина е било така. И после се е върнал в Аман.

Ферис замълча и се замисли за миг. Месеци работа щяха да отидат по дяволите, ако не внимаваше.

— Добри доказателства, Хани. Какво ще правиш с тях?

Йорданецът го погледна любопитно, после взе цигара от пакета на бюрото си и я запали. Задържа дима дълго в гърдите си, преди да го издиша.

— Затова поисках да те видя, Роджър. Искаме да наблюдаваме този господин Садики и да видим с кого разговаря. Той е най-добрата следа, която имаме от доста време. Нямам намерение да го арестувам, поне засега. Надявам се и вие да не предприемете нещо необичайно. Би било грешка според мен.

Ферис се извърна и тръгна към дивана. Изпитваше облекчение, но се опитваше да го скрие. Ако йорданецът арестуваше Садики, можеше да има ужасяващи последствия. Архитектът щеше да протестира, че няма нищо общо с Инджирлик; след няколко мъчителни часа щеше да стане ясно, че казва истината, и играта щеше да загрубее. Той се обърна към Хани, който продължаваше да си пуши бавно цигарата, и каза:

— Мисля, че си прав. Не го арестувай. Остави го там, където си е.

Очите на Хани се присвиха и заприличаха на цепки.

— Да. Гледай и чакай. Това обикновено е правилният начин на действие. Знаех си, че съм прав за теб. Но трябва да ми обещаеш, че ще стоиш далеч от него. Никакви арестувания посред нощ, защото ще те следя. Можеш ли да ми дадеш дума за това?

— О, да, абсолютно. Няма да припарваме до него. Ти също. Само ще гледаме и ще чакаме. Нали така?

Хани кимна и се усмихна.

— Трябва да се обадиш на господин Ед Хофман. Мисля, че ще иска да знае.

— Ще му кажа веднага щом се върна в посолството. Ще е много развълнуван. Страхотна работа, Хани. Никой, освен теб не би могъл да го пречупи. Дължим ти благодарности.

Хани загаси цигарата. Все още го гледаше подозрително, или може би Ферис просто си въобразяваше.

— Ние сме съюзници. Как можем да не си помагаме?

Стиснаха си ръцете. Ферис попита Хани дали има нужда от някаква техническа помощ за наблюдението на Садики. Това беше единствената област, в която американците винаги имаха какво да предложат. Но шефът на СОР каза, че сам щял да се оправи, освен ако Садики не започнел да излиза от Йордания. Ферис го попита дали ще информира турците или някои други приятелски служби и йорданецът пусна нова полуусмивка.

— Не засега. Това ще е нашата тайна.

Когато след четирийсет и пет минути преразказа разговора на Хофман, Ферис отново се разтревожи. Хофман не спря да повтаря: „Мамка му!“, сякаш очакваше още лоши новини. Когато стигна до края и обещанието, Хофман с облекчение възкликна: „Слава богу!“ Чак сега Ферис си даде сметка колко притеснен е шефът му, че операцията може да се провали.

— Мислиш ли, че знае? — попита Хофман.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислиш ли, че знае, че си играем игрички със Садики?

— Може би. Той е умен. Но не мисля. Потвърждението си е там. Колкото повече търси, толкова по-ясно ще вижда следата, която съм оставил.

— Легендата със сигурност съществува. И Хани не е гениален, както непрекъснато ти повтарям. Мисля, че всичко е наред. Искаш ли да дойда и да говоря с него?

— Не, освен ако не възнамеряваш да го включиш в операцията. Ако се появиш просто така, ще стане подозрителен. Ще си помисли, че пак се готвиш да му погодиш някакъв номер.

— Кое то всъщност правя.

— Да. Но да не го правим прекалено очевидно.

— Весела Коледа — отвърна Хофман. Защото наистина беше коледната вечер.

Вечерта Ферис се среща с Алис в апартамента ѝ. Тя носеше червена коледна шапка, кривната встрани, и имаше руж на бузите, от което приличаше малко на жена, която се появява на коледните реклами на скоч или снегосмукачки. Ферис беше отсъствал няколко седмици и се беше притеснил, че може да си е отишла в Бостън, за да прекара Коледа с майка си. Но ето я тук, по-хубава дори, отколкото в представите му.

Тя обви ръце около врата му, изправи се на пръсти и го целуна, а после се гушна в него. Ферис усети ръцете ѝ върху ребрата си.

— Какво е станало? Не си ли се хранил? Изглеждаш отслабнал с пет кила.

— Бях зает. Пропуснах доста яденета.

— Станал си кожа и кокали. Добре че ти е останало нещо за довечера. — Тя му се усмихна дяволито.

Поведе го нагоре по стълбите към тайната градина на апартамента ѝ. Във всекидневната имаше коледно дръвче, крив кедр, който едва беше оцелял при пътуването от Ливан, но беше украсен с лампички, стъклени играчки и дори с гирлянди. Откъде беше намерила всичко това в Аман? Хорът на Кинг Колидж пееше коледни песнички на сидито, а под дръвчето имаше няколко ярко опаковани подаръка. Ферис едва бе намерил време да иде да напазарува следобеда. Сега извади подаръците си и ги подреди внимателно до другите.

Алис отиде до кухнята и се върна с две чаши вино. Пиха колкото да им се замае главата и после Алис започна да прокарва пръст по шева на панталоните му и след това по ципа му.

— Не още — спря я Ферис. — Още се настройвам на коледно настроение. — Всъщност не беше готов за близост. Имаше прекалено много неща, които не ѝ беше казал, откакто толкова спешно беше напуснал Аман. В няколкото телефонни обаждания не беше искал да говори много — сигурен бе, че Хани вече подслушва телефоните му, — затова беше кратък и сдържан. „Не мога да говоря сега“, казваше. „Ще ти обясня по-късно“. И тя го разбираше. Беше влязла в ритъма на живота му до такава степен, че си даваше сметка, че той има тайни и че има моменти, в които не трябва да го притиска, а да изчака, докато може да ѝ каже повече.

И така той ѝ каза. Не всичко, не ѝ отрязва дори цяло парче, даде ѝ само да опита. Обясни ѝ, че се е прибрал, защото са го разследвали. Как жена му е заплашила, че ще му го върне, когато поиска развод, и си е отмъстила, като е извадила някаква мръсотия от негово предишно назначение в посолството на САЩ в Йемен. Трябвало да я убеди да отстъпи и да престане да създава проблеми, преди тя да се съгласи да му даде развод.

— Какво намери срещу нея? — попита Алис.

— Мръсотии. Няма значение. Повечето финансови. Както и да е, оправих го.

— Как? — Тя искаше да разбере.

— Като я убедих, че не е разумно да продължава.

— Това звучи като изнудване.

— Нещо подобно. Да кажем само, че жена ми, моята бивша жена, е немарлива и оставя доста улики след себе си. Тя знаеше, че аз знам за тях, но според мен не очакваше, че ще ги използвам. Прекалено галантен съм.

— Значи наистина си я изнудил. Това е малко плашещо, нали?

— Нямах избор. И не бива да се плашиш. Ти си толкова чиста — като снега на Северния полюс.

Тя наля по още една чаша. Хорът пееше „Дванайсетте дни на Коледа“.

— Къде отиде след Вашингтон? Обзалагам се, че не е било на Северния полюс.

— Отидох в Турция — отвърна Ферис.

— О, боже! Надявам се, че не си бил там, когато избухна онази ужасна бомба. Още не са съобщили колко американци са убити. Сигурно са много. Затова се опитват да го покрият.

Ферис се сепна. Това беше мерилото за успеха на неговата операция. Беше успял да хвърли прах в очите на приятелката си.

— Бях в Анкара. Бомбата избухна в една военна база на юг. Не съм бил наблизко. Свърших си работата и се прибрах у дома. При моето момиче.

Изпи още глътка, но не му се услади на езика.

— Ами ти? Как вървяха нещата в Аман, докато ме нямаше? Всичко в службата ти наред ли е?

— Наред е. Палестинчетата ги разпуснаха от училище за зимна ваканция — не трябва да казват „коледна“. Някои се отбиха до офиса. И получихме нова субсидия от фондация „Малкълм Кер“, която ще ни помогне да платим компютрите. От „Сиско Системс“ обещаха, че ще прокарат интернет във всички училища. Много мило. Сигурно са искали да си го впишат в служебната коледна картичка. Единственото лошо беше, че загубихме някои от йорданските доброволци. Това ме натъжи.

— Така ли? Кои? — Тялото на Ферис реагира, сякаш някой беше натиснал копче.

— Групата, която ти не харесваш. Ихуан ихсан. Архитектът, за когото ти говорих, мина вчера да ни даде чека. Каза, че е последният им подарък. А днес дойде да ни посети човек от Мухабарат. Каза, че съжaliaва, но не бивало да имаме повече контакти с Братството. Каза, че повече нямало да се занимават с това. Имало нови правила за мюсюлманските групи. Жалко. Парите ни трябваха.

— Говори ли с Мухабарат?

— Разбира се, глупчо. Това е Йордания. Всички говорят с Мухабарат.

Ферис усети странно облекчение. Искаше му се йорданците да не притискат чак толкова явно приятелите на Садики, но се радваше, че Алис повече няма да контактува с тях. Иначе ставаше прекалено голямо мазало. Хората можеха да стигнат до погрешни заключения, ако знаеха, че Алис познава Садики; и че познава и него. Можеха да направят връзката.

— Може би е за добро — рече той. — Тези мюсюлмански групи могат да са опасни.

— Не и тези момчета. Те бяха мили. Садики дори ми даде идеи за проекти.

Ферис поде предпазливо:

— Той е опасен. СОР нямаше да дойде да те види, ако не беше. Повярвай ми. Ще си намериш други спонсори. Има много риба в морето.

Тя се дръпна от топлината на гърдите му и седна изправена на дивана.

— Какво не ми казваш, Роджър? Не лъжи. Да не ме мислиш за глупава? Всеки път, когато се спомене това име, се изнервяш.

— Не ме питай. Има въпроси, на които не мога да ти отговоря. Знаеш го. Забрави, че изобщо съм те питал за Садики. Забрави всичко.

— Каж ми, Роджър. Ако ме обичаш, ще ми кажеш.

На Ферис му се замая главата. Искаше да се преметне през ръба на всичките си лъжи и да потърси избавление в изповедта. Но знаеше, че не може, и отново се скри в измамата, която щеше да я предпази.

— Съжалявам. Има неща, за които не можем да говорим. Опасно е.

— Какво искаш да кажеш? Как може истината да е опасна? Лъжите са опасни.

Ферис я прегърна. Тя се дръпна, но той опита втори път и тя остави ръката му на рамото си. Той я прегърна нежно, докато тялото ѝ не се отпусна и тя се отказа да задава въпроси или поне изгуби надежда, че ще получи отговори.

— Стой далеч от тази война, Алис. Моля те. Вече е унищожила прекалено много хора. Нищо добро няма да излезе от нея, освен ако не свърши.

Тя отиде до банята и когато се върна, беше по-мълчалива и по-предпазлива. Нещо се беше променило. Ферис го разбра, но не можеше да направи нищо по въпроса. По-късно отвориха подаръците си. Алис му беше купила прекрасна арабска роба, извезана със злато и достойна за принц, и червен тюрбан като на някогашните османски паши. И Ферис ѝ беше купил дрехи — красива рокля на „Ферагамо“, която беше открил в един бутик във „Фор Сизънс“. Но големият подарък остави за последно. Беше малка кутийка и вътре имаше диамантен годежен пръстен.

Когато отвори кутийката и видя какво има в нея, Алис се разплака. Излезе за малко от стаята да се съвземе. Когато се върна, го целуна и му каза, че го обича. После сложи пръстена в кутийката и му го върна.

— Не мога да го приема сега, Роджър. Не и докато не разбера кой си.

28.

Берлин

Повикаха го да се върне в Централата на втория ден на Коледа. Беше прекарал празника с Алис, дълги моменти на мълчание, изречения, които започваха, без да свършат. Какво казва един мъж на една жена, която е отхвърлила предложението му за женитба? Какво казва една жена на един мъж, когато знае, че той я лъже? Как мъжът може да я убеди, че ако отговори на въпросите ѝ, всичко ще стане много по-зле? „Заради добротата не мога да бъда добър“, беше написал Бертолт Брехт. Заради истината Ферис не можеше да говори. Алис се опита да е празнична, докато печеше пуйката, която беше успяла да открие по пазарищата на града; носеше червената си коледна шапка, докато Ферис не я накара да я свали. И тогава Хофман се обади на мобилния, нещо, което не беше правил никога, и каза на Ферис да се прибере колкото е възможно по-бързо. Ферис си тръгна с облекчение. Искаше му се да вярва, че Алис е в по-голяма безопасност, когато него го няма.

Във Вашингтон имаше голям сняг. Колите се плъзгаха по Джордж Вашингтон Паркуей и дори входът на централата на ЦРУ беше заледен. Ферис остави взетата под наем кола на Северния паркинг (който администраторите в Управлението по своя жизнерадостен цветно кодиран начин бяха прекръстили на Зеления паркинг) и си проби път до високотехнологичната миша дупка на Хофман. Сега имаше свой собствен биометричен пропуск, който го пускаше през скритите врати и го спускаше с несъществуващите асансьори до Минсмит Парк. Шефът беше по-невротичен от обикновено; лицето му беше червено и Ферис първо си помисли, че е прекалил с пиенето по коледните празници, но всъщност беше напомпан от нещо друго.

— Хо-хо-хо — рече Хофман. — Весела Коледа!

— Много весело — отвърна Ферис, уморен от дългия полет и часовата разлика. — Дано да си струва.

— Струва? Ще кажа следното: „Тук Моржа каза бавно: — Време дойде да поговорим за неща, като: обуца, червен восък, параходи, за зеле и царе, защо морето е горещо — вряло и имат ли прасетата криле“.^[1] Да цитирам Луис Карол.

О, боже, шефът беше побеснял като куче!

— За да бъда точен — продължи Хофман, — цитирам „Алиса в огледалния свят“ и ние се каним да влезем през огледалото, приятелю мой. Заедно с нашия водач господин Хари Мийкър.

Усмивка изгря върху лицето на Ферис, усмивката на Моржа. Почваха. Хофман го хвана за ръка и го поведе по коридора, покрай бюрата на аналитиците и служителите, които манипулираха въображаемите си джихадски уебсайтове и засичаха целите си по света. Стигнаха до две стъклени врати в края на помещението; доколкото Ферис си спомняше, те винаги бяха затворени. Хофман постави пропуска си в скенера на стената, пхна картата за отключване в процепа и вратата се отвори. Продължи по тъмния коридор и зави надясно, след което отвори още една врата.

Беше леденостудено, буквално. Азхар се появи от мрака, облечен с дебело палто и с ръкавици. Беше тъмно, с изключение на флуоресцентното осветление в ъгъла. Приглушената светлина беше като кристална, сякаш гледаха през малки парченца лед. Ферис последва Хофман към светлината. И там, на масата, видя труп на мъж, вкочанен като парче дърво, бледата кожа покриваше костите на лицето му като парафин. Беше облечен във всекидневни дрехи: панталони с басти и бяла риза.

— Ето го твоето момче — рече Хофман.

Ферис докосна студената восъчна кожа. Беше съвсем мъртъв. Това беше първата му среща с тялото, което беше накарал Хофман да осигури, и имаше странното усещане, че го е убил сам. Замисли се за „Мъжът, който изобщо не съществуваше“, орфаната британска разузнаваческа книга, която го беше вдъхновила за плана му. Преди шейсет и пет години името на трупа беше майор Уилям Мартин от Кралските военноморски сили и „майорът“ беше изхвърлен на брега в Испания. Беше се получило тогава, но немците бяха по-глупави от Сюлейман.

— Обичам го този човек — рече Хофман и потупа трупа по леденостудената буза. — Той е мой тип действащ агент. Отива, където

го пращаш, не ти отговаря. Държи си устата затворена, и то завинаги.

Но Ферис не слушаше шегата. Докато гледаше вкочаненото безжизнено тяло, се чудеше дали ще се получи — дали поредицата огледала, които бяха събрали, щяха да сочат в правилната посока.

Беше прекалено студено да се стои при трупа дълго, затова Хофман и Ферис се оттеглиха в съседната заседателна зала и оставиха Азхар да се погрижи за мъртвеца. Върху заседателната маса имаше отворено метално куфарче, очукано и обезцветено от честа употреба. Към дръжката на куфарчето имаше закачена метална верига с дебела метална гривна от другия край, също като белезници. Отстрани бяха наредени цял куп картонени папки.

— Време е да закачим стръвта — каза Хофман. — Идеята беше твоя, Роджър. Какво искаш да има в куфарчето му? Какво Хари Мийкър, необикновен оперативен агент от ЦРУ, трябва да носи със себе си, когато го застрелват, докато се опитва да установи контакт със свръзка в Ал Кайда? Давай поред.

Ферис затвори очи и се опита да се постави в измисления свят, който толкова здраво се бяха постарали да създадат.

— Носи съобщение за Сюлейман — отвърна Ферис. — Това е детонаторът. Има съобщение от ЦРУ за Сюлейман. Когато другите го видят, ще си помислят, че Сюлейман работи за нас. Подготвил ли си го?

Хофман кимна.

— Съобщение за Сюлейман, което трябва да бъде доставено чрез агент за свръзка в Пакистан.

Ферис продължи:

— Хари би молил Сюлейман да му помогне да се справи с опасна нова заплаха. И тази заплаха е Омар Садики, чието досие Хари сглобява.

— Точно така — отвърна Хофман. — Садики е прекрачил границата. Сюлейман е убивал само европейци, но новият човек убива американци във въздушна база в Турция. Затова Хари се свързва със свръхсекретния си източник в Ал Кайда. Искан Сюлейман да спре новата отцепническа група, която е ръководена от Садики и е извън контрола на Сюлейман.

Ферис удивено поклати глава.

— Само се надявам да повярват, че сме толкова непочтени. И толкова умни.

— Много ясно, че ще повярват. Те ни мислят за Супермен. Затова ни мразят толкова.

— Подготвил ли си документацията?

— Да-mmm... искам да я прегледаш, преди да заредим торпедото.

Ферис прегледа хартиените папки, видя съдържанието им и накрая се върна към една от тях. Издърпа зърниста снимка, на която се виждаше как Садики се среща с Бюлент Фархат в Анкара.

— Тази със сигурност ще я използваме. Това доказва, че Садики се е свързал с човек от Ал Кайда в Турция точно преди Инджирлик. Щом Управлението прави досие на Садики, това трябва да е доказателство номер едно.

— В куфарчето — рече Хофман и я сложи вътре. — Какво друго?

Ферис погледна втора снимка от една по-предишна папка. На нея се виждаше Садики в Абу Даби на среща с адвокат, който в миналото беше участвал в мрежата за предаване на пари на Ал Кайда.

— Това ни трябва. Това е доказателството на Хари, че Садики е прехвърлил парите за атентата в Инджирлик.

— Със сигурност. Какво друго?

Ферис извади документ върху бланка на ФБР с днешна дата. Беше анализ на пластичния експлозив, използван в Инджирлик, сравнен с експлозивите, използвани при атентатите пред клона на Ейч Ес Би Си и израелското консулство в Истанбул през 2003.

— Хари Мийкър щеше да иска и това. То потвърждава връзката с Ал Кайда.

Хофман се разсмя и взе документа.

— Това ще пощури хората на Сюлейман. Как може да не знаят нищо за човек, който има същите пластични експлозиви, които те са използвали в предишни операции? Как може да са били на тъмно? Освен... освен... ако Сюлейман не ги разиграва. Освен ако Сюлейман не е такъв, какъвто изглежда. Освен ако червей не ги яде отвътре. Няма да знаят какво да мислят!

Ферис се загледа в трета снимка. Надписът гласеше, че това е офис, използван от Будните братя в Аман. Ферис познаваше квартала. Беше близо до офиса на Алис, в старата част на града.

— Какво е това? — попита Хофман.

Ферис продължаваше да се взира в снимката, потънал в размисъл.

— Нямах нужда от тази — съвсем тихо отвърна той; гласът му едвам се чу. Върна снимката в папката.

— Какъв е проблемът? Не е достатъчно интересна ли?

— Не. Остави я. Няма да имаме никаква полза от нея.

Ферис добави още няколко неща. Откри запис от наблюдение от разузнавателната служба на ОАЕ за движението на Садики в Абу Даби. Хари Мийкър щеше да го е проучил. Добави и разписките от самолетни билети до и от Анкара. Трябваше да ги има в папката. Разполагаше и с доклад от турските власти за влизането и излизането на Садики на 21 декември. Стана спретнато комплектче — доказателство, че Садики е част от важна нова отцепила се клетка на Ал Кайда, която ЦРУ спешно иска да задържи. Взе куфарчето и го вдигна, за да провери колко е тежко.

— Мразя ги тези копелета — заяви Хофман. — Затова ми харесва тази игра. Защото ще ги накара да се самоунищожат. Тръгнат ли нещата от това куфарче нагоре по веригата, всички до един ще започнат да се чудят дали ЦРУ не ръководи големия им водач. Ще посеем семето на съмнението в организацията и после просто ще го оставим да си свърши работата. Ще започнат да се съмняват във всичко. Целият им свят ще се обърне с главата надолу. Това е отровно хапче. Глътнат ли го — мъртви са.

Ферис кимна. Това беше неговата идея. Искаше да повярва в нея, но се тревожеше, че е пропуснал нещо.

— Значи аз съм Хари — каза Ферис и хвана куфарчето. — Разследвам случая с Инджирлик от името на Управлението. Имам всички доказателства. Трябва да докажа, че го е направил Омар Садики. Искам помощта на Сюлейман. Как стигам до Пакистан?

— Ето го маршрута — отвърна Хофман. — Първо, Хари отива до Лондон и Париж да говори със съюзниците. Имаме хора на средно ниво от френските и английските секретни служби, които ще потвърдят легендата му. Ще лети със същия самолет, който вози и трупа. Имаме боклуци за джобовите от Лондон и ще изпрати есемес на приятелката си, за да ѝ каже колко е супер. Когато момчетата от Ал

Кайда намерят телефона на Хари, ще им хареса мелодията от „Котките“. Толкова американска. Добавихме я вчера.

— Чудесно. Но кога Хари стига до Пакистан? Всъщност това е от значение.

— Лети до Исламабад от Париж. Отива първо при Службата за вътрешно разузнаване. Приемаме, че в тях има къртица, затова изпращаме човек, който се прави на Хари. Той говори с пакистанците. Но после действа соло.

— Отива да се види с човека си от Ал Кайда във Вазиристан.

— Точно така. Заедно с шефа на базата в Пешавар и шест момчета от спецчастите се качва в планината, за да се срещне най-вероятно с един човек от племето пущу, Аззам, който е работил заедно със Сюлейман, когато той е бил в Афганистан. Наистина се срещнахме с този Аззам, дадохме му пари, опитахме се да го вербуваме като агент за връзка. Не се получи, но лошите не го знаят. И Хари ще занесе съобщението си за Сюлейман, адресирано до „Рауф“, от прихванати разговори разбрахме, че това е кодовото име, което Сюлейман използва с хората си. И писмото... ами, ето го, Сами го написа. Произведение на изкуството.

Хофман му подаде съобщение, написано на арабски върху толкова корава хартия, че можеше да идва само от Америка. Ферис го прочете на глас, превеждаше го на английски:

— „В името на Пророка, мир и благоденствие нему, пращам ти поздрав, Рауф, по нашия добър приятел и брат Аззам. Молим те за помощ във връзка с един йордански брат отцепник, чиято снимка и досие предавам на брат Аззам. Молим те да вземеш необходимите мерки, както в миналото. Мир и благоденствие тебе“.

— Да сложим тази снимка. — Хофман показва малка снимка на Омар Садики. Ферис върна писмото до Рауф на шефа си, който закачи снимката с кламер за него и го сложи в металното куфарче, приготвено за Хари Мийкър.

— Няма да кърви — рече Ферис. — Знаеш това, нали? Когато го застрелят в планинското село, няма да кърви.

— Много ясно, че няма да кърви! Той е мъртъв, за бога. Но ще *прокапе*. Ще се *процежда*. Правила сме опити. Всичко ще е наред.

— Луди ли сме? — каза Ферис сякаш на себе си.

— Може би, но знаеш ли какво? Когато видят всичко това и се опитат да си представят какво означава, хората на Сюлейман ще полудеят още повече. Хората се изяждат отвътре, когато не знаят кое е истина и кое не е. Кара ги да се чудят дали изобщо вярват в нещо. Голям унищожител е съмнението. Върши работата на Сатаната вместо него.

Ферис кимна. Опита се да не мисли по какъв друг начин може да се окаже вярно твърдението на Хофман.

[\[1\]](#) Превод Ст. Гечев. ↑

29.

Вашингтон

Направиха на Хари Мийкър последна проверка, сякаш изстрелваха човешко гюле. Азхар стоеше над трупа със списък в ръка и изброяваше точка по точка, членовете на техническия отдел потвърждаваха отговорите, след което той отмяташе и казваше: „Проверено“. Първа грижа беше телесната температура. Бяха я вдигнали с няколко градуса последната седмица до нивото, на което щяха да го транспортират. Патолозите на ЦРУ препоръчваха постепенно повишаване на телесната температура, за да стигне температурата на въздуха в околната среда няколко часа преди тялото да бъде открито. Направиха различни измервания с хирургически еквивалент на термометър за месо, преди Азхар да каже: „Проверено!“ и да продължи нататък.

Провериха всеки джоб. Хартийки от дъвки от Лондон, Париж и Пакистан. (Хофман беше решил, че Мийкър трябва да има дъвка в устата, когато открият тялото — за по-естествено, — и беше накарал Азхар да я сдъвче предварително.) Малко дребни: две евро, две дебели английски лири и шепа пакистански рупии. Проверено! После самият портфейл: бележки от кредитна карта от бензиностанция на „Ексон“ на Път 123 и от химическо в търговски център „Маклийн“, шофьорска книжка и кредитни карти, надписана снимка на измислената приятелка „Денис“, скъсани билети, кибритчета и презервативи, които допълваха самоличността на Мийкър.

После идваше ред на мобилния телефон: Азхар вече беше запълнил „Получени обаждания“ и „Набрани номера“. Докато правеха последна проверка, реши, че иска да добави три „Пропуснати обаждания“ от Денис. Ако някой проявеше любопитство и набереше номера, щеше да чуе задъхания глас на млада жена: „Здрасти! Аз съм Денис. Оставете ми съобщение или както искате“.

И накрая, дрехите на Хари: вече имаше топло яке; тялото щеше да бъде открито в племенните територии между Пешавар и

афганистанската граница в края на декември. Бяха купили яке с кожена подплата, което изглеждаше добре — с изключение на това, че въпреки десетината химически чистения още беше доста ново. Затова Хофман изпрати до целия Минсмийт Парк групов имейл, в който пишеше „Дарение на дрехи“: търсеше използвано обикновено мъжко яке, размер 44, за предпочитане с кожена подплата. Дойдоха две якета: едното изглеждаше по-ново от това, което вече имаха; другото беше излъскано от носене, малко скъсано на ръкава и подплатата беше потъмняла от пот. Хофман го обяви за идеално. Вълнените панталони още вършеха работа, както и бялата риза и планинарските обувки. По време на последната проверка, преди да натоварят Хари Мийкър в хладилния контейнер за последното му пътуване, Хофман забеляза, че панталоните имат ръб.

— Боже господи! — развика се той. — Кой ходи в забравено от бога място с ръб на панталоните, по дяволите?! Какво ви става бе, хора?

Азхар, който се беше подготвил за всичко, имаше парна ютия и бързо махна ръбовете от панталоните на Хари.

От оперативния щаб на Минсмийт Парк, Хофман и екипът му можеха да проследят придвижването на Хари Мийкър. Видяха как самолетът се приземи в Лондон, Париж и накрая в Исламабад. Докато Хари лежеше в сандъка си, истински дегизиран оперативен агент от Близкоизточния отдел слизаше от самолета при всяко спиране и отиваше до местната служба на ЦРУ и после до офисите на приятелските служби, където осведомяваше служебните лица за последните разкрития от атентата в Инджирлик. Кратък материал се появи във „Фигаро“ един ден след посещението в Париж: казваше се, че Съединените щати имали нова информация за Инджирлик, уличаваща отцепническа йорданска клетка на Ал Кайда.

Когато самолетът кацна в Исламабад, двойникът на Хари посети централата на Вътрешните разузнавателни служби и още същата нощ се отправи към Пешавар. На следващия ден щеше да се върне до Исламабад и после, чрез поредица търговски полети, да се прибере във Вашингтон. Самият Хари — „истинският“ Хари, превърнат в лед — отиде в Пешавар на другата вечер, натоварен в каросерията на един камион.

Алекс Смайт, шефът на базата в Пешавар, посрещна камиона. Знаеше какво пристига, но въпреки това, когато видя тялото, се обади на Хофман:

— Сигурен ли сте, че директорът е разписал за това?

— Спокойно. Щом стане, всички документи ще бъдат попълнени — отвърна Хофман. Не можеше да вини човека си в Исламабад: животът в Управлението се състоеше в критикуването на действията постфактум.

Тялото беше прехвърлено в ленд ровъра на Смайт; возилото не беше бронирано и имаше тъмни стъкла. Трупът беше сложен на задната седалка отдясно, почетното място на виден посетител. Стегнат колан го държеше изправен. Хофман се обади по кодирания телефон и нареди да се провери температурата на тялото. Още малко и щеше да е както трябва. Щеше да стигне температурата на въздуха –10 градуса — след дванайсетина часа. След още дванайсет часа тялото щеше да започне да се разлага. Но дотогава Хари щеше да е „мъртъв“. Или, по-точно, мъртвото му тяло щеше да е пълно с дупки от куршуми и простряно на задната седалка на ленд ровъра.

Смайт се срещна със спецотряда си в хълмовете край Пешавар, в един лагер, който през последните няколко години беше използван предимно като база за безплодните опити да бъдат заловени висшите функционери на Ал Кайда. Не му пукаше, че срещата може да се наблюдава. По дяволите, той *искаше* да бъде видян. Сформираха малък конвой от три коли: брониран джип пред ленд ровъра и един отзад. Всеки джип взеше четирима тежковъоръжени мъже от свързочните части на Специални операции. През първите седемдесет километра ескорт от пакистанската армия придружаваше джиповете. Но охраната се оттегли, когато навлязоха в чукарите, и американците продължиха сами към Коса, село малко по на юг от Мингаора в района на североизточната граница. Един от агентите пуцу на Смайт беше пуснал по радиото съобщение до Коса, за да уведоми Аззам, че американците идват.

Пристигането им в Коса беше внимателно режисирано. Ферис видя голяма част на живо благодарение на заснетото от разузнавателния сателит над главите им. Когато конвойт наближи

къщата на Аззам, от прозорците на двата джипа се появиха дулата на автомати. Това беше стандартна процедура по тези места — достатъчна проява на сила, за да сплашва, но без да се прекалява, за да не предизвика вражески огън. Това, което не се виждаше от камерата на сателита или от мъжете от племето пуцу на земята, бяха четиримата други войници от спецотряда, които се бяха крили в планините и на сутринта се бяха промъкнали в селото.

Пред къщата на Аззам Смайт следваше същата процедура, както и при последното си идване преди няколко месеца. Изчака в ленд ровъра едно момче от селото да извика Аззам при него и племенният вожд дойде, както и предишния път. Искаше си парите.

— Спокойно, миличък, спокойно — рече Хофман, докато го наблюдаваше на монитора и слушаше звука от предавателя. Все едно седяха на някое дърво над селото и наблюдаваха какво става долу.

Смайт заговори Аззам достатъчно високо, за да го чуят хората на вожда. Каза му, че има специален гост от Вашингтон, който искал да говори с него на четири очи. Бил изминал много път да се срещне с големия вожд на Коса и да го поздрави.

Аззам се запъти бавно и церемониално към колата. Човек можеше да си представи какво си мисли: защо да не вземе парите от тези глупаци от Америка? Смайт отвори вратата на племенния вожд, за да се качи на задната седалка на ленд ровъра. И щом Аззам се настани, натисна електронното заключване, което не позволяваше на никой вътре в колата да отваря вратите. После спокойно се запъти към джипа отпред и се качи в него.

След секунди по радиовръзката до Лангли се чу пронизителен вик. Аззам бе видял, че Хари Мийкър е труп. Но вече беше прекалено късно — не можеше да излезе.

Спецотрядът чу вика по слушалките си и командирът изкрещя на главния охранител на Аззам да пусне оръжието. Пущунът също му изкрещя и всички вдигнаха оръжия. Въоръжени сблъсъци ставаха непрекъснато в пограничните райони и обикновено напрежението се разсейваше с малко викове и чат-пат с по някой предупредителен изстрел във въздуха. Но този път се чу внезапен автоматичен откос и двама пущуни паднаха. Останалите откриха стрелба по джиповете, но малокалибрениите им куршуми от АК-47 не можеха да пробият бронираното покритие. С ожесточаването на престрелката

небронираният ленд ровър беше надупчен на решето. На пущуните им изглеждаше като свирепа битка, но всичко беше нагласено.

Хората на Аззам нямаше откъде да знаят, че първоначалният изстрел е дошъл от втория отряд на спецчастите зад джиповете. Скрытите американци бяха държали охранителите на мушка през цялото време. Един от тях беше въоръжен с АК-47 и съсредоточи огъня си върху ленд ровъра, като даде няколко откоса от страната на Хари Мийкър, за да е сигурен, че той ще бъде улучен. Тялото на Аззам се мяташе бясно в ленд ровъра, докато куршумите го разкъсваха. Това също беше част от плана. Искаха Аззам мъртъв, за да може документите в куфарчето на Хари Мийкър да бъдат единственото обяснение на случилото се. Тялото на Хари не подскачаше и не прокърви много. Но наистина пусна няколко капки.

Смайт и другите два джипа се изтеглиха под обстрела към главния път; хората от секретния отряд бързо се измъкнаха обратно нагоре по чукарите, където ги чакаха техните джипове. На тръгване оставиха спомен от сражението: американски труп, пристигнал от Пакистан преди няколко дни. Местните момчета щяха да се чувстват по-добре, ако си мислят, че при престрелката са убили и американски войник. Още един убит щеше да намали вероятността онзи, който анализира по-късно събитията, да се съмнява в автентичността на труповете.

Смайт и двата му джипа се изнесоха с рев от селото. Бойни хеликоптери пристигнаха след няколко часа, уж за да евакуират мъртвото тяло от ленд ровъра — заедно с всички деликатни документи, които вероятно бе носил „убитият“. Кацнаха на празното място наред селото, отцепиха периметъра около ленд ровъра и претърсваха колата в продължение на двацет минути. Но дотогава Хари Мийкър вече беше изчезнал. Трупът и куфарчето бяха отнесени в планините от хората на Ал Кайда, както предвиждаше Хофман. След няколко часа някои от доверените помощници от организацията щяха да разбият металното куфарче и да се помъчат да навържат съдържанието му. След което щяха да започнат да се чудят.

По-късно през деня военните доклади потвърдиха засадата на американските сили и съобщиха, че един американски войник е бил убит. Не беше споменато нищо за втори американец в цивилни дрехи, застрелян в колата си, докато се срещал с местен племенен вожд от

външните кръгове на Ал Кайда. Но този доклад не беше нужно да се разпространява. До вечерта за срещата на Аззам с американеца се говореше във всяко село в пограничния район и открито се шушукаше, че Аззам сигурно е работил за ЦРУ. Кукичката беше глътната.

Хофман знаеше, че планът действа. Прихванаха разговори по мобилни телефони и интернет връзки. Хората на Сюлейман се мъчеха да разберат това, което бяха открили, но бяха прекалено ниско в йерархията, за да взимат решения. Старшите оперативни шефове в Ал Кайда трябваше да решат какво да правят. Службата за вътрешно разузнаване залови куриер на път за Карачи. Съобщението беше спешно свикване на съвет, събиране на *улема* по толкова сериозен въпрос, че можеше да изисква решение от самия халиф. Агенцията за национална сигурност започна да засича гласове, които не беше чувала от години. Членовете на мрежата бяха принудени да нарушат обичайната си оперативна безопасност. Най-лошото, което можеше да се случи, се случваше на тях.

Късметът е резултат от добро планиране. Хофман се беше погрижил доста за последното и започваше да получава малко повече от първото. Гласовите отпечатыци от прихванат разговор по мобилен телефон от Виена показваха глас, който приличаше на един от най-издирваните хора в списъците за наблюдение на Управлението. Имаше бръждене по линията, но внимателният технически преглед показваше, че това е гласът на родения в Сирия функционер от Хама Карим ал Шамс, приел кодовото име „Сюлейман“. Главният плановик изплуваше. Значението на обаждането трудно можеше да се разбере, защото говореха на закодиран език, но Сюлейман споменаваха за мъченичеството на Хюсеин, който бил погубен коварно от завистниците си. Аналитиците на Хофман мислеха, че са разгадали същността на казаното от Сюлейман: станал е жертва на номер.

С помощта на Агенцията за национална сигурност австрийската полиция получи евентуалния радиус, от който беше направено телефонното обаждане. Полицаяте заградиха района и претърсиха няколко жилищни сгради. Малко преди изгрев-слънце откриха телефона, но мъжът, който го беше използвал, беше избягал.

Ферис искаше да се върне в Аман, за да прекара новогодишната вечер с Алис, но Хофман го помоли да остане още един ден. Искаше празненство. Проблемът беше, че гуляйджиите, които знаеха тайната, бяха до един, част от Минсмийт Парк. Самият факт, че работеха заедно, беше тайна. Затова Хофман реши да доведе Нова година при тях. Внесе тайно в офиса алкохол и храна. Направи от аналитиците бармани, а за диджей избра един оперативен агент, който винаги беше мечтал да стане хип-хоп певец. Ферис опита да се отпусне от музиката и пиетието. Дори танцува с една пияна млада жена, която работеше за Азхар и се плъзгаше нагоре-надолу по тялото му, сякаш беше пилон в стриптийзбар.

Но в действителност Ферис не беше там. Чувстваше се безполезен сега, когато операцията беше приключила. Каквото и да станеше вече, Ферис не можеше да го контролира, не можеше дори да го види. Единственото, което запълваше тази празнина, беше мисълта за Алис. Понякога се беше чудил, през годините, които беше прекарал с Гретхен, какво е да си влюбен. Сега знаеше. Хрумна му, че в новогодишната нощ трябва да вземе решение. Потърси Хофман, искаше да му каже нещо, но той беше изчезнал.

Ферис беше говорил с Алис по-рано през деня, докато тя се приготвяше да върви да празнува във „Фор Сизънс“ заедно с няколко йордански приятели. Не се беше опитала да го накара да се почувства виновен, че не е там. Беше преминала отвъд това, в мълчанието. Ферис й звъня на мобилния в полунощ аманско време, но тя не вдигна и той се натъжи, че не може да каже името й с настъпването на новата година и да я целуне поне по телефона. Остави съобщение; мобилният му не работеше в Централата, така че не знаеше дали тя се е опитала да му се обади след това.

Ферис остави новогодишните купонджии, влезе в един празен офис и набра номера на Алис. Дори и през затворената врата се чуваше думкането на усилвателите. Алис вдигна на третото позвъняване. Говореше сънено, дори малко завалено, сякаш беше взела приспивателно.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — започна Ферис. — Взех новогодишно решение.

— Какво? — отвърна тя. Ясно беше, че не се е събудила напълно.

— Готов съм.

— Какво?

— Готов съм да бъдем заедно. Останалото няма значение.

— Всичко има значение. Кога се прибираш? — Гласът ѝ беше далечен и някак почти безчувствен.

— Утре — отвърна Ферис. — Ще тръгна на първи и ще пристигна късно на втори. Ще ти приготвя вечеря. Ще те любя. Ще ти дам каквото искаше.

— Това е хубаво. — Вече беше будна. — Какво имаш предвид?

— Ще ти кажа истината. Няма да живея повече в лъжи. Вече няма нужда. Всичко свърши.

— Не знам за какво говориш, но звучи мило.

— Няма проблем — отвърна Ферис. — Аз знам за какво говоря.

Поседя малко в празния офис, мислеше си за Алис и за това, което щеше да направи през новата година, ако сериозно беше взел решение. Щеше да ѝ разкаже всичко. Това означаваше, че щеше да напусне Управлението. Нямаше друг начин. Наближаваше почти полунощ, когато Хофман издумка на вратата. Носеше бутилка шампанско и две чаши.

— Отваряй, копеле — изръмжа той. — Трябва да поговорим. — Беше доста пиян и алкохолът беше притъпил обичайното му приповдигнато настроение. Изглеждаше почти меланхоличен. Седна от другата страна на бюрото и напълни чашите с шампанско. Ферис го изчака да пусне някой виц, да вдигне тост, но той мълчеше. Накрая Ферис проговори пръв.

— Успяхме — каза и вдигна чашата си. — Не мислех, че е възможно, но го спретнахме. Ние сме вътре в тяхната ДНК.

— Може би — мрачно отвърна Хофман.

— Никакво може би. Не и след като засякохме обаждането на Сюлейман. Той е в беда. Иначе никога нямаше да изплува на повърхността. Хванахме толкова много нови следи последните няколко дни, че ще можем да разкрием мрежи от Лондон до Лахор.

Хофман клатеше глава. Не беше само пиячката. Нещо го тревожеше. Ферис не искаше да се притеснява за проблемите на Хофман, искаше да мисли за собствените си.

— Дай по-весело, шефе. Победната обиколка е.

— Още не сме спечелили.

— Много по-близо сме от миналата седмица. Пий. — Чукна чашата си в тази на Хофман и почти я пресуши, но по-възрастният мъж не пи.

— Прекалено свършено е — отвърна Хофман. — Нещо не е както трябва.

— Какви ги говориш? За бога, защо не приемеш „да“ за отговор? Получи се. Един господ знае как, но успяхме. — На Ферис не му се слушаше за съмнения или пропуски. Сега, когато неговата роля в операцията беше приключила, вече мислеше за новия си живот. Искаше Хофман да си иде и да го остави на бъдещето му.

— Нещо не е както трябва. Сюлейман никога нямаше да се появи толкова бързо. Никога не съм го очаквал. Сякаш ни изпитва, за да види колко знаем.

— Стига, Ед, ставаш параноичен. Прекалено дълго си живял с това. Страдаш от следродилна депресия. Спри да мислиш за това. Имаш чудесно ненормално бебе.

— Мислиш ли? Защо Сюлейман остави да намерим телефона му? И на кого говореше за предателство? Все още не разполагаме с нищо истинско. Това ме влудява.

Ферис се разсмя и си наля още шампанско. Беше уморен и честно казано, проблемите на Хофман не го вълнуваха. Разцелува го по двете бузи и усети наболите му бакенбарди и киселия мирис на дъха му. Хората навън крещяха, танцуваха и скандираха името на шефа: „Хофман! Хофман!“. Наближаваше полунощ. Народът отброяваше секундите. Искаха си шефа.

Хофман излезе от малкия офис. Лидерското у него беше прекалено силно, за да не се възползва. Качи се на една маса, вдигна бутилката над главата си и извика на насъбралото се множество:

— Честита Нова година! Благодаря ви за упоритата работа. Още предстои. Обичам ви всичките! — Свърши няколко секунди, преди часовникът да стигне до нула. Тъкмо навреме, както обикновено. Тълпата изрева; бяха пияни, щастливи и уморени. Хората пееха и една конга се заформира зад една сочна жена, която следеше терористични клетки. Насред веселбата Ферис беше вероятно единственият, който

забеляза, че Хофман се промъкна към един празен офис и затвори вратата.

Омар Садики изчезна в първия ден на новата година. Ферис чу новината, докато пътуваше към летището, за да хване полета към Аман. Службите в Аман подслушваха телефоните на Садики, за да са сигурни, че няма да се опита да ги преметне. Той обаче не отговарял на новогодишните обаждания и оперативният шеф, който ръководеше работата в отсъствието на Ферис, накрая се притеснил. Късно следобед аманско време изпратил един от йорданските си агенти до дома на Садики да провери. Агентът открил пълна стая със сащисани жени и деца. Жената на Садики казала, че съпругът ѝ излязъл сутринта с някакви гости и още не се бил прибрал. Потърсили го в офиса и в джамията, и в кафенето, където следобед се събираха членовете на Ихуан ихсан. Но нямало и следа от него. Жена му казала, че съпругът ѝ изглеждал разтревожен от нещо. Каквото и да бе това нещо, беше го накарало да изчезне.

След като говори с хората си в Аман, Ферис се обади на Хани по защитения телефон. Хани каза, че вече е научил новината, и се извини многократно. Не знаел как Садики се е измъкнал въпреки наблюдението. Не спираше да повтаря, че вината е негова. СОР трябвало да наблюдават по-отблизо. Не трябвало да му позволят да изчезне. Ферис никога не беше чувал Хани да говори толкова разкаяно.

— Мамка му! — измърмори Ферис, когато приключи с разговора с Хани. Знаеше си, че накрая нещо ще се случи със Садики, още откакто го беше срещнал в Абу Даби. Беше прекалено уязвим, прекалено много пионка в игрите на другите. Ферис си беше наложил да не се тревожи за последствията — ако се замисляш прекалено много какво може да се случи на агентите ти, никога няма да проведеш операция. Но Садики дори не беше агент. Той беше нищо. Не знаеше нищо. Вероятно това щеше да улесни нещата за него, когато похитителите започнеха да го разпитват. По-дълбок страх гризеше Ферис. Не му се искаше да си го признае. Всъщност не се притесняваше за Садики, тревожеше го фактът, че Садики познаваше Алис Мелвил.

— Защо не го изведох от Йордания, за да го защита? — попита Ферис, Хофман, когато по-късно се свърза с него по телефона. — Защо просто го оставих там? Той беше мюре.

— Ще се оправи. Ще му пуснат кръв и той ще си каже каквото знае, а той не знае нищо. Ще отрича, че има нещо общо с Инджирлик. Ще твърди, че е бил в Турция заради архитектурен проект на американска банка. Ще им каже за Брад Сканлън. Няма да знаят на какво да вярват. Ще го спукат от бой, което само ще направи признанието му още по-странно, и накрая ще са още по-объркани, отколкото в началото.

— Ще го убият.

— Съмнявам се, но какво толкова? Както съм ти казвал винаги, стават и гадости. Ако се тревожим за всеки, който пострада, никога нищо няма да свършим.

— Господи, ти си адски хладнокръвно копеле!

— Ти също — отвърна Хофман. — Просто не искаш да си го признаеш.

На Хофман наистина не му пукаше. Замесените човешки същества като нищо можеха да са пластмасови фигури на шахматната дъска.

— Ще разкрият и мен — рече Ферис. — Когато разпитват Садики, той ще ме издаде и те ще разкрият самоличността ми.

— Няма. Ще разкрият измисленото ти име, но какво от това? Дегизировката беше страхотна. Легендата беше здрава. Всичко е покрито докрай. Престани да се тревожиш. Омар ще се върне на работа, вероятно ще му липсват няколко пръста на краката, но какво толкова? Можеш да го наемеш да ти построи къщата на плажа.

— Ще разпитват Садики и за други американци в Аман. Ще искат да разберат дали не е имал други връзки с посолството чрез хора, които може да ме познават.

Хофман вече се ядоса.

— Виж, Роджър, какво се опитваш да ми кажеш? Защото имам и друга работа.

Ферис се подвоуми дали да разкрие пред Хофман тъмната тайна, която носеше в сърцето си — че Омар Садики познава една американка, която познава един американец, който работи в посолството. И който се казва Роджър Ферис. Но не можа да го

направи. В този миг престана да вярва на Хофман. Щом затвори, започна да звъни на Алис Мелвил. Никой не отговаряше, нито в дома ѝ, нито в службата ѝ, нито на мобилния. Може би беше излязла. Може би имаше махмурлук. Може би беше заминала. Може би си имаше нов любовник. Ферис взе нощния полет от Лондон с нарастващо притеснение. Беше натиснал костта до точката на счупване и сега тя се беше счупила.

30.

Аман

Късно следобед на втори януари на летището „Кралица Алия“ цареше застояла следпразнична атмосфера. Служителят от паспортен контрол бегло погледна в списъка за наблюдение на компютъра, докато подпечатваше паспорта на Ферис. Коледната украса още си стоеше по фришоповете и предлагаше алкохол и цигари на пътниците мюсюлмани, но магазинът беше празен. Дори носачите, които се опитваха да ти измъкнат бакшиш, като бутнат количката ти с багаж на десетина метра, изглеждаха отегчени. Навън се надигаше пясъчна буря от пустинята и Ферис излезе от терминала в зловещ здрач. Колите бяха като призрочни, виждаха се в последната минута, когато изплуваха от тухленочервения прахоляк. Когато си поемеше дълбоко дъх, усещаше между зъбите си малки песъчинки.

Обади се на Алис веднага, но тя отново не вдигна, затова реши да отиде право у тях в стария град. Вече си имаше собствен ключ, а и тя беше казала, че обича изненадите. Опита се да остане спокоен и самоуверен: ако беше навън, щеше да я изчака, да, даже щеше да пригответи вечеря, да запали свещи, да я обгърне с любов. Можеха да започнат отначало — край и после ново начало. Щеше да им отнеме час-два и може би няколко чаши вино да разсеят напрежението. Но не след дълго тя щеше да започне да прави остроумни забележки за хората от службата си и да му чете лекции за Америка и арабите. И когато се успокояха, той щеше да започне да разнищва лъжите и да заплете нещо истинско.

Взе такси до дома ѝ на улица „Басам“. Позвъни на звънеца отдолу, но никой не му отговори, така че влезе и се качи по стълбите. Вратата на Алис беше отворена и в първия миг Ферис се успокои — реши, че в крайна сметка тя явно си е вкъщи. Бутна вратата и извика. Когато тя не му отговори, отиде до спалнята, като се надяваше, че тя може да е там, после до банята, продължаваше да я вика. Котаракът Елвис се беше разположил на леглото в празната спалня. Вратата на

банята беше затворена и той си представи, че Алис сигурно е вътре и след миг ще я чуе как пее някой блус на Джони Мичъл. Но банята също беше празна и Ферис наистина се разтревожи.

Обиколи всички стаи, като непрекъснато я викаше, сякаш се беше скрила в стените. Не беше огледал внимателно апартамента на влизане, но сега забеляза неща, които не бяха наред. Килимчето в антрето беше накриво. Алис беше много подредена, не би го оставила така. Полиците в гостната бяха разхвърляни. Част от книгите ѝ бяха извадени и оставени на масата; други бяха натикани обратно, обърнати наопаки или с гърба към стената. В кухнята закуската беше наполовина приготвена — на плота имаше оставена кутия овесени ядки и мляко: Ферис подуши млякото — още не се беше вкиснало.

Тръгна по коридора към малката стая, която Алис използваше за кабинет; чекмеджетата на бюрото ѝ бяха отворени и част от папките бяха пръснати отгоре. И лаптопа ѝ го нямаше. В този миг наистина се уплаши — след като разбра, че който и да е идвал в апартамента, е взел компютъра на Алис заедно с всички електронни файлове в него. Може да беше кражба с взлом: Алис беше бързала за работа сутринта, беше си оставила закуската наполовина изядена, защото е щяла да закъснее, и след като е излязла, в дома ѝ се е промъкнал крадец. Отиде до телефона в кухнята и набра служебния телефон на Алис; звънеше, но никой не го вдигна.

Чак когато затвори телефона, видя кървавите следи на пода под кухненския плот. Викът му беше почти беззвучен, вик на безкрайно страдание. Видя още капки кръв на пода в кухнята и после следи на всеки няколко стъпки към вратата. О, Боже! Къде беше тя? Помъчи се да не се развика. Седна на дивана и се опита да мисли. Най-лошото, което можеше да си представи, нещото, което беше виждал в далечината като петънце на хоризонта, сега го беше застигнало. Седна на дивана и се опита да мисли трезво. „Недей да се паникьосваш — каза си. — Увери се, че наистина е изчезнала“. Обади се на централата на Съвета за хуманитарна помощ за Близкия изток и поиска да го свържат с Хода, палестинка, която помагаше на Алис. И тя беше уплашена. Алис изобщо не била идвала на работа днес. Всички в офиса се тревожели, защото не било в неин стил. Но после решили, че може да е с американския си приятел.

— Американският ѝ приятел се обаждат — отвърна Ферис, като се опитваше да сдържи гласа си. Нареди на Хода да не вика полиция и да не предприема нищо, докато не ѝ се обади отново. Трябваше да помисли, но по чий модел? Своя или този на Хофман.

Това го притисна с цялата си тежест. Той беше позволил да се случи. Алис беше отвлечена. Някой беше нахлул в апартамента ѝ и я беше отвлякъл. Опита се да разсъждава разумно. Трябваше ли да се обади на отговарящия за сигурността в посолството и да го накара да се свърже с йорданската полиция? Това беше стандартната процедура за американците в чужбина. Или да се обади в службата на ЦРУ и да накара заместника си да дойде до апартамента заедно с човека от ФБР в посолството, за да направят техническата експертиза веднага, преди йорданците да ги прецакат? Или да се обади на Хани и да му поиска специална услуга? Накрая направи и трите. Вече не го беше грижа за прикритието на операцията. Тази тревога беше изчезнала заедно с Алис. Единствената грешка сега беше да не направи достатъчно, за да я спаси.

Екипът от посолството пристигна пръв. Агентът на ФБР набързо огледа апартамента, взе няколко кръвни проби от пода и провери за отпечатаци в кухнята, където явно беше извършено похищението. Ферис седеше на дивана, хванал главата си с ръце, докато те събираха доказателства. Оперативният началник, който действаше като негов заместник в службата на ЦРУ, седна до него. Беше по-възрастен от Ферис и понякога се беше държал доста сприхаво с него, но не и сега.

— Това е приятелката ти, нали? Какво мога да направя? Само ми кажи. Тук правилата не важат.

— Не знам — отвърна Ферис. — Страхувам се, че е станало нещо много лошо.

— Можеш ли да говориш за това?

— Не сега. Прекалено заплетено е. Има прекалено много неща, които не знаеш, които никой не знае. Но според мен е отвлечена.

— Хофман иска да говори с теб. Обадох му се веднага, след като се чух с теб. Искат да му се обадиш колкото е възможно по-скоро, по защитената линия.

Ферис поклати глава.

— Не още. Трябва да помисля.

— Както искаш. Ще побеснее. — Заместникът сложи ръка на рамото на Ферис. Понечи да каже още нещо, но спря. Ферис беше прав. Имаше прекалено много неща, които не знаеше.

Хани Салаам пристигна няколко минути по-късно с технически екип от СОР. Те оградиха местопрестъплението, сложиха си найлонови ръкавици и се хванаха на работа. По радиостанциите полетяха обаждания за допълнителна помощ. От това, което Ферис можеше да чуе, вече организираха блокади по пътищата и пропускателните пунктове, за да спрат колата, която евентуално отвличаше Алис. През прозореца Ферис видя мъже в тъмносини униформи от йорданските специални служби.

Хани дойде при Ферис, който беше в дъното на салона, усамотил се сред огледала и палисандър. Целуна младия американец по двете бузи. Ферис видя загрижеността, изписана на лицето му, и за пръв път си позволи да се отпусне малко. Очите му се напълниха със сълзи и той положи глава на рамото на Хани, така както би направил на рамото на баща си, а Хани го потупа леко по гърба, така както се прави с дете.

— Всичко ще е наред — повтори той няколко пъти.

Ферис мълча дълго, със затворени очи, опитваше се да измисли какво да прави. Когато отново ги отвори, накара Хани да отиде с него в спалнята, където можеха да поговорят. Неговият заместник и агентът от ФБР понечиха да ги последват, но Ферис ги отпрати с ръка. Затвори вратата и се дръпна в дъното на стаята. Посегна към телефона на нощното шкафче и вдигна слушалката, после издърпа кабела от стената. Никой не трябваше да чуе това, което щеше да каже. Седна на леглото и махна на Хани да седне до него.

— Нуждая се от помощ — каза Ферис с леко разтреперан глас. — Ще ми помогнеш ли? Трябва да го знам, преди да говоря.

Йорданецът кимна. Беше облечен по обичайния си елегантен начин, но държането му беше сериозно.

— Мисля, че знам какво се е случило — рече Ферис. — Уплашен съм.

— Кажи ми. Можем да я открием, ако ни помогнеш.

— Мисля, че са я отвлекли от Ал Кайда.

Хани недоверчиво поклати глава.

— Защо? Тя е социален работник, твоя приятелка. Работи с палестински деца. Нали така? За какво им е притрябвала?

Ферис навлизаше в забранена територия. Трябваше първо да се обади на Хофман и да съставят плана за действие. Но когато се сети за правилата и изискванията на ЦРУ, Ферис сам се отвори от себе си. Именно с този начин на мислене бяха поставили в опасност живота на Алис. Трябваше да говори с Хани сега и да го накара да мобилизира всички сили, преди да е станало прекалено късно.

— Чуй ме и моля те, опитай се да забравиш частите, които не помагат на Алис. Моля те, бъди ми приятел. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се, скъпи мой. Винаги съм бил твой приятел. Дори и когато ти не си бил мой приятел.

— Добре. Причината, поради която Алис е била отвлечена, е, че познава човек, с когото ние работим. Йорданският архитект, за когото говорихме — Омар Садики.

Очите на Хани се разшириха.

— Тя го познава? Садики, който е заподозрян за атентата в Инджирлик? Но как така *вие* работите с него? Как е възможно, скъпи мой? Да не искаш да ми кажеш, че е ваш агент?

— Не питай. Не сега. Сигурен съм обаче, че изчезването на Садики на първи не е било бягство. Мрежата на Ал Кайда го е отвякла, за да разбере какво знае. Ще изцедят от него всички връзки, които има със Съединените щати. Няма да видят ръката ни — скрита е прекалено добре. Но ще открият, че е бил приятел с Алис Мелвил. Срещали са се често заради благотворителни прояви.

— О, боже — прекъсна го рязко Хани. — Съжалявам. — Това беше най-лошото, което можеше да каже, защото то потвърди предчувствието на Ферис за страшната опасност, надвиснала над Алис. Йорданецът замълча за миг, после попита: — За теб ли работи тази Алис? Под неофициално прикритие ли е?

— Господи, не! Тя мрази ЦРУ. Работи за неправителствена организация, която се опитва да помага на хората. Това не е прикритие. Истина е. Точно такава е, каквато изглежда.

— Но някой може да си помисли, че работи за ЦРУ?

Ферис погледна Хани.

— Да.

— Могат да си го помислят, защото познава този Садики. И защото познава теб.

— Да. — Гласът на Ферис едва се чуваше, заглушен от горчивината на съжалението.

— И сега трябва бързо да я откриеш. Преди да използват някакви необичайни методи, за да получат информация от нея.

Ферис беше потресен от словосъчетанието „необичайни методи“. Пресегна се и хвана ръката на йорданеца.

— Моля те, Хани. Моля те, помогни ми. Не мога да я измъкна без твоя помощ.

— И това не е никакъв номер? — Въпросът беше жесток, но с оглед на случилото се преди няколко месеца, съвсем основателен. Хани все още беше ядосан донякъде. Ферис седеше на леглото, стиснал отново главата си с ръце, възмущение на безсилието и угризението.

— Прости ми, Роджър. Съжалявам, че го казах. — Хани го прегърна през раменете. — Разбира се, че ще ти помогна. Имаме няколко дълбоки свръзки в мрежата на Ал Кайда, с които можем бързо да установим контакт. Използваме ги само по спешност, но това е спешен случай. Могат да ми кажат дали е била отвлечена. Сигурен съм в това. Дали ще знаят къде е, не мога да кажа. Но сега ми позволи да си вървя и да поговоря с моите хора, и да започна да действам. — Дръпна Ферис да се изправи. — Хайде. Стани. Господ те изпитва. Силата е у него, а ти си негов роб. Абд Аллах. Божият роб. Така казваме ние. Не можеш да избягаш от съдбата си. Трябва само да имаш упование и вяра. Ела сега с мен и говори с екипа ми. Ще започнем веднага. Трябва да си силен. Ако хората видят, че си слаб, само още повече ще се изплашат.

Ферис стана от леглото, отиде до банята и си изми лицето, после се върна при групата, която се беше събрала в салона.

31.

Аман/Вашингтон

През нощта пясъчната буря се усили и стана страшна. Горещият вятър, духащ от Саудитска Арабия и Синай, вдигаше пясъка на Арабската пустиня и го превръщаше в огромен облак, който се простираше на стотици километри. Движението в Аман едвам пъплеше. Колите се движеха с включени аварийни светлини, но дори и така човек трудно можеше да ги различи, докато не се блъсне в тях — или не го блъснат. Настанаха задръствания по главните улици и кръговите движения и призрачната флотилия от неподвижни автомобили приличаше на товарни кораби, пуснали котва в гъста мъгла. Малкото пешеходци по улиците бяха увили главите си в карирани кафии и се бяха привели под напора на вятъра; единственото, което се виждаше от лицата им, бяха очите в тесния процеп на шаловете. Нищо не можеше да лети, нищо не можеше да помръдне. Време тъкмо за похитители, пясъчлив червеникавокафяв свят, в който можеш да скриеш почти всичко.

Ферис прекара по-голямата част от нощта в посолството, в очакване на информация. Обади се на Хофман по защитения телефон вечерта, когато най-накрая си тръгна от апартамента на Алис. Отначало Хофман беше ядосан заради забавянето, но когато разбра колко разстроен е Ферис, омекна. Не понечи да се извини. Каза, че Управлението е мобилизирано всички сили, за да открие местонахождението на Алис Мелвил. Номерът бил да продължат търсенето по начин, който да не затвърди у похитителите убеждението, че тя е, както се изрази Хофман, „човек, представляващ интерес“.

— Ще я открием — рече той. Опитваше се да говори обнадеждаващо, но поради някаква причина думите му накараха Ферис да потъне в още по-дълбоко отчаяние. Хофман му каза да легне да поспи. Ферис отвърна, че щял да го направи, но знаеше, че ако легне на дивана в кабинета си, пред очите му ще е единствено Алис: овързана и със запушена уста в багажника на някоя кола или в някое

влажно мазе. Или още по-лошо, щеше да си представя как я разпитват — как извиват ръката ѝ и как накрая тя се счупва.

— Трябваше да ми кажеш за Алис, приятелю — въздъхна Хофман. — Че е познавала Садики, имам предвид. Можехме да се погрижим за нея.

Ферис не отговори. Знаеше, че това е лъжа. Хофман не би направил нищо. Просто сега се покриваше, и то пред свършен факт. Гласът на Ферис трепереше; трудно му бе да се овладее.

— Чуй ме сега — продължи Хофман. — Най-важното в момента е да оставиш нещата да следват нормалния си ход. Посолството трябва да обяви, че твоята Алис е била отвлечена. Някой трябва да се обади на организацията, за която работи, еди-какво си за Близкия изток, и да ги накара да подадат сигнал. И този някой не бива да си ти, за бога! Накарай някой от посолството да го направи. Да се свърже с йорданските вестници и да направи изявление във връзка с Алис. Нейният шеф в онзи център трябва да се обади на арабските вестници и на Ал Джазира и Ал Арабия и да им каже, че е отвлечена жена, която е посветила цялото си време да помага на арабите. Това ще помогне за освобождаването ѝ, нали така? Истината. ЦРУ няма нищо общо с нея. Говорих с Държавния департамент и посланикът ще се свърже с видни палестинци, за да види дали може да задейства лични връзки. Ще каже, че няма да платим, за да я освободят, макар че ще платим. Всички го знаят. Така че стой спокойно.

Ферис можа само да измърмори, че е съгласен. Радваше се в този момент, че Хофман с неговото хладнокръвие знае какво да прави. Изявленията бяха направени; тихата дипломация се задейства. На следващата сутрин отвлечането на Алис беше на първа страница на всички вестници в Йордания и Америка. Повечето материали цитираха шефа на Алис, директора на Съвета за хуманитарна помощ за Близкия изток, който казваше, че Алис Мелвил е „най-добрият приятел, който арабските хора могат да имат“ и че отвлечането ѝ е „ужасна грешка“. Агенция „Франс Прес“ първа спомена, че приятелят на Алис Мелвил работел като дипломат в американското посолство. Агенцията цитираше неназован „западен дипломат“, вероятно френското посолство, който спекулираше, че връзката на Мелвил с неназования американски дипломат може да е фактор в нейното отвлечане.

Хората на Хани от СОР действаха ефективно и, с оглед на обстоятелствата, сравнително бързо. Сравниха кръвта от кухненския под с космите от четката на Алис. Лаборантите в болницата „Крал Хюсеин“ останаха до късно и в крайна сметка докладваха, че ДНК-то съвпада: кръвта беше на Алис. Откриха в апартамента много отпечатъци, но повечето се оказаха на Роджър Ферис. Надяваха се да намерят отпечатъци в кухнята, където явно Алис беше нападната, но нямаше добри и човекът от ФБР каза, че хората, които са отвели Алис, явно са били с ръкавици. Бяха няколко души — бяха го установили по следите от обувки на пода. Нападателите бяха пипали внимателно ключалките долу и на вратата на апартамента, щетите бяха минимални. Бяха сръчни професионалисти, а не крадци аматьори. Ферис не знаеше това добре ли е, или зле за Алис.

Хани дойде да види Ферис в посолството на следващата сутрин. Това беше необичайно — обикновено пашата настояваше другите да ходят при него. Но сега беше различно. Сремнаха се в защитената заседателна зала, която службата на ЦРУ използваше за срещи със служителите за свръзка на СОР. Ферис изглеждаше съсипан; кожата на лицето му, обикновено изпъната и загоряла, беше отпусната и бледа. Кръговете под очите му сякаш бяха нарисувани с въглен.

Шефът на СОР прегърна Ферис, целуна го три пъти по бузите и веднъж по челото. Виждаше, че младият мъж страда, но нямаше как да облекчи болката му, докато не откриеха Алис. Хани се опита да протака, от обичайна любезност или може би от състрадание към Ферис, но американецът хвана ръката му умолително. Сега беше под защитата на Хани.

— Кажи ми какво си чул, независимо колко е лошо.

— Свързахме се с един от контактите ни в мрежата. Той е в Сирия, но знае за операцията в Йордания.

— Какво каза източникът ти? — Нотка надежда се прокрадваше в гласа на Ферис.

— Каза, че е вярно. Една американка била похитена в Аман. Точно както ти го каза. Наблюдавали я от известно време. Искали да разберат каква връзка има с Омар Садики. Не разбират Садики. За тях е много важно. Отвели са я вчера сутринта и бързо са я извели от града. Сложили са я в багажника на кола. Операцията е поръчана от

най-високо ниво. Който и да иска, информация за нея, трябва да е много важен. Това са добри новини.

— Защо? — Ферис го погледна отчаяно.

— Защото големите са по-внимателни от малките. Те не са главорези. Искат информация. Няма да я наранят без причина. Затова успокой се малко, приятелю. Всичко ще е наред.

Ферис изтри очи с ръкава си. Засрами се, че плаче.

— Къде е тя? — попита. — Знаеш ли?

— Не мога да кажа. Контактът ни не отговори на това. Мисля, че не знае. Когато го притиснахме, каза, че според него била в Сирия. Подозирам, че е изкарана през границата снощи по време на пясъчната буря. Не биха я държали в Йордания. Би било прекалено опасно. Мисля, че са я завели в Сирия, за да я разпитат.

— И после какво ще направят?

Хани се наведе към американеца. Говореше тихо, успокояващо.

— Ще я пуснат. Когато разберат, че не може да им даде информацията, която искат, ще я пуснат да си върви и ще се опитат да си набавят информация по някакъв друг начин. Тези хора са убийци, но не са глупави. Това поне го знаем.

— Какво мога да направя аз? — попита Ферис. Най-много му тежеше безсилието. Чувстваше се по същия начин, по който би се чувствал родител, ако детето му е заплашено от смъртна опасност. „Нека бъда аз, не тя. Вземете мен. Нека аз страдам. Защо трябва невинен човек да страда за нещо, което би презрял, ако знаеше за него?“

Хани го погледна разбиращо. Искаше да го окуражи, но не можеше.

— Нищо не можеш да направиш, скъпи мой. Освен да чакаш.

Шефът на службата на ЦРУ във Виена го беше нарекъл „Нокията на Сюлейман“. Телефонът, който австрийската полиция беше открила, след като Агенцията за национална сигурност беше подслушала гласа на сирийския главен плановик след врявата, която се беше вдигнала около Хари Мийкър в Пакистан. Началникът на австрийското разузнаване го беше предал на шефа на службата на ЦРУ, който го беше изпратил право в Лангли, с първия самолет. Техниците на

Хофман го огледаха до най-малки подробности, но не успяха да намерят нищо полезно. Сим картата, както се оказа, беше използвана само за обаждането, което бяха успели да засекат. Но Хофман за всеки случай го включи в зарядното, за да не изгасне.

На 4 януари „Нокията на Сюлейман“ звънна само веднъж. Не беше обаждане, а есемес. Когато го прочете, Хофман първо се втрещи, а после се разтревожи. Все едно канал се беше запушил и тръбата връщаше обратно, през телефона, право в офиса му. Текстовото съобщение гласеше: „Господин Ферис, моля обадете се на госпожица Алис, 963–5555–8771“. Мобилен телефон в Сирия. АНС и ЦРУ можеха да проверят сирийската документация и да видят кой е купил симкартата от „Сиртел“ за този номер, но не и кой се обажда. Телефонният номер беше като превръзка за еднократна употреба. Беше използван веднъж и изключен. Хофман дълго мисли какво да направи и реши, че няма друг избор. Обади се на Ферис и му прочете съобщението.

32.

Аман/Дамаск

Първата мисъл на Ферис, когато Хофман му прочете краткото съобщение, беше: „Тя е жива!“. Хората, които я държаха, знаеха за връзката ѝ с него. Искаха да я разменят, да пуснат нея с надеждата, че могат да хванат приятеля ѝ от ЦРУ. Вече бяха разбрали, че тя не знае нищо, и затова щяха да я използват като стръв. Но за да спасят Алис, някой трябваше да заеме нейното място. Ферис си записа телефона, продиктуван му от Хофман. Потеше се в студения си офис.

— Тя е жива — повтори на глас.

— Може би — предупреди го Хофман. — Поне искат да си мислиш, че е жива. Това е добрата част.

— Коя е лошата?

— Ами знаят за теб. Знаят, че работиш за ЦРУ. Пращат ти съобщение до телефона на Сюлейман, който знаят, че е у нас. Това означава две неща: че хората, които са отвлекли Алис, са високо в йерархията на мрежата, близо до Сюлейман. И че са научили достатъчно от „госпожица Алис“, за да знаят, че си ѝ приятел. Което говори, че са я разпитали.

Ферис изтръпна. Умът му се впусна в различни сценарии, всеки по-зловещ от предишния.

— Трябва да се обадя на номера — каза Ферис. — Трябва да говоря с нея.

— Съгласен съм. Трябва да се обадиш на номера. Отначало реших, че е лоша идея. Явно е номер, за да те подлъжат. Но после си казах: и какво от това? Трябва да си изиграем ръката. Но първо трябва да подготвим нещата, нали така? Трябва всичко да е наред и да чака. Това може да е последният ни шанс да се доберем до Алис, явно, и да засечем къде е Сюлейман. Това е най-добрият ни изстрел. Затова искаме да го направим както трябва.

— Какво искаш да кажеш с това? Да го направим както трябва? Грижа ме е единствено за Алис.

— Знам. И ако бях на твое място, и мен щеше да ме е грижа само за това. Но залогът е прекалено висок. Може и да не си даваш сметка сега — разбирам те напълно, наистина, — но малката ни операция наистина е успешна. Те са объркани. Не знаят какво става. Затова са отвели Садики. Затова ни пращат това странно съобщение. Не могат да му хванат края. Приближаваме се.

— Повече не ме е грижа за това. Просто искам да спася Алис. Ако изчакаме, може да я убият. — Ферис очакваше съгласието на Хофман, но не го получи. — За бога, не разбираш ли? Аз я вкарах в този кошмар.

— Дай по-кратко, Роджър. Ще направим всичко, за да я спасим — освен едно, а именно да прецакаме операцията. Разбирам, че се чувстваш виновен, че си я изложил на опасност. И трябва да се чувстваш виновен. Направи грешка, като не ми каза, че имаш връзка с жена, която познава Садики. Това е изложило на риск приятелката ти, както и всички нас. Но с нищо няма да помогнеш, ако стреляш напразно. На карта е заложен животът на много хора. Мамка му, на милиони, ако щеш. Страната е във война. Не става дума само за теб и приятелката ти. Разбрахме ли се?

Главата на Ферис пулсираше. Не каза нищо и тишината се надигаше по обезопасената телефонна линия, докато почти не се превърна в глас. Ферис слушаше — не Хофман, а другия глас. И после изведнъж му стана ясно.

— Да — отвърна Ферис. — Разбрахме се. Можеш да разчиташ на мен.

— Браво, момче! Знам колко ти е напрегнато, но всичко ще се оправи. Ще си получиш приятелката, заедно с медал при това!

— Медал — повтори Ферис. Но вече беше някъде другаде.

Взе сирийския номер, който бе записал, и го прибра в портфейла си. Каза на заместника си, че се прибира да вземе душ и да си почине. После напусна посолството и подкара към централата на СОР. Пристигна без покана и каза на шефа на охраната, който слезе на секундата, че трябва незабавно да се види с Хани паша. Помолиха го да почака, но минаха само няколко минути и го придружиха до просторния кабинет на Хани.

Хани огледа Ферис на влизане. Вместо целувка имаше ръкостискане, което в момента беше проява на по-голяма близост.

— Изглеждаш ужасно, Роджър — рече Хани. — Много съжалявам за това, което ти се случи.

— Благодаря за загрижеността, но не се тревожи за мен. Аз не съм важен. Може аз да съм проблемът, но искам да бъда и решението. Затова съм дошъл.

Хани учудено погледна американеца, сякаш преценяваше доколко е с ума си.

— За какво говориш, *хабиби*? Днес думите ти нямат смисъл.

Но Ферис знаеше точно за какво говори. Беше му станало ясно в един миг на пълно просветление. Светлината беше проблеснала в главата му и всички елементи там леко бяха променили координатите си, за да образуват нов модел, доста по-различен, но не по-малко верен.

— Основни правила — започна Ферис. — Този разговор никога не се е състоял. Говоря само от свое име, а не като служител на правителството на Съединените щати. Няма да информираш никого в Управлението за посещението или разговора ни. Никога. Съгласен ли си?

— Необичайни правила. Вероятно мога да се съглася. Но ми казваш толкова малко.

— „Вероятно“ не ме устройва. Трябва да е „да“ или „не“. Това, което искам да направя, няма да навреди на Йордания, напротив, може даже и да помогне. И ти ще имаш преимуществото да знаеш какво правя и да го използваш според волята си. Не ме интересува. Но се нуждаю от категоричното ти обещание, че ще ме защитиш.

Хани наклони глава на една страна и запали цигара, обмисляше молбата. Огледа Ферис, сякаш го преценяваше. Дръпна няколко пъти от цигарата. Изглеждаше почти доволен.

— Скъпи ми Роджър, винаги съм казвал, че си един от нас. Кое то означава, че слагаш хората преди другото и личната си чест преди всичко останало. Мислех, че знам това за теб, но досега не можех да съм сигурен. Затова отговорът е „да“. Разбира се, ще запазя разговора ни в тайна. Помещението е само наше. Но сега трябва да ми кажеш какво искаш.

Ферис придърпа Хани по-близо. Сниши глас. Доколкото знаеше, Управлението не подслушваше кабинета на Хани. Но се оказа, че има много неща, които не знае.

— Можеш ли да направиш така, че да изчезна? Така че никой да не може да ме открие — включително и най-вече правителството на САЩ. И можеш ли да ме вкараш в Сирия, така че никой да не разбере?

— Предполагам. Това няма да ни затрудни. Контролираме района. Но какво точно искаш да направиш?

— Искам да се свържа с хората, които отвялякоха Алис Мелвил. Искам да се разменя с нея. Те не искат нея, искат мен.

— Аллах! — Хани разпери ръце. — Да не си полудял, приятелю мой?

— Не. Току-що ми дойде умът в главата, в интерес на истината. Преди бях луд.

— Но как ще се свържеш с тях? Ал Кайда я няма в „Жълти страници“. Не е толкова лесно да се намерят. Дори и за мен.

— Свързаха се с нас. Изпратиха ми съобщение, уж от Алис, карат ме да се обадя на мобилен телефон в Сирия. Хофман иска да изчакам, за да измисли някаква игра. Някакъв номер, с който да ги прекара. Но игрите му не струват. Знаеш го по-добре и от мен. Заблуждаваме единствено себе си.

— Но това е много опасно, Роджър. Знаеш прекалено много тайни. Те ще ги искат. Ще бъде... неприятно.

Ферис докосна джоба си и пластмасовата кутийка, в която беше отровният мост. Беше го носил тези няколко месеца, но така и не бе предполагал, че може да му дотрябва.

— Ще се оправя някак си. Но това е единственият начин да я измъкна. Няма да я пуснат, освен ако не предложи себе си в замяна. Явно е, нали? Хофман никога няма да ми позволи да го направя, което означава, че тя ще умре. Нямам избор. Трябва да го направя. И ще го направя, независимо какво ми кажеш. Но искам да ми помогнеш. Така ще имам по-голям шанс да спася Алис.

Хани мълчеше. Не даваше лесно обещания. Ферис хвана ръката му с двете си ръце и я стисна. Беше готов да коленичи и да я целуне, ако това щеше да помогне.

— Моля те, помогни ми — рече Ферис. — Умолявам те да ми помогнеш.

Хани го погледна и се усмихна. Усмивката беше едва доловима, едва се виждаше на устните и беше абсолютно неразгадаема за Ферис, но беше там.

— Да, скъпи мой. Разбира се, че ще ти помогна. Ти си смел мъж и искаш да се жертваш, за да спасиш жената, която обичаш. Само мъртво сърце може да ти откаже.

Хани действаше бързо. Един от хората му закара колата на Ферис до улица „Захран“ и я паркира близо до „Фор Сизънс“. Когато колегите на Ферис в посолството разберяха, че е изчезнал, щяха да изгубят ценно време да го търсят в хотела. Хани проведе няколко телефонни разговора и се срещна насаме със заместника си; после придружи Ферис до гаража на СОР, където беше паркирана огромната му лимузина беемве. Качиха се отзад и Хани дръпна перденцата. В страна, където властта на СОР беше безпрекословна, те бяха всичко друго, освен невидими. За по-сигурно Ферис отново се потупа по джоба.

Отправиха се на север от Аман към сирийската граница. Щом излязоха на магистралата, Хани дръпна пердето, за да вижда пейзажа, но Ферис остави своето пуснато. Не тръгнаха по пътя с четири платна през Ал Мафрак, а поеха по старата Магистрала 15, която пресичаше сирийската граница няколко километра по на запад от Дера. Докато огромната лимузина се носеше на север, Хани обясни плана си. Ферис зададе няколко въпроса, но само за да е сигурен, че е разбрал. Мобилният телефон на Ферис звънна веднъж. Беше заместникът му. Ферис изморено отвърна, че се опитва да поспи и ще бъде в офиса на другата сутрин, след като мине през фитнеса.

Точно преди граничния град Рамта Хани нареди на шофьора да тръгне по един страничен път, който се извиваше покрай границата. Стигнаха до едно малко селце, Шаджара, свиха по един пращен път и излязоха на алея, водеща към малък двор по средата на циментови сгради, чиито покриви бяха покрити със стърчащи антени. На алеята имаше ръждясал мерцедес такси със сирийски регистрационни номера. Границата беше на по-малко от километър. Хани вкара Ферис в една от сградите. Агенти на СОР, които очакваха пристигането на шефа си, го поздравиха с целувки, поднос сладкиши и сладък чай.

Хани ги отпрати и поиска тиха стая на последния етаж. Затвори вратата и се обърна към Ферис.

— Сега е моментът да се обадиш.

— Имаш ли чист телефон? — попита Ферис.

— Разбира се. — Хани извади нов „Самсунг“ с капаче от джоба си и му го подаде. Имаше още един чифт слушалки, така че можеше да слуша и той. Внимателната подготовка на йорданеца накара Ферис почти да се усмихне. Извади портфейла си и намери номера, който беше записал, докато Хофман му четеше съобщението. Внимателно набра номера от телефона на Хани: 963–5555–8771. Звънна три пъти, преди някой да вдигне.

— Ало? — каза глас на английски. Чакаха го да се обади. На този телефон можеше да се обади само един човек.

— Обажда се Роджър Ферис от ЦРУ. Искam да говоря с госпожица Алис.

— Добре, господине. Слава богу, че се обадихте. Имам въпрос за вас, за да се уверя, че сте вие, моля.

— Добре. Какъв е въпросът?

— Къде заведохте госпожица Алис на вечеря на първата ви среща?

На Ферис му се сви стомахът. Бяха го изтръгнали от нея по време на разпита. Или това, или го бяха наблюдавали.

— Хотел „Хаят“ в Аман, в италианския ресторант.

— Да, добре. Благодаря ви, сър. А как се казва котката, която госпожица Алис гледа в апартамента си?

— Елвис. Котарак е и се казва Елвис.

— Правилно. Мисля, че вие сте господин Ферис.

— Аз съм. Може ли сега да говоря с Алис?

— Да, но много съжалявам. Госпожица Алис не е тук. Но ме помоли да ви предам едно съобщение, ако се обадите.

— Какво е съобщението? — Ферис беше рязък. Искаше да пресече разтакаването и да стигне до същината.

— Ако искате да видите госпожица Алис, трябва да идете там, където ви кажа. Само вие. Без номера или госпожица Алис няма да е жива.

— Къде трябва да ида?

— В Сирия.

Очите на Ферис искряха от напрежение и раздразнение.

— Да, добре, но къде в Сирия?

— В Хама, господине. Госпожица Алис е там.

Хани кимна. Хама беше родният град на Сюлейман. Оттам беше започнала цялата пагубна история — с унищожаването на мюсюлманското братство през 1982.

— Трябва да стане размяна — отвърна Ферис. — Ако не видя Алис, няма да дойда при вас.

— Да, господине. Да, господине. — Арабинът говореше нетърпеливо, сякаш не можеше да повярва, че американецът наистина ще се предаде. Беше готов веднага с предложението. — Ще видите госпожица Алис на *нурията*, водното колело с кофи в центъра на Хама. Ще я видите. Ще се уверите, че е в безопасност и на свобода. После ще се обадите на един телефон и ще изчакате да дойдем. Ще ви наблюдаваме. Ако си тръгнете, ще убием както госпожица Алис, така и вас.

Ферис мълчеше и гледаше Хани. Щеше да има нужда от подкрепление, за да е сигурен, че Алис ще е защитена, когато я пуснат. Хани явно четеше мислите му. Кимна и прошепна:

— Ще бъдем там.

— Съгласен съм с размяната — рече Ферис. — На какъв телефон трябва да се обадя, когато видя, че Алис е свободна?

— Обадете се на 963-5555-5510. Не на мен. Аз съм само посредник. Когато вдигнат, кажете им на арабски, че сте господин Роджър Ферис от ЦРУ и сте готов да се срещнете с тях веднага в Хама. Искате ли номера още веднъж?

Хани беше записал телефона на един лист и го подаде на Ферис.

— Нека да ви го прочета, за да съм сигурен, че не съм сбъркал: 963-5555-5510.

— Да, господине.

— И трябва да кажа, на който вдигне, че аз съм Роджър Ферис от ЦРУ и съм готов да се срещна в Хама.

— *Мамтаз*, господине. Много добре. И кога ще дойдете при нас в Хама?

Ферис погледна към Хани. Йорданецът надраска няколко думи и подаде листа.

— Ще бъда в Хама в осем часа утре сутринта при старото водно колело на реката. Ако Алис я няма, сделката отпада. Разбрахте ли?

— О, да, господине. Ще им кажа. Аз съм само посредник. Мисля, че вие бързате. — Каза го с нотка на любопитство, сякаш не можеше да проумее защо Ферис е толкова нетърпелив да го изтезават.

— Погрижете се Алис да е там. И после ще получите това, което искате. Иначе — нищо. — Ферис прекъсна връзката.

— Роджър, ти си смелчага! — рече Хани и стисна ръката му. — Независимо какво ще се случи с теб, Алис Мелвил ще разбере колко си я обичал. Ще се погрижа затова. Ще живееш в сърцето ѝ.

Мерцедесът такси ги чакаше долу. Шофьорът пушеше цигара, готов да тръгне. Околността около сградите се огласяше от звуците на арабско село на здрачаване. Децата, прибрали се от училище, играеха футбол в прахоляка; майките крещяха заповеди и се оплакваха, докато приготвяха вечерята. Когато сенките се удължиха, цветовете потъмняха и светлината на деня постепенно изчезна, светът изглеждаше така, сякаш времето е спряло.

Време било да тръгват, каза Хани и изложи плана си пред Ферис.

Колата щеше да тръгне на север, през Дара. Шофьорът беше контрабандист и СОР често го бяха използвали. Беше плащал подкупите си години наред на сирийските митничари, които бяха толкова безкрайно корумпирани, че все едно всички бяха едно голямо семейство. Ферис щеше да премине няколкото километра до границата в едно скривалище под задната седалка. Неудобството щеше да трае само трийсетина минути; после щеше да се вози на седалката отпред до шофьора. Хани щеше да изпрати на север две коли, за да придружат таксито през Дамаск и после нагоре до Хама. Щяха да пътуват цяла нощ. Хани щеше да подготви друг отряд да ги чака в Хама. В мига, в който освободяха Алис, хората му щяха да я заобиколят и да я върнат в Йордания. Щеше да има бая оръжие, в случай че нещо се объркаше, но йорданецът го увери, че нищо няма да се обърка. После, щом настъпеше подходящ момент, хората на Хани щяха да направят всичко възможно да спасят Ферис.

Хани връчи на Ферис малко електронно устройство, което приличаше на запалка „Бик“.

— Ако си в беда и не можеш да чакаш повече, натисни копчето. Ще дойдем да те измъкнем. — Ферис го взе и благодари на приятеля си. Великодушно беше да се говори за спасяване, но Ферис знаеше, че това пътуване е едноточено.

33.

Хама, Сирия

Ферис отиде при сирийския таксиметров шофьор сам. Мъжът беше към четирийсетгодишен, с хитри очи и дебели мустаци, които висяха над устните му като четки. Шофьорът отвори задната врата на ръждясалия червен мерцедес, дръпна една скрита ръчка и повдигна задната седалка. Отдолу имаше място точно колкото за един човек. Върху голия метал беше постлан избелял килим и имаше бутилка минерална вода.

— Бизнес класа — промърмори Ферис. Шофьорът кимна неразбиращо. Ферис се качи и се сви в малкото пространство. Миришеше на пот и урина. Явно Ферис не беше първият скрит пътник. Шофьорът каза, че ще почука три пъти, когато стане безопасно да излезе. После свали седалката и Ферис остана затворен в мрака.

Ферис не беше черноглед. Като дете се беше страхувал от смъртта, както повечето деца, опитвал се беше да вникне в идеята за собственото си несъществуване. Идеята обаче беше прекалено сложна и потискаща, така че почти беше забравил за нея. Имаше един период наред пубертета, в който се страхуваше, че ще си умре девствен, но след като Присила Уорън се погрижи за това, престана да мисли за небитието. Сега, докато лежеше в тъмното миризливо скривалище на таксито, беше принуден да се замисли върху перспективата да престане да съществува. Не се страхуваше толкова много от умирането, колкото от болката, която щеше да го предхожда. Отровният мост беше в джоба му и той се замисли кога трябва да го използва. Ако чакаше прекалено дълго, можеше да стане прекалено късно: щяха да му го вземат, преди да успее да изцеди със зъби отровата и да се избави от страданията. Но ако го използваше прекалено рано, можеше да се убие напразно, миг преди да бъде спасен или помилван. Щеше да се лиши от възможността да живее нормален живот, да остарее заедно с Алис и да има деца. Последното го тревожеше най-много. Щеше да се окаже, че е живял за нищо, що се

отнася до продължението на вида. Това наистина беше неплодотворен живот, по-лош дори от това да си умреш девствен.

Когато наближиха поста на йорданската граница, таксито намали. Ферис изтръпна, но спирането беше кратко и безпроблемно. Хани явно се беше погрижил. Колата забръмча напред през ничия земя и Ферис отново потъна в черните си мисли. Ако оживееше, може би щяха да имат деца с Алис, може би щяха да остарееят заедно. „Може би“ беше единственото, което имаше. Надеждата му беше същата като тази, която крепи болен от рак пациент дори когато тялото му се сбръчква и той не може нито да се храни, нито да преглъща — идеята, че някак си смъртната присъда като по чудо ще бъде отменена; че той ще довлече трошливите си кокали до вечната порта и ще измами пазача да му отпусне още няколко часа, дни, години. Ферис разбираше, абстрактно, че болката може да е толкова ужасна, че да му се иска да премине в небитието — но не и ако имаше шанс да се събере отново с Алис. Можеха да смажат краката му с лост, да разбият капачките на колената му, да смажат гръбнака му с чук — но във всеки миг на агония той щеше да си мисли за Алис и да се мъчи да оживее заради нея.

Образът ѝ беше ясен и съвършен и в прилив на увереност Ферис направи нещо импулсивно. Извади моста от джоба си и го сложи върху мръсния килим на тайника. Ако запазеше отровата, можеше от страх да се изкуши да я използва; а ако я използваше, щеше да се откаже не само от живота, но и от любовта. Щеше да умре за нищо. Беше обещал на Хофман да пази тайните, да се самоубие, преди да издаде неща, които могат да погубят други хора. Но спазването на това обещание щеше да означава нарушаването на друго, което в момента беше по-важно от него. Бутна отровата още по далеч, навътре в мрака.

Таксито внезапно спря и Ферис чу мърморене на арабски. Шофьорът се обръщаше към някого, когото наричаше „капитан“. Ферис долови в гласа на шофьора уплашена нотка. Вратата се отвори и после се затвори с трясък, той чу стъпки около колата. Нещо не беше както трябва. Капитанът крещеше на шофьора като военен, който знае, че в момента разполага с пълна власт. Границата била затворена, каза капитанът; прекалено късно било; шофьорът знаел правилата.

Неговият човек непрекъснато повтаряше някакво име. Абу Уалид казал, че било наред. Абу Уалид казал, че нямало проблем. Питай Абу Уалид. Ферис чу тропане на ботуши по паважа, после гласа на шофьора, който протестираше, че била станала грешка, след което настъпи тишина.

Ферис стоеше сгушен на пода на таксито. Беше уплашен по нов начин. Ами ако умреше още тук — или още по-лошо, ако го хванеха и го пратеха в сирийски затвор и после обратно в Йордания? Алис със сигурност щеше да умре: похитителите щяха да чакат Ферис в Хама и когато не пристигнеше, щяха да я убият. Това беше най-лошото. Ферис осъзна — не неговата смърт, а тази на Алис. Единственото значение, което имаше животът му в момента, беше вероятността да я спаси. Ако пропаднеше, тогава щеше да се самоубие и да сложи край на всичко.

Чакането се проточи до безкрай. Ферис чуваше от време на време крясъци в далечината, явно от щаба на капитана. Главата го болеше от вдишания по пътя прахоляк и газовете от резервоара. Кракът му пулсираше от това, че беше прекалено дълго свит. Болката се беше усилила и от иглички се беше превърнала в остри спазми в ставите и мускулите. Започна да мисли, че би предпочел всичко — дори да го хванат — вместо тази болка. Но знаеше, че мозъкът му върти номера. В сравнение с болката, която щеше да изпита по-късно, тази беше просто като потупване по бузата.

Ферис изчака. Минаха може би трийсет минути, час. В тъмнината на скривалището си загуби представа за времето. Двигателят беше изключен и парното не работеше, а януарският нощен въздух хапеше. Не можеше да помръдне, за да се стопли, така че мразът проникваше в костите му. Ферис искаше да умре, но още повече искаше Алис да живее. Потърси опипом отровата и си спомни, че беше потънала някъде отзад в дълбините на тайника. Зарадва се, че се беше освободил от изкушението.

Чу още викове от глас, който приличаше на този на капитана; след това чу смирения глас на шофьора и тежки стъпки, които се приближаваха към мерцедеса. Шофьорът го беше издал. Сега говореше кротко като мишка — Абу Уалид не му беше помогнал да се измъкне и в сумрака на стаята за разпити той беше решил да предаде пътника си, за да може да оживее и продължи с контрабандата си. Стъпките се приближиха, металните налчета на ботушите тропаха по

паважа, стигнаха до колата. Отвори се врата, сигурно задната; след миг щяха да издърпат Ферис от скривалището и всичко щеше да свърши.

Но шофьорът отвори предната врата. С мазния си глас благодареше на капитана, казваше му, че Абу Уалид ще е много признателен за помощта му, и му пожелаваше господ да му даде дълъг живот и крепко здраве, на него и на синовете му, крепко здраве и на тях, да, господине, слава на бога. Вратата се затвори. Ключът се завъртя и колата запали. Шофьорът включи на скорост и потегли от граничния пост, като се провикна за последно за сбогом.

Спряха за проверка на митницата, но тя беше само проформа. Ферис се уплаши, когато чу да отварят багажника, но той се затвори съвсем набързо. Митничарят благодари на шофьора за стека цигари и му махна да продължи.

Таксито ръмжа още двајсетина минути, като си пробиваше бавно път през тесните улици на Дера, и после тръгна по-бързо — бяха излезли на магистралата. Ферис чуваше свистенето на въздуха всеки път, когато мерцедесът завиеше наляво, за да задмине другите коли и камиони. Притесни се, че шофьорът може да го държи в дупката през целия път до Хама, но колата най-сетне започна да намалява и сви вдясно. Ферис чу тракането на чакъл отдолу, когато таксито сви в някаква отбивна и спря. Шофьорът отвори задната врата, почука три пъти по седалката над главата на Ферис и после я дръпна. Ферис не можеше да помръдне, ръцете и краката му бяха съвсем изтръпнали, така че се наложи шофьорът да го издърпа. Даде му някаква стара шапка да си скрие лицето и износено вълнено сако, каквото би трябвало да носи приятел на сирийски шофьор, и го настани до себе си на предната седалка. Ферис чак по-късно се сети, че беше оставил отровата в тайника. Не се опита да си я вземе.

Караха през нощта. Дамаск беше претъпкан и шумен дори посред нощ. Палестинските бежански лагери, които се простираха покрай южния край на града, блещукаха заради сърдечните приятелства между бедните. Кафенетата бяха отворени, мъжете дърпаха наргилетата си и издухваха облаци дим; пекарните продаваха

пресни сладкиши на всички, на които им се е дояло нещо сладко през нощта. В бетонните апартаменти надолу по тесните улички на лагера човек можеше да види проблясващите сини светлини на телевизорите, всеки със собствена сателитна чиния, машинки, свързващи хората с модерния свят, който те обичаха и в същото време мразеха. В центъра хората също още се разхождаха. Много от жените по тротоарите носеха безформени рокли и забрадки; други бяха облечени като курви — с изрязани блузи, разгърдени дори и в зимната нощ. Няколко уловиха погледа на Ферис. Може би наистина бяха проститутки, но Ферис знаеше, че в очите на мюсюлманите няма значение дали им се плаща за услугите, или не. Те бяха покварени от западния начин на живот.

След Дамаск Ферис задряма. Събуди се рязко, когато му се присъни Алис, вързана и обляна в кръв в някакво подземие. Образът не искаше да си иде. Спряха да хапнат и да пият кафе на едно място, което шофьорът познаваше, малко по на юг от Хомс. Шофьорът твърдеше, че било чисто, но когато Ферис отиде до тоалетната, тя се оказа смърдяща на лайна дупка в пода. Наближаваше три сутринта. Следващият голям град, северно от магистралата след Хомс, беше крайната им цел — Хама. Ферис каза на шофьора, че иска да си почине до шест и половина на паркинга на ресторанта. Полицията нямаше да ги закача там, а не искаше да пристигне в Хама толкова рано и да буди подозрения, докато чака за срещата. На паркинга имаше още няколко коли и той се зачуди дали в някоя от тях не са хората на Хани. Спа на пресекулки. Събуди се на зазоряване. Оранжевата ивица избухна над голия пейзаж на изток и превърна небето отпред от пурпурно розово в ярко жълтеникавобяло; Ферис се запита дали ще доживее да види следващия изгрев.

Стигнаха до центъра на Хама към седем и половина, пак прекалено рано. Ферис каза на шофьора да кара към северните предградия и после да се върне обратно. Докато обикаляха, гледаше сградите. От някои бяха останали само фасадите и той си даде сметка, че това сигурно е един от кварталите, унищожени, когато Хафез Асад бе вкарал танковете си в мюсюлманските квартали на града преди близо три десетилетия и бе изравнил къщите със земята, унищожавайки всичко вътре. Мюсюлманските братства се бяха скрили в катакомбите на стария град, близо до реката, но бяха изкарани с

огнехвъргачки, газ и куршуми. Това беше светът, създал Сюлейман. Омразата, която беше посята тук, сега се беше съсредоточила върху Америка и днес, конкретно, върху Роджър Ферис.

Шофьорът паркира таксито на автобусната спирка близо до река Оронтес. Ферис седеше в колата и се оглеждаше за Алис. Наближаваше осем. Каза на шофьора, че отива да се поразходи и че ако не се върне до два часа, да си върви без него. Даде му сто динара. Знаеше, че са прекалено много, но за какво му бяха пари, ако умреше? Излезе от колата и тръгна към древните дървени колела, които черпеха вода от реката и я изсипваха в акведукта на града. Огледа се. Къде ли бяха хората на Хани, ако изобщо ги имаше? По-добре беше да не любопитства прекалено. Наведе глава и вдигна яката на самото си, за да не му е студено. Раненият му крак беше схванат от дългото пътуване и куцаше повече от обикновено.

Беше безоблачна сутрин. Зимното небе, светлосиньо на хоризонта, ставаше тъмносиньо нагоре. Ферис седна на една пейка до Оронтес, близо до входа към най-голямото водно колело. Реката беше спокойно синьо-черна и в застиналите ѝ води се виждаше отражението на джамията „Ал Нури“ и останалите каменни сгради покрай брега; под яркото утринно слънце дървените колела имаха златист отблясък. Седя десетина минути, после петнайсет, оглеждаше речния бряг. Колелата бяха повече от десет, подредени от двете страни на реката, и той не беше сигурен къде може да е Алис. Стана и направи една обиколка, после отново седна на същата пейка. Имаше чувството, че го наблюдават, но не можеше да различи търговците от терористите.

Докато мижеше срещу сутрешното слънце, Ферис видя група араби да се приближават към *нурията* от източния край. С тях имаше жена. Беше с дълга черна рокля и пребрадена, но имаше нещо в походката ѝ, което го накара да се загледа. Стана и тръгна към групата, която вече се намираше на стотина метра. Щом го направи, те спряха и се разделиха. Един от мъжете каза нещо на жената, беше като заповед, и тя свали забрадката. Мъжът я бутна напред, след което избяга заедно с приятелите си и тя остана да стои сама до брега на реката.

Ферис тръгна към нея по-бързо, искаше да види лицето ѝ, да е сигурен. За миг времето спря и той разбра, че е Алис. Русата коса, грациозното тяло, широката усмивка, когато разбра, че е свободна. Ферис извика и се затича към нея, но раненият му крак беше

нестабилен, той се препъна и падна. Заради вятъра и глъчката тя не го чу, но нямаше значение. Тя беше свободна.

Стана и пак тръгна към Алис. Видя трима араби, не като другите, а добре облечени, да се приближават към нея. Бяха много по-близо до нея и Ферис чу как единият я извика по име. За миг се уплаши, но осъзна, че познава гласа, и когато погледна по-внимателно, видя, че е Хани. Йорданецът беше пътувал на север цяла нощ, за да спаси Алис лично. Ферис я извика отново, но Хани вече беше стигнал до нея и я беше прегърнал, и сега заедно с хората си я водеше към един паркиран наблизо ван. Тя изглеждаше облекчена, когато видя йорданеца, сякаш беше изгубен приятел. Ферис изкрещя от болка, когато се опита пак да се затича, но един сирийски полицаи тръгна към него, сигурно заради шапката и парцаливото сако го взе за сириец, и той забави ход. Извика още веднъж, но Алис пак не го чу. Хани вече отваряше предната врата на вана, а Алис беше на задната седалка с по един телохранител от двете страни и ванът даваше на заден.

Ферис спра да вика. Ванът бързо се понесе към магистралата за Дамаск. Очите на Ферис се напълниха със сълзи. Невъзможното се беше случило. Похитителите бяха удържали на думата си. Както и Хани на обещанието си, че ще я закриля, когато я пуснат. Сега оставаше Ферис да изпълни своята част от сделката. Помисли си да избяга, но знаеше, че Алис ще е уязвима, докато не напусне Сирия. Имаше нужда от номер, от хитрост, нещо, което да му спечели време. Чакаха обаждането му. Извади мобилния телефон, после го прибра в джоба си. Нека да чакат. Испита мрачно задоволство, защото вече знаеше, че Алис ще оцелее, независимо от всичко.

34.

Хама/Халев

Мобилният звънна пет пъти, преди Ферис да вдигне. Арабски глас попита дали е господин Роджър Ферис и той каза:

— Да.

— Чакаме ви, господине. Защо не се обадохте?

Ферис се извини и затвори. Не искаше да умира, ако не се налагаше. Стана от пейката и започна да се отдалечава, чудеше се откъде може да избяга. Но преди да направи няколко крачки, видя двама мъже в зимни якета да се приближават към него.

Бръкна за електронния пейджър на Хани — беше в джоба му, където допреди няколко часа беше държал отровата. Натисна копчето на мнимата запалка веднъж и после още веднъж. Двамата мъже застанаха от двете му страни. Усети дулото на пистолет, опряно в ребрата му. Мъжът с пистолета имаше искрящи очи и лицето му беше като позлатено, с цвета на пресен мед. Приличаше на египтянин. Ферис си помисли, че познава лицето му от снимките на функционери на Ал Кайда от архивите на ЦРУ, но не беше съвсем сигурен.

— Ти ли си Ферис? — попита египтянинът.

— Да. — Пистолетът се заби още по-дълбоко в ребрата му.

— Това не е номер?

Ферис поклати глава.

— Не. Не е номер. Направихте каквото обещахте. И аз ще направя това, което обещах.

— И какво е то? Какво ще направиш за нас? — любопитства египтянинът. Имаше странна усмивка и жестоки очи. Опитваше се да прикрие цял един живот, пълен с омраза.

— Почакайте и ще видите — отвърна Ферис. Огледа се за хората на Хани, но не видя никого. Грижеха се за Алис. Единствено това ги беше помолил да направят; той можеше да се пожертва. Това беше сделката. Но сега Ферис беше наистина уплашен. Усещаше дъха на чесън на двамата мъже и разбираше, че сега те имат власт над него.

Искаше да извика или да се втурне да бяга, но знаеше, че това само ще ускори смъртта му, и реши да се вкопчи в живота колкото се може по-дълго.

— Съжаляваме, че ще се държим с теб като със затворник — прошепна египтянинът в ухото му. — Не знаем дали казваш истината, или лъжеш, затова трябва да те затворим. Съжалявам.

Ферис огледа похитителите си. Кого заблуждаваха? Много ясно, че беше затворник. Зачуди се дали трябваше да изхвърля отровата и реши, че е постъпил правилно — изкушението да я използва щеше да е прекалено силно. Вече сигурно щеше да е мъртъв.

Двамата мъже го поведоха към един жълт хюндай, паркиран на съседна пресечка. Шофьорът седеше зад кормилото; до него седеше брадат бодигард с пистолет на коленете. Това беше път, от който връщане нямаше. Ферис бръкна още веднъж в самото си и натисна пейджъра на Хани, но стрелецът блъсна ръката му и запотупва джобовите му.

— Какво е това? — попита, когато извади устройството от джоба му. Приличаше на запалка, но явно не работеше. Той натискаше и натискаше, като чакаше пламъка, накрая изръмжа и изхвърли „запалката“.

— Да не мислиш, че ще ни изиграеш? — изръмжа египтянинът. Ферис се опита да възрази, но една ръка му запуши устата и после ѝ сложи лепенка. Набързо го претърсиха и откриха мобилния телефон в джоба на панталоните му. Египтянинът го прибра. Другият извади портфейла и паспорта на Ферис от джобовите му и ги прибра в якето си. Натъпкаха го на задната седалка на малкия хюндай и се настаниха от двете му страни. Колата измина неколкостотин метра, после зави по една прашна уличка; там завързаха очите на Ферис, стегнаха китките и глезените му и го натикаха на пода на задната седалка.

— Съжаляваме — повтори отново египтянинът на вързопа, който в момента представляваше Ферис. После заедно с другия похитител се премести в друга кола, която ги чакаше в уличката, и конвойт потегли. Защо му се извиняваха? Той беше мъртвец.

Пътуваха няколко часа. Ферис не беше сигурен колко дълго — превръзката на очите му беше толкова стегната, че не можеше да се

ориентира тъмно ли е, или светло — но усети, че въздухът застудява. Предположи, че колата се е отправила на север към Халеб или на изток към Ирак. Конвойт най-накрая спря. Оставиха го да лежи вързан на пода, докато похитителите се качиха по някакви стълби. След няколко минути дойдоха някакви хора, отвориха задната врата, издърпаха го с главата напред и го понесоха като навит на руло килим — бяха го хванали за врата и краката — нагоре по някакви стълби, влязоха в сграда, после надолу по някакви стълби към, както предположи Ферис, мазето. „Значи тук ще свърша“, помисли си Ферис.

Но не стана така. Двамата мъже — мърмореха си цитати от Корана — го оставиха с вързани очи, но му развързаха ръцете и краката, дадоха му вода и храна и го заведоха до една воняща тоалетна. После отново го вързаха, хвърлиха го върху един мръсен дюшек и му казаха да поспи. Той спа на пресекулки, стряскаше се от всеки шум, идващ от горния етаж.

На следващата сутрин го преместиха отново. Превръзката на очите му се беше разхлабила от потта. Този път пътуването не беше толкова дълго — не повече от половин час. Ферис предположи, че го местят от една тайна квартира в друга — вероятно в Халеб. Ирак беше прекалено безумно място за криене дори и за тях. Минаха през същата процедура: вдигнаха го като навит килим, пренесоха го нагоре и после надолу по стълбите. Във втората тайна квартира отново му дадоха храна и вода и му позволиха да използва тоалетната. Тази не миришеше толкова зле и тоалетната чиния имаше дори седалка. После отново го вързаха и го оставиха да седи на стол, но не много дълго. Горе се чу шум, бръмченето от пристигането на няколко коли, приглушени приветствени възгласи, молитви.

Ферис се стряскаше всеки път, когато някой слезеше по стълбите — мислеше си, че изтезанията всеки момент ще започнат. Когато за пореден път чу скърцането на дъските, стомахът му се сви. Но гласът, който го поздрави, не беше толкова груб. Мъжът развърза ръцете и краката му, отпуси му устата и накрая, за най-голяма изненада на Ферис, свали превръзката от очите му. Беше същият човек с медното лице, който го беше посрещнал в Хама и беше опрял пистолет в ребрата му. Египтянинът му подаде бръснач, крем за бръснене и хавлиена кърпа и го поведе към банята отзад. Ферис видя, че има и душ.

— Измий се — рече египтянинът. — Ти си наш гост.

Размекваха го. Ферис не знаеше какво означава това, но едва ли беше на добро. Затвори вратата на банята, пусна душа и остави водата да се лее върху тялото му. Беше мръсен от возенето в тайника, от подовете на колите и спането по мръсните дюшеци; видя как мръсотията се стича към канала и си представи за миг, че и цялото му тяло може да се разтопи и да изтече в дупката. Приятно беше да е чист, още по-приятно — гладко избръснат. Погледна очите си в огледалото. Бяха подпухнали, обградени с тъмни сенки. Искрата я нямаше; остатъкът беше твърд, сив и непреклонен. Зачуди се дали Алис може да обича такова лице — ако доживееше да я види отново, разбира се. Но пък и тя сигурно беше променена от кошмара, който беше преживяла. Вече не бяха същите хора. Ферис се изтри с хавлията, среса се и се приготви да посрещне това, което го чакаше горе.

Дойдоха да го вземат късно сутринта, след като пристигна още една кола. Отново му вързаха очите, но по-хлабаво, и го поведоха два етажа нагоре към просторна стая в дъното на сградата. Помещението беше тъмно, пердетата спуснати, но те светнаха лампата, сложиха Ферис да седне на един стол и му наредиха да чака. Някой отзад развърза превръзката на очите му и я остави да падне. В сенките в дъното на стаята Ферис видя видеокамера, монтирана на статив. „О, боже! — помисли си. — Ще снимат обезглавяването ми така, както направиха с останалите“. Страхът раздруса тялото му като токов удар. Затвори очи и опита да се успокои. Поне щеше да е бързо. Надяваше се да може да го посрещне мълчаливо.

След двацет минути един мъж влезе в стаята и седна на стола срещу Ферис. Ферис го гледа дълго. Устните му се раздвижиха — *Боже мой!* — но не излезе нито звук. Искаше да проговори, но дори още повече искаше да разбере.

Беше Сюлейман. Косата му беше по-светла, брадата подстригана, но със сигурност беше същият човек, когото Ферис беше виждал толкова пъти на оперативки, в архиви и на снимки, закачени по стените на офисите. На живо изглеждаше дори още по-интелигентен, отколкото на снимка. Очите му бяха като кладенци, които те привличат навътре, вместо да отразяват искрици светлина. Имаше тънки бръчици

покрай тях, угълчетата на устните му бяха леко извити нагоре и изглеждаше — колкото и странно да беше — така, сякаш се усмихваше. Върху лицето му беше изписано любопитство, но и студена като камък твърдост. Сюлейман, изглежда, чакаше Ферис да каже нещо, сякаш беше папагал, купен от скука. Вероятно искаше да го поласкае.

— Познавам те — рече Ферис. — Ти си прочут човек за мен, но не мислех, че някога ще видя лицето ти на живо. Явно е чест, че си дошъл да ме видиш.

— О, трябваше да дойда да ви видя лично, господин Ферис. Щеше да е грешка да оставя срещата на човек, който не знае за какво става дума.

Ферис не разбираше.

— И защо? Можеше да изпратиш, който и да е от хората ти да ме разпита.

— Нямаше да си струва. Защото, сър, вие сте първият.

— Първият — повтори Ферис. Не искаше с нищо да се издаде, но нямаше представа за какво говори Сюлейман. Първият пленен агент на ЦРУ? Първият американски затворник? Този човек говореше с недомлъвки.

— О, да. Вие сте нашият пръв дезертьор. — Сюлейман се усмихна. В очите му се появиха едва ли не искрици. — Най-първият. И то от легендарното ЦРУ! Трябваше да се срещна лично с вас, за да реша дали сте такъв, за какъвто се представяте. Това, което ни носите, е толкова добро, че си мислим, че сигурно е на зло. Но според мен днес е велик ден. И както виждате, сме готови за вас. Имам видеокамера, за да запиша този момент и да го изпратя на Ал Джазира, за да стигне до всички наши умми^[1], та да могат и те да се радват заедно с нас. И заедно с теб — мина на „ти“ и той. — Ще заснемем филм двамата с теб. Филм за света.

Ферис присви очи, но не каза нищо. Беше се разменил за живота на Алис, това беше истина, но едва ли беше дезертьор. Щом като камерата не беше тук, за да запише разпита и обезглавяването му, каква беше целта й? Инстинктът му подсказваше, че трябва да говори колкото се може по-малко и да остави Сюлейман да очертае контурите на взаимодействието им.

— Благодаря ти — рече Ферис. — Сега съм в твои ръце.

— Господ здраве да ти дава. Искаш ли чай? Или кафе? Вода?

— Кафе — отвърна Ферис. — И минерална вода.

Сюлейман се разпореди. Дори и в терористичната тайна квартира си имаха слуги. После отново се обърна към Ферис.

— Имам първи въпрос към теб. Много съм любопитен. Нямам търпение. Кога разбра, че си бил мюсюлманин? Кога чу — *ал-дауа* — повика?

— Съжалявам — рече Ферис. Заби пръст в ухото си, сякаш за да почисти насъбралата се кал. Искаше да чуе въпроса още веднъж.

— Кога разбра, че дядо ти е отишъл в Босна от Ливан, преди да замине за Америка? Преди да започнеш работа в ЦРУ ли? Чудех се, разбираш ли, дали биха пуснали истински мюсюлманин в ЦРУ, където може да разбере тайните на евреите и кръстоносците.

Ферис се опита да избистри ума си, за да може да мисли — опита се да си представи парченцата от мозайката. Сюлейман явно си мислеше, че той се е предал доброволно, защото е мюсюлманин. Чудеше се какъв е правилният отговор на неговия въпрос, отговорът, който щеше да му даде по-голяма гъвкавост. Спомни си момчешкото любопитство към корените си — така и не разбра коя страна беше напуснал дядо му, така и не узна тайната, заровена под недомлъвките и подмятанията. Възможно ли бе дядо му изобщо да не е бил католик, както твърдеше, а мюсюлманин? Със сигурност имаше такава вероятност. Сети се за разговорите с майка си само преди няколко седмици и това му помогна да измисли отговора.

— Стана, след като започнах работа в ЦРУ. Майка ми намери фамилни документи. Тогава разбрах.

— *Ал хамду л'Илах*. Мисля, че видяхме тези документи. Същите са, които ни изпрати чрез посредника си.

Ферис кимна, но нещата в ума му се завъртяха още по-бързо. Какви документи? Какъв посредник? Кой беше измислил сложната игра, която играеха? В чии хитри кроежи беше попаднал?

— Първо мислихме, че документите са фалшиви — продължи Сюлейман, — докато сами не ги проверихме в Ливан, в архивите на твоя вилает Триполи. И се оказаха верни. Там е отбелязана рождената дата на дядо ти. Отбелязана е дори рождената дата на баща ти в Америка. Другите продължаваха да те смятат за лъжец, но аз започнах да се чудя.

— Благодаря ти — отвърна Ферис.

— Затова ще те наричам с истинската ти фамилия — Фарес. Така трябва сега, когато си с нас, и то толкова близо до земята на предците си. Знаеш ли го? Сунитите в Триполи са само на десетина километра оттук, през границата. Това е подарък за теб, Фарес. Може би ще ти позволим да си идеш у дома, когато приключим с теб. Искаш ли? Първо ще те заведем до Дамаск, за да дадем записа на признанието ти, че си правоверен на Ал Джазира, за да видят всички умми. Те чакат думата ми. После ще отидем до Триполи, дома на твоите предци. Пътуването радва ли те?

— Много би ме зарадвало. — Следа от усмивка се появи върху лицето на Ферис. Видя контура на легендата, макар че все още не разбираше кой я е изградил и защо. — Бих искал да се върна у дома. Изминах много път, за да стигна дотук.

— Знам. *Аллах у акбар*. Аллах е велик. Благодаря на господ.

— *Аллах у акбар* — отвърна Ферис. — *Ла илаха ил-Аллах, Мухаммад ур расул улах*. — Току-що бе заявил вярата си, бе изрекъл думите, които правят един човек мюсюлманин: Няма друг бог, освен Аллах и Мохамед е неговият пророк.

Сега беше ред на Сюлейман да се усмихне. Той сложи ръка на сърцето си, наведе се към Ферис и го целуна три пъти по бузите.

— Сведенията ти бяха много добри, Фарес. Номерата на телефоните, които са включени в списъка ви за наблюдение. Интернет страниците, които не са безопасни. Игрите, които играеше с нас, за да ни накараш да се покажем. Фактът, че знаеше кодовете ни, дори кодовото име, което използвам за куриерите си — Рауф. Отначало мнозина от нас решиха, че е номер, като всички останали номера на ЦРУ. Нямахме смисъл. Защо човек от ЦРУ ще предава такава информация на Ал Кайда, освен, за да ни измами? Но информацията беше наистина много добра. И после ни изпрати съобщение, че наистина си мюсюлманин, и когато проверихме семейния ти архив, решихме, че може и да е вярно. Това беше причина, която можехме да разберем. Кое е по-лошо от това да бъдеш мюсюлманин в земята на *куффар* и *джахил*, неверниците и непросветените? — Спря и погледна Ферис, изучаваше го с черните си очи.

— Аз съм сам — отвърна Ферис. Щеше да каже още нещо, но спря. Все още не знаеше кои са правилните отговори, но поне това

беше сигурно: беше сам.

— И после, когато ни съобщи чрез посредника си, че искаш да дойдеш при нас и да бъдеш част от нас, си помислихме: този човек или е луд, или всичко е вярно. Той е такъв, за какъвто се представя. Остана единствената проверка: да се срещна с теб и да видя какво имаш за нас. Само така можем да разберем дали златото е истинско.

Ферис мълчеше. Не искаше да направи погрешна стъпка и реши, че мълчанието ще му е от полза повече, отколкото многото приказки.

— Вярно е — каза той накрая. — Аз съм такъв, какъвто ви казах.

— О, да — каза Сюлейман. — Сигурен съм. — Но Ферис можеше да разбере от гласа на родения в Сирия мъж, че в действителност далеч не е сигурен в искреността му.

Ферис се нуждаеше от повече информация. Все още действаше пипнешком. Беше явно, че размяната на любезности е към края си и че скоро ще започне истинският разпит. Помъчи се да измисли как може да научи повече, без да се издава. Имаше нужда да разбере как е събрана Сюлеймановата версия на реалността. В момента имаше само догадки. Трябваше да разбере повече.

— Радвам се, че сте се вслушали в посредника ми — каза Ферис. — Това беше важна част от плана ми.

— О, да. Имахме доверие на господин Садики. Познаваме го от много отдавна. Той е приятел на наши приятели. И когато започна да ни предава съобщения от теб, се заинтересувахме. И разбрахме двойната игра, която играеш, така че срещите ти с хаджи Омар да не будят подозрение. О, да.

— А атентатът в Инджирлик? — попита Ферис. Все още пробваше, за да види колко знае Сюлейман.

— Това беше много добре. Фалшивият атентат. И как само накара всички да повярват, че го е направил хаджи Омар, за да си прикриеш следите. Много добре. Трябваша ни няколко дни, за да го разберем. — Очите му се присвиха и заприличаха на цепки, устните му се извиха в тънка неразгадаема усмивка. — Искам да кажа, мисля, че разбираме. Но по-късно ще видим, нали? Ти си приятел, Фарес. Ти си част от *умма*, от *Дар ал Ислам*^[2]. Ти ще ни помогнеш.

Ферис се облегна на стола. Сега виждаше още парченца. Някой беше давал на Садики съобщения, които да предава по мрежата на Ал Кайда след всяка от срещите си с Ферис. Беше направил така, че да

изглежда сякаш Ферис използва Садики като таен канал до Ал Кайда — което беше вярно в известен смисъл, но този някой го беше обърнал наопаки. И вече ставаше ясно, че Омар Садики не е отвлечен от Ал Кайда, както бе мислил Ферис, а от този, който дърпаше конците на това куклено шоу. Но щом като Садики въобще не беше отвлечен, защо бяха взели Алис? Все още му беше прекалено сложно да разбере. Знаеше само, че Алис е свободна. Върна се обратно към тази главна линия. Тя беше жива. Това беше единственото, което имаше истинско значение.

— Благодаря ти, че пусна Алис Мелвил да си върви — рече Ферис. Думите се изплъзнаха от устата сами. Това беше единственото чувство, което не беше инсценирано, единственият елемент от пъзела, който си мислеше, че разбира. — Тя не е мюсюлманка, но аз много я обичам.

Сюлейман рязко изправи глава, като животно, чуло шум, който не му се нрави.

— Съжалявам. Какво каза? Коя с Алис?

— Само искам да ти благодаря. Затова че пусна Алис Мелвил да си върви — в Хама, при водните колела. Бях много признателен. Това е всичко.

Сюлейман протегна ръце към Ферис с дланите нагоре в знак на невинност.

— Но, Фарес, не сме пускали тази жена Алис. Как бихме могли? Защото най-напред не сме я отвличали. В интерес на истината дори не знам коя е. Алис? Сега ме разтревожи. Чудя се дали не ми погаждаш някой номер?

— Мили боже! — възкликна Ферис. Беше почти шепот. Вече го видя. Беше явно. Само един човек знаеше достатъчно от най-секретните разузнавателни сведения на ЦРУ, за да изпраща измамни парченца на Сюлейман. Само един човек знаеше достатъчно за Омар Садики, за да го препрограмира — да обърне полярността му, за да изглежда в очите на другите, че изпълнява напълно различна мисия. Само един човек можеше да знае достатъчно за Алис Мелвил, за да инсценира отвличането ѝ като средство да подмами Ферис в капана. Трябваше да е Ед Хофман. Беше размахвал Ферис като лъскава примамка, проблясващо отражение в огледалната зала. И Ферис намрази Хофман така, както никога не беше мразил никого.

— Объркан си от нещо, Фарес, и се чудя защо — рече Сюлейман. И той се беше позамислил в момента на мълчание, когато мозайката се беше преподредила в ума на всеки от двамата. Приблужи стола си до Ферис и сложи ръка на шията му — не натискаше силно, но достатъчно, за да напомни на Ферис, че е изцяло в ръцете му. — Нека видя очите ти — продължи сириецът. — Погледни ме и ми кажи, че това, което казваш, е истина. Това е моят детектор на лъжата. Да сложа ръка на шията ти и да се вгледам в очите ти. Кажи го.

— Казвам истината — рече Ферис. Опита се да потисне чувствата си съвсем. И почти успя. Но клепачите му потрепнаха: не мигна, но беше близо. Престаравахе се и Сюлейман усети, че нещо не е наред.

— Мисля, че лъжеш, Фарес. Има нещо нечестно у теб. Малко ли е? Или всичко? Не знам и това ме кара да се чувствам неловко. Но е добре, че дойдох да те видя, нали? Защото скоро ще разбере къде са лъжите. Господ да ми прости, но повече не си мой гост. Вече не си ми на сърце.

— Какво съм тогава?

— Ти си мой пленник.

Сюлейман извика някакво име и египтянинът дойде на бегом в стаята заедно с още един мъж, който носеше черна маска за ски. Сюлейман им каза на арабски, че е време да разпитат човека от ЦРУ. Щели да заснемат видеото за Ал Джазира по-късно, когато разберат каква история ще разкаже. После се изправи, наведе се над Ферис, изплю се в лицето му и излезе.

Накараха Ферис да седне на един дървен стол и към дръжките му прикрепиха голямо парче шперплат с пробити в него дупки. Завързаха ръцете и краката на Ферис с дебел изолирбанд и тел, след което стегнаха китките му върху шперплата, като привързаха с тел всеки пръст поотделно, за да седят като отделни мишени. Когато приключиха с връзването, египтянинът донесе един голям железен чук, сложи го на „масата“ между обездвижените пръсти на Ферис и каза:

— Добре дошъл в Гуантанамо.

Оставиха го за двайсетина минути. От разговора в съседната стая Ферис разбра, че явно се хранят. Усети как пръстите му пулсират в

очакване на болката. Щеше ли да използва отровата сега, ако още беше у него? Страданието, което го очакваше, беше безсмислено. Беше дошъл тук да умре, убеден, че по този начин може да спаси Алис. Но тя изобщо не се беше нуждаела от спасение, защото от Ал Кайда никога не я бяха отвличали. Някой го беше преметнал да рискува живота си за нищо. Ферис си спомни сцена от един роман на Андре Малро, който беше чел в колежа. На двама убедени комунисти партизани им предстои да бъдат изтезавани и единият, в израз на саможертва, решава да даде хапчето с отрова, което носи скришно, на другия, който е по-слаб. Дава капсулата на по-крехкия си другар — а той я изпуска в една пукнатина на пода, така че вече никой от тях не може да я използва. За Ферис тази сцена беше мерило за безсмислена смърт, досега.

Сюлейман влезе, последван от египтянина и мъжа с черната маска. Седна на стола срещу Ферис, а останалите застанаха от двете му страни. Сюлейман си беше сложил ръкавици, за да може да хване по-добре чука и да предпази гладките си ръце от кръвта.

— Не сме толкова добри в това — рече Сюлейман и вдигна чука с облечената в ръкавица ръка. — Нямаме толкова затворници, с които да се упражняваме, но се учим от вас. Вие сте нашите учители. Защо вие, американците, не виждате, когато ни изтезавате, че някой ден ще изтезваме по същия начин вас? Сигурно сте много глупави, за да не си давате сметка, че когато нарушите правилата на войната, най-много ще страдате вие. Вероятно ви липсва въображение. Мисля, че е това. Не можете да си представите, че може да ви се случи на вас, затова не се замисляте, когато го причинявате на другите.

Вдигна високо железния чук и после го стовари с все сила върху шперплата, на косъм от дясната ръка на Ферис. Ферис извика, макар че чукът не го удари. Мъжете от двете му страни се разсмяха, за разлика от Сюлейман.

— Суха тренировка — рече той. — Ето това ще направим. Имаш десет пръста. Ще ти задам десет въпроса, после още десет, после още десет. Всеки път, когато не ми кажеш истината, ще ти чупя по един пръст. Когато свършим с пръстите на ръцете, ще минем на краката,

очите, езика и зъбите ти. Когато чукът се счупи от прекалено много удряне, ще вземем нов.

— А ако кажа истината? — попита Ферис.

— Но ти си лъжец — изсумтя Сюлейман. Вдигна чука, задържа го във въздуха за миг и после го стовари със страшна сила върху кутрето на дясната ръка на Ферис. Улучи средната фаланга и размаза костите и кожата върху шперплата. Болката беше толкова силна, че Ферис се опита да изтръгне ръцете си от жиците. Но единствено викът му се изтръгна от него.

— Прекалено силно — отвърна Сюлейман. — Някой ще чуе. — Извърна се и погледна към египтянина. Той отиде до прозореца и дръпна дебелия пердета. — Кой намери тази квартира? Наоколо живеят хора. Виждам ги от прозореца. Това е лошо място. Преди следващия пръст трябва да му запушите устата, за да не чуят съседите.

Египтянинът кимна.

Ферис все още стенеше. Погледна палачинката от плът, в която се беше превърнал пръстът му. Двете му ръце скоро щяха да бъдат унищожени, никога повече нямаше да могат да хванат нещо, да погальят нещо, да почувстват нещо.

— Млъкни, моля те — рече Сюлейман. Стоновете на Ферис преминаха в пъшкане. — Благодаря. Мисля, че е време да започваме. Аз задавам въпрос, ти отговаряш на въпроса. На всяка лъжа викам приятеля си господин Чук. Ясно ли е?

Ферис изхриптя в знак на съгласие.

— Добре. Първи въпрос. Кой беше агентът на ЦРУ Хари Мийкър? Защо носеше тези документи?

— Той не съществуваше — отвърна Ферис. Докато говореше, Сюлейман започна да вдига чука и Ферис изкрещя: — Спри! Моля те, спри. Това е истината. Хари Мийкър беше измислен. Труп на мъртвец, който намерихме. Сглобихме го така, че да изглежда сякаш агент от ЦРУ отива на среща при агент от Ал Кайда.

— Но той носеше съобщение до мен, този Хари Мийкър.

— Да, но и то беше фалшиво. За да си помислят хората от Ал Кайда, че работиш за нас.

Свиреп гърлен вик на ярост. Лицето на Сюлейман почервения и в изблик на гняв той вдигна отново чука и го стовари върху съседния до смазания пръст. Ударът не беше толкова силен — явно го задържа в

последния момент, като осъзна, че устата на Ферис още не е запушена. Ферис изкрещя, колкото от болка, толкова и от страх. Този път не спря да крещи.

— Запушете му устата — нареди Сюлейман.

Египтянинът грабна един парцал и го навря в устата на Ферис. Мъжът с черната маска тъкмо се опитваше да го залепи с изолирбанд, когато изведнъж чу шум от другата стая и извъртя рязко глава. И тримата го чуха — и в подземиято избухна внезапен автоматичен огън. Ферис успя да си помисли само: „Може би ще умра бързо“.

Случи се за секунда: трясък от счупено стъкло, после експлозия, внезапен силен блясък, който заслепи Ферис, трясък на разбити врати, крясъци на хора и още автоматична стрелба. Помещението се изпълни с пушек и всички започнаха да се задушават и давят. Ферис чу как вътре нахлуха хора. Заслепеният Сюлейман ругаеше и се опитваше да си проправи път към прозореца, но нападателите го повалиха на пода заедно с останалите двама похитители. Стрелбата долу продължи, но след петнайсетина секунди спря. Всички пазачи бяха мъртви. Димът започна да се разсейва и зрението на Ферис постепенно се върна. Видя Сюлейман на пода, завързан и със запушена уста. Мъже с черни униформи го натъпкаха в един голям чувал и го изнесоха през вратата. Други облечени в черно мъже направиха същото с останалите — прибраха ги в чували и ги извлякоха навън.

Миг по-късно, когато тримата от Ал Кайда бяха изнесени, един мъж дойде при Ферис. Беше облечен в черно като нинджа, но се оказа лекар. Внимателно освободи ръцете на Ферис от масата за мъчения и се зае с премазаните пръсти.

— Ще изгубиш малкия — рече той. — Другия може и да успеем да го спасим. — Говореше английски с арабски акцент, забеляза Ферис. Изпитваше ужасния страх, че отива от един ад в друг — вместо пленник в тайна квартира на Ал Кайда, щеше да стане затворник в сирийски затвор. Лекарят почисти ръката му със спирт, след което му би подкожна инжекция. След няколко секунди Ферис започна да потъва в безплътното полусъзнание, след което се отнесе.

- [1] Умма (араб.) — общност на правоверните мюсюлмани. — Б.пр. ↑
- [2] Домът на исляма (араб.). — Б.пр. ↑

35.

Триполи, Ливан

Събуди се в легло с метални рамки като на носилка. Белите чаршафи бяха колосани. Не знаеше дали е в затвор, или в болница. Погледна дясната си ръка и видя един пръст в шина. Кутрето го нямаше — явно го бяха ампутирали. Опита да помръдне, но беше вързан с кожен каиш през гърдите. Извърна глава и видя огромен букет цветя във ваза на нощното шкафче. Вдиша аромата им и разбра, че няма как да е в затвор, щом в стаята има цветя.

Беше буден от десетина минути, когато в стаята дойде една сестра. Каза нещо на арабски към коридора. Ферис завъртя глава и видя, че говори на тъмнокож войник, който пазеше на вратата. Разбра, че където и да се намира, е все още в арабския свят. Сестрата видя, че е буден, махна кожения каиш от гърдите му и повдигна леглото му. Попита го дали така му е удобно и Ферис ѝ каза, че да. Провери превръзката на шинирания пръст, после и тази на отрязания и каза, че нараствали добре.

— Един човек иска да ви види, ако се чувствате достатъчно добре — рече тя. Помогна на Ферис да стане. Макар че беше отслабнал, Ферис можа да се разходи из стаята. Сестрата му даде дрехи. Бяха негови, взети от гардероба в спалнята на апартамента му в Аман. Интересно. Нямаше обаче никаква представа какво означава това.

— Къде съм? — попита Ферис.

— В Триполи, господине — отвърна сестрата. — В Ливан.

Сънуваше ли? Сестрата му каза да се облече, щяла да се върне след пет минути, за да го заведе при посетителя му. Спази обещанието си, отведе Ферис по дълъг коридор до една масивна дъбова врата и почука.

Отвътре някой отговори на арабски и тя бутна вратата.

Хани Салаам го чакаше в едно от двете огромни кресла в дъното на стаята. Пушеше пура и върху лицето му беше изписано огромно задоволство. Всъщност, докато го гледаше, Ферис се подвоуми дали някога изобщо е виждал по-доволен човек. Играта беше свършила. Пред него беше арабският Просперо, който беше заповядал на морето, небето и вятъра; който беше задействал актьорите, създавайки чудовища и фантазии — чиято невидима ръка беше режисирала всеки миг от драмата, която други си мислеха, че режисират; който беше превърнал бялото в черно и после отново в бяло.

— Скъпи ми Роджър — каза той и стана да прегърна Ферис. — Изглеждаш доста задоволително, като се има предвид какво преживя. Искаш ли пура? Заповядай. Трябва да изпушиш една пура. Ти си герой. Спаси повече хора, отколкото можеш да си представиш. Вероятно никога няма да разберем точния им брой.

Ферис го погледна. Въпреки целия гняв, който изпитваше, не можеше да не се усмихне, докато гледаше пашата. Мустаците му бяха идеално подрязани. Косата беше току-що подстригана и боядисана, така че лъщеше като на кинозвезда. Беше с ново спортно сако, син кашмир на тънки жълти райета, и с нови лъснати до блясък обувки.

— Да, ще изпуша една пура — рече Ферис. Хани му подаде една „Ромео и Жулиета“, от дългите и дебели, известни като „Чърчил“. Когато Ферис я допря до устните си, Хани запали дълга кибритена клечка и задържа пламъка под края на пурата, така че той запулсира в червено с всяко дърпане на Ферис.

Ферис издуха дима, вдигна крака на табуретката, сложена помежду им, и каза:

— Дължиш ми един пръст.

— Да, така е. Това и много повече. Но ще ти се реванширам, уверявам те. Чувствам те като собствен син. Винаги съм те чувствал така. Затова ми беше толкова трудно да те измамя. Но както обичате да казвате вие, американците, беше в името на добра кауза. С това се успокоявам. Но то няма да върне пръста ти. Много съжалявам за него. Мислех, че хората ми ще дойдат навреме. Не предполагах, че разпитът ще започне толкова скоро. Не и на „дезертьор“. Но щом те чух да викаш, веднага атакувахме.

— Ти си организирал всичко — рече Ферис, в гласа му се долавяше учудване, примесено с гняв. — Цялото представление е било

твое. Хофман не е имал никаква представа.

— Да, представлението беше мое. — Йорданецът издуха облак дим. — Това е моят свят. Аз го разбирам. Вие, американците, сте гости. Опитвате се да разберете, но всъщност е невъзможно. И сте арогантни, съжалявам, че трябва да го кажа. Не знаете какво не знаете. Когато осъзнах това, след гадната случка в Берлин, разбрах, че трябва да поема нещата в свои ръце.

Ферис кимна. Това, което казваше Хани, беше истина. Не можеше да го отрече.

— А аз какво бях? — попита той. — Твоя пионка?

— В никакъв случай, скъпи мой. Ти беше мой агент. Моята къртица в ЦРУ. Хвърлих ти око още щом пристигна. Само дете не можех да те вербувам. Никога нямаше да се съгласиш. Затова стана моят виртуален агент.

Ферис се разсмя високо.

— Това, което двамата с Хофман си мислехме, че правим със Садики. Мислехме си, че можем да хванем Сюлейман, като използваме Садики като „виртуален агент“. Използвах същите думи.

— Но това е доста нелепо, не мислиш ли? Йордания е моя. Мога да контролирам всичко и всеки в нея. Аз самият използвам Садики от няколко години. Наистина ли Ед Хофман си мисли, че може да играе така в задния ми двор, без да разбере?

— Както сам каза, ние, американците, не знаем толкова, колкото си мислим, че знаем.

— Слава на Аллах, че все още имате приятели. Макар че не съм сигурен защо някой ще продължава да иска да ви помага — освен заради факта че сте толкова богати. Но, да, открих, че хората на Ед Хофман наблюдават Садики и брат му, за да ги използват в някаква глупава нова машинация. Тогава реших, че нещата са отишли прекалено далеч. И в твое лице имах идеалната стръв, Роджър. Човек, който можех да размахам под носа на Ал Кайда. Човек, който можеше да ми послужи като „дезертьор“ от ЦРУ. Мюсюлманин в ЦРУ с неопровержими доказателства в потвърждение на това.

— Откъде разбра, че съм мюсюлманин? Ако приемем за вярно, че не си накарал Садики да им подхвърли един куп фалшиви доказателства.

— Знаех го, защото направих проучване. Вие, американците, си мислите, че сте единствените, които могат да си вършат съвместно работата, но грешите. Имах предчувствие и направих някои проверки. Всъщност доста проверки. Накарах хората ми да прегледат архивите от статистическите преброявания на Щатите и списъка с пътници на кораби, акостирали на Елис Айланд, острова, където пристигат имигрантите. Пратих хора да посетят роднини в Босна, които ти дори не знаеш, че имаш. Един от моите хора отиде да говори с майка ти, за да види дали тя не знае нещо. След което изпратих цял екип в Триполи да прегледа османските архиви. Трябваша ни документи и знаехме, че хората на Сюлейман също ще дойдат да проверят. Те също не са глупави, приятелю мой. Затова трябваше да е вярно. Така и се оказа. Рожденото име на дядо ти е било Мохамед Фарес. Запазил го е в пълна тайна в Америка. Но, скъпи мой, тук е земята, откъдето започват тайните. Това, което е направил дядо ти, наричаме *такия*.

— Взех назаем тази дума от теб — отвърна Ферис. — Мислех, че я разбирам.

— Но, скъпи мой, *такия* не е нещо, което можеш да извадиш от кутия с фокуси. За един мюсюлманин това е средство за оцеляване. Дядо ти е разбирал какво е *такия*. Заради *такия* ти си тук днес. Именно това сме разбрали в пустинята. Единствено оцеляването е от значение. Не рискуваме богатството си за нищо друго.

Ферис си помисли колко усилия бяха вложили двамата с Хофман в измамата си — срещите в Абу Даби, Бейрут и Анкара, снимките и записите. Бяха се трудили толкова здраво и беше проработило — в полза на Хани. Ферис беше ядосан на Хани, но не можеше да не се усмихне на това, че йорданецът ги беше измамил толкова ловко.

— Когато изградихме легендата на Садики, това само улесни задачата ти, нали?

— Направи я много по-лесна. Можехме да се повозим на гърба ти. Когато включи за пръв път Садики в играта, и аз направих същото. Накарах го да се обади на истинската си свръзка в Ал Кайда — о, да, той имаше такава, — и да каже, че недоволен агент от ЦРУ му предлага да му издаде тайни. Не повярвах, но бяха любопитни. След първата среща с теб им даде истински сведения, предоставени от мен, разбира се. Повечето бяха негодни — стари мобилни телефони, операции, които бяха изстинали. Пробутах им чудна история за

вербуването в Берлин и игрите ви с Амари. Тогава започнаха да смятат, че си истински предател, щом им пращаш подобна информация. Всеки път, когато викаше Садики на среща, им пробутвах нови материали. Ти едновременно изнасяше малкото си представление и потвърждаваше историята ми. Беше толкова удобно да се размятат снимки на Садики, заснети от наблюдателни камери, из Абу Даби, Бейрут и Истанбул, да не споменаваме Лондон и Париж. Истински късмет си беше.

— Направил си ни на глупаци.

— Не съвсем. Просто ви изиграх. Следвах вашия сценарий. Вие сте суперсила и създавате такова вълнение с всяко движение, дори и когато си мислите, че сте тихи и умни, че понякога ни излиза късметът да се плъзнем зад вас и да яхнем вълната.

— А обаждането от Сюлейман, което засякохме? И есемесът на мобилния му телефон? И те са твое дело, нали?

— Страхувам се, че да. Трябваше здраво да дръпнем конеца, за да сме сигурни, че ще можем да те доведем на тази финална среща. Трябваше да повярвате, че глупавата ви игра действа. Имахме стар подслушан разговор на Сюлейман в базата си данни. Съжалявам, но не е чак толкова трудно човек да ви манипулира.

Ферис събра длани и тихо изръкопляска, сякаш завесата на сцената беше спусната.

— Много впечатляващо. Единственото, което не мога да ти простя, е, че манипулира Алис. Животът ѝ беше тук, в Йордания. Тя обичаше Аман. Ти унищожи всичко това. Тя никога вече няма да може да се върне. Ще си мислят, че работи за теб.

— Скъпи ми Роджър, всички в Йордания работят за мен. Защо тя да се различава от останалите? Но трябва честно да ти кажа, че се самозаблуждаваш, ако мислиш, че аз съм я изложил на опасност. Ти го направи. Ал Кайда наистина можеха да я отвлекат, ако не я бяхме задържали, за да я предпазим. Не бива да ми се сърдиш. Всички парченца бяха в ръцете ми. — Той дръпна продължително от пурата си и издуха идеални кръгчета дим, но Ферис не го гледаше.

— Толкова се уплаших за нея, Хани. Бях готов да умра заради нея. Ти го използва. Разчиташе на това. Без него планът ти нямаше да проработи. Обърна любовта ми към нея в оръжие. Как да простя това?

Хани мълчеше. Погледна към прозореца на остъклената болнична тераса и синята шир на Средиземно море, после отново се

обърна към Ферис. За пръв път в очите му се четеше нотка на съжаление, която помрачаваше леко довольния им блясък.

— Съжалявам за това, Роджър. Разчитах на благородството ти, но ти наистина постъпи така, както би трябвало да постъпи всеки мъж. Не знаех колко много я обичаш, докато не говорихме насаме в апартамента ѝ. Но ще ти кажа истината: това само ме накара да се потрудя още повече всичко да се получи както трябва. Следяхме те всяка секунда. Сложихме на обувките ти прах, който оставя следа, и можехме да я следваме; в плата на самото, което ти даде шофьорът, имаше втъкани маркери. Самият президент на Сирия ни беше обещал помощта си, ако нещо се обърка.

Ферис кимна, но мислеше за Алис. Страните му отново поруменяха от гняв.

— Били сте я, когато сте я отвели от дома ѝ, и сте я завели в Хама. Видях кръвта.

— Първо, скъпи мой, не е била отвлечена. И не сме я били, за бога! Беше дала кръв преди месец в Палестинския червен полумесец и ми хрумна, че по-късно може да ни дотрябва. Дори не сме разбивали апартамента ѝ. Дойде с нас доброволно, поради една проста причина — мислеше си, че така ти помага.

— Не се е наложило да я принуждаваш?

— Не, изобщо. Алис е по-сложна, отколкото явно предполагаш. Тя живее живот, който не разбираш. Мислиш ли, че някой като нея може да работи в Йордания, да снове из палестинските лагери и да няма контакт с Мухабарат? Не го казвам, за да те разстроя, а за да те зарадвам. Като всичко ценно и тя е забулена. Тревожеше се за теб от много време, скъпи мой. И поради някаква странна причина тя те обича толкова, колкото и ти нея.

Ферис премигна и щом го направи, очите му се овлажниха. Изобщо беше ли разбирал нещо?

— Трябва да я видя. Къде е тя?

— Наблизо е. Знае, че си добре. Цветята в стаята ти са от нея.

— Мога ли да я видя?

— Разбира се, скъпи мой. Ти си свободен човек. Но мисля, че първо трябва да поговорим за Ед Хофман.

Ферис се сепна и се изправи. Мерило за това колко много се беше променил от каскадата събития беше фактът, че изобщо не се

беше сетил за Хофман, откакто се беше събудил в болничното легло.

— Той знае ли какво се случи?

— О, да, до голяма степен. Не всичко. Той е в Аман. Затова всъщност те доведох тук. Освен че ти е роден град, това е място, където можеш да останеш невидим, докато решиш какво искаш да правиш с Ед.

— Сигурно е полудял. Това ще го съсипе.

— В никакъв случай. Това може да е звездният му час. Или поне разните там шефове във Вашингтон ще го приемат за такъв. Заедно ще използваме сведенията на Сюлейман за Пакистан, Ирак, Сирия и Европа. Не мисля, че ще продължи като хвалба, ако кажа, че това е най-големият ни успех срещу Ал Кайда. Сюлейман е човекът в центъра на всичко. Сега, когато го унищожихме, на Ал Кайда ще й трябват години да се възстанови.

— И светът ще си мисли, че всичко се дължи на операцията на Хофман?

— Разбира се. Истинските разузнавателни операции остават в тайна завинаги. Вие, американците, не можете да разберете това. Неспособни сте да пазите тайна, защото сте демокрация. Но ние нямаме този проблем. Когато се стигне до слава, *ахлан уа сахлан*, цялата е твоя. Или на Ед, бих казал. Ти си по-голям проблем.

— Защо трябва да съм проблем? Аз съм този, който го извърши. С твоя помощ, разбира се, Хани паша.

— Не разсъждаваш, скъпи. Ед Хофман ще си помисли, че през цялото време си работил за мен. Може и да си бил мой виртуален агент, но той ще реши, че всичко е било истинско. Има някои неубедителни подробности. Ти произхождаш от мюсюлманско семейство и дядо ти е отишъл в САЩ от сунитския Триполи в Ливан, а ти не си казал на ЦРУ за това. Опасявам се, че може да им се види странно.

— Но и аз самият не знаех. Ти си този, който го откри.

— Да. Но, честно, дали Ед Хофман ще ти повярва? А и дори той да го направи, какво ще си помислят от контраразузнаването на ЦРУ, Главния инспекторат, председателите на Сената и комисиите за вътрешно разузнаване? Ще имат толкова много въпроси. И тези въпроси няма да ти позволят да останеш в ЦРУ. Хората ще си мислят, че си мой агент. И ще са прави.

Ферис затвори очи и разтри слепоочията си със здравата си ръка. Трябваше да помисли. Къде всъщност се намираше? Къде искаше да отиде? Беше изминал много път, но не за да седи в остъклената тераса в Триполи заедно с Хани паша.

Хани дръпна за последно от „Чърчил“-а си и го остави. Огромната пура беше почти догоряла.

— В ума си не вярваш, че си бил агент на йорданското разузнаване. Но обективно погледнато наистина си бил мой агент: контролирах те, насочвах те и те ръководах. Фактът, че не си го осъзнавал, е от второстепенно значение според мен. Каквото и да кажеш, на колкото и полиграфа да се подложиш, Хофман и приятелите му ще си останат завинаги с подозрението. Съжалявам, но това е положението.

— Това са глупости, Хани. Но ако предположим, че е вярно, какво според теб трябва да направя?

— Важното е, че ти спечели. Можеш да правиш каквото си пожелаеш.

Ферис погледна към светлината зад прозореца, ясна и чиста, осветяваща толкова много тъмни местенца. Казаното от Хани беше вярно, поне отчасти. Ферис беше минал през врата, през която не можеше да влезе отново. Макар че имаше чувството за недовършена работа. Беше оцелял, но толкова много други хора бяха мъртви и толкова много от убийците им още бяха на свобода. Чувстваше се като марионетка. Беше си изпълнил ролята умело, но пиесата още не беше свършила. Знаеше го по-добре от всеки. Той пръв беше разбрал за съществуването на Сюлейман от един иракски агент в мръсната барака южно от Тикрит. Случаят беше негов. Не на Хофман, нито на Хани. И не беше приключил. Хани грешеше: той не беше спечелил, още не.

Затвори очи и видя лицето на противника си. Позволи си да си спомни стаята в Халеб, стола, шперплата, за който бяха завързани пръстите му, видеокамерата в дъното, дяволската увереност в очите на Сюлейман, че той владее положението. Правеха филм; това беше казал той, филм, който трябваше да бъде показан по Ал Джазира. Но какъв беше филмът на Сюлейман? Докато въртеше въпроса в ума си,

изведнъж му стана ясно какво трябва да направи. Обърна се отново към йорданеца, толкова изкусен в облеклото и лъжите си.

— Добре, Хани. Да бъде както ти искаш. Аз съм твой агент. „Обективно казано“. Никой никога няма да повярва, че не съм бил. Но сега, когато вече съм твой човек, трябва да ми възложиш една последна мисия.

— И каква е тя, скъпи ми Роджър? — Усмивката на Хани беше повече от самодоволна. В съзнанието му играта беше приключила. Не му беше хрумвало, че Ферис може да поиска да напише епилог.

— Искам да унищожа мрежата на Сюлейман — рече Ферис.

Хани се разсмя. Реши, че Ферис го провокира.

— Не бъди алчен, приятелю. Това е още един американски недостатък. Хванахме Сюлейман. Скоро ще заловим и много от хората му. Не ти ли стига? Какво повече ни трябва?

— Трябва да унищожим идеята му. Заловихме него и част от хората му, но ще се намерят други, които са също толкова хитри и гневни. Имат цял Ирак на разположение, за да набират хора. Не сме свършили още. Докато работех за Хофман, исках да създам отрова, която да унищожи всичко, докоснато от Сюлейман. Да зарази него, идеите му, хората му. Да ги направи радиоактивни за стотици години. Още се нуждаем от това: отровно хапче. И аз мога да бъда отровата.

— За какво говориш, Роджър? Ти си целият в бинтове и нямаш сили. Едвам можеш да ходиш.

— Но мога да *мисля*. Мога да престана да съм толкова глупав и да се опитам да поумнея. И ти можеш да ми помогнеш, Хани паша. Това те моля в замяна на това, което ти дадох аз. Искам да довърша започнатото.

Хани неловко се размърда в креслото си. Сега вече беше ясно, че Ферис говори сериозно.

— Ами Алис? — попита той.

— Никога няма да ме обича, ако не сложа край на това. Затова трябва да го приключа.

— Добре тогава. Слушам те, скъпи ми Роджър. Стига да не тръгнеш да разваляш вече постигнатото.

— Трябва да ти задам един въпрос: намери ли видеокамера в тайната квартира на Сюлейман в Халеб?

— Да, разбира се. Беше в стаята, където те разпитваха, ако това е правилната дума за това, което ти сториха. Хората ми я прибраха, в случай че ни дотрябва. Мисля, че е в съседната стая.

— Добре. Значи се залавяме отново за работа. Слушай сега, уста Хани. Ти си учителят, а аз — ученикът. Но имам една идея за теб.

И така Хани слушаше, докато Ферис говореше. Как можеше да не го направи? Ферис мислеше на глас, съшиваше план, събираше нишки от Хофман, от Хани, дори и от самия Сюлейман, докато не се получи нещо, което звучеше свързано. Йорданецът беше предпазлив. Той не беше безразсъден комарджия. Знаеше кога да си прибере печалбата и да стане от масата. Но в това казино Ферис още имаше нещо голямо, за което да играе. Хани не се опита да го разубеди. Знаеше, че Ферис ще пробва да изпълни плана си, каквото и да му каже. В този смисъл Ферис държеше нещата в свои ръце. Може и да беше агент на Хани, „обективно казано“, но сега операцията беше негова.

36.

Никозия/Дамаск

Лицето на Сюлейман се виждаше през дебелото стъкло на вратата на килията. Под очите му имаше торбички, изглеждаше потиснат и недоспал. Но дори и в плен в тайния затвор в Кипър, където Хани го беше скрил след нападението, той все още изглеждаше като човек, който се владее. Бяха му взели безукорната плетена шапчица за молитви и изисканата роба, с която беше облечен в Халеб. Сега беше облечен със затворнически дрехи — не с оранжев гащеризон, а с простите сиви памучни дрехи на кипърски затворник. Носеше ги като гневен израз на собствено достойнство. Нямахе лесно да го пречупят. Щеше да се наложи да му смажат костите от бой, преди да го накарат да проговори, и дори и Хани да беше готов да го направи, това щеше да изкорми онази част от него, която всъщност можеше да им разкрие полезни тайни. Хани се беше подготвил да чака — достатъчно дълго, за да открие психологическите лостове, които може да дръпне, за да предизвика желанния ефект. Но щеше да е труден случай.

— Нека сам се пречупи — беше му предложил Ферис, докато още бяха в Триполи. В този момент Хани наистина си даде сметка, че Ферис е станал друг човек. Беше разбрал, че не можеш да счупиш камък с друг камък. Че камъкът трябва да се сцепи по пукнатините, които вече има. Намериш ли ги, трябва съвсем леко да натиснеш. В този смисъл Ферис се беше превърнал в човек от Изтока, използваше уменията, които бяха в кръвта му.

Хани и Ферис дойдоха в Кипър от Триполи — взеха хеликоптер още същия следобед, за да не губят повече време. Хофман ги чакаше в Аман и без изобщо да има представа какво става, се наслаждаваше на незаслуженото си признание. Алис чакаше в Ливан. Ферис не искаше да я вижда, докато не стане изцяло неин и напълно свободен от оковите на лъжите си. Бяха само Ферис и Хани. Бяха направили пълен

кръг от миризливия апартамент в Берлин. Сега стояха извън килията на набеязаната си жертва — и извън ума ѝ.

Хани заведе Ферис до една празна килия. Американецът беше облечен в мръсните дрехи, с които беше в Хама: грубите панталони, пропитата с пот риза. Имаше червени следи по лицето — настоя хората на Хани да го пребият, уж че е информатор, който не си е свършил работата. Бяха махнали превръзката от пръста му, така че червеното чуканче се виждаше и все още пускаше гной. Ферис каза на Хани, че е готов за разпита. Но в момента нямаше да разпитват Сюлейман. А Роджър Ферис.

Ферис седна на груб дървен стол и изчака хората на Хани да вържат ръцете и краката му. Стаята за разпити беше тясна и усойна; по стените имаше избила влага. Срещу Ферис се намираше видеокамерата на Сюлейман, сложена на същия статив като в Халеп. Хани седеше срещу Ферис с черна маска за ски.

— Пускай — рече Ферис. Имаше пауза, докато Хани включи камерата, и после Ферис започна да говори със задъхания хрипкав глас на мъж, пребит от бой, за да се пречупи.

— Казвам се Роджър Ферис. — Думите звучаха грапаво и накъсано, сякаш му ги вадеха от червата. — Работя в ЦРУ.

Ферис погледна към пода. Хвана остатъка от кутрето си със здравата си ръка, сякаш се страхуваше, че някой може да му осакати още един пръст.

Хани грубо му нареди да говори на арабски и да разкаже историята си. Ферис започна отново, бавно, на измъчения си университетски арабски.

— Аз съм Роджър Ферис. Работя за ЦРУ. Това е моята изповед. Години наред бях част от операция за проникване в Ал Кайда. Опитвахме се да подлъжем мюсюлманите да последват нашия агент. Извиняваме се на всички мюсюлмани.

Ферис спря и уплашено погледна встрани от камерата, към Хани. В същия миг йорданецът го цапардоса по бузата. Ферис изпъшка, и то не само за пред камерата. Хани го беше ударил доста силно. Бузата му почервения.

— Кажи името! — изкрещя Хани. — Кой беше агентът ви?

Ферис се мъчеше да намери думите. Очите му се стрелкаха напред-назад. Вдигна осакатената си ръка към лицето си.

— Агентът ни беше сириец. Казва се Карим ал Шамс. Нарича се Сюлейман Великолепни. Преструваше се, че е плановик на Ал Кайда. Но през цялото време работеше за ЦРУ. Извиняваме се на всички мюсюлмани. Ние служим на дявола. Извиняваме се на всички мюсюлмани.

Ръката още веднъж замахна към Ферис. Този път Хани го удари толкова силно, че го събори от стола. Ферис лежа и стена, докато Хани не изключи камерата.

— Боже! — възкликна Ферис, докато разтриваше бузата си, след като Хани развърза китките му и отново го вдигна на стола. — Доста добре се получи.

Извикаха един кипърски доктор да се погрижи за Ферис. Хани настояваше. Беше разбрал нуждата от жестокост пред камерата, но се ужаси, когато видя, че е ударил Ферис толкова силно, та чак му е пуснал кръв. Накара Ферис да си почине един час и го нахрани с кебап и ориз. Предложи му и *арак*^[1], но Ферис отказа. Най-важната част от плана му тепърва предстоеше и главата му трябваше да е бистра, макар и подута.

Преоблече се в затворнически дрехи: прости памучни панталони и туника. Отиде заедно с Хани в една голяма стая за разпити с три стола. Ферис седна на единия и изчака отново да му вържат ръцете и краката. После го оставиха сам. Не виждаше видеокамерата, но знаеше, че е там, зад огледалната стена, насочена право към стола до него.

Сюлейман пристигна след десет минути — ходеше спънато между двамата пазачи. И ръцете, и краката му бяха оковани и пазачите грубо го блъснаха на стола до Ферис. Отначало той не позна американеца, но когато видя кой е, го прокле. Ферис вдигна глава, лицето му беше по-смазано от това на Сюлейман.

— Ти си Фарес, човекът от ЦРУ — рече Сюлейман. — Какво правиш тук, псе?

Ферис едвам говореше, уж от болка. Трябваше да изтръгне от Сюлейман само няколко изречения. Десетина фрази — и бяха готови.

— Сгреши за мен — изхриптя той. После главата му клюмна, все едно от изтощение. Не каза повече нищо, пускаше само по някое тихо стенание от време на време, докато чакаше Сюлейман да го заговори. Минаха трийсет секунди, минута. Ферис се разтревожи, че Сюлейман няма да налага въдицата, но накрая той отново проговори:

— Защо си тук?

— Заловиха ме — отвърна Ферис. — Накараха ме да си призная.

— Значи е истина? Ти си мюсюлманин? Наистина си работил за нас?

— Какво? — Ферис се напегна, сякаш не чуваше от болка.

— Ти си агент на ЦРУ, но си работил за нас?

— Заедно? — Ферис изстена въпросително.

— Да. Заедно. За нас ли си работил, Фарес?

— Да, през цялото време.

— И всички сведения от ЦРУ са били верни?

— Да, верни. Вие бяхте вътре в ЦРУ.

— *Яллах!* — възкликна Сюлейман с усмивка. — Бил съм вътре в ЦРУ. Това ме прави доволен. Благодаря на Аллах!

— Благодаря на Аллах — повтори Ферис.

— Можехме да направим велики неща заедно, за *умма*. Толкова много неща.

Ферис изстена и главата му отново клюмна на гърдите. Беше получил достатъчно. Не искаше да насилва късмета си. Сюлейман му зададе още един въпрос, но той само изстена.

След десет минути Хани влезе с маската си, седна на третия стол и изкрещя на Ферис и Сюлейман да внимават. Говореше на груб арабски диалект, не с обичайния си изискан глас, а по начина, по който функционер на Ал Кайда би разпитвал бивш водач, предал каузата.

— Погледни ме, Карим ал Шамс. Великият „Сюлейман“. Получаваше ли информация от човека на ЦРУ Роджър Ферис?

Сюлейман се разсмя. Беше проява на независимост. Хани го удари, много по-силно, отколкото беше ударил Ферис. После го изрита здраво първо по пиццала, после по коляното, после в бедрото. Скрытата камера хвана ръката и крака на Хани, но не и лицето.

— Получаваше ли информация от човека от ЦРУ Роджър Ферис? — повтори въпроса си Хани.

— Да — изстена Сюлейман. — И се радвам, че го направих. Благодаря на Аллах. Това беше нашата победа.

— Защо направи такова ужасно нещо? — изръмжа Хани.

— Гордеем се със стореното. Гордеем се с операцията с американеца.

— Ти си обида за мюсюлманите. Ще навра обувката си в устата ти. Ти си срам за умма.

— Не се срамувам. Гордея се. Тази операция с американеца беше нещо велико за мюсюлманите. Тя говори, че сме способни на всичко.

Хани стовари юмрука си в лицето на Сюлейман, все едно не можеше да сдържи яростта си. Кръв рухна от носа му. Хани го наруга, стана и си излезе. Зад двойното огледало операторът изключи камерата. Вече имаха всичко, което им трябваше.

Един от мъжете на Хани дойде да развърже Ферис. Когато ръцете и краката му бяха свободни, той се надвеси над Сюлейман и му се усмихна. Това беше достатъчно за Сюлейман, за да разбере какво се е случило току-що. На лицето му се изписа безкрайно отчаяние. Стана му ясно, изведнъж.

— Ти губиш — рече Ферис.

Сюлейман изрева от мъка, воят на пречупен дух. Бяха го измамили. Беше работил с човек от ЦРУ. По-добре да беше мъртъв.

В Бейрут Ферис хвана такси и каза на шофьора, че иска да го закара до Дамаск, на три часа път от другата страна на билото на Ливанската планина. Беше субару, достатъчно удобно. Искаше да вземе маршрутка, но Хани го посъветва да не го прави. Щеше да изглежда странно американец да се вози заедно с турски работници и камериерки от Судан. Ферис трябваше да намери хубава кола и да седне на задната седалка като истински американец. В интерес на истината Хани изобщо не искаше Ферис да ходи до Дамаск. Нека някой друг да достави записа на Ал Джазира. Но Ферис беше настоял. Ако имаше проблем, само той щеше да може да обясни. Присъствието му доказваше автентичността на записа — той беше живото доказателство за това. Хани знаеше, че е така, но въпреки това се възпротиви. Предложи да изпрати отряд от спецслужбите да го охранява, но Ферис отказа. Това щеше да направи пътуването още по-

опасно, а не обратното. Хани се съгласи, че Ферис е прав, но не остана доволен. Не искаше бомбата, която носи Ферис, да избухне в ръцете му.

Субаруто напусна Бейрут покрай брега и започна стръмното изкачване през планинските градове Алей и Бхамдун нагоре към билото. В планината имаше дълбок сняг и пътищата близо до върха бяха заледени, въпреки че грееше слънце. Изпъзяха до най-високия връх, покрай контролно-пропускателните постове на ливанската армия, и после се спуснаха надолу към Чтаура и долината Бекаа. Ферис усети, че стомахът му започна да се свива от страх, когато наближиха сирийската граница. Откакто беше в Близкия изток, вечно се беше страхувал от тази граница. Беше точка, от която нямаше връщане. От другата страна човек се оставяше на милостта на съдбата.

Хани му беше дал йордански дипломатически паспорт. На теория това трябваше да улесни нещата. Но сирийците бяха любопитни. Защо този човек, Фарес, пътува от Йордания? Информационните им системи бяха прекалено примитивни за по-сериозно търсене на друга самоличност, но въпреки това бяха подозрителни. Попитаха Ферис колко дълго смята да остане в Сирия и той отвърна, че очаквал да се забави само няколко часа. Трябвало да предаде една пратка и после се връщал в Ливан. Това явно окуражи капитана от гранична полиция. Ферис може и да беше проблем, но поне нямаше да е за дълго.

Колата прекоси анти ливанските заграждения покрай сирийската граница и след трийсетина минути се озоваха в покрайнините на Дамаск. Градът се простираше с километри в Сирийската равнина, близо на Изтока, по-загубило блясъка си. Ферис даде на шофьора адреса на бюро на Ал Джазира в Абу Раманех, близо до френското посолство. Офисът се намираше в невзрачна бетонна сграда. Като по-голямата част от Дамаск и тя изглеждаше извадена от капсула на времето от 60-те години. Когато пристигнаха, Ферис накара шофьора да го изчака: нямало да се забави повече от десетина минути и после се връщали в Бейрут.

Стисна малкия пакет с оригиналната видеокасета, увита в амбалажна хартия. Имаше и копие в джоба на сакото си. Натисна звънеца, на който пишеше „Ал Джазира“, и когато секретарката му отвори, поиска да се срещне с главния кореспондент. Появи се набит

мъж с двуредно сако „Джордж Рафт“ и шарена вратовръзка. Огледа Ферис подозрително.

Ферис се изкашля. Не искаше да изглежда нервен, но не можа да се овладее. Това беше краят на един дълъг път.

— Нося ви касета от Рауф — каза Ферис.

— Кой? — попита мениджърът на кореспондентското бюро и се отдръпна назад.

— От Рауф. Това е името, което използва. Каза ми, че очаквате запис от него. Специална информация, която ще представлява голям интерес за вашите зрители.

Главният кореспондент пребледня. Прибра се бързо в кабинета си и Ферис го чу да говори по телефона. Гласът му звучеше покорно. Чу го как повтори името „Рауф“ няколко пъти, но не можа да разбере нищо повече. Накрая човекът се върна. Изглеждаше облекчен и скоро стана ясно защо. Щеше да се отърве от неканения си гост. Главният кореспондент му връчи лист, на който беше записал адрес в Стария град.

— Вървете при Хасан, щом имате касета от Рауф — каза той. — Не тук. Ето адреса. — Махна с ръце, сякаш искаше да изпъди Ферис през вратата.

— Нека ви оставя едно копие — отвърна Ферис, извади касетата от джоба си и я остави на масата. — Ако нещо се случи с мен и не успея да я занеса, ще искате да я видите. Много е важно за всички араби. Това е специален дар от Рауф.

Мъжът не остана особено доволен, че му оставят този тревожен важен подарък. Но не се опита да го върне.

Адресът беше в Баб Тума, християнския квартал на Стария град, колкото и да беше странно. Вероятно това беше поредната форма на *такия*. Шофьорът се оправяше някак със задръстванията и ревящите клаксони по улица „Багдад“ и накрая стигнаха до Баб Тума. Напредваха едва-едва по една стара улица покрай останките на древната градска стена. Най-накрая стигнаха до една калдъръмена улица, прекалено тясна за такси, и шофьорът спря и махна с ръка. Адресът беше някъде нататък, сред магарешките каручки и тъмните

улички. Ферис пак му нареди да изчака: щеше да се върне след няколко минути.

Продължи пеш. Кракът му пулсираше от раните от шрапнели, но със силата на волята си той накара болката да изчезне. По тясната уличка имаше поток от сирийци, излезли на пазар. Месар режеше агнешко на открито; няколко врати по-нататък двама мъже разглеждаха сирийско мъжко списание в бръснарницата, докато чакаха да ги подстрижат. Двойка си избираше сватбени халки в един бижутерски магазин. Чернооки деца излизаха от двора на едно американско училище. Ферис се почувства така, сякаш изчезва в анонимния водовъртеж на този арабски град, но знаеше, че не е така. Набиваше се на очи като белег върху кожата. На всеки прозорец виждаше зловеща икона на Исус, мрачен източен Исус, който наистина знаеше какво значи да страдаш.

Стигна до адреса. Отдолу имаше малко магазинче, продаваше музикални и видеокасети под шарена тента. До него беше входът на жилищата. Над магазина светеше. Ферис спря и огледа улицата. Блъсканицата сякаш беше оредяла. Хората се връщаха по домовете и дюкяните си. Може би знаеха. Това им беше особеното на места като Дамаск: имаха си таен език. В мига, в който се случеше нещо, или щеше да се случи, всички начаса разбираха. Така оцеляваха.

Ферис провря глава през вратата. Вътре беше тъмно, затова той натисна ключа на лампата в коридора. Една жена пред прага на врата в дъното се дръпна в мрака.

— Къде живее Хасан? — попита Ферис.

Жената поклати глава, вдигна очи към стълбите и затвори вратата си. Ферис се качи по скърцащите стъпала. Всяка дъска сякаш поддаваше, а дървените перила се клатеха. Горе на площадката беше тъмно и Ферис не можа да намери лампата. Придвижваше се пипнешком, дланта му търсеше ключа на стената. Една врата се отвори и се показа брадато лице, полуогряно от светлината отзад.

— Ти ли си Хасан? — попита Ферис. — Нося нещо за Хасан.

Брадатият не отговори. Махна на Ферис да го последва в мъждиво осветената стая. На Ферис това изобщо не му хареса, но нямаше избор. Нещата бяха стигнали вече дотук. Трябваше да направи доставката, и толкоз. Касетата щеше да свърши останалото. Чу как резето щракна зад гърба му.

В апартамента имаше още един мъж. Също като първия, и той имаше гъста брада. Носеше плетена молитвена шапчица. Ако се съдеше по студената дълбочина на очите му, спокойно можеше да е брат на Сюлейман.

— Аз съм Хасан — рече той. — Ти кой си?

— Нося ти касета от Рауф — отвърна Ферис. — Рауф ми каза да ти я дам, за Ал Джазира е. Това е последното му желание. Каза, че трябвало да ти я дам и че ти си я чакал.

— Ти си американецът? Този, когото чакаше Рауф?

— Да — отвърна Ферис. Затъваше здраво, но нямаше значение. Важното беше да вземат касетата.

Хасан кимна. Знаеше кой е Ферис — затова беше отворил вратата, — но не беше доволен.

— Чакахме касетата преди няколко дни. Но загубихме връзка. Къде е Рауф? Защо нямаме вести от него?

— Не знам — отвърна Ферис. — Знам само, че искаше да получите това. — Подаде увития в амбалажна хартия пакет. Хасан внимателно го разопакова и огледа касетата. Провери написаното на арабски отстрани. Явно бяха кодови думи. Прочете ги два пъти и кимна.

— Благодаря на господ — рече той.

— Благодаря на господ — повтори Ферис. — Аз ще си вървя. Рауф каза, че трябва да си тръгна веднага щом ви предам касетата.

— Не — отвърна Хасан. — Първо ще я изгледаме.

Гореща вълна заля Ферис. Стаята сякаш започна да се свива. Трябваше някак си да я разпъне отново, преди да го смачка.

— Трябва да вървя — отвърна той и тръгна с гръб към вратата. — Когато видите касетата, ще разберете. Трябва да бъде показана по Ал Джазира.

— Ние ще решим това — отвърна Хасан. Подаде касетата на другия човек, който включи телевизора в малката всекидневна. Имаше вградено видео. След няколко секунди щяха да сложат касетата вътре и на екрана щяха да се появят образите. Ферис знаеше, че няма време.

— Трябва да си вървя — повтори той. — Веднага.

Хасан застана зад Ферис, за да му препречи пътя към вратата. „Край“, помисли си той. Хвърли крадешком поглед към прозореца и си спомни за магазина отдолу. Сети се, че имаше тента.

— Пусни касетата — рече Хасан. Помощникът му я пхна вътре и на екрана започнаха да проблясват образи.

Ферис се втурна инстинктивно, без да обръща внимание на болния си крак, контузените мускули, страха, който се беше загнездил в крайниците и ставите му. Извърна се с гръб към прозореца и се хвърли с всичка сила към рамката, опитваше се да предпази главата си, доколкото може. Чу как дървото се сцепи от силата на тялото му и усети как парчета стъкло разрязват кожата му като хиляди срязвания от хартия. После политна във въздуха, без да знае дали тялото му ще удари остриите камъни на калдъръма, или мекия плат на тентата. Всичко трая само миг, след което усети как се удря в тентата, достатъчно, та падането да се забави, а след това се стовари на земята.

Хората на улицата крещяха и го сочеха. Не разбра защо, докато не сложи ръка отзад на главата си и не я погледна — цялата бе в кръв. Имаше само няколко секунди, преди Хасан и помощникът му да изтичат на улицата след него. Опитва се да се изправи и се олюля. След което хукна по улицата; бягаше толкова бързо, колкото му позволяваше кракът. Хората продължиха да пищят, но не му пукаше. За него беше най-добре сирийската полиция да го арестува. Но го оставиха да мине.

Когато наближи портата на Баб Тума, си даде сметка, че Хасан и помощникът му не го гонят. Къде бяха? И изведнъж му стана ясно. Бяха пуснали касетата точно когато той бе скочил. Бяха приковани от образа на Сюлейман: стъписани, потресени, парализирани. Отровното хапче беше стигнало до първото разклонение. Сега щеше да продължи нататък, щеше да мине нагоре по всички нерви и сухожилия, докато не стигне до центъра на центъра. И тогава светлините щяха да започнат да гаснат, системата щеше да се свие и да изсъхне и щеше да остане само съсухрената кожа.

Шофьорът го чакаше там, където го беше оставил. Имаше кърпа в багажника и Ферис избърса кръвта. Инстинктът му подсказваше да стои далече от сирийска болница или американското посолство. Нареди на шофьора да кара към френското, най-хубавото и най-модерното в града. Обясни на военния на портала, че трябва да се види с началника на службата на ГДВС^[2]. Може би заради кръвта, а може би заради твърдата решимост в погледа му, френският войник го покани

да влезе вътре, зад тежката врата на посолството, докато се обади. Шефът на ГДВС пристигна след минутка с медицинска сестра, която почисти раните на Ферис в клиниката на посолството и повика лекар. Беше си счупил две ребра при падането и имаше нужда от близо четирийсет шева, за да се затворят всички срязвания, но беше извадил късмет. Ферис обясни малко от това, което беше направил — не много, но достатъчно, за да не изглежда смешен човекът от ГДВС, когато изпрати сводката си. Когато французинът го попита защо не е отишъл в американското посолство, Ферис отвърна: „Отстранен съм“ и французинът му се усмихна съчувствено.

Човекът му предложи дипломатическа кола и шофьор за обратното пътуване до Бейрут и Ферис с радост прие. Беше свършило. Сега имаше само една цел и тя беше да открие Алис.

Записът се завъртя по Ал Джазира след двацет и четири часа. Говорителят го обяви за „признание на предател“. Все едно гледаш публично обесване. Може и да беше ужасно, но човек не можеше да откъсне очи.

Когато пуснаха записа, Ферис вече беше под закрилата и грижите на Хани. Дори не си направи труда да го изгледа. Остави „признанието“ на Сюлейман да си свърши работата — остави срамът и контраобвинението да отекнат в целия мюсюлмански свят, остави опроверженията и взаимните нападки да се разпрострат, остави политиките да се пеняват, да злорадстват или да търсят къде да се скрият. Не беше нещо, което щеше да отмине за няколко дни или седмици. Щяха да минат години, преди мрежата да се възстанови от токсина. Щом като движението не можеше да вярва на Сюлейман, великия съзидател на джихада, тогава не можеше да вярва на нищо.

---

[1] Алкохолно питие с анасон, подобно на мастиката. — Б.пр. ↑

[2] Главна дирекция по външна сигурност, DGSE (фр.), еквивалент на ЦРУ и МИ6. — Б.пр. ↑

37.

Първите дни бяха особени. Никой от двамата не искаше да говори прекалено много, от страх да не отприщят водопад от първични емоции, които да унищожат всеки шанс за щастие. Държаха се предпазливо един с друг, като двойка, която е достатъчно разумна да не рови в стари любви. Ферис си беше обещал, че ще разкрие всички лъжи и ще живее само с истината, но това не беше толкова лесно. Оказа се, че почти всичко в живота му е лъжа. Въпросът по-скоро беше да започне отново, отколкото да пренапише миналото си, и явно Алис разбираше това. А и тя също имаше тайни — загадки от живота ѝ в Йордания, които не би могла да обясни докрай на Ферис или дори на себе си.

Срещнаха се в болницата в Триполи, където Алис беше останала, докато Ферис отсъстваше. Когато за пръв път излезе на остъклената тераса, Ферис се разрида. Опита се да ѝ каже какво се е случило, но се отказа и тя само го прегърна по-силно. Видя белезите по лицето и врата му; понечи да хване превързаната ръка, но се сепна, когато видя, че единият му пръст липсва — можеше да си представи останалото. Ферис не си направи труда да ѝ разказва за последното си премеждие в Дамаск. Това можеше да почака, ако изобщо се стигнеше до него.

Хани им даде кола с шофьор и те напуснаха болницата. По планините зад тях имаше сняг и кристална синева искреше във водата. Пречистващата сила на слънцето и морето сякаш изми част от мръсотията още в мига, в който излязоха на открито. Ферис посети джамията в Триполи, където според Хани пралядо му бил шейх. Искаше да я види. Показа на Алис каменната къща, в която се е родил дядо му, и тя се усмихна. Сякаш също винаги бе знаела, че е мюсюлманин.

Следобедът се спусна на юг покрай брега към изгубилия блясък си смарагд, наречен Бейрут. Хани им беше резервирал апартамент във „Финикия“ с гледка към дъгата на пристанището и снега на планината отзад. Алис закачи на вратата „Не безпокойте“ и те

бавно се съблякоха един друг, като Алис внимаваше много с раните му. Заведе го до леглото и не се любиха дълго време; само се докосваха и си спомняха, оставяха любовта и желанието да се завърнат. Той я чакаше; не беше редно той да започне, тя трябваше да го пожелае. И Алис го направи.

Останаха в леглото цялата нощ и на следващия ден, поръчваха си храна от румсървиса и седяха на терасата с гледка към морето. Имаха безкрайно много време сега, нямаше къде да бързат, нямаше защо да лъжат. Ферис — полузаспал следобеда — чу как Алис му пее приспивна песен. Млъкна, когато се разсъни, после подхвана отново, като погали къдравата му черна коса. Ферис позволи на ума си да се върне назад. В известен смисъл беше преживял историята отзад напред, но дали я беше разбрал? Мислеше, че да.

— Била си част от всичко това — рече той.

— Накрая, да. — Тя спря да пее, но продължи да го гали по косата. — Била съм в Сирия и преди. Знаех какво правя.

— За Хани ли?

— Да. Той ми помогна да остана в Йордания, така че и аз му помагах понякога. Но последния път го направих заради теб. Каза, че няма да пострадаш. И че иначе никога няма да бъдеш свободен.

— Имаш ли нужда да ми кажеш нещо?

Тя се замисли за миг, после каза:

— Не. — Погали го по лицето и се усмихна. Не след дълго заспа до него.

Върнаха се в Аман с частния самолет на Хани. Хофман ги чакаше и дори да беше ядосан, не го показва. Той обираше лаврите за всичко, така както беше предвидил Хани, дори и за записа по Ал Джазира. Искаше пълен отчет за изпълнената мисия и Ферис му го даде. Не скри нищо и разговорът в мехура отне близо три часа.

— Искам да напусна Управлението — заяви Ферис, когато свърши. Хофман не се опита да го разубеждава. Измърмори нещо от сорта, че напълно го разбирал. Явно изпита облекчение. Ферис беше единственият американец, който знаеше всички факти. В този смисъл бе последният човек, когото шефът на Близкоизточния отдел искаше да вижда в ЦРУ.

Хофман му предложи щедър компенсаторен пакет — не го позлати, но го посребри. Щеше да има пожизнена пенсия за инвалидност плюс специално ранно пенсиониране, защото беше ранен по време на служба, плюс специална награда от директорския безотчетен „награден фонд“, плюс изплащане, с натрупаните лихви, на цялата отпускат, която Ферис изобщо не беше ползвал, и извънредния труд и вредните, които не си бе получил. Не беше цяло състояние, но осигуряваше приличен доход. Хофман каза, че искали да му присъдят медал, тайно, и го попита дали ще отиде до Централата, за да може директорът да му го връчи. Ферис отказа — можели да го запазят в някой сейф, заедно с този от Ирак.

Роджър Ферис и Алис Мелвил се ожениха в Аман през юни. Той малко беше попроменил външността си — остави косата си да порасне и си пусна брада. Според Алис така беше дори още по-хубав. Церемонията бе скромна. Ферис не стана мюсюлманин, но на сватбата заедно с епископалния свещеник, който ги закле във вярност, имаше и сунитски шейх. Семейството на Алис долетя заедно с майката на Ферис. Той нямаше шафер и затова реши да покани Хани, който прие това като доказателство, че му е било простено за манипулацията. След сватбата Алис продължи да работи с децата на палестинските бежанци. Ферис се присъедини към нея и хората в лагерите му се зарадваха. Той говореше езика им и слушаше това, което му казваха. Работиха щастливо до есента, настаняха се в апартамента на Алис в Стария квартал и се учеха взаимно как да готвят.

Един септемврийски ден, малко повече от година след като се бяха запознали, Хани се отби да ги види. Първо пожела да говори с Ферис насаме, но Ферис отказа — заяви, че това е приключило. Затова Хани го съобщи и на двамата: имал запитване от британски журналист от „Сънди Таймс“ за престрелката в Халеб, в която бил участвал и оттеглил се наскоро американски дипломат на име Роджър Ферис. Хани каза, че можел да осуети репортажа — имал доста приятели в Лондон, Бейрут, Париж и Тел Авив, стига това да предотвратяло изтичането на информация. Но слуховете бяха тръгнали. Което означаваше, че двамата вече не са в безопасност в Аман. Хани щеше да ги защити, но искаше да са наясно.

В началото на октомври се преместиха в друг град в арабския свят, където също имаше хуманитарна организация, която търсеше доброволци. Не казаха дори на приятелите си къде отиват. Преди да напуснат Аман, Алис разбра, че е бременна. Детето се роди в арабския свят и по този начин Роджър и Алис станаха част от самата земя, тя проникна в тях, вляха се във вените ѝ. Не можеха да избягат от омагьосващия, изтерзан свят, който ги беше привлякъл в обятията си, а и не желаеха. Продължиха да живеят.

Издание:

Автор: Дейвид Игнейшъс

Заглавие: Богове на измамата

Преводач: Анна Христова

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-585-952-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4542>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.